ΘΗΣΑΥΡΟΣ

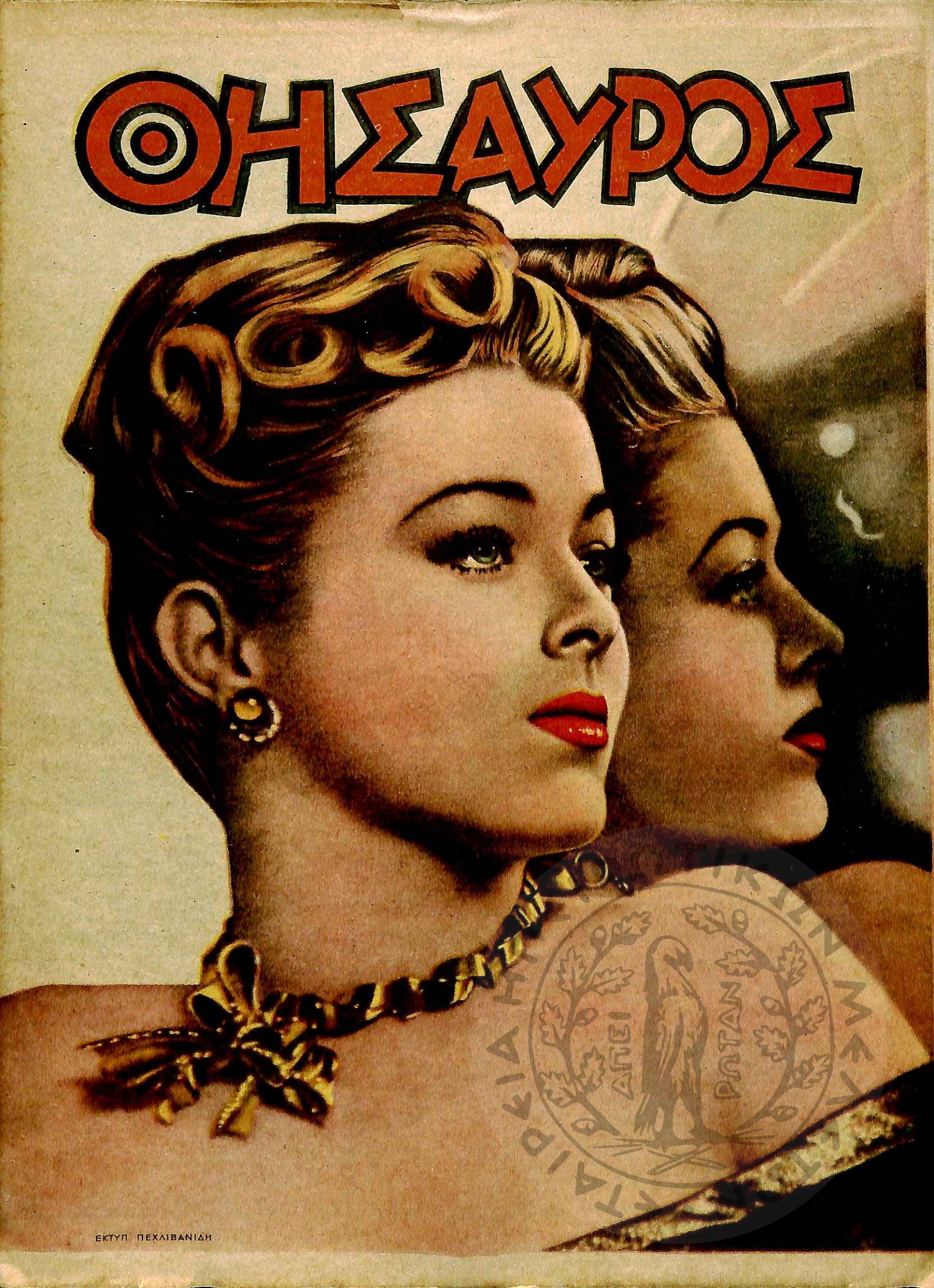

ΕΚΤΥΠ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Τὰ κακὰ τῆς ἀγαμίας

Τί λέγει ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἐπιστήμη

Παγάρχειο καὶ ἄλυτο τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τῶν ἀγάμων. Ἡ κοινωνία ἀνέκαθεν θεωροῦσε τὴν ἀγαμία γιὰ κακό.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ θρησκεία εἶχε ἑνωθῆ μὲ τὸ σημόσιο συμφέρον καὶ πολεμοῦσε τὴν ἀγαμία. Ἡ πολιτεία εἶχε ἀνάγκη στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν.

Ὁ ἄγαμος ἦταν ἕνοχος διπλοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς τοὺς προγόνους καὶ πρὸς τὴν κοινωνία.

Ὁ Πλάτων πρῶτος ἐθέσπισε τὴν φορολογία τῶν ἀγάμων.

Στοὺς «Νόμους» του λέγει:

«Εἶνε ἔγκλημα ν' ἀρνηθῆ κανεὶς νὰ λάβη σύζυγο. Ὅποιος ἀμελήση τὴν φροντίδα αὐτὴ πρέπει νὰ πληρώνη πρόστιμο καὶ νὰ μὴ συμμετέχη στὶς τιμὲς ποὺ ἡ νεότης ἀποδίδει στοὺς γέρους».

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πλάτων ἤθελε οἱ ἄνδρες νὰ νυμφεύωνται ἀπὸ 30 - 35 ἐτῶν, ἡ φορολογία τῶν ἀγάμων ἔπρεπε νὰ ἀρχίζη ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτή.

Ἀπὸ μιὰ περικοπὴ τοῦ «Συμποσίου» τοῦ Πλάτωνος, καὶ ἀπὸ κάτι μαρτυρίες τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Πολυδεύκους φαίνεται ὅτι καὶ στὴν ἀρχαία Ἀθήνα ἡ ἀγαμία ἐτιμωρεῖτο.

Ἀλλά, φαίνεται ὅτι κατὰ τὸν 4ο αἰῶνα, ὁ νόμος αὐτὸς εἶχε πέσει σ' ἀχρηστία.

Στὴ Σπάρτη ὅμως ὑπῆρχαν βαρειὲς ποινὲς ὄχι μόνο γιὰ ὅποιον δὲν ἤθελε νὰ συμμορφωθῆ, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅποιον ἐννυμφεύετο ἀργά.

Ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ κι ἐκεῖ οἱ νέοι κατώρθωσαν νὰ γελοιοποιήσουν τὸ νόμο, καὶ σὲ λίγο ἔπεσε σὲ τόση ἀχρηστία ποὺ κι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ περίφημους στρατηγοὺς τῆς Σπάρτης, ἔμεινε ὡς τὸ τέλος ἄγαμος.

Ἐπίσης καὶ στοὺς Ρωμαίους ἡ ἀγαμία ἐθεωρεῖτο κακό.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐπανέφεραν τὸν παλιὸ νόμο τοῦ Σερβίου Τυλλίου ποὺ ἔβαζε φόρο στὶς... χῆρες. Τὰ ἔσοδα δὲ ἀπὸ τὸ φόρο αὐτὸν διετίθεντο γιὰ τὴν συντήρηση τῶν... ἵππων, τῆς τάξεως τῶν ἱππέων.

Τὸ κακὸ τῆς ἀγαμίας πῆρε μεγάλες διαστάσεις στὸν καιρὸ τῆς Δημοκρατίας τόσο, ποὺ ἀγριοι νόμοι ἐθεσπίσθηκαν.

Ἐτιμωροῦντο ἀμειλίκτα οἱ ἄγαμοι καὶ συγχρόνως ἡ πολιτεία ἔλαβε πλείστα μέτρα προστατευτικὰ γιὰ τοὺς παντρεμένους κι' ἔδωσε προνόμια σὲ ὅσους γεννοῦσανε πολλὰ παιδιά.

"Οταν πρωτοφάνηκε ὁ Χριστιανισμὸς στὴ Ρώμη ἡ ἀγαμία ἐπεξετάθη. Πρέπει ὅμως νὰ ἐξηγήσουμε ὅτι τὸ ἰδεῶδες τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἡ «παρθενία» καὶ ὁ "ἀσκητισμός» ποὺ ἐγκωμίαζαν τόσο τὴν ἀξία τους οἱ ἅγιοι Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Βασίλειος ὁ Μέγας, Ἀμβρόσιος καὶ Ἱερώνυμος, δὲν ἐμοιαζε καθόλου μὲ τὴν ἀγαμία τῶν διεφθαρμένων πολιτῶν τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος, κατάργησε τὶς αὐστηρὲς ποινὲς ἐναντίον τῶν ἀγάμων. Διατήρησε ὅμως τὰ πλεονεκτήματα ποὺ παραχώρησε ἡ πολιτεία στοὺς πατέρες πολλῶν παιδιῶν.

Κατὰ τὴν Π. Διαθήκη ὁ Θεὸς ἀφοῦ δημιούργησε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς εἶπε: «Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν».

Καὶ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ὅμως τονίζει ὅτι οἱ ἄγαμοι ὑπόκεινται περισσότερο σὲ παραφροσύνη. Καὶ δίνει τὶς σχετικὲς στατιστικές:

Στὴ Γαλλία ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγάμων εἶνε 35 %. Κι' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγάμων παραφρόνων 61 %.

Στὴν 'Ισπανία μιὰ φορὰ εἶχαν ἐπιβάλει φορολογία στοὺς ἀνύπανδρους καὶ τὸ χρῆμα ποὺ ἐμαζεύετο τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὰς... ὑπονόμους!

◆◆

Εὐσυνειδησία μητέρας...

Ποιὰ εἶνε ἡ ἐθνικότης ἑνὸς παιδιοῦ, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ μητέρα Μεξικανίδα καὶ ἄγνωστον πατέρα, πάνω σ' ἕνα ἀμερικανικὸ ἀεροπλάνο ποὺ ταξίδευε σὲ ὕψος 3000 μέτρων πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, κατευθυνόμενο σὲ μιὰ βρετανικὴ ἀποικία;

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπασχολεῖ σήμερα τὶς ἀρχὲς τοῦ Πόρτο Ρίκο καὶ τὴν ἀγγλικὴ διοίκησι τῶν Βερμούδων νήσων. Γιατὶ τὸ ἀεροπλάνο ὅπου γεννήθηκε αὐτὸ τὸ παιδάκι, εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ Πόρτο Ρίκο καὶ προσγειώθηκε στὶς Βερμούδες. Τὸ παιδάκι ἤρθε ὅμως, στὸν κόσμο στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ὁσο γιὰ τὴν μητέρα του εἶνε διστακτική. Ὑποπτεύεται μερικοὺς ὑποψηφίους πατέρες τοῦ παιδιοῦ της, ἀλλὰ δὲν εἶνε βέβαιη γιὰ κανένα. Ἡ εὐσυνειδησία της εἶνε βέβαια συγκινητική ἀλλὰ ἐκεῖ βάλει σὲ μπελάδες τὶς ἀγγλικὲς καὶ τὶς νοτιοαμερικανικὲς ἀρχές.

"Αν ἔχης τύχη διάβαινε

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Λατοὺς καθὼς γύριζε ἀργὰ στὸ ξενοδοχεῖο του εἶδε ἀφνικὰ κάτω στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομίου ἕνα πεζάγμα ποὺ ἔλαμπε μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἀμέσως ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε. Ἦταν ἕνα περιδέραιο μαργαριταρένιο.

Ὁ Λατοὺς τὸ κύτταξε καλὰ κι' ἔπειτα ἔριξε ματιὲς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε κανείς. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος.

Βάζοντας τὸ εὕρημά του στὴν τσέπη τράβηξε γρὰ τὸ ξενοδοχεῖο.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ κλείστηκε στὸ δωμάτιό του καὶ ξανάβγαλε τὸ εὕρημά του. Τὸ κύτταξε καλὰ - καλά. Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ὁ Λατοὺς δὲν εἶνε πιάσει ποτὲ στὰ χέρια του ἕνα τέτοιο κόσμημα. Ἤξερε πάλι ὅτι στὴν ἐποχή μας κυκλοφοροῦσαν ἄφθονα τὰ ψεύτικα μαργαριτάρια κι' ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες μὲ λίγα χρήματα στόλιζαν τὸ λαιμό τους μὲ αὐτά.

—Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ πάω στὴν Ἀστυνομία σκέφθηκε. Θὰ χάσω μισὴ μέρα ὥσπου νὰ πάω στὴν Ἀστυνομία, νὰ μοῦ πάρουν κατάθεσι, ποῦ τὸ βρῆκες, πῶς ὀνομάζεσαι, ποῦ κάθεσαι, σὲ ποιὰ γωνιὰ ἀκριβῶς τὸ βρῆκες, τί ὥρα ἦταν. Δὲν βαρυέσαι! Θὰ τὸ κρατήσω κι' ὅταν γυρίσω μεθαύριο στὸ χωριὸ θὰ τὸ χαρίσω στὴν κόρη τοῦ φίλου μου Πίγκαλ. Ἔτσι κι' ἔτσι δὲν μοῦ στοίχισε παρὰ μόνο τὸν κόπο ποὺ ἔκανα νὰ σκύψω καὶ νὰ τὸ πάω.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ Λατοὺς ἀποκοιμήθηκε μὲ ἡσυχη τὴ συνείδησι ὅτι δὲν ἀδικοῦσε κανένα. Μόνο τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ἔμαθε ἀπ' τὶς ἐφημερίδες τὴν ἀλήθεια. Κάποιο πλούσια Ἀμερικανίδα εἶχε χάσει τὴν περασμένη νύχτα στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Ἄμστερνταμ καὶ τῆς ὁδοῦ Λιέγης ἕνα ὡραιότατο καὶ πανάκριβο περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια ποὺ τὸ εἶχε ἀσφαλισμένο γιὰ 100 χιλιάδες δολλάρια!

Ἀπ' τὴν περιγραφὴ τοῦ κοσμήματος κι' ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχε βρεθῆ, δὲν ἔμενε ἀμφιβολία πιὰ ὅτι τὸ περιδέραιο τῆς Ἀμερικάνας ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε βρῆ αὐτὸς τὴν περασμένη νύχτα.

—Ἀσφαλισμένο γιὰ 100 χιλιάδες δολλάρια! ψιθύρισε.

Μέσα του πάλευε ἡ χαρὰ γιὰ τὴν καταπληκτικὴ τύχη του κι' ὁ φόβος γιὰ τὶς συνέπειες ποὺ μποροῦσε νάχη ἂν φανερωνόταν πὼς αὐτὸς εἶχε βρῆ τὸ μαργαριτάρενιο περιδέραιο καὶ δὲν τὸ εἶνε παραδώσει στὴν Ἀστυνομία. Γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἔπρεπε μόλις τὸ ηὗρε νὰ τὸ πάη στὸ τμῆμα κατ' εὐθεῖαν. Ἂν τὸ παρουσίαζε τώρα θὰ εἶχε ἕνα σωρὸ φασαρίες. Θὰ τὸν παΐρναν ἴσως γιὰ κλέφτη.

Ὁ Λατοὺς ἦταν ἄνθρωπος ἀποφασιστικὸς κι' ἀρκετὰ πονηρός.

— Σὲ μιὰ ὥρα, εἶπε μονολογῶντας, φεύγει ἕνα τραῖνο γιὰ τὸ χωριό. Φεύγω κι' ἐγὼ μαζί του κι' ἄσε τὴν Ἀμερικάνα νὰ βουρλίζεται γιὰ τὸ περιδέραιό της. Στὸ κάτω - κάτω, ἀφοῦ τόνει ἀσφαλισμένο θὰ πάρη καμπόσα δολλάρια. Θὰ ζημιωθοῦν οἱ ἀσφαλισταί;... Μὰ τί μὲ μέλλει ἐμένα; Μήπως εἶμαι συνεταίρος τους; "Οταν γυρίσω στὸ χωριὸ θὰ πάω κατ' εὐθεῖαν στὸ δήμαρχο. θὰ τοῦ παρουσιάσω τὸ περιδέραιο καὶ θὰ τοῦ πῶ πὼς τὸ βρῆκα ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, στὸ χαντάκι. Χωρὶς νὰ τοῦ πῶ βέβαια πὼς εἶνε ἀπὸ ἀληθινὰ μαργαριτάρια. Φυσικὰ κανένας δὲν θὰ παρουσιασθῆ νὰ πῆ πὼς εἶνε δικό του — ποιὸς μπορεῖ νάχη ἕνα τέτοιο κόσμημα; — κι' ἔτσι ἄμα πέσουν ἕνας χρόνος καὶ μιὰ μέρα, ὁ δήμαρχος, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, θὰ μοῦ τὸ γυρίση πίσω. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ κείνους ποὺ χάνουν τὰ κοσμήματά τους.

Ἔτσι κι' ἔκανε. Ἑτοίμασε τὰ λίγα πράγματά του, πλήρωσε τὸ λογαριασμό του κι' ἔφυγε.

Ὅταν ἔφτασε στὸ χωριὸ παρουσιάσθηκε ἀμέσως στὸν δήμαρχο καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε δήμαρχε, τὸ πρωῒ πούρνόμουνα ἀπ' τὸ σταθμό, γυρίζοντας ἀπ' τὸ Παρίσι. Βρῆκα κατὰ γῆς στὸ γαντάκι τοῦ μεγάλου δρόμου, αὐτὸ τὸ περιδέραιο μὲ τὰ ψεύτικα μαργαριτάρια. Δὲν ἔχει βέβαια καμμιὰ ἀξία... Εἶκοσι φράγκα τὰ δίνουν στὸ Παρίσι. Ἐγὼ ὅμως γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ στὸ παραδίνω. "Αν τυχὸν παρουσιασθῆ ἐκεῖνος ποὺ τόχασε — ἐδῶ ἡ φωνὴ τοῦ Λατοὺς ἔτρεμε λίγο — μὲ γειὰ του μὲ χαρά του!...

—Ἀλλοιῶς σ' ἕνα χρόνο καὶ μιὰ μέρα... ἂν δὲν παρουσιασθῆ κανένας νἀρθῆ νὰ τὸ πάρη, συνεπλήρωσε ὁ δήμαρχος ρίχνοντας μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ στὸ περιδέραιο.

— Δός μου καὶ μιὰ ἀπόδειξι... ἔτσι γιὰ τὴν τάξι, κύριε δήμαρχε...

— Νὰ σοῦ δώσω.

Ὁ δήμαρχος ἔγραψε τὴν ἀπόδειξι, τὴν ὑπόγραψε, τὴ σφράγισε καὶ φυγε γεμάτος χαρὰ κρύβοντας ἕνα πονηρὸ χαμόγελο κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του.

Ἀπὸ τὴ χαρά του δὲν πόσεξε ὅτι ὁ ἀγροφύλακας τοῦ χωριοῦ ποὺ ἔκανε γρήγορη κλητήρα τῆς δημαρχίας καὶ ποὺ ἦταν μπροστὰ σ' ὅλη ἐκείνη τὴ σκηνή, γαμογελοῦσε κι' ἐκεῖνος πονηρά, καθὼς τὸν ἔβλεπε νὰ φεύγη.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ - πρωῒ, ὁ Χερπέν, ἕνας γείτονας τοῦ Λατούς, ἔμπαινε μόρταρος ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ στρατό. παρουσιάσθηκε στὸ δήμαρχο καὶ τοῦ ἀνέφερε ὅτι ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, στὸν μεγάλο δρόμο, εἶχε νάσει ἕνα περιδέραιο μὲ ψεύτικα μαργαριτάρια.

—Ἂν τὸ βρῆ κανένας καὶ στὸ φέρη κύρ' δήμαρχε, νὰ τόχετε ὑπ' ὄψει σας πὼς εἶνε δικό μου. Δὲν θέλω νὰ τὸ χάσω. Τὸ εἶχα κάνει δῶρο σὲ μιὰ φιλενάδα ποὺ εἶχα ὅταν ἤμαλώσαμε θύμωσα καὶ τῆς τὸ πῆρα πίσω. Τώρα τόχω γιὰ νὰ τὴν θυμᾶμαι.

— Θυμᾶσαι τὰ γνωρίσματά του; ρώτησε ὁ δήμαρχος.

— Βέβαια.

Καὶ ὁ Χερπὲν ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ περιδεραίου ποὺ εἶχε παραδώσει ὁ Λατοὺς τὴν προηγουμένη, ὅπως τοῦ τὰ εἶχε περιγράψει ὁ ἀγροφύλακας.

Δὲν ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Τὸ περιδέραιο ἦταν δικό του.

Ὁ δήμαρχος συνέταξε ἕνα πρωτόκολλο. ἔβαλε νὰ τὸ ὑπογράψουν καὶ δυὸ μάρτυρες καὶ τοῦ παρέδωλέγοντας:

— Μὴν ξεχάσης τὸν Λατοὺς ποὺ τὸ βρῆκε.

— Πῶς μπορῶ νὰ τὸν ξεχάσω. κύριε δήμαρχε:

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ Χερπὲν βρῆκε τὸν Λατοὺς στὸν δρόμο καὶ τὸν σταμάτησε.

— Λατούς, στάσου, τοῦ εἶπε. Σοῦ χρωστάω δυὸ φράγκα. Νὰ πάρτα.

— Γιατί εἶνε αὐτά; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ ἄλλος.

— Στὰ δίνω γιατὶ ἐσὺ βρῆκες τὸ περιδέραιό μου στὸν μεγάλο δρόμο. Τὸ πῆρα πρὸ ὀλίγου ἀπ' τὸν δήμαρχο, Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἀνάμνησις καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸ χάσω.

Καὶ τοῦ γύρισε τὴν πλάτη ἀφίνοντάς τον ἀπολιθωμένο.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΕΤΟΣ Θ' ● ΘΗΝΑΙ, 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1947 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 434

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27 - 135 - 29 - 967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ προτεραιότης

Νόμιζα ὅτι ἀνῆκε στὴν Ἱστορία. Πόσο βιαστικοὶ εἴμαστε κατιμιὰ φορά. Κάνουμε τὶς ἐπιθυμίες μας γεγονότα καὶ σπεύδουμε νὰ διαγράψουμε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ζωὴ καταστάσεις ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ βασανίζουν τὸν ἄνθρωπο.

Θὰ πιστεύατε ποτὲ σας ὅτι στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη ἡ «σειρά»; Σειρὰ στὸ νάμο. Πρῶτα ἡ μεγαλείτερη κόρη, ὕστερα ἡ μικρότερη. Ὕστερα ἡ τρίτη. Κι' ἂν γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, δὲ βρίσκεται γυμφίος γιὰ τὴν πρώτη, τότε οἱ ἐπόμενες ὀφείλουν νὰ μαραίνωνται στὴν ἀναμονή.

Κι' ὅμως αὐτὸ συμβαίνει. Μοῦ τὸ γράφει μιὰ ὄχι ἐπιχωρίτισσα — μιὰ Ἀθηνιωτοπούλα. Εἶνε τρομερό! Πρόκειται γιὰ τρεῖς ἀδελφὲς ποὺ περιμέναν μὲ ἀγωνία τὴν ὥρα τοῦ γάμου. Τρεῖς ἀδελφὲς καὶ δυὸ ἀδελφοί. "Ολοι ἄγαμοι. Κορυφαῖο τοῦ δράματος ἡ μεγάλη ἀδελφή· μὲ τριαντατέσσερα χρόνια στὴν παρθενική της πλάτη. Ἀκολουθεῖ ἡ ἄλλη, ἡλικίας εἰκοσιεννέα ἐτῶν, ποὺ μᾶς παρουσιάζει καὶ τὴν εἰκόνα τῆς οἰκογενείας: Οἰκογένεια μὲ αὐστηρὲς προσδόσεις. Ἡ Μαμὰ ἔχει τὸ γενικὸ πρόστανιο. Ἄγρυπνος φρουρὸς τοῦ οἴκου ποὺ δὲν ἀφίνει νὰ περάση τὴν πόρτα της τὸ νέλιο καὶ ἡ χαρά. Πειθαρχία οἰκοτροφείου παλιοῦ τύπου ἐπικρατεῖ μέσα στὸ σπίτι. Οἱ σχέσεις τῶν παιδιῶν μὲ τὴν Μαμὰ, εἶνε σχέσεις φαντάρου μὲ στρατηγό. «Μικρὲς» βλέπει ἡ Μητέρα τὶς κόρες της Κι' ὅταν ἡ κοπέλλα μὲ τὰ εἰκοσιεννέα χρόνια ποὺ μπορεῖ νἀχη ἕνα λόχο παιδιὰ κάνει πὼς παίρνει μέρος σὲ καμμιὰ συζήτησι τῶν πρεσβυτέρων της ἐπεμβαίνει ἡ Μαμὰ γιὰ νὰ τῆς ἐπιβάλη τὴ σιγή: «Ξέρω παιδί μου ἐσὺ εἶσαι μικρὴ ἀκόμα».

Μικρὴ εἶνε κι' ὅταν πρόκειται νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ ν' ἀναπνεύση λίγο ἀέρα. Ἡ ἔξοδος πρέπει νὰ γίνη μὲ τὴ συνοδεία ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς. Ποτὲ μόνη. Δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ δυσαρεστεῖ τὴ νέα. "Ας βγαίνη κάπου - κάπου κι ἂς εἶνε καὶ μὲ τὸν ἀδελφό της. Σπάνιες ὅμως οἱ ἔξοδοι. Ἀργὰ καὶ ποὺ νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ πάη σινεμὰ μὲ τὸ «μικρὸ» της ἀδελφό, ἢ — ὅταν εἶνε στὶς μεγάλες καλωσύνες της ἡ Μαμὰ — μὲ τὴ νεώτερη της ἀδελφή καὶ τότε... Καὶ δυὸ ἀδελφὲς κλαίμε τὰ χειμένα μας νιάτα).

("Οταν ἡ νεώτερα ἀδελφή μου κι' ἐγὼ γκρινιάζουμε κάποτε καὶ ζητοῦμε κάπως νὰ κιγηθοῦμε, μᾶς ἀπαντοῦν: «Κάνετε ὑπομονὴ ὡς ποὺ νὰ παντρευτῆ ἡ μεγάλη. Αὐτὴ τώρα πρέπει νὰ ντύνεται, νὰ βγαίνη, νὰ κυκλοφορῆ. Ἔπειτα θἄρθη καὶ ἡ δική σας ἡ σειρά»).

Κατειλαβαίνετε τὸ σχέδιο; Ἡ πρώτη μὲ τὰ τριαντατέσσερα της στὸ προσκήνιο. Σ' αὐτὴν πέφτουν οἱ προβολεῖς, γιὰ νὰ τὴ φωτίζουν καὶ νὰ τὴν ἐξωραΐζουν. Οἱ ἄλλες ἐν τῷ μεταξὺ μένουνε σθάτες στὸ σκοτάδι τῶν παρασκηνίων.

Ἐν τούτοις κι' ἐκεῖ στὸ σκοτάδι κάποιος ἐπρόσεξε τὴ μία — τὴ μικρότερη. Ἦρθε ζήτησε σὲ γάμο. Οὔτε ν' ἀκούση ἡ Μαμὰ. Δὲν ἐννοεῖ νὰ χαλάση τὴ σειρά.

("Ετσι κατασκευασμένες περιμένουμε τὶς βουλὲς τῆς μοίρας μας. Περιμένουμε καὶ τὰ χρόνια ἀποθέτουν πάνω μας τὴ σφραγῖδα τους. Ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ μόνη μας παρηγοριά. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ ρεσιτὰλ μοῦ τὰ ἐμποδίζουν γιατὶ εἶμαι... μικρή).

Μικρὴ καὶ κλεισμένη, ἔτυχε ὅμως κάποτε νὰ κάνη κι' αὐτὴ τὴ γνωριμία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὴν ἐθέρμανε μὲ τὰ λόγια του. Τὴν εἶδε τὴν ἀγάπησε, τὴ συμπόνεσε καὶ ὅταν βρῆκε εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήση, τῆς εἶπε: «Εἶσαι ἡ μοναδικὴ στὸν κόσμο. Γιὰ σένα μπορεῖ νὰ βάλη κανεὶς τὸ χέρι στὴ Βουγελίο ὅτι δὲν σ' ἔχει ἀγγίξει ἀνδρικὸ χέρι. "Αφιξε τοὺς κι' ἔλα κοντά μου νὰ βρῆς τὴ χαρά).

Πόσες φορὲς μαυρίζει τὸ μάτι τῆς κοπέλλας καὶ τῆς ἔρχεται νὰ ξεφωνήση καὶ ν' ἀκολουθήση τὴ φωνὴ ποὺ τὴν ἐκάλεσε! Δὲν τολμᾶ ὅμως. Εἶνε βαρειὲς οἱ ἀλυσίδες μὲ τὶς ὁποῖες μᾶς δένουν τὰ σπίτια. («... Δὲν τολμῶ νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἀπόφασι μου, γιατὶ σκέπτομαι τί θὰ πῆ ὁ κόσμος εἰς βάρος μου...») Πουλὶ χωρὶς φτερὰ μὲ τὴ λαχτάρα τῆς φυγῆς, ἀλλὰ δίχως τὴ δύναμι καὶ τὴ θέλησι νὰ πετάξη, μένει κλεισμένη στὸ κλουβί της καὶ μετρᾶ μιὰ - μιὰ τὶς μέρες τῆς βλίψεως.

Πιστεύατε ποτὲ τέτοιες ἱστορίες μέσα στὴν Ἀθήνα; Πιστεύατε ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα οἰκογένειες μὲ τέτοιους περιορισμούς;

Μὲ (κόκκινη μελάνη) παρακαλεῖ ἡ κοπέλλα νὰ γράψουμε τὸν πόνο της. Ἴσως λέει ξυπνήσουν οἱ δικοί της ὅταν τοὺς δώση ἕνας τρίτος νὰ καταλάβουν πόση καταστροφὴ προκαλοῦν. Ἀλλὰ μόνο ὅμως ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς μέσα του τὴ δύναμι νὰ ξυπνήση τοὺς ἄλλους καὶ νὰ λυτρώση τὸν ἑαυτό του. Ἀλλοίμονο ἂν μιὰ κοπέλλα στὰ τριάντα της σχεδὸν χρόνια, «μικρὴ» γιὰ τὴ Μαμὰ ὥριμη ὅμως γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, δὲν αἰσθάνεται τὰ φτερὰ της γυμνασμένα γιὰ πτήσεις πρὸς τὴ ζωή. Καὶ ὅταν μιλῶ γιὰ πτήσεις δὲν ἐννοῶ τὸ βαλιτσάκι στὸ χέρι καὶ τὴ φυγὴ ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐννοῶ τὴν ἱκανότητα τοῦ κάθε κοριτσιοῦ νὰ ἐξασφαλίση τὴν οἰκονομική του αὐτάρκεια. Γι' αὐτὸ κάθε τόσο φωνάζουμε: Δουλειά κορίτσια. Ὄχι μόνο τὰ φτωχά, ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένα ὁπωσδήποτε νὰ ἐργασθοῦν. Ἀλλὰ καὶ τὰ κορίτσια τῆς μεσαίας τάξεως, καὶ τῶν πλουσίων οἰκογενειῶν. Πολλὲς φορὲς δεχόμαστε τραχύτατες ἐπιθέσεις γιὰ τὴν ἐπιμονή αὐτὴ στὴν ἐργασία τῆς γυναίκας. Πιστεύουμε ὅμως ὅτι μόνο αὐτὴ εἶνε ἡ ἀσφαλὴς ἐγγύησις γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐλευθερίας της. Ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἐργασία τῆς γυναίκας θὰ προέλθη ἡ ἐξυγίανσις τῆς οἰκογενείας, τῆς πατρίδος καὶ τῆς συζυγικῆς. Μὲ οἰκονομικὴ αὐτάρκεια τὸ κορίτσι δὲν θὰ σκουριάζη στὸ πατρικὸ σπίτι καὶ δὲ θὰ περιμένη νὰ παντρευτῆ πρῶτα ἡ τριαντατέσσερα ἀδελφή γιὰ νὰ κάνη αὐτὴ ἕνα περίπατο καὶ νὰ πάη σ' ἕναν κινηματογράφο. Αλλὰ καὶ στὸ σπίτι τοῦ συζύγου της ἡ γυναίκα δὲν θ' ἀνέχεται ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμούς ὅταν ξέρει ὅτι εἶνε ἱκανὴ μὲ τὴν ἐργασία της νὰ κερδίση τὸ ψωμί της. Πόσες γυναῖκες ποὺ περνοῦν σήμερα μαρτυρικὰ στὸ πλευρὸ συζύγων ὑβριστῶν καὶ τυράννων, τοὺς ὁποίους μισοῦν, συχαίνονται ἀποτροπιάζονται, δὲν τολμοῦν ὅμως νὰ φύγουν ἀπὸ κοντά τους γιατὶ καταλαβαίνουν ὅτι, χωρὶς οἰκονομικὴ ὑπόστασι καθὼς εἶνε, θὰ βρεθοῦν ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ χωρισμοῦ σὲ ἀδιέξοδο.

Ἂν εἶχε πάρει τὸν ἀέρα τῆς βιοπάλης ἡ σημερινὴ μας ἐπιστολογράφος, ἂν εἶχε ἀποκαρυνθῆ ἀπὸ τὴ φούστα τῆς Μαμᾶς της ἂν στὸν αἰῶνα τοῦ ἀεροπλάνου ἦταν συντονισμένη μὲ τοὺς ἀνέμους τῆς ἐποχῆς, δὲ θὰ ζητοῦσε κάποιαν μελάνη ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ θὰ ἤξερε νὰ φέρη τὴ Μαμὰ της στὸ ξέρω μου τῆς λογικῆς. Καὶ ἂν αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο θ' ἀνοιγε τὰ φτερὰ γιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ ἕνα σπίτι ποὺ τὴν καταδικάζει στὸ χρόνιο μαρασμὸ καὶ σκοτώνει τὴ χαρά της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

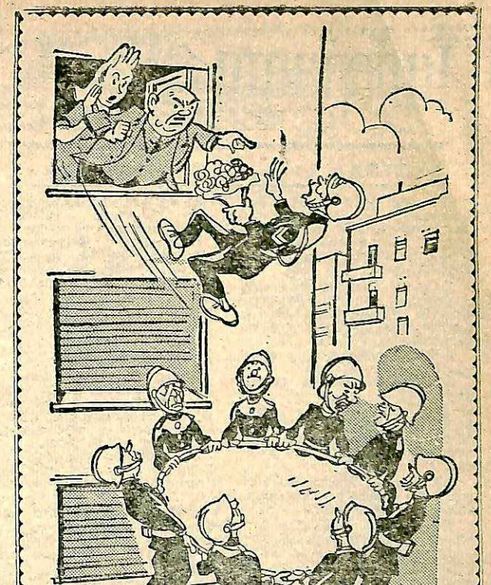

ΕΝΑΣ ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ

— Εἶνε ἡ πέμπτη φορὰ ποὺ ὁ λοχίας μας τὴν ζητάει ἀπ' τὸν πατέρα της!...

(Σκίτσο Π. Πυλιδῆ)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἦρθε ἡ "Ανοιξι...

Πῶς τὴν περίμενα τὴν "Ανοιξι νὰ ρθῆ;
χερὰ τὴ γῆ καὶ τὴν καρδιά μου νὰ γειήση
καὶ τοῦ χειμῶνα τὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ
σὰν ἐφιάλτη μιὰν αὐγὴ νὰ τὸ σκορπίση...

★

Ζωὴ νὰ δώση στὴ νεκρὴ τὴν πασχαλιὰ
ποὺ τὴν σταθήσαν τὰ κλίνα κι' ὁ χειμώνας
καὶ νὰ θερμάνη μὲ παράφορα φιλιὰ
τὸ ρίγος τῆς δειλῆς τῆς ἀνεμώνες...

★

Νὰ δώση χρώματα στὸ ἄχαρο βουνό
νὰ κάνη μία μινιατοῦρα τὸ ξωκλήσι
καὶ μὲ τὸ σῶς τῆς τὸ γλυκὸ τὸ γαλανὸ
τὴν πιὸ ἀπόμερη γωνίτσα νὰ φωτίση...

★

Νὰ κλείση κάθε χειμωνιάτικη πληγή,
κάθε κρυμμὸ καὶ κάθε πίκρα ν' ἀπαλύνη
καὶ στὰ πουλιὰ καὶ στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὴ νῆ
νὰ ξανοίξη τὸ χειμένο τὸ γαλήνη...

★

Παντοῦ ν' ἀπλώση ἕνα φόντο θαλασσί
σὰν ἀρκιμωμένες οἱ ἀβοῖτσιες νὰ ξυπνάνε,
καὶ νὰ γελᾶς, ἀγαπημένη μου κι' ἐσύ
κεῖνες ἐπὶ βλέπης ὅλα γύρω νὰ γελάνε...

★

Νὰ ζωντανέψη μὲ τὸ χάδι μιᾶς πνοῆς
κάποιαν ἀλήθεια ποὺ φαντάστανε σὰν ὄνειρο
καὶ νὰ τονίση τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς
μιὰ παπαρούνα ὁλοπόρφυρη σὰν αἷμα...

★

Νὰ ξανοίξη μὲ μι' ἀχτίδα τὸ ἔσοπτρο
ἕνα χαμόγελο σὲ πρόσωπα θλιμμένα...
Πῶς τὴν περίμενα τὴν "Ανοιξι νὰ ρθῆ,
νὰ ρθῆ μαζί, ἀγαπημένη μου, μὲ σένα...

★

Κι' ἦρθε ἡ "Ανοιξι καὶ στόλισε τὴ νῆ
κι'

Τα δράματα της καρδιάς

ΣΚΟΤΩΣΑ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ!...

Τα ρολόγια σημαίνουν μεσάνυχτα... Ο σκοπός που στέκεται μπρός στό άστυνομικό τμήμα χαμογελά εύχαριστημένος. Είνε ή ώρα της άλλαγής.

Ξαφνικά μιά γυναίκα τον πλησιάζει τρέχοντας με την άγωνία ζωγραφισμένη στα ώραία της μάτια, καί τον ρωτάει:

—Ό άστυνόμος είνε έπάνω;

— Μάλιστα κυρία, περάστε...

Έκείνη άνεβαίνει δυό, δυό τις σκάλες, χτυπά την πόρτα του γραφείου καί μπαίνει μέσα. Ό άστυνόμος είν' έκεί.

—Καλημέρα σας κύριε, τού λέει ή κυρία καί σωριάζεται σ' ένα κάθισμα.

Ή γυναίκα αύτή ήταν ψηλή, ξανθιά. Τά μαλλιά της μακρυά καί ξέπλεκα έπεφταν στούς ώμους της. Δέ φορούσε καπέλλο. Τά μάτια της δυό μεγάλα πράσινα μάτια, λάμπανε περάζενα.

Μολονότι έφτασε τρέχοντας ήταν ώχρή σάν πτώμα. Τέλος, σήκωσε τά μεγάλα πράσινα μάτια της, κύτταξε τον άστυνόμο σάν άποθλακωμένη καί τού είπε:

—Μέ λένε Μαργαρίτα Βαγιάν κύριε άστυνόμε. Είμαι είκοσιτρίων χρόνων κι' έργάζομαι στό θέατρο της Σάρας Μπερνάρ έδώ καί 3 χρόνια. Είμαι μιά θεατρίνα καί ζώ μέ την τέχνη μου, όπως καταλαβαίνετε... Τον προπεράσμενο χειμώνα, λοιπόν ένα Σαββατόβραδο, μετά την παράσταση άνέβηκε στό κονσιαρί μου ένας νέος. Ήταν ώς είκοσιπέντε έτών, μελαχροινός καλοντυμένος καί στά χέρια του κρατούσε ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα.

»Μέ παρεκάλεσε νά τον άκούσω.

»Ή φωνή του είχε έναν τόνο όλως διόλου παιδικό, καί τά λόγια του χάιδευαν σάν μουσική... Πήρα τό μπουκέτο άπό τά χέρια του. Ήταν πολύ εύγενικός έκ μέρους του νά προσφέρη σέ μένα μιάν άσήμαντη θεατρινούλα μιά τόσο ώραία άνθοδέσμη. Κι' έπειτα άκουσα συγκινημένη τά λόγια του γιά την τέχνη μου καί την όμορφιά μου.

»Πρώτη φορά μού συνέβαινε κάτι τέτοιο.

»Άπ' τό βράδυ έκείνο όλο τό χειμώνα, μόλις τελείωνα τό θέατρο ό νέος άνέβαινε στό καμαρίνι μου μ' ένα μπουκέτο κάκκινα τριαντάφυλλα στό χέρι.

»Μ' άγαποῦσε. Κι' ήταν ό πρώτος άντρας πού άγάπησα πού τον άγάπησα τρελλά παράφορα.

»Ζήσαμε μαζί δυό χρόνια. Είχαμε νοικιάσει δυό καμαρούλες στό Πασύ. Τί όνειρο!... Τί όνειρο γλυκό!...

Στό σημείο αύτό της διηγήσεώς της τά περάζενα μάτια της θεατρινούλας νεμίζουν δάκρυα... Συγκρατεί ώστόσο τή συγκίνησί της καί συνεχίζει:

—Πέρυσι ό φίλος μου πήρε τό δίπλωμά του άπό την Ίατρική Σχολή. Είχε είδικευθή στά νευρολογικά καί προσελήφθη ώς γιατρός στό φρενοκομείο του Σαρεντόν. Κι' έξαφνα... Έξαφνα, ένα μεσημέρι του περασμένου κιλκισιριού ένῶ τρώγαμε στό ρεστωράν μ' άρπαξε ξαφνικά άπ' τό μπράτσο καί μού είπε:

»—Χτές τό βράδυ μούκλεψες τό πορτοφόλι!... Τί τάκανες τά λεφτά μου; Τί τάκανες;...»

»Τά μάτια του είχαν πεταχτή άπ' τίς κόγχες τους κι' έτρεμε.

»— Τρελλάθηκες φίλε μου! τού φώνεξα τότε άνήσυχη τρομαγμένη.

»Έκείνος μέ τά μάτια καρφωμένα στά δικά μου συνῆλθε σιγά-σιγά. Σέ λίγο, πλήρωσε τό γκαρσόνι, μέ πῆρε καί φύγαμε.

»Όταν γυρίσαμε σπίτι μας μέ κάθισε κοντά του στό ντιβάνι καί μέ ρώτησε:

»—Μαργαρίτα μ' άγαπᾶς, μ' άγαπᾶς πολύ;

»Έγώ χωρίς νά τού άπαντήσω, τον έσφιξα στήν άγκαλιά μου.

»—Άν σοῦ ζητοῦσα μιά μεγάλη, μιά τρομερή χάρι θά μοῦ την έκανες; μέ ρώτησε πάλι.

»—Τί θά μοῦ ζητοῦσες άγαπημένε μου, καί δέν θά τόκανα;... τοῦ άποκρίθηκα.

»—Κι' άν σοῦ ζητήσω νά μέ σκοτώσης;...Νά μέ σκοτώσης μέ τά ίδια σου τά χέρια;

»—Τρελλάθηκες, άγάπη μου!...

»Τότε αύτός κατσκίτρινος καί τρέμοντας, μοῦ είπε:

»—Άκουσε Μαργαρίτα... Ό πατέρας μου πέθανε τρελλός στό φρενοκομείο της Άγίας Γενεβιέβης. Ό μεγάλος μου άδελφός είνε κλεισμένος στό ίδιο θεραπευτήριο. Κι ένῶ πού σοῦ μιλῶ τώρα ήσυχα-ήσυχα, πού σέ σφίγγω στήν άγκαλιά μου πού σ' άγαπῶ... πού μελέτησα τον άνθρώπινο έγκέφαλο αύτή τή λευκόφαιη ούσία, την άνεξερεύνητη, τό πάν καί τό μηδέν, την τρέλλα καί τή μεγαλοφυΐα... κι' έγώ ναί κι' έγώ μιά μέρα θά τρέλλαθῶ κι' οί άλλοι δικοί μου... Την τρέλλα την έχουμε στό αίμα μας... Όρκίσου μου λοιπόν πολυαγαπημένη μου πώς άμα διακρίνης τά πρώτα συμπτώματα της καταραμένη αύτης άρρώστειας, δέν θά μ' άφήσης νά μέ βασανίσουν στίς σκοτεινές κάμαρες των φρενοκομείων δέν θ' άνεχθῆς ένα τέτοιο φρικτό μαρτύριο γιά μένα... Όρκίσου πώς άν τρελλαθῶ θά μέ σκοτώσης!...

»Όλα αύτά ήταν φρικτά μά καί τόσο τραγικά, τόσο άληθινά...

»Κι' ένῶ πού τίποτα δέν τού είχα άρνηθῆ, τοῦ όρκίστηκα κύριε άστυνόμε νά τον σκοτώσω μόλις τρελλαθῆ...

»Καί τό κακό δέν άργησε νά έρθη.

»Βρισκόταν τρεῖς μῆνες τώρα στό κρεβάτι, μισοπαράλυτος. Ό διευθυντής τοῦ νοσοκομείου τοῦ Σαραντόν τον έπισκεπτόταν κάθε μέρα. Κι' ό άναπηρεμένος μου στίς κρίσεις πού τον έπιαναν, μέ κατηγοροῦσε πώς τον έκλεβα πώς τον ζηλευα πώς ήτελα νά τον σκοτώσω...

»Τέλος άπόψε τό βράδυ, ό διευθυντής, φεύγοντας, μοῦ είπε:

»—Δέν ύπάρχει πιά έλπίδα... Αύριο θά τον κλείσουμε στό φρενοκομείο μας...»

»Όταν έμεινα μόνη μαζύ του ό άγαπημένος μου είχε άποκοιμηθῆ.

»Πόσο είχε άδυνατίσει, τί ώχρά πού ήσαν τά χείλη του, πώς χτυποῦσαν τά μηνίγγια του!...

»Καί, καθώς βουρκωμένα μέ κόπο τά τραγικά έκείνα λόγια πού μούχε πῆ άντηχοῦσαν γύρω μου σάν πένθιμη κωδωνοκρουσία:... «...Όρκίσου μου πώς, όταν τρελλαθῶ, θά μέ σκοτώσης!...».

»Καί τότε, ἤρεμη άτάραχη άνοιξα τό συρτάρι τοῦ γραφείου του, πῆρα τό πιστόλι του καί τον σκότωσα!... Ναί, κύριε άστυνόμε... Σκότωσα τον άντρα πού τόσο άγαποῦσα!... Αύτό είνοι τό έγκλημά μου... Αύτό είνε τό δράμα της καρδιάς μου... Καί τώρα συλλάβετέ με...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Στή Λυρική Σκηνή παίζεται άπό προχθές, μαζί μέ τούς «Παλιάτσους», ένα καινούργιο έλληνικό μονόπρακτο μέ δραματική είδυλλιακή ύπόθεσι. Έχει ώς τίτλο τό όνομα ένός πασαποτάμου τοῦ Άλφειοῦ στήν Ήλεία, της Λεστενίτσας.

Τό μονόπρακτο αύτό, τό λιμπρέττο τοῦ όποίου άνήκει στον γνωστό συγγραφέα κ. Δαραλέξη, πρωτοπαίχθηκε πρό δωδεκαετίας ώς έργο πρόζας άπό τον θίασο της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη, κατόπιν δέ έμελοποιήθη άπό τον κ. Σκλάβο.

Ή «Λεστενίτσα», μέ πρωταγωνιστές τούς Κορώνη, Βασιλάκη, Τζενεράλη, Δαμασιώτη καί Ρεμοϋνδου, άνεβάστηκε μέ τοπικά κουστούμια καί σκηνικά τοῦ κ. Κλώνη.

—Οί «Άθλιοι» τοῦ Βίκτωρος Σύγκο, πού ἔγιναν όπερέττα καί πού κατέβηκαν πρωρώς άπό την σκηνή τοῦ «Άπόλλωνος», είχαν την ίδια άτυχία καί πρό ἐπταετίας, ὅταν πρωτοπαίχθηκαν στό θερινό θέατρο «Άκρον».

Έτσι κι' έκεί, ξαφνικά ένα βράδυ, διεκόπησαν οί παραστάσεις τοῦ πολυπαθοῦς έργου, ἐξ άφορμῆς ένός σοβαροῦ έπεισοδίου καί πολλῶν πυροβολισμῶν, πού ὠφείλοντο σ' ένα Ίταλό καραμπινιέρο!

—Ύστερα άπό 250 συνεχεῖς παραστάσεις — ρεκόρ πρωτοφανές γιά την Άθήνα, στά τελευταῖα τούλάχιστον χρόνια — ή κωμωδία τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη «Οἱ Γερμανοὶ ξανάρχονται» παραχωρεῖ αὐτή την ἑβδομάδα την θέσι της στό δυνατό άστυνομικό ἔργο. Ἡ νύχτα της 16ης Ἰανουαρίου», ή ὑπόθεσις τοῦ ὁποίου περιστρέφεται γύρω άπό ένα συνταρακτικό ἔγκλημα, χωρίς ὡς την τελευταία στιγμή, νά ἀνακαλύπτεται ὁ ἔνοχος.

Γιά τό νέο αύτό ἔργο θά κυκλοφορήση, γιά πρώτη φορά, εἰδική ἔκτακτος ἔκδοσις Άθηναϊκῆς ἐφημερίδος.

—Ύστερ' άπό θριαμβευτική ἐπιτυχία πέντε συνεχῶν μηνῶν στήν Κωνσταντινούπολι, ἐπανῆλθε στήν Άθήνα ή γνωστή καλλιτέχνις τοῦ πραγουδιοῦ Κάκια Μένδρη.

Ἐκτός άπό τίς τακτικές ἐμφανίσεις της ή Κάκια Μένδρη ἔδωσε ἐκεῖ δυό συναυλίες καί μία τιμητική, εἶχε δέ ἀκόμη την πρωτοβουλία νά παρουσιάση καί μία ἑλληνική σκηνή μέ Τούρκους φουστανελλοφόρους!

—Μετά την Ἐπισκόπου, μία ἄλλη γνωστοτάτη καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ ή Καίτη Παρίτση, ντεμπουτάρει στό θέατρο.

Πράγματι, ή Παρίτση προσελήφθη ὡς πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου Παο. Οἰκονόμου, πού θά παίξη στό θέατρο τοῦ Λευκοῦ Πύργου της Θεσσαλονίκης καί θά ἐμφανισθῆ μέ την ὁπερέττα «Κατάδικος».

—Στήν καινούργια ἑλληνική ταινία «Μαρίνα», πού προεβλήθη στον «Κρόνο» ντεμπουτάρησε μέ ἐπιτυχία ένα νέο ταλέντο, ή Μαρίνα Σμυρνάκη, πού ἐνέπνευσε στούς συγγραφεῖς καί τον τίτλο τοῦ ἔργου.

—Στό συγκρότημα πού θά μεταβῆ στήν Ἀμερική, συμπεριελήφθη καί ὁ γνωστός ἠθοποιός Μητσάρας, πού θά κάμη ἐκεῖ την ἐμφάνισί του, μέ φουστανέλλα.

* *

Σκηνοθετικά μαθήματα

Αὔριο Παρασκευή 21 τρ. δίδεται στήν αἴθουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου, Φειδίου 3, τό τέταρτο μάθημα - διάλεξις περί Σκηνοθεσίας μετά φωτεινῶν προβολῶν καί μέ ὁμιλητήν τον σκηνοθέτην κ. Κουνελάκην.

Ἡ ὑποβρύχιος ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Πῶς ἐργάζονται οἱ δύτες

«Ἀλλό! Σταθμός δυτῶν; Πηγαίνετε στό Φλὰτ Ρόκ, γιά ἕνα πνιγμό στον ποταμό Χούδσον».

Ὅταν τό ἀστυνομικό αὐτοκίνητο τῆς κομητείας τοῦ Γουέϊν, στό Μίτσιγκαν, λάβη ραδιοφωνικῶς αὐτή τή διαταγή, οἱ ἀστυφύλακες πηγαίνουν ἀμέσως στό ὑποδεικνυόμενον μέρος κι' ἀρχίζουν τίς ἐργασίες διασώσεως τοῦ θύματος. Ἀποτελοῦν μιά ὁμάδα δυτῶν μοναδική στό εἶδος της καί ἱκανή νά κάνη ὁποιαδήποτε δουλειά κάτω ἀπ' τό νερό.

Προσφέρουν πολύτιμες ὑπηρεσίες ἰδίως τό καλοκαίρι, ὅταν δηλαδή συμβαίνουν τά περισσότερα δυστυχήματα σέ λουομένους. Ἀντί νά ψαφεύουν τούς πνιγμένους μέ δίχτυα ἤ μέ γάντζους, ὅπως γίνεται ἀλλού, αὐτοί μποροῦν νά κατεβοῦν στό βυθό τῶν λιμνῶν καί τῶν ποταμῶν. Συνεπῶς, ἀνεβάζουν στήν ἐπιφάνεια τούς πνιγμένους μέ μεγαλείτερη ἀσφάλεια, γρηγορώτερα καί γωρίς νά τούς ἐμποδίζη οὔτε ή χειρότερη κακοκαιρία. Φυσικά δέ, ὅσο γρηγορώτερα βγῆ ἀπ' τό νερό τό θῦμα, τόσο περισσότερες πιθανότητες ὑπάρχουν νά ξαναγυρίση στή ζωή.

Ἐξ ἄλλου, ή εἰδική αὐτή ἀστυνομική ὁμάς δυσκολεύει τούς ἐγκληματίες ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τή λεία τους ἤ ἀπ' τά ὅπλα τους πετῶντας τα μέσα στό νερό. Ἕνα ρεβόλβερ π. χ. ἤ ἕνα μαναῖρι, πού δέν εἶνε εὔκολο ν' ἀνελκυσθῆ μέ τή συνηθισμένη μέθοδο τοῦ ξυσίματος τοῦ βυθοῦ μέ μιά ἄπόγη, ἀνακαλύπτεται ἀμέσως μέ τούς ἠλεκτρικούς προβολεῖς πού μεταχειρίζονται οἱ ἀστυνομικοί - δύτες μέσα στό νερό.

Ἀρνηγός τῆς ὁμάδας κι' ἐκπαιδευτής τῶν νεοσυλλέκτων εἶνε κάποιος Οὐίλλιαμ Σνβάνα, πού ἔχει μάθει τό ἐπάγγελμα τοῦ δύτου στά νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἡ ἐκπαίδευσις περιλαμβάνει ὅλα τά μυστικά τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀπ' τίς μεθόδους ἀναπνοῆς μέσα στό νερό ὡς τό χειρισμό τῶν σωλήνων καί τῶν σγοινιῶν τοῦ σκαφάνδρου. Οἱ δύτες μαθαίνουν ἀκόμη νά κυκλοφοροῦν ἀνάμεσα σέ φυσικά ἐμπόδια κάθε εἴδους καί ν' ἀποφεύγουν τούς κινδύνους τῆς ἀσφυξίας καί τῆς δηλητηριάσεως.

Βρίσκονται διαρκῶς στή διάθεσι ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς πολιτείας τοῦ Μίτσιγκαν, πού ἔχουν λάβει ὁδηγίες πῶς θά τούς εἰδοποιοῦν ἐπειγόντως. Μιά ἀπ' τίς τελευταῖες ἐπιτυχίες τους ἦταν τό ψάρεμα τῶν θυμάτων ἑνός ἀεροπορικοῦ δυστυχήματος ἀπ' τά βαθειά νερά τῆς λίμνης Ἐριέ.

Τά σκάφανδρά τους ζυγίζουν 148 κιλά. Εἶνε ἐφωδιασμένα μέ τηλέφωνο. Μιά ἀντλία τούς ἐφοδιάζει μέ 200 κυβικά δεκατόμετρα ὀξυγόνου στό λεπτό. Ἕνα φοροτό δυναμό τροφοδοτεῖ ενα προβολέα ἐντελῶς στεγανό, μέ κρύσταλλο «Πύρεξ» καί μέ λάμπα 300 βάττ, γιά τίς ὑποβούχιες ἔρευνες.

Γίνεται τώρα σκέψις νά τροποποιηθῆ τό σκάφανδρο, γιατί ἔτσι, ὅπως εἶνε σήμερα — μέ την καουτσουκένια στολή, τή χαλύβδινη περικεφαλαία καί τά παπούτσια μέ τίς μολυβένιες σόλες — δέν μπορεῖ νά χρησιμοποιηθῆ ἀστραπιαία σέ περίπτωσι ἐπειγούσης ἀνάγκης. Ὁ δύτης χρειάζεται πολλά λεπτά τῆς ὥρας γιά νά τό φορέση. Ὅταν δέ ἕνας πνιγμένος μείνη περισσότερο ἀπό 6 λεπτά μέσα στό νερό, δέν ἔχει πιά μεγάλες πιθανότητες νά ζήση.

Γι' αὐτό, πρόκειται ν' ἀρχίση νά χρησιμοποιῆται μιά «ἀμφιβία ἀναπνευστική συσκευή» τύπου Λάμπερστον, πού ζυγίζει 11 κιλά μόνον, μπορεῖ νά φορεθῆ ταχύτατα κι' εἶνε καταλληλότάτη γιά νερά ὄχι πολύ βαθειά. Μ' αὐτήν, ἕνας δύτης μπορεῖ νά ἐργασθῆ ὡς 90 λεπτά τῆς ὥρας σέ βάθος 18 μέτρων ἤ 15 λεπτά σέ 30 μέτρα. Ὁ δύτης ἀρχίζει νά τή φορῆ μέσα στό αὐτοκίνητο, ἀμέσως μόλις φτάση ή ραδιοφωνική εἰδοποίησις. Κι' ἔτσι, μέ την ἀφιξι τοῦ αὐτοκινήτου στό μέρος τοῦ δυστυχήματος, εἶνε ἀμέσως ἕτοιμος νά βουτήση στό νερό.

Ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος
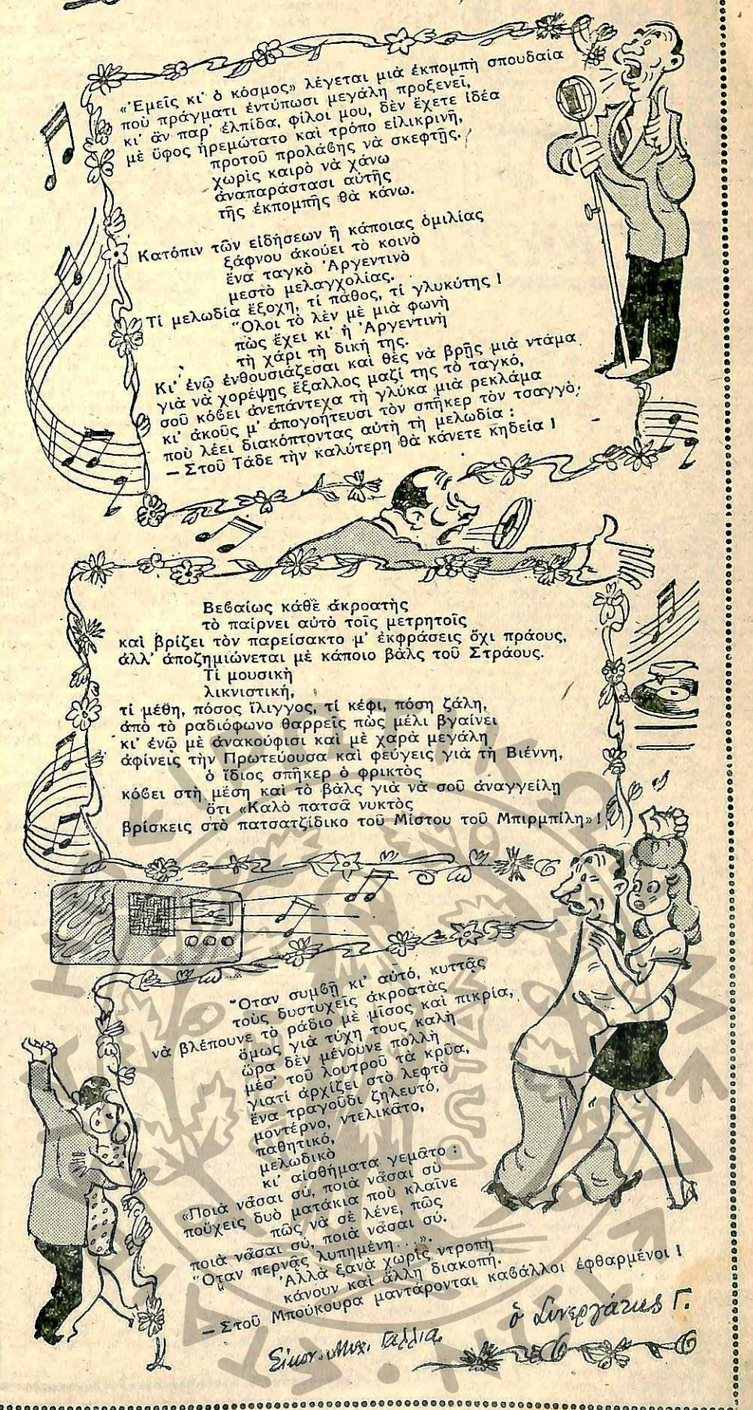
ὁ Συγχρόνους Γ.

Σίμων Μιχ. Ταβλάς

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὄνειρον ἐαρινῆς νυκτός

Ὤ! πόσον θά τό ἤθελον καί πῶς θά ἐπεθύμουν ἆθλημ λαμβροειδέστατος τοῦ Χάλλυγουντ νά ἤμουν! Εὐθύς θά ἐξετράχλαζον τούς γόητας ἄνδρας ἀφοδρῶς ἐά ἐξετρέλλαινον τούς θηλυκούς ἀσθέρας καί λόγῳ πόθων φλογερῶν ἀνοίων κι' ἀκαθέκτων ὅλας μαζί ἀπό κοινοῦ

—την Ἰγγκρίδα την Μθεργκυσνοῦ,

την Νδόροθυ Λαμούριον καί ἄλλας — θά κατέκτων. Ἅπαντες ἐκ της ζήλειας των βεβαίως θά ἐσκιρτίζον καί θά κατελαμβάνοντο ὑπό εὐλόγου λύσσος πλήν ἀκατάσχετος ἐγώ ἐν βία θά κατήρτιζον ὀνειρευτόν χορέυιον ἀπό ξανθιάς νοήσεως τοῦθ' ὅπερ τάς μελαχροινάς αὐτοστιγμεί θά ἐτρωνεγ — ὡς λέγουν (— τό σκοτάδι καθ' ὅ τάς σκούρας τάς νυκτός μοιραίως τάς ἐκόρτσαν καλῶς κι' ἐν (τῇ Ἑλλάδι. Λεμθάνων τον ἐπίζηλον τον τίτλον τοῦ («ἀσθένος»). θά ἔδρων καί ἀναφανδόν, ἀλλά κι' ἐ (διαιτέρως, εἰς ὅλας θά μετέδιδον λάγνους ἐπι (θυμίας κι' ὅλους τούς γόητας ὁμοῦ ἄνευ θεβαίως οἰκτειρισμοῦ θά ἔβλεπον σάν μυίας. διότι — ὤ! χαρά τρελλή ἀνά τό Πανελ (λήνιον! — οἱ γόησσαι περιπεθεῖς θά μ' ἀνεκήρυσσον εὐθύς δεύτερον καί... δωμύτερον Ροδόλ (φον Βαλεντίνιον!... Ὁ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

Α'.

Νύχτα, κρῦο, χιονόνερο. Ὁ Νοέμβρης ξεμάλλιζε χωρίς οἶκτο τὶς πιπεριὲς τῶν δρόμων. Οἱ διαβάτες ἦταν ἀραιοὶ καὶ περνοῦσανε βιαστικοί, μὲ τοὺς γιακάδες τους σηκωμένους, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ἀστραπὴ μαστίνωνε τὸ σκοτάδι μ' ἕνα ἀσημένιο μαστίγιο. Νύχτα, κρῦο χιονόνερο. Τρεῖς φοβεροὶ ἐφιάλτες γιὰ τὰ ὄντα τῆς γῆς ποὺ δὲν ἐχουνε ζεστασιὰ καὶ στέγη — γιὰ τοὺς φτωχούς, γιὰ τὰ πουλιά...

Οἱ συγγραφεῖς εἶνε κι' αὐτοὶ συχνὰ χωρὶς ζεστασιὰ καὶ χωρὶς στέγη: φτωχοὶ καὶ πουλιά... Εἰδικά, ὁ συγγραφέας τῶν σελίδων αὐτῶν ἐκείνο τὸ κρῦο βράδυ τοῦ Νοεμβρίου, βρέ-πκε στοὺς δρόμους, τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Γουρτούρισε μέσα στὸ κρῦο, μαστιγώθηκε ἀπ' τὸ χιονόνερο κι' ὕστερα ἀθέατος, γιὰ νὰ ζεσταθῆ πρῶτα, κι' ὕστερα γιὰ νὰ ζήση λίγο μέσ' στὴ θαλπωρὴ τῆς χλιδῆς γλύστρησε στὸ ἰσόγειο μιᾶς πολυκατοικίας, κοντὰ στὴ Δεξαμενή. Κι' ἀφοῦ ζεστάθηκε κι' ἐνοιωσε τὰ μέλη του ξεμουδιασμένα, φέρθηκε μὲ τὴν ἀδιακρισία τοῦ ἐπαγγέλματος — εἶδε, ἄκουσε — καὶ σήμερα ἀδιάκριτος πάντα, μεταφέρει στὸ χαρτὶ αὐτὰ ποὺ εἶδε, αὐτὰ ποὺ ἄκουσε:

...Γέλοια εὔθυμος θόρυβος τσουγκρίσματα ποτηριῶν. Οὔτε χιονόνερο ἐδῶ μέσα, οὔτε κρῦο. Τέσσερις ἄνθρωποι — δυὸ γυναῖκες, δυὸ ἄντρες — τελειώνανε τὸ γλέντι τους. Σ' ἕνα τραπέζι ἀρκετὲς μπουκάλες κρασιοῦ ἄδειες. Τὸ οἰνόπνευμα εἶχε καταναλώ-ῃ μαζὶ μὲ τὸν ᾽ρωτα. Ἡ συντροφιὰ φαινόταν χορτασμένη κι' ἀπὸ τὰ δυό.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ γυναῖκες κύτταζε τὸ ρολόϊ της.

— Πωπώ! Δεκάμιση... φώναξε.

— Εἶν' ὥρα νὰ πηγαίνουμε... εἶπε κι' ἡ ἄλλη γυναῖκα καὶ σηκώθηκε.

Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἄντρες ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Ποῦ θὰ πᾶτε;... εἶπε. Ἔξω βρέχει, φυσάει, καλάει ὁ κόσμος...

— Βέβαια τί ἀνάγκη ἔχεις ἐσύ;... τοῦ φώνεξε ὁ δεύτερος ἄντρας. Ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ μέσα ἥσυχος καὶ ζεσταμένος, κρῦο... — Ποιὸς σᾶς λέει νὰ φύγετε: Κοιμηθῆτε ἐδῶ, κύριε Τάκη, μὲ τὶς δυὸ ντάμες σας.

— Τί λές Δημήτρη;... φώναξε ἡ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ γυναῖκες. Ἡ μεγιὰ θὰ τρελλαθῆ! — Κι' ἐμένα ὁ ἀπελπὶτας θὰ μὲ κλείσῃ ἔξω...

Εἶνε περίεργο τὸ πῶς οἱ μαμάδες καὶ οἱ ἀπελπίδες βρίσκουνε τὸν τρόπο νὰ ἐξαγριώνωνται ὕστερ' ἀπὸ ὡριαμένη ὥρα, ἐνῶ εἶνε τόσο ἐλαστικοὶ πρίν... Φαίνεται πὼς ὁ ᾽ροδείχτης προχωρῶντας περισσότερο ἀπ' τὸ κανονισμένο ἐπιδρᾶ σὰ διεγερτικὸ ἀπάνω στὴν εὐαισθησία τους...

Τὰ κορίτσια εἶχανε σηκωθῆ. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Τάκης. Καὶ τώρα κι' οἱ τρεῖς πρόσπαθοῦσανε νὰ βροῦνε τὸ κέντρο τοῦ βάρους τους, ποὺ τὸ εἶχε μετατοπίσει τὸ κρασί...

— Ὥστε ἐπιμένετε;... Θὰ φύγετε;... ρώτησε ἀδιάφορα ὁ ἀμφιτρύων. Δὲ φοβόσαστε τὴ βροχή;

— Ἀναγκαῖον κακόν!... εἶπε ἀποφεγματικὰ ὁ Τάκης προσπαθῶντας νὰ βρῇ τὴν τρύπια τοῦ μανικιοῦ του γιὰ νὰ φορέσῃ τὸ παλτό του.

— Πᾶμε, λοιπόν... εἶπε ἡ μιὰ γυναῖκα, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ δεξὶ μπράτσο.

— Πᾶμε... εἶπε κι' ἡ ἄλλη, πιάνοντάς τον ἀπὸ τ' ἀριστερό.

— Στὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας καὶ στὴν δικὴ μου... τοὺς εἶπε ὁ Δημήτρης, ξαπλώνοντας πιὸ ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα του.

— Καλησύχτα, Δημήτρη, φώνεξαν οἱ γυναῖκες παραιρῶντας τὸν Τάκη πρὸς τὴν ἔξοδο μὲ μισοφορεμένο τὸ παλτό του. Σ' εὐχαριστοῦμε...

— Ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συντροφιά... Καλησύχτα...

Ἀκούσθηκε ἡ ἐξώπορτα ποὺ ἄνοιγε καὶ ἔκλεινε. Ὁ Δημήτρης ἔμεινε μόνος του. Ὕστερα ἀπ' τὴ φασαρία, ἀπ' τὰ νέλοια, ἀπ' τὰ τραγούδια, ἡ ἡσυχία τοῦ ξεκούραζε τὰ νεῦρα. Σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα του κι' ἄνοιξε σιγὰ τὸ ραδιόφωνο. Μιὰ μουσικὴ ἀπαλή, διακριτική, βελουδένια, νέμισε σὰν ἀόρατη μελωδικὴ ὁμίχλη τὸ δωμάτιο. Ὁ Δημήτρης γύρισε στὴν πολυθρόνα του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ παραδόθηκε στὴ νάρκωσι ἐκείνη τῶν αἰσθήσεων, ποὺ δὲν εἶν' οὔτε ὕπνος οὔτε ὀνειροπόλησι, οὔτε μελαγχολία οὔτε νοσταλγικὴ διάθεσι, καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομαστῇ ἕνα ξεκουραστικὸ τίποτα ὕστερα ἀπὸ τὸ σάλο καὶ τὸ θόρυβο...

Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, ὡς σαρανταπέντε χρόνων ὁ Δημήτρης. Στὰ μαλλιά του εἶχαν ἀνοκατευθῆ λίγα δικοσμητικὰ ἀσήμια γιὰ νὰ τοῦ προσ-έσουν ὀχι χρόνια μὰ νοητεία. Ὁ ἄντρας αὐτὸς μὲ τὰ κλεισμένα μάτια καὶ τὸ μισοσβυσμένο τσιγάρο στὰ δάχτυλα, θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομαστῇ ἕνας εὐτυχισμένος ἄνθρωπος: Πλούσιος, νέος πάντα — οἱ πλούσιοι συνήθως δὲν γερνᾶνε ποτὲ... — εἶχε ὅλα τὰ μέσα ν' ἀρέσῃ στὶς γυναῖκες. Ἀπ' τὰ λεφτὰ ὡς τὴν ἀνδρικὴ ὁμορφιά. Κι' ἀφιντάνε ν' ἀρέσῃ ὁ Δημήτρης ἀδιάφορα, χωρὶς τὴ διάθεσι νὰ ἐρωτευθῇ στοχολογῶντας ἀπ' τὶς γυναίκες καθετί ἐπιδεξιμόκο ποὺ θὰ μποροῦσανε νὰ τοῦ προσφέρουνε κι ἀφίνοντας ἀνεξικνίαστο τὸ αἰσθησιαστικό τους ὑπέδαφος ποὺ δὲν τοῦ προκαλοῦσε κανένα ἐνδιαφέρον.

Ἡ βροχὴ μαστίνωνε τὸ κατεβασμένο ρολλὸ τοῦ παραθύρου. Ἔνας ἦχος ὁμοιόμορφος, μονότονος, λικνιστικός. Ξαφνικά, ἀνάμεσα στὰ μαστινώματα τῆς βροχῆς ξεχώρισε ἕνας ἄγριος κρότος ἀπάνω στὸ τζάμι. Ὁ Δημήτρης δὲν πρόσεξε. Δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια του. Ὁ κρότος ὅμως ξανακούστηκε γιὰ δεύτερη φορά, πιὸ δυνατός. Τώρα ὁ Δημήτρης ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ σηκώθηκε.

— Ποιὸς εἶνε;... μουμούρισε νυσταγμένος πλησιάζοντας τὸ παράθυρο.

Τράβηξε τὸ μισοκατεβασμένο ρολλό, καὶ τότε στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς, εἶδε κολλημένο σχεδὸν στὸ τζάμι τὸ πρόσωπο μιᾶς γυναίκας!... Ἦτανε χλωμὴ κι' ἡ βροχὴ τῆς εἶχε μουσκέψει τὰ μαλλιά.

— Μιὰ γυναῖκα!... Τέτοια ὥρα;...

Προχώρησε βαριεστημένος ὁ Δημήτρης κι' ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα. Μπροστά του στεκόταν ἡ γυναῖκα ποὺ τοὔχε χτυπήσει. Ἦτανε ψηλή, λυγερή, καὶ στεκόταν ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα...

— Περάστε... τῆς εἶπε εὐγενικά πνίγοντας ἕνα χασμουρητό.

Ἡ γυναῖκα πέρασε, ἀφίνοντας ἐν' αὐλάκι ἀπὸ νερὸ ἀπάνω στὸ χαλί. Μπῆκανε μέσ' στὸ σαλόνι μὲ τὴ χλιαρὴ ἀτμόσφαιρα καὶ τοὺς ἀπαλοὺς ἦχους τοῦ σαξιφώνου.

— Καθῆστε... εἶπε ἐκεῖνος.

Ἡ γυναῖκα κύτταξε τὰ νερὰ ποὺχανε τρέξει ἀπὸ πάνω της.

— Φοβᾶμαι μὴ σᾶς βρέξω τὶς πολυθρόνες... ψιθύρισε.

Ἡ φωνή της ἦτανε μελωδική. Ὁ Δημήτρης τὴν κύτταξε. Ἦταν ὁμορφη, μ' ὅλα τὰ κολλημένα μελλιά της καὶ τὸ χαμένο της ὕφος. Ὁ ἄντρας ὅμως σήκωσε τοὺς ὦμους ἀδιάφορα.

— Ἀφοῦ εἴσαστε βρεγμένη, κάτι πρέπει νὰ βρέξετε γιὰ νὰ κάτσετε... τῆς εἶπε. Ἐκτὸς ἂν μείνετε ὀρθὴ ὥσπου νὰ στεγνώσετε...

Ἐκείνη χαμογέλασε βιασμένα:

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, γιατὶ εἶμαι πολὺ βρεμένη, καὶ θ' ἀρνήσω νὰ στεγνώσω...

— Καθῆστε, λοιπόν... Μ' ἀλήθεια, δὲν μοῦπατε τί θέλετε;...

— Εἶδα φωτισμένο τὸ παράθυρό σας καὶ χτύπησα... μουμούρισε μὲ φωνὴ ποὺτρεμε ἡ ἀγνωστη.

— Περίεργο! Κι' ἐνὼ ποὺ νόμιζα πὼς εἶχα κλείσει καλὰ τὸ ρολλό... Ἄλλη φορὰ θὰ τὸ κλείνω καλύτερα...

— Σᾶς ἐνοχλῶ;...

— Ὄχι... Καθόλου... Μὰ καθῆστε, λοιπόν...

Προχώρησε ἐκείνη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ξαφνικὰ ὅμως πρὶν προφτάσῃ νὰ κάτσῃ, σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

— Ἐ, τί πάθατε;... φώναξε ὁ Δημήτρης σκύβοντας ἀπάνω της ἀνήσυχος. Ὁρίστε, λιγοθύμησε!... βρὲ μπελάς!...

Ἔτρεξε στὴ δεξιὰ πόρτα τὴν ἄνοιξε καὶ φώνεξε δυνατά:

— Μαρούσα!... Μαρούσα!...

Μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια μπῆκε νυσταγμένη.

— Ὁρίστε, κύριε... Τί θέλετε;

— Ἔλα, βοήθα νὰ τὴν πᾶμε στὸ ντιβάνι...

— Ποιὰ εἶν' αὐτή;...

— Βοήθα καὶ μὴ ρωτᾶς!

Μουρμουρίζοντας ἡ ὑπηρέτρια ἔπιασε τὴν ἀγνωστη ἀπ' τὰ πόδια, ὁ Δημήτρης τὴν ἔπιασε ἀπ' τὰ πόδια καὶ τὴν πήγανε σ' ἕνα πλατὺ ντιβάνι.

— Τώρα, τί θὰ τὴν κάνουμε;... ρώτησε ἠλίθια ἡ ὑπηρέτρια.

— Φέρε πρῶτα - πρῶτα στεγνὰ ροῦχα νὰ τὴν ἀλλάξουμε... Αὐτὴ εἶνε βρεμένη ὡς τὸ κόκκαλο!...

— Τί ροῦχα;...

— Δικά σου, δικά μου, τὴν κουρτίνα τοῦ παράθυρου!... Ἄντε γρήγορα!...

Ἔτρεξε ἡ ὑπηρέτρια καὶ νύρισε σὲ λίγο κουβαλῶντας μιὰ πυτζάμα ἀνταρτικὴ δυὸ τρεῖς πετσέτες καὶ δυὸ κουβέρτες.

— Ἔλα, νὰ δοῦμε... εἶπε ὁ Δημήτρης.

— Πενηντὰ μου, εἶνε πνιγμένο τὸ καῦμένο τὸ κορίτσι!... Λέτε νὰ πέθανε, κύριε;...

— Γδύστηνε χωρὶς φλυαρίες...

Ἡ Μαροῦσα τὴ ἔβγαλε μὲ κόπο τὰ βρεγμένα της ροῦχα. Τὰ ἀσπρόρουχά της ἦτανε φτωχικὰ μὰ παστρικά, Ὕστερα, ἔτριψε γερὰ τὸ γυμνὸ κορμὶ μὲ τὶς κοντρὲς κουβέρτες πετσέτες.

— Μοῦ δίνετε λίγη κολώνια, κύριε;...

Ὁ Δημήτρης πῆγε καὶ τῆς ἔφερε ἕνα μπουκάλι μὲ δυνατὴ κολώνια. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὰ μάτια του μαγνητίστηκαν ἀπὸ τὸ γυμνὸ γυναικεῖο κορμὶ ποὺ βρισκότανε ξαπλωμένο στὸ ντιβάνι. Οἱ γραμμὲς ἦταν ἄψογες ἀγαλματένιες, ὁλότελα κοριτσίστικες. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ πολύπειρος ἄντρας διαπίστωσε μὲ εὐχαρίστησι τὴν ἔκπληξι πὼς πρώτη φορὰ ἔβλεπε τέτοιο γυναικεῖο κορμὶ μπροστά του... Ξαφνικά, ὅμως, μιὰ σκέψι τοῦ τρύπησε τὸ μυαλό: Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε γδυθῆ θελημένα μπροστά του· τὸ νὰ κλέθη τὴν εἰκόνα της γυμνὴ τὴν ὥρα ποὺ ἐκείνη ἦτανε λιγοθυμισμένη, τοῦ φάντηκε λιγάκι σὰν κακὴ πρᾶξι, σὰν κλοπή... Γι' αὐτὸ τρισθύμωσε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

Ἡ Μαροῦσα ἔτριψε γερὰ τὸ ξεπανιασμένο σωματάκι μὲ τὴ δυνατὴ κολώνια, κι' ὕστερα τόντυσε μὲ τὴν πυτζάμα καὶ τὸ σκέπασε μὲ τὶς κουβέρτες.

— Δὲ συνῆλθε ἀκόμα;... τὴ ρώτησε ὁ κύριός της.

— Ὄχι.

— Φέρε λίγο ροῦμι...

Ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε λίγο ροῦμι σ' ἕνα ποτηράκι. Ὁ Δημήτρης ἔκοψε στὸ ντιβάνι, ἄνοιξε μ' ἕνα κουτάλι τὰ σφιγμένα δόντια τῆς ἀγνωστης, κι' ἔρριξε στὸ στόμα της δυὸ - τρεῖς γουλιές. Τὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας κοκκινίσανε σιγὰ σιγὰ ἡ ἀναπνοή της ἀνασήκωσε τὶς κουβέρτες, στὸ τέλος μ' ἕνα «ἀχ!...» ἄνοιξε τὰ μάτια της.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!... φώναξε ὁ Δημήτρης.

— Ποῦ εἶμαι;... ψιθύρισε ἡ ἀγνωστη.

— Μέσ' στὴν πυτζάμα μου... τῆς ἀπάντησε εὐθυμα ὁ Δημήτρης.

Ἡ ἀγνωστη ἔ-ριξε μιὰ ματιὰ στὰ βρεγμένα ροῦχα ποὺ βρισκόντουσαν πεταμένα σὲ μιὰ καρέκλα. Ὕστερα κύττα-

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ
ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ
Τὴ νέα αἰσθηματικὴ νουβέλλα τοῦ κ.
ΧΡΙΣΤΟΥ Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ
Εἶνε ἡ μελαγχολικὴ ἱστορία ἑνὸς φτωχοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ κυνηγημένο ἀπὸ τὴ βαρυχειμωνιὰ τῆς ζωῆς μιὰ νύχτα ποὺ βρέχει, χτυπάει ἕνα φωτισμένο παράθυρο. Ζητῶντας θαλπωρὴ καὶ προστασία. Εἶνε τὸ παράθυρο ἑνὸς πλούσιου ἀνθρώπου ποὺ τῆς ἀνοίγει τὴν προστατεύει, τῆς δίνει τὴ θαλπωρὴ τοῦ κρήματος καὶ τῆς καλοπέρασης, ξεχνῶντας ὅμως νὰ τῆς δώσῃ καὶ τὴ θαλπωρὴ τοῦ ἔρωτα τὴ φωνὴ ποὺ νύρευε πραγματικὰ τὸ κυνηγημένο πουρνίτι. Εἶνε μιὰ ἱστορία ποὺ θὰ συγκινήσῃ ὅλες τὶς εὐαίσθητες καρδιές.

ξε τὴν ἀνδρικὴ πυτζάμα ποὺ φοροῦσε, καὶ σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος μ' ἕνα κίνημα γεμᾶτο κοριτσίστικη ντροπή.

— Θεέ μου!... Πρέπει νὰ φύγω... φιθύρισε.

— Καλά... Καλά... τῆς εἶπε ὁ Δημήτρης. Συνέλθετε πρῶτα, ξεκουραθῆτε, στεγνώστε... Θέλετε νὰ φᾶτε τίποτα;...

Τὰ μάτια τῆς ἀγνωστης λάμψανε μ' ἀπλησία. Ὁ Δημήτρης εἶπε σιγὰ στὴ Μαροῦσα:

— Ἄντε στὴν κουζίνα, καὶ φέρε ὅ τι ἔχει μείνει...

— Δὲν ἔχουνε μείνει καὶ πολλὰ πράγματα, κύριε... τὰ κορίτσια βλέπετε τ' ἀπόγευμα εἴχανε πολλὴ δρεξι...

— Πολλὰ λές, φέρε σ' ενα δίσκο ὅ,τι ἔχει μείνει καὶ γρήγορα...

Σὲ λίγο, ἡ ἀγνωστη, μ' ἕνα δίσκο μπροστά της, ριχνότανε στὰ φαγιὰ μὲ ἀπληστία. Ὁ Δημήτρης τὴν κύττοῦζε ἐκπληκτος· πῶς ἦτανε δυνατὸ ἕνα τόσο ὁμορφο κορίτσι νὰ πεινᾶῃ!... Καὶ μέσα του ὁ διεφθαρμένος γλεντζὲς βέβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς τὸ κορίτσι δὲν ἦτανε δυνατὸ παρὰ νὰνε τίμιο...

Ἀφοῦ ἔφαγε καλὰ κι' ἤπιε δυὸ - τρία ποτηράκια κρασί γλυκό ἡ ἀγνωστη, μὲ τὰ μάγουλά της ροδοκόκκινα τεντώθηκε, ζανάζμωσανε μένη, εὐτυχισμένη.

— Πᾶσε, Μαροῦσα, τὸ δίσκο... πρόσταξε ὁ Δημήτρης.

Ἡ ὑπηρέτρια πῆρε τὸ δίσκο καὶ βγῆκε σιωπηλή.

— Λοιπόν;... ρώτησε τὴν ἀγνωστη ἐκεῖνος, μ' ἕνα χαμόγελο.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Ὅταν χτύπησα τὸ παράθυρό σας, δὲ φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θἄμπαινα σ ἕναν τόσο διαφορετικὸ παράδεισο!... Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ πὼς θὰ ὑπῆρχε τόση διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ δρόμο καὶ στὸ σπίτι σας...

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἐνκαρδιότητα.

— Κατερίνα... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

— Ἐμένα μὲ λένε Δημήτρη... Θὰ σοῦλεγα «χαίρω πολύ» ἂν ἡ φράσι δὲν ἦτανε τυπικὴ καὶ συμβατική... Γιατί, πραγματικὰ χαίρω πολὺ νὰ τὴ γνωριστῶ σου, Κατερίνα...

— Εἴσαστε τόσο καλός...

— Γιατί; Δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σ ἀνοίξω... Τὸ μόνο ποὺ θυσίασα εἶνε λίγος ὕπνος. Θὰ τὸν κερδίσω ὅμως κλέβοντας ἀπ' τὸ πρωῒ μιὰ δυὸ ὧρες...

Σηκώθηκε καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του:

— Ἄντε ἀς κοιμηθοῦμε τώρα μικρὴ μου Κατερίνα... Ἐδῶ μέσα κάνει ζέστη δὲν εἶσαι πιὰ βρεγμένη. Μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς ἥσυχα κι' ὁμορφα.

Ἡ Κατερίνα ἀπάντησε σιγά:

— Νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ νειρευτῶ... Μά, τὸ πιὸ ὁμορφο ὄνειρο τὸ ζῶ τώρα μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια...

Τῆς ἔφιξε δυνατὰ τὸ χεράκι της, ὁ Δημήτρης, καὶ βγῆκε, ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ ραδιόφωνο. Λίγο πρὶν βγῇ νύρισε πάλι καὶ τῆς ἔστειλε ἕνα φιλικὸ χειρετισιὸ μὲ τὸ χέρι. Ἡ Κατερίνα ἦταν ἀνακαθισμένη στὸ κρεββάτι της καὶ τὸν κυττοῦσε μὲ μάτια δακρυσμένα...

Β'.

Κι' ἔτσι, μέσ' στὴν ἀμαρτωλὴ ἐργένικη κατοικία τοῦ Δημήτρη Βεργῆ, ἐγκαταστάθηκε ἕνα ἀγνὸ γυναικεῖο πλάσμα ποὺ δὲν εἶχε κοιμιὰ ὁμοιότητα μ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες ποὺχανε περάσει ἀπὸ κεῖ, μὲ μόνη δικαιολογία τους τὸν ἐντελῶς στιγμιαῖο ἔρωτα καὶ μόνο σκοπό τους τὸ συμφέρον... Ἀμέσως ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα ὁ Δημήτρης ξυπνῶντας, ἐκεῖ κατὰ τὶς ἑντεκα, μύρισε στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου του κάτι καινουργιο. Ἴσως ἀπ' ὅλα μύρισε ὀξυγόνο. Τὸ σπίτι εἶχε ὅλο ἀεριστῆ κι' ἡ ἀτμόσφαιρά του εἶχε καθαριστῆ ἀπ' τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων καὶ τὶς μυρωδιὲς τῶν γυναικῶν τῆς προηγουμένης. Ὁ Δημήτρης πετάχθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ πέρασε μιὰ ρώπια. Στὸ χώλλ εἶδε τὴ Μαροῦσα νὰ τρίβῃ τὸ παρκέττο καὶ τὴν Κατερίνα ἀνεβασμένη ψηλὰ σὲ μιὰ ἀνεμόσκαλα νὰ ξεσκονίζῃ τὸ φεγγίτη ἑνὸς παράθυρου. Τὴν κύττοξε νιὰ λίγο ὁ ἄντρας, μέσ' στὴν πρόπτασα ποὺ τῆς ἔσφιγγε τὴ μέση, μ' ἕνα ἄσπρο πανὶ στὰ καστανά της μαλλιά...

— Καλημέρα Κατερίνα! τῆς φώναξε εὐθυμα.

— Ὦ κύριε Βεργῆ!...

Τσακίστηκε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὰ ὕψη της. Χαμογελαστὴ κατεκόκκινη, στάθηκε μπροστά του μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα.

— Κοιμήθηκες καλά;... τὴ ρώτησε μ' ἕνα φιλικὸ μπατσάκι στὸ μάγουλό της.

— Ἐκτακτα! τοῦ ἀπάντησε. Καὶ στὸ ξύπνημά μου, μὲ περίμενε ἡ καλή μου Μαροῦσα μ' ἕνα δίσκο νεραϊτο λικουδίες — γάλα βούτυρο μαρμελάδα, φρυγανιές...

— Ἐδῶ περιποιόμαστε τὶς ξένες... μουμούρισε ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια. Κι ἐσένα...

Ὁ Δημήτρης τῆς ἔριξε ἕνα ἀγριεμένο βλέμμα. Ὕστερα, γυρίζοντας στὴν Κατερίνα τῆς εἶπε εὐθυμα:

— Ἀσε τὴ Μαροῦσα νὰ λέη. Κατερίνα... Εἶνε φλύαρη...

Ὕστερα, πρόσθεσε:

— Ἀληθεια, πηλεφώνησαν ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο;

— Δυὸ φορές... τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαροῦσα, πεισματωμένη λίγο ἀπ' τὸ χαρακτηρισμὸ ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ κύριός της.

— Γρήγορα τότε, τὸ μπάνιο μου γιὰ νὰ φύγω!...

— Τὸ μπάνιο σας εἶν' ἕτοιμο...

Σὲ μισὴ ὥρα ὁ Δημήτρης φρέσκος ξυρισμένος, κομψὸς χαιρετοῦσε τὴν Κατερίνα.

— Τὸ μεσημέρι δὲ θὰ γυρίσω. Θὰ σὲ περιμένῃ ἡ Μαροῦσα... Ὡρθουὰρ γιὰ τὸ βράδυ... τῆς εἶπε.

Ὅλη μέρα στὸ ἐργοστάσιο, μὲ τὶς φασαρίες μὲ τὶς σκοτοῦρες ὁ Δημήτρης ξέχασε ἐντελῶς τὸ καινούργιο πρόσωπο ποὺχε μπῆ τόσο περίεργα στὴ ζωή του. Καὶ τὸ θυμήθηκε τὴ νύχτα κατὰ τὶς ἑντεκα, ὅτανε ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Μπροστά του βριακότανε ὁμορφη, περιποιημένη, μὲ τὰ ροῦχα τῆς σιδερωμένα μὲ τὸ κεφάλι της κεντοχτενισμένο ἡ Κατερίνα.

— Καλησπέρα, σπουργίτι!... τῆς φώναξε εὐθυμα, πετῶντας σὲ μιὰ πολυθρόνα τὸ καπέλλο του καὶ τὸ παλτό του.

Ἀνοιγόκλεισε δυὸ - τρεῖς φορὲς τὰ ματάκια της ἡ Κατερίνα καὶ ζανάπε ἐκπληκτη:

— Σπουργίτι;...

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν τράβηξε μέσα στὴν τραπεζαρία:

— Φυσικὰ σπουργίτι... Ξεπάγιασες στὸ ὑπαίθρο, στὸ κρῦο, εἶδες ἕνα παράθυρο φωτισμένο κτύπησες μὲ τὸ μικρό σου ράμφος σοῦ ἀνοίξανε μπῆκες...

— Ἔχετε δίκιο...

Τὸ τραπέζι ἦτανε στρωμένο γιὰ δυό. Ὁ Δημήτρης ἔκατσε μὲ τὴν Κατερίνα ἀπέναντί του. Ἡ Μαροῦσα τοὺς σερβίρισε.

— Ἀλήθεια, πῶς περάσατε τὴ μέρα σας μὲ τὴ Μαροῦσα;... ρώτησε ἐκεῖνος.

— Σὰν παλιὲς φιλενάδες... τοῦ ἀπάντησε ἡ Κατερίνα.

— Δὲν ἔκατσε οὔτε στιγμή, κύριε... εἶπε ἡ Μαροῦσα Σιγύρισε ξερκόνισε. σκούπισε, νέμισε λουλούδια τὰ βάζα...

— Γιατί;... ρώτησε ὁ Δημήτρης τὴν Κατερίνα.

— Γιὰ... νιὰ νὰ σᾶς ἀρέση τὸ σπίτι σας... τοῦ ἀπάντησε κοκκινίζοντας.

Τὸ γεῦμα τέλειωσε σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἐγκαρδιότητας. Ἡ Μαροῦσα σήκωσε τὸ τραπέζι. Ὁ Δημήτρης σηκώθηκε, ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ὕστερα βούλιαξε σὲ μιὰ βαθειὰ πολυθρόνα. Μπροστά του, ὀρθή, κατακόκκινη, στάθηκε ἡ Κατερίνα μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια της.

— Κύριε Βεργῆ...

— Δεσποινὶς Κατερίνα...

— Μὴ μὲ κοροϊδεύετε, γιατὶ χάνω ὅλο τὸ θάρρος μου καὶ δὲ μπορῶ νὰ μιλήσω...

— Ποιὸς σὲ κορο δεύει;... Ἐγὼ σ' ἀκούω μὲ προσοχὴ καὶ... μ' ὅλα μου τ' αὐτιά!...

Ἀποφασιστικά, ἡ Κατερίνα εἶπε μονορούφι:

— Κύριε Βεργῆ, σᾶς ἀποχαιρετῶ!...

— Μ' ἀποχαιρετᾶς;... Τί θὰ πῆ αὐτό;...

— Θὰ πῆ ὅτι φεύγω... Ἀσκετὰ ἐκμεταλεύθηκα τὴν εὐγενικιά σας φιλοξενία... Τώρα εἶνε καιρὸς νὰ φύγω...

Ὁ Δημήτρης τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, τὴν τράβηξε λίγο, καὶ τὴν κάθισε στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας κοντά του.

— Γιὰ νὰ δοῦμε πότε τὴν πῆρες αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, τὴ μενάλη ἀπόφασι;... τὴ ρώτησε.

— Δὲν εἶνε τόσο «μενάλη» ποὺ λέτε... Τὸ ὅτι μπῆκα στὸ σπίτι σας μὲ τὸν τρόπο ποὺ μπῆκα ἦτανε κάτι ποὺ τὸ ὑπανόρευε ἡ ἀπόγνωσι, ὁ τρόμος τῆς στιγμῆς...

— ...Καί, τώρα ποὺ πέρασε ἡ ἀπόγνωσι καὶ ὁ τρόμος τῆς στιγμῆς θὲς νὰ φύγῃς; Ἐ;...

— Μά φυσικά... Δὲν δικαιολογεῖται πιὰ τὸ νὰ μείνω...

— Ἄκουσε, Κατερίνα.. Δὲν πρέπει νὰ βνέζουμε συμπεράσματα προτοῦ σταθμίσουμε τὰ πράματα... Καί, γιὰ νὰ τὰ σταθμίσουμε πρέπει νὰ ξέρουμε τὰ γεγονότα.

— Εἶσαστε τόσο καλὸς τόσο εὐγενικός, ποὺ, καὶ χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ζητήσετε, θὰ σᾶς τὸ ζητοῦσα ἐγὼ νὰ μ' ἀκούσετε... Ἀπὸ τὰ γεγονότα» τῆς βασανισμένης μου ζωῆς θὰ βγάλετε εὔκολα τὰ συμπεράσματά σας...

Τοποθετήθηκε καλύτερα στὴν πολυθρόνα του ὁ Δημήτρης τὴν τσάβηξε κι' ἐκεῖνο πιὸ κοντά του — σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά του... — καὶ τῆς εἶπε:

— Σ' ἀκούω Κατερίνα...

Σινά μὲ τὰ δικουσμένα μάτια της χαμηλωμένα, ἡ Κατερίνα ἄρχισε:

— Ἡ ἱστορία μου εἶν ὅμοια μὲ τὴν ἱστορία τόσων φτωχῶν πλασμάτων στὴ ζωή. Μόνο στὶς λεπτομέρειες διαφέρει...

— Ἂς τὶς ἀκούσουμε τὶς λεπτομέρειες...

— Νὰ δὲ γνώρισα τὸν πατέρα μου... Πέθανε λίγο ὕστερ' ἀπὸ τὴ γέννησί μου, ἀφίνοντας στὴ μητέρα μου γιὰ κληρονομιὰ κάποια μικρὴ σύνταξι κι' ἐμένα...

Ὁ Δημήτρης τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά:

— Δὲν ξέρω γιὰ τὴ σύνταξι εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο, ἐσὺ ὅμως εἶσαι πολύτιμη κληρονομιά...

— Ἤμουν

ρος γιὰ τὴν καϋμένη τὴ μπτέρα μου... Καταλαβαίνετε, μιὰ νέα γυναῖκα χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς φίλους, χαμένη μέσ' στὴ ζωὴ μ' ἕνα κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά, χωρὶς προστασία ἀπὸ πουθενά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀποκρουστικὴ προστασία ποὖνε πάντα πρόθυμοι νὰ δώσουνε μερικοί, μ' ἀντάλλαγμα... Ἡ μπτέρα μου ὅμως εἶχε τὴν ἀξιοπρέπεια ν' ἀρνηθῆ σὰν τὴν προστασία καὶ γιὰ νὰ βρῆ κάποιο στήριγμα, κυρίως ὅμως γιὰ νὰ βρῶ ἐγὼ ἕναν προστάτη ξανσπαντρεύτηκε...

Στσμάτησε λιγάκι ἡ Κατερίνα, γιὰ νὰ συνεχίση σὲ λίγο μὲ πίκρα:

—Κ.αὶ τὸν βρῆκε τὸν προστάτη, ὅπως τὸν βρῆκα κι' ἐγώ...

—Ἦτανε κακὸς ἄνθρωπος; τὴ ρώτησε ὁ Δημήτρης.

—Κάτι χειρότερο· χυδαῖος... Ἡ μπτέρα μου ἐργαζότανε κι' αὐτὸς κεθότανε καὶ ζοῦσε εἰς βάρος της... Ὅταν μεγάλωσα, ἄρχισα νὰ ἐργάζωμαι κι' ἐγώ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅμως μοῦδινε πάντα τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιος ἄφαντος κίνδυνος βρισκότανε κρεμασμένος πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου... Ὅσπου μιὰ μέρα οἱ φόβοι μου βγῆκαν ἀληθινοί: Βρέθηκα μόνη μου στὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὸν πατριό μου, κι' ἐκεῖνος χύμηξε ἀπάνω μου καὶ θέλησε νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὴν ἀδυναμία μου καὶ τὴ μονξιά...

—Τὸ κτῆνος!... μουρμούρισε ὁ Κώστας μὲ σφιγμένα δόντια.

—Δὲν ξέρω ποιὸς θεὸς μοῦδωσε τὴ δύναμι νὰ τὸν σπρώξω μακρυά μου, νὰ βγῶ ἀπ' τὸ σπίτι σὰν τρελλή καὶ νὰ φύγω, χωρὶς μιὰν ἐξήνησι, χωρὶς δυὸ λόγια ἀποχαιρετισμοῦ γιὰ τὴν καϋμένη τὴ μανοῦλα μου, ποὺ τὴν ἄφηνα στὴν πιὸ φοβερὴ ἀγωνία γιὰ τὴν ἐξασφάνισί μου...

Ἔτρεξα στὸ σπίτι μιᾶς φιλενάδας μου, μιᾶς συναδέλφου στὸ γραφεῖο ποὖχε τὴν εὐγένεια νὰ μὲ κρατήση χωρὶς πολλὴ γκρίνια... Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ τῆς γνοιωμαι δίσκολος βάρος κι' ἔτσι προχτὲς ἔφυγα κι' ἀπὸ κεῖ, χωρὶς νὰ ξέρω πιὰ ποῦ θὰ πάω μὲ τὸ φόβο πὼς θἄβλεπα μπροστά μου τὸν φοβερὸ αὐτὸν ἄνθρωπο, νὰ μ' ἀναγκάζη νὰ τὸν ἀκολουθήσω μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ προστάτη καὶ τοῦ κηδεμόνα... Στὸ γραφεῖο δὲν τολμοῦσα νὰ πάω, ἀπὸ φόβο μήπως ἔρθη καὶ μὲ βρῆ... Γύριζα στοὺς δρόμους, καὶ τὶς νύχτες κοιμόμουν σὲ κοινένα σπιτνὸ ξενοδοχεῖο... Ὡσπου χτὲς κι οἱ τελευταῖες μου οἰκονομίες τελείωσαν... Εἶχα νὰ φάω δυὸ μέρες... Δὲν ἤξερα ποῦ νὰ κοιμηθῶ, κι' ἔνοιωθα μέσα μου τὴν ἀνάγκη νὰ σωριαστῶ κάτω νὰ γίνεται ἐπιτοχτική... Νύχτωσε, ἄρχισε νὰ βρέχη... Κι' ἐγὼ τραβοῦσα τὸ δρόμο μου σὰν αὐτόματο... Ἤμουν σίγουρη πὼς ἦτανε γιὰ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ μοῦ τὸ ζητοῦσε... Εὐτυχῶς ἡ δυστυχῶς, οἱ διάβατες ἦταν ἀρκετοὶ ἐξ αἰτίας τῆς κεκοκαιρίας. Τότε, ἀπὸ τὸ μισοκατεβασμένο ρολὸ τοῦ παπουτσάδικου σας εἶδα νὰ ξεγλυστράη λίγο φῶς. Δὲν θὰ ἐξηγήσω ποτὲ γιατὶ χτύπησα αὐτὸ τὸ παράθυρο... Τ' ἄλλα τὰ ξέρετε...

Ὁ Δημήτρης ἦτανε σοβαρὰ συγκινημένος.

—Σὰν τὸ σπουργίτι... ψιθύρισε. Ποὺ τυφλωμένο ἀπ' τὴ βροχή, ξεπαγιασμένο ἀπ' τὸ κιονόκρεμο ποὺ βαραίνει τὶς μικρὲς του φτεροῦγες κτυπάει τὸ τζάμι μας γιὰ νὰ γνωρίση λίγην ἀπὸ τὴ θαλπωρὴ τοῦ δωματίου μας...

—...Καὶ τὸ τζάμι ἄνοιξε κι' ἡ θαλπωρὴ προσφέρθηκε, σὰν ἐλεημοσύνη... Καὶ τὸ σπουργίτι ζεστάθηκε... Τὰ φτερά του δὲν εἶνε πιὰ ξεπαγιασμένα, κι οὔτε τὴν ἀνάσα του κόβει ὁ βοριᾶς... Τώρα εἶν' ἑτοιμο πάλι νὰ πετάξη...

Ὁ Δημήτρης πετάχτηκε ὀρθός. "Εκανε δυὸ βήματα πάνω-κάτω, νευρικός.

—Νὰ πετάξη; φώνεξε στὸ τέλος. Τί λές;... Κι ἡ βροχή;... Κι' ὁ βοριᾶς;...

—Κι' οἱ ἄνθρωποι ποὖνε χειρότεροι κι' ἀπὸ τὴ βροχὴ κι' ἀπὸ τὸ βοριᾶ;...

Ἡ Κατερίνα σήκωσε τοὺς ὦμούς της.

—Τί νὰ γίνη;... μουρμούρισε. Αὐτὴ εἶν' ἡ ζωή. Κι' αὐτὴ εἶν' ἡ τύχη τῶν σπουργιτιῶν...

Ὁ Δημήτρης ἄναψε μὲ νευρικὲς κινήσεις ἕνα τσιγάρο, καὶ τὴν πλησίασε. Τῆς ἄπλωσε τὸ πηγούνι κι' σπκώνοντάς της τὸ κεφάλι, κάρφωσε τὰ μάτια του στὰ δικά της:

—Γιατί γάρθης;... τὴ ρώτησε.

—Δὲν ξέρω... τοῦ ἀπάντησε.

—Γιατί νὰ χτυπήσης τὸ δικό μου τὸ τζάμι;...

—Ἡ τύχη τὄθελε...

Ὁ Δημήτρης ἔσβυσε τὸ μόλις ἀρχινισμένο τσιγάρο του κι' ἔκανε μερικὰ βήματα ἀκόμα μέσα στὸ δωμάτιο.

—Καὶ ποιὸς μοῦ λέει, μονολόγησε, πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε σοφὰ συνδυασμένοι ὑπολογισμοί;...

Ἡ Κατερίνα σηκώθηκε κατσκίτσινη. Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ τὴν προσέξη, συνέχισε:

Ὅλα ΓΙΑ ΣΕΝΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

12ον Οἱ δυὸ μέρες τὴ βδομάδα τῆς φαινόντουσαν λίγες. Μὲ τὴν εἰλικρίνεια ποὺ τῆς ὑπαγόρευε ἡ ἀσπιλη ἀγνότητα τῆς φιλίας τους, τοῦ τὸ εἶπε:

—Γιώργο, εἶσ' ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἔχω στὸν κόσμο...

—Εἶμ ευτυχισμένος γι' αὐτό... τῆς ἀπάντησε. Ἡ δυστυχία σου κάνει τὴν εὐτυχία τὴ δική μου...

—Γιατί δὲν σὲ βλέπω πιὸ συχνά;...

—Μά... Ὁ κόσμος... ἡ κακογλωσσιά...

Ἡ Μάρθα χαμογέλασε μελαγχολικά:

—Ἔννοια σου, δὲν εἶμαι τόσο σπουδαία φυσιογνωμία γιὰ νὰ μοῦ δώσουνε σημασία ἰδιαίτερη...

—Οὔτε κι' ἐγώ... πρόσθεσε γελῶντας ὁ Γιώργος.

—Λοιπόν, εἴμαστε δυὸ πλάσματα μὲ τὸ μενάλο προνόμιο τῆς ἀσπιότητος... Μποροῦμε νὰ θλεπόμαστε πιὸ συχνά·

Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια τρυφερά:

—Δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴ ζωή... Δὲν ζητάω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ σὲ θλέπω...

—Ἄλλωστε, συνέχισε ἐκείνη, ὅσο πιὸ συχνὰ σὲ βλέπουμε, τόσο πιὸ συχνὰ θὰ σ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅσα κάνεις κάθε μέρα γιὰ μᾶς — ἡ μπεμπέκα κι' ἐγώ...

—Δὲν κάνω τίποτα γιὰ σᾶς. Δὲν μοῦ χρωστᾶτε τίποτα... Ἐγὼ σᾶς χρωστάω τὸ ὅτι μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐνδιαφέρουμαι γιὰ σᾶς...

Ἡ Μπεμπέκα τὸν εἶχε πιὰ συνηθίσει τὸ Γιώργο. Ὁποτε τὸν ἔβλεπε ακυμένον ἀπάνω ἀπ' τὴν κουνίτσα της μὲ στοργή, τοῦ χαμογελοῦσε μὲ τὸν τρόπο τῶν χερουθείμ, καὶ τοῦ ἄπλωνε τὰ ρόδινα χεράκια της...

Κι οἱ μέρες περνοῦσαν. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ κανένει ἐπίσημο νέο, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κουτσομπολιὲς τῶν καλοθελητῶν ποὺ φτάναν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, εἴτε σὰν γράμματα ἀνώνυμα εἴτε σὰν τηλεφωνήματα, γιὰ νὰ πληροφορήσουνε τὴ Μάρθα πὼς ὁ κοθηγητὴς Μαρίνης κι' ἡ Μίρκα Στεφανίδου σὰν Νέο Κόσμο προσπαθοῦσανε νὰ δημιουργήσουνε νέα ζωή... Ἡ Μάρθα τάκουγε ὅλ' αὐτὰ ὑπομονετικά, χωρὶς ὅμως νὰ πικραίνεται τὸ ἴδιο ὅπως στὴν ἀρχή. Δίπλα της βρισκότανε πάντα ὁ Γιώργος πρόθυμος νὰ τὴν παρηγορήση μ εὐγένεια:

—Προστυχιές, Μαρθοῦλα... Προστυχιὲς τοῦ κόσμου... Μὴν τὶς ἀκοῦς...

Καὶ δὲν τὶς ἄκουνε. Ὡσπου μιὰ μέρα ἦρθε ἡ προστυχιὰ «αὐτοπροσώπως», μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς συστημένου γράμματος ἀπὸ τὴν Ἀμερική ποὖχε φτάσει μὲ τὸ ἀεροπορικὸ ταχυδρομεῖο. Ὑπογραφότανε φαρδεῖα πλατειὰ ἀπὸ τὸν κοθηγητὴ Κώστα Μαρίνη, καὶ πρότεινε ἁπλᾶ μιὰ ἀτιμία: Ὁ κοθηγητὴς Μαρίνης ζητοῦσε διαζύγιο ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, καὶ γι «ἀντάλλαγμα» τὴν παρακαλοῦσε νὰ ὁρίση ἕνα ποσὸν χρηματικὸ μὲ τὸ ὁποῖο θ' ἀντιμετώπιζε τὰ «ἔξοδα τοῦ παιδιοῦ».

Ἡ Μάρθα τσαλάκωσε τὸ γράμμα κατακίτρινη.

—Τὸν πρόστυχο!... ψιθύρισε.

"Ητανε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀπ' τὰ χεῖλια της ἔβγαινε μιὰ βρισιὰ γιὰ τὸ θεό της...

Ὁ Γιῶργος ἤσυχα, ψύχραιμα, σήκωσε ἀπὸ κάτω τὸ τσαλακωμένο γράμμα καὶ τὸ ξανσιάβασε.

—Τὸ περίμενα... μουρμούρισε.

—Ἐγὼ ὁμολογῶ ὄχι!.. εἶπε ἡ Μάρθα.

—Μὴ θυμώνεις, Μαρθοῦλα... τῆς εἶπε μαλακὰ ὁ Γιῶργος πιάνοντάς της τὰ χέρια. Καὶ μὴν πικραίνεσαι... Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένης ὁπωσδήποτε...

—Καὶ τώρα;... Τί θὰ κάνω;... Τί θ' ἀποφασίσω;...

—Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ συμβουλέψω;..

—Σὲ παρακαλῶ...

—Θὰ δεχτῆς νὰ δώσης τὸ διαζύγιο. Δὲ θὰ δεχτῆς ὅμως δεκάρα γιὰ διατροφή, δική σου ἢ τοῦ παιδιοῦ...

—Καί, πῶς θὰ ζήσω; μουρμούρισε ἡ φτωχιά.

Ὁ Γιῶργος ἔσφιξε περισσότερο τὰ χέρια της καὶ τῆς εἶπε συγκινημένος βαθειά, μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

—Ἐπίτρεψέ μου Μαρθοῦλα· ν' ἀπασχολήσω ἐγὼ μ' αὐτό... Κι' ἐπίσημα πειὰ ὑπεύθυνος γιὰ τὴν εὐτυχία σου μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὸ Θεό!..

—Γιῶργο...

—Εἶναι κάτι ποὺ θἄπρεπε φυσιολογικὰ νἄχε γίνει ἀπὸ χρόνια... Ἡ ἐπιμονή σου, ἡ ἐγκληματικὴ σου ἐπιμονὴ σ αὐτὸ τὸν ἔρωτα ποὺ σὲ πλήγωσε τόσο, τὸ ἀταμάτησε...

—Ποτὲ ὅμως δὲν εἶν' ἀργά...

—Γιῶργο... μ' ἀλήθεια μὲ θές;..

—Ἀφιβάλλεις γι' αὐτό;..

—Ὅπως εἶμαι σήμερα;...

—Εἶσαι πάντοτε γιὰ μένα ἡ ἴδια: ἡ ἀγαπημένη!...

—Γιῶργο!..

Τὰ δάκρυα τῆς πνίξανε τὴ φωνή.

—Καί... θ ἀγαπᾶς τὴ Μπεμπέκα;..

—Τὴ λατρεύω ἀπὸ τώρα... Δὲν τὸ βλέπεις;..

—Δὲν θὰ τὴ ζηλεύης ποτέ;.. Δὲν θὰ τὴν κάνης νὰ κλάψη;...

—Θἄναι ἡ κόρη μου... Καὶ θἄμαι ὁ πατέρας της, Μάρθα...

—Γιῶργο...

Γιὰ πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια τὰ χείλια τους ἐνωθήκανε... Κι' ὄχι μ' ἕνα ἐξαλλο νεανικὸ φιλὶ ποὺ μποροῦσε καὶ νὰ ξεχαστῆ, μὰ μ' ἕνα σοβαρὸ φιλὶ τῆς ὡριμότητος ποὺ ξέρει νὰ δημιουργοῦη τὴν εὐτυχία κι' ἀπὸ τ' ἄσπρα μαλλιά...

. . . . . .

Τὸ διαζύνιο τῆς Μάρθας καὶ τοῦ καθηγητῆ Μαρίνη, ἀθόρυβο ὅπως κι ὁ γάμος τους, βγῆκε ἀργήορα. Ἡ Μάρθα δὲν ζήτησε τίποτα. Τῆς κυρίας Στεφανίδου ἡ περιουσία δὲν ἔχασε οὔτε ἕνα δολλάριο, οὔτε μιὰ λίρα σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία... Μὲ τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου τὸ κοριτσάκι ποὺ προερχότανε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἄτυχη ἕνωσι ἀριστήκε πῶς θἄμενε στὴ μητέρα του. Σ' αὐτὸ δὲ διαφώνησε φυσικὰ κι' ὁ «πατέρας»· ποὺ οὔτε ἀπ' τὴ φωτογραφία του δὲν εἶχε φροντίσει νὰ δῆ τὸ παιδί του...

Κι' ἔτσι, ὅλα μπήκανε στὴ θέσι τους: Ἀπὸ μακρυά, ἀπ' τὴν Ἀμερική ἔφτανε ὡς τὴν Ἀθήνα σὰν ἀντίλαλος ἡ πολυθόρυβη ζωὴ τοῦ πλούσιου ζευγαριοῦ, τοῦ κοθηγητὴ Μαρίνη καὶ τῆς φιδένιας γόησσας Μίνκας Στεφανίδου... Ἀντίθετα ἀπ' τὴν Ἀθήνα δὲν ἔφτανε τίποτα στὴν Ἀμερική: Γιατὶ ἡ Μάρθα κι' ὁ Γιῶργος, μὲ τὴν «κορούλα τους» στὴ μέση, φροντίζανε νὰ κτίζουνε μὲ τὰ ἐοείπια τοῦ παρελθόντος, ὅσο γινότανε πιὸ σιωπηλὰ κι' ἀθόρυβα, τὴν ΕΥΤΥΧΙΑ...

ΤΕΛΟΣ

Πρακτορεῖον συνοικεσίων στὸ παρθεναγωγεῖο

Ἀφοῦ ἡ Ἱσπανία ἔκαισε στὸν πόλεμο περὶ τὰ 2.500.000 ψυχές ἀκολουθεῖ τώρα κι' αὐτὴ μιὰ πολιτικὴ αὔξησης τῶν γεννήσεων. Ἡ διευθύντρια λοιπὸν ἑνὸς παρθεναγωγείου εἶχε μιὰ ἐμπνευσι, ποὺ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία: Κρέμασε στὴν εἴσοδο τοῦ οἰκοτροφείου της ἕνα γραμματοκιβώτιο γιὰ τοὺς ὑποψηφίους γεωμπρούς! Ὁ νέος ποὺ θέλει νὰ παντρευτῆ, ρίχνει ἐκεῖ μέσα ἕνα φάκελλο μὲ ὅλα τὰ στοιχεία του τὴ φωτογραφία του ἕνα πιστοποιητικὸ ὑγείας, μιὰ ἐπίσημη βεβαίωσι ὅτι περνάει ἠθικὴ ζωή, κλπ. Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ (ταχυδρομεῖο) ἀνοίγεται κατόπιν ἐμπρὸς στὶς μαθήτριες οἱ ὁποῖες κάνουν τὴν ἐκλογή τους καὶ ζητοῦν, ἀπ' τοὺς γονεῖς των τὴν ἄδεια νὰ σχετισθοῦν μὲ τὸν ὑποψήφιο ποὺ προτιμοῦν.

Ἀφ' ὅτου ἐφαρμόσθηκε αὐτὸς ὁ νεωτερισμός, τὸ παρθεναγωγεῖο κάνει χρυσὲς δουλειές!...

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΖΩΗ τῆς Δουκίσσης ΤΗΣ ΠΛΑΚΕΝΤΙΑΣ

Τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Θέλοντας νὰ ἱκανοποιήσω τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ τοῦ «Θησαυροῦ» γιὰ τὴν Δούκισσα τῆς Πλακεντίας, θὰ προσθέσω ἕνα ἀκόμα σημείωμα καὶ ἰδιαίτερα στὴν πλευρὰ καὶ στὰ στοιχεῖα ποὺ ἄλλα μὲν δὲν χρησιμοποιήθηκαν καὶ ἄλλα δὲν ξετυλίχθηκαν πλατειὰ στὸ δωάνυμο ἔργο μου ποὺ ἐξεδόθη πρὸ πέντε περίπου χρόνων, στὴν Ἀθήνα.

Ὅπως ἀποδείχτηκε καὶ ἀπὸ τὴν κυκλοφορία τοῦ Βιβλίου μου, τὸ ἀθηναϊκὸ αὐτὸ θέμα, εἶνε πάντοτε ἐξαισιετικὰ ἀγαπητὸ στὸ πολὺ κοινό. Ὁ κόσμος πάντα τὸ συζητεῖ καὶ πάντα ζητάει νὰ μάθη λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ τῆς μεγάλης αὐτῆς γυναίκας.

Μοῦ ζητήθηκε, ἀκόμη καὶ σενάριο ἀπὸ μεγάλη Ἀμερικανικὴ κινηματογραφικὴ Ἑταιρεία ποὺ ἀποφάσισε νὰ γυρίση ἰδιαίτερη ταινία μὲ τὴν ἰδιότυπη ζωὴ τῆς πολυθρύλητης Δούκισσας. Τὸ σενάριο αὐτὸ ἐγράφη καὶ ἐστάλη πρὸ τριῶν μηνῶν στὴν Ἀμερική. Ἡ δὲ κινηματογραφικὴ δουλειὰ εἶνε τώρα ἐπάνω στὸ σκαρί της. Ἡ ταινία, ἴσως, νὰ παιχθῆ μέσα στὸ 1948.

Ἀλλὰ — θὰ μοῦ πῆτε — γιατί τὸ ἀμερικανικὸ ἐνδιαφέρον; Νὰ γιατί: Πολὺς κόσμος δὲν ξέρει ὅτι ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας, ἡ μεγάλη φίλη τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἦλθε μὲ τὴν κόρη της καὶ ἔζησε πολλὰ χρόνια στὴν Ἀττική, ἦταν Γαλλοαμερικανικῆς καταγωγῆς. Δηλαδὴ ἀπὸ πατέρα Γάλλο καὶ ἀπὸ μάννα Ἀμερικανίδα. Ἔτσι θὰ τὴν μάθη καλὰ ὁ πολὺς κόσμος καὶ θὰ καταλάβη γιατί ἡ ρωμαντικὴ ἱστορία της ἐνδιαφέρει καὶ πέραν τοῦ ὠκεανοῦ.

★

Ἂς πάρουμε, λοιπόν, μὲ τὴ σειρὰ μαζὶ μὲ τὰ νεώτερα στοιχεῖα τὰ περιστατικὰ τῆς πολυκύμαντης ζωῆς τῆς ἱστορικῆς Γαλλοαμερικανίδος, ποὺ ὁ ρόλος της στὴ Γαλλία καὶ οἱ περιπέτειές της στὴν Ἑλλάδα προκάλεσαν, ὅπως ἦταν ἐπόμενο καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

Τὸ πραγματικὸ ὀνοματεπώνυμο τῆς Δούκισσας τῆς Πλακεντίας ἦταν Σοφία ντὲ Μαρμπουά. Γεννήθηκε στὴ Φιλαδέλφεια τῆς Ἀμερικῆς τὴν 1η Ἀπριλίου 1785. Ἡ χρονολογία ποὺ γεννήθηκε θυμίζει τὸ παλιὸ τραγουδάκι ποὺ σχετίζεται μὲ τὰ πολυθρύλητα ὄνειρα τοῦ γενη - ντουνιᾶ:

«Πρωταπριλιὰ γεννήθηκες
μαζὶ μὲ τοὺς πανσέδες!»

Ὁπωσδήποτε, προσωπικὴ πατρίδα τῆς Δούκισσας τῆς Πλακεντίας ἦταν ὁ νέος κόσμος (ὅπως ἐλέγετο παλαιότερα ἡ Ἀμερική) ὅπου καὶ εἶδε τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Ἐπειδὴ ὁ πατέρας της (Φραγκίσκος Μαρμπουά) ἦταν Γάλλος διπλωμάτης καὶ ὑπηρετοῦσε, τότε. σὰν ἀντιπρόσωπος τῆς Γαλλίας στὸ περίφημο Κογκρέσσο τῆς Φιλαδελφείας.

Ὁ Μαρμπουὰ ἔμεινε δέκα, περίπου, χρόνια στὴν Ἀμερική. Ἡ γυναῖκα του (ἡ μάννα τῆς Σοφίας) ἦταν κόρη τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ γερουσιαστοῦ Μοὰο ποὺ διετέλεσε καὶ διοικητὴς τῆς Πενσυλβανίας καὶ πρόεδρος τοῦ Κογκρέσσου τῆς Φιλαδελφείας πρὶν ἀναγνωρισθῆ ἡ ἀνεξαρτησία τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

Ἡ Σοφία ἦταν ἑνὸς ἔτους (1785) ὅταν ὁ πατέρας της μετετέθη καὶ πῆγε οἰκογενειακῶς στὴν Ἀϊτή. Ἐκεῖ, μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ 16ου, ὁ Μαρμπουὰ ἔλαβε μέρος στὴν οἰκονομικὴ ἀναδιοργάνωσι τῆς νώρας καὶ τότε, ἀκριβῶς, οἱ ἐνθροί του στὴν Γαλλία διέδωσαν ὅτι ἐπλούτισε στὴν διαχείρισι τῶν οἰκονομικῶν τοῦ τόπου.

★

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ Μαρμπουὰ ἀνεκλήθη στὴν Γαλλία, ὅπου καὶ ἐμεγάλωσε ἡ Σοφία καὶ σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν πῆρε ἄντρα τὸν Κάρολο Λεμπρέν, γυιὸ τοῦ Φραγκίσκου Λεμπρέν ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους συνεργάτας τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ἀπὸ τὸν γάμο αὐτὸν προῆλθε μόνο ἕνα παιδί: ἡ περίφημη μοναχοκόρη τῆς Δούκισσας τῆς Πλακεντίας Λίζα Λεμπρὲν ποὺ ἤλθεν, ἀργότερα μαζί της καὶ ἔζησε ἐδῶ στὴν Ἀττικὴ καὶ ἀργότερα πέθανε στηθικὴ στὴν Βηρυτό.

Τώρα, ἀπὸ ποῦ προῆλθεν ὁ τίτλος: Δούκισσα τῆς Πλακεντίας; Νά ἀπὸ ποῦ: Ὁ πατέρας τοῦ συζύγου τῆς Σοφίας, ὁ Κάρολος Λεμπρέν, διέπρεψε στὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ὁ μεγάλος κατακτητὴς, τότε, ποὺ ἀνύψωνε τὰ νέα ἄτομα μέσα στὴν θριαμβευτικὴ λάμψι τοῦ νέου Γαλλικοῦ Κράτους τοῦ ἔδωσε τὸν τίτλο τοῦ Δούκος τς Πλακεντίας. Οἱ βιογράφοι του μάλιστα τὸν χασακηπιζουν καὶ ὡς «Ποίγκηπα τῆς Αὐτοκρατορίας» ἐπειδὴ κατεῖχε τὸ ἀνώτατο ἀξίωμα τοῦ «ἀρχιθησαυροφύλακος». Ὁπωσδήποτε ὁ τίτλος του ἔγινε κληρονομικὸς καὶ ἐσγετίζετο μὲ τὴν Piacenza (Γαλλικὰ Plaisance) ποὺ οἱ Λατῖνοι ὠνόμαζαν ὀρθῶς Placentia καὶ οἱ δικοί μας μετέφρασαν Πλακεντία.

Πρέπει. ἐδῶ, νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ Πλακεντία ποὺ ὑπῆρξε καὶ πατρίδα ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας. — στὴν διοικητικὴ περιφέρεια τοῦ Μιλάνου — εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τοῦ 1796, ὑπὸ τῶν Γάλλων. Ὑπῆρξε διαμέρισμα γαλλικὸ μέχοι τοῦ 1814. ὅταν δ' ἔπεσε ὁ Ναπολέων, περιελήφθη στὸ Δουκᾶτο τῆς Λούκας.

★

Αὐτὴ εἶνε ἡ σύντομη καὶ περίεργη ἱστορία τοῦ τίτλου τῆς Δούκισσας τῆς Πλακεντίας ποὺ τὸν πῆρε, μὲ κληρονομικὸ δικαίωμα καὶ ἡ ἄτυχη κόρη της, ἡ Λίζα, ποὺ ἔζησε κάμποσο καιρὸ ἐδῶ στὰς Ἀθήνας. ζωντανὴ καὶ πεθαμένη, μαζὶ μὲ τὴν μάννα της. ἀφοῦ πῆγαν πρῶτα στὸ Ναύπλιο.

Ἀλλὰ ποὶν νὰ ἔλθουν ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα μεὶα τὸν γωρισμὸ τῆς Σοφίας ἀπὸ τὸν ἄντρα της. ἡ ζωὴ τῆς Δούκισσας τῆς Πλακεντίας στὸ Παρίσι, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς τοῦ Ναπολέοντος. προκαλεῖ, ἐντελῶς, ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον.

Δὲν εἶχε καὶ πολὺ μεγάλη διαφορὰ ἡλικίας ἡ Σοφία ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Τοὺς γώριζαν μόνο δέκα χρόνια — περίπου δηλαδή. κανονικὴ συζυγικὴ ἀναλογία. Ὑπῆρξε ὅμως, μεταξὺ των. μεγάλη διαφορὰ χασακτήρων ποὺ σὲ μιὰ μεγάλη κοινωνία καὶ ἰδίως μέσα στ' ἀνοικτὰ σπίτια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. δημιουργεῖ συνήθως. τὰ γνωστὰ ἐπακόλουθα κατὰ τὰ ὁποῖα, ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους. κατὰ τὴν κοινὴ ἐκφρασι, ἀκολουθεῖ τὸν δικό του δρόμο.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ αἰωνία βαφὴ

Οἱ χημικοὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἑταιρείας Τζένεραλ Ἐλέκτρικ ἔφτιασαν μὲ πρώτη ὕλη τὴν ἄμμο, μιὰ κανούργια βαφὴ ἐξαιρετικῆς ἀντοχῆς, γιὰ αὐτοκίνητα ψυγεῖα. ἠλεκτρικὰ σκεύη, ὑγειονομικὲς ἐγκαταστάσεις κλπ. Ὅταν βαφῆ μ' αὐτὴν μιὰ φορὰ ἕνα ἀντικείμενο. δὲν χρειάζεται πιὰ ν' ἀνανεωθῆ τὸ βάψιμό του σ' ὅλη τὴν περίοδο τῆς χρησιμοποιήσεώς του.

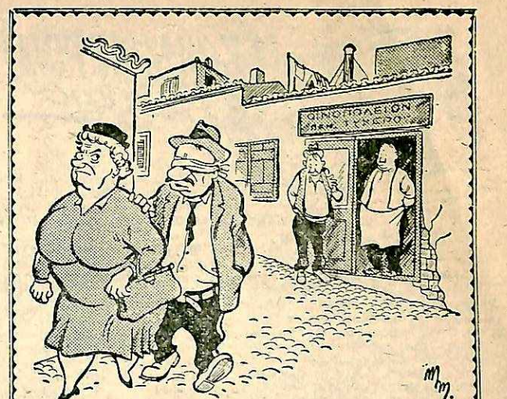

—Βρὲ τί ἔπαθε ὁ κυρ - Γιώργης;...

—Ἡ γυναῖκα του τὸν ἔβαλε νὰ κόψη τὸ κρασὶ καὶ τὸν περνάει κάθε βράδυ ἔτσι... γιὰ νὰ μὴ σκανταλίζεται!...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Ἔλλειψις χάρτου

Ὅπως ἀσφαλῶς ἔχει εἴδες
κι' ὅπως στὴν ἀντιλαψὶ σου θἄχη πλέον ὑποπέσει,
ὅλες τὶς ἐφημερίδες
λόγῳ ἀνωτέρας βίας τὶς ἐκόψανε στὴ μέση.

★

Κι' ὅπως ἐκ πηγῆς μαθαίνω θετικῆς μὰ κι' ἐπισήμου,
ἂν τὰ πράματα στενέψουν σύνθωρεὶ καὶ παραχρῆμα
πιὸ πολύ, ἀγαπητοί μου,
ὅλων τῶν ἐφημερίδων θὰ μικρύνουνε τὸ σχῆμα.

★

Τὴν καρδιά τους μ' ἄλλα λόγια μιὰ σταλιὰ δὲν τὴ (χαλᾶν,
βλέπουν ἀπαθεῖς τὸ πλῆθος τῶν πλημμάτων τῶν (καιρίων
κι' ὅπως πᾶμε σὲ λιγάκι θὰ —'ε κάνουν φέτες βόλαν
κι' ἴσως νὰ τὶς καταντήσουν κι' εἶδος ἐπισκεπτηρίων!

Λαθρεμπόριο λαδιοῦ

Μὲ τὸν κάθε ἀστυνόμο βρὲ παιδιά μου, τάχω χάσει
γιατὶ δείχνει ὅτι ἔχει τὸ μυελὸ μικροῦ παιδιοῦ
καὶ γι' αὐτὸ κάποιος ἀπ' ὅλους τελευταῖως ἔχει πιά- (σει
τοὺς λαδέμπορους ποὺ κάναν λαθρεμπόριο λαδιοῦ.

★

Καὶ κατηγοροῦνε τώρα
τοὺς ἐν λόγω λαδεμπόρους
πὼς ἐπαίρνανε τὸ λάδι ποὺ διέθετε ἡ χώρα
καὶ κρυφὰ τὸ βγάζαν ἔξω μ' εὐνοϊκωτάτους ὅρους.

★

Τί τοὺς ἔπιασε νὰ κάνουν τῶν συλλήψεων ἀρχή;
Πῶς τοὺς λαδεμπόρους βάλαν τώρα μόλις στὸ σπ- (μάδι:
Εἶν' ἐν τάξει μὲ τὸ Νάπολι μιὰ κι' ἀπὸ τὴν Κατοχὴ
δυστυχῶς τοὺς ἐπιστράπη νὰ μᾶς... βγάζουνε τὸ (λάδι!

Οἱ Μαραθωνοδρόμοι μας

Μ' εὐχαρίστησι διαβάζω
πὼς στὸ Στέλιο Κυριακίδη καὶ στὸ Νάσο τὸ Ραγάζο
μιὰν ἀποστολὴ ἐσχάτως τοὺς ἀνέ εσαν μεγάλη:
Στὴν Ἀμερικὴ νὰ τρέξουν Μαραθώνεια καὶ πάλι.

★

Στὸ κοιλὸ λοιπὸν ἂς πᾶνε οἱ λεθέντες μας αὐτοὶ
ποὺ πολλὴ τιμὴ καὶ δόξα δίχως ἄλλο τοὺς ἀνήκει,
κι' ὅπως ἔχουνε κι' οἱ δυό τους κι' ἡ Ἑλλὰς ὁνει- (ρευτῆ
ἂς γυρίσουν μὲ τὴ Νίκη.

★

Κι' ἂν τυχὸν θἀσβοῦνε

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

Ο ἔρως «ι ὁ γάμος

(Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη. παντρεμένοι ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μόλις μέρες. νοιώθουνε τ' ὁλόλαμπρο μετέπειτα τῆς τόσο νωπῆς εὐτυχίας τους νὰ περνάη μέσ' ἀπὸ τὸ σύννεφο τοῦ πρώτου καυνᾶ. Καὶ μένουνε κατάπληκτοι ἀνακαλύπτοντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλο «κεκρυμμένα ἐλαττώματα» ποὺ, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος εἶχανε ποτὲ φανταστῆ...)

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ δακρυσμένα μάτια): Σ' εὐχαριστῶ πολύ... Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς ὑπῆρχε τρόπος νὰ μοῦ φερῇς ἔτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ πῶ κι' ἐγὼ πῶς ἡ σημερινή σου συμπεριφορὰ ἦτανε γιὰ μένα ἀποκάλυψις;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πόσο διαφορετικὸς εἶν' ὁ γάμος ἀπὸ τὸν ἔρωτα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά φυσικά, ὁ ἔρως εἶν' ἡ προπαρασκευή, κι' ὁ γάμος ἡ ἐκτέλεσις...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχεις δίκιο' ἐκτέλεσις, μ' ὅλη τὴ σπουδαιότητα τῆς λέξεως!... Καὶ οἱ δυό που παντρεύουνται εἶνε ἐκτελεστὴ τῆς ἰδιες τους τῆς εὐτυχίας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ μετα χειρίζεσαι βαρειὲς ἐκφράσεις. Ἁπλούστατα, ὁ γάμος εἶνε «κάτι ἄλλο» ἀπ' τὸν ἔρωτα.

ΕΚΕΙΝΗ: «Κάτι ἄλλο»... χειρότερο ἴσως!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ βιάζεσαι νὰ τὸ χαρακτηρίσης!... Περίμενε πρῶτα νὰ «ἐγκλιματιστῆς», νὰ «ἐγκλιματιστοῦμε» καὶ οἱ δυό μας...

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ ἐγκλιματίσουμε εἴπες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ χαμόγελο): Ὄχι... Δὲ θὰ φτάσουμε ποτὲ ὡς ἐκεῖ... Νὰ «ἐγκλιματιστοῦμε», θὰ πῆ νὰ συνηθίσουμε στὸ καινούργιο κλίμα... Ὅταν μεταφέρης ἕνα Νορβηγὸ στὴ Σαχάρα μπορεῖ νὰ πεθάνη... Ἅμα τὸν συνηθίσης ὅμως σιγὰ-σιγὰ στὴ ζέστη ἀνεβάζοντας λίγο - λίγο τὸ θερμόμετρο, τότε «ἐγκλιματίζεται», συνηθίζει, καὶ γίνεται... Νορβηγὸς τῆς Ἀφρικῆς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐμεῖς ὅμως, παντρευτήκαμε μιὰ καὶ καλή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ καινούργιο χαμόγελο): Δὲν ὑπῆρχε, φυσικά, τρόπος νὰ παντρευτοῦμε... λίγο - λίγο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν; Κινδυνεύουμε νὰ πεθάνουμε, ὅπως ὁ Νορβηγὸς ποὺ πάει κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοὺς πάγους τῆς πατρίδος του στὸ φοῦρνο τοῦ Ἰσπιεριγοῦ!..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡσύχασε' κι' ἐπὶ τέλους ἂν κινδυνεύη κάποιος, δὲν εἴμαστε ἐμεῖς, ἀλλὰ ὁ ἔρωτάς μας..

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ θυμᾶται τὴ σκηνὴ ποὺ προηγήθηκε): Αὐτὸς μοῦ φαίνεται πὼς κινδυνεύει σοβαρά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐλπίζω πὼς θὰ ἐγκλιματιστῆ κι' αὐτός. Περνάει τώρα τὴν κρίσι τῆς καινούργιας ἐντυπώσεως... Ἅμα συνηθίση, καὶ περάσουν οἱ μέρες καὶ φτιάσουνε τοὺς μῆνες, τὰ χρόνια, τότε ὁ ἔρως, τὸ φτερωτὸ τίποτε, γίνεται μπετὸν - ἀρμέ!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Ταιμέντο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γρανίτης!.... Γίνεται συνήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, μὲ συγχωρεῖς... Ἐγὼ τὸν ἤθελα παντοτεινὰ ἐρωτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε, δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευτοῦμε — ἂν φυσικά, ἤθελες ὁ ἔρωτάς σου νὰ ἐκπροσωπῆται ἀπὸ μένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, τώρα ποὺ παντρευτήκαμε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ ὑποστοῦμε μοιραία τὴν ἐξέλιξι τὶς πρῶτες μέρες. τὸ πρῶτο συννεφάκι θὰ μᾶς προκαλέση δυσάρεστη κατάληξι: «Μπᾶ;...» θὰ σκεφτῆς, «μοῦ μιλάει ἔτσι, σὲ μένα, ποὺ ἡ μαμά μου μοῦ μιλοῦσε τόσο ἁπαλά;...» «Μπᾶ;» θὰ σκεφτῶ κι' ἐγώ, «μοῦ στρεϊ τὴν ἐλευθερία μου, ποὺ τὴν εἶχα ἀπόλυτη, γεμάτη γλέντια. γυναῖκες, ξεφαντώματα;...».

ΕΚΕΙΝΗ (ἕτοιμη νὰ ξαφαρτιαχτῇ): Βλέπεις;..... Τ' ὁμολογεῖς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁμολογῶ μὲ συντριβή μου πὼς πρὶν σὲ πάρω, δὲν ἤμουν ἀσκητής. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ποὺ ἀποτελούσανε τὴν παλιά μου ζωή, τὸν παλιό μου ἑαυτό, πάνε. περάσανε. κοπήκανε!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὰ νοσταλγεῖς ὅμως...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ συνηθίσω χωρὶς αὐτά... Ὅπως κι' ἐσὺ ἐὰ συνηθίσης χωρὶς τὰ χαβαλέδια τῆς μαμᾶς σου.... Ἐπὶ τέλους δὲν κοπαλαβαίνεις; Ἀρχίσαμε μιὰ νέα ζωή. μπήκαμε σ' ἕνα δρόμο... Ὅπου νὰ συνηθίσουμε νὰ περπατᾶμε, θὰ σκοντάψουμε καὶ μιὰ δυὸ φορές...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶσαι πολὺ παραστατικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Καὶ πειστικός... Ὁ καινούργιος αὐτὸς δρόμος δὲν ὁδηγεῖ σὲ τίποτα ἐξαλλο καὶ παράφορο: Ὁδηγεῖ στὴν ἥσυχη λιμνοθάλασσα τῆς εὐτυχίας, ποὺ θὰ τὴ δημιουργήσουνε τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ τὴ στεφνώση ἡ στοργὴ καὶ θὰ τὴ διασκεμίσουνε στὸ τέλος μ' ἀσήμια τ' ἄσπρα μαλλιά... Δὲν εἶν' ἔρως ὁ γάμος, εἶνε κάτι πάρα πάνω: Εἶνε ἕνωσι δυὸ ἀνθρώπων, μὲ δυὸ σώματα, μὲ δυὸ ψυχές, μὲ δυὸ ἰδιοσυγκρασίες καὶ δυὸ χαρακτῆρες, σ' ἕναν ἄνθρωπο, σ' ἕνα σῶμα, σὲ μιὰ ψυχή!...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐκεῖνοι ποὺ χωρίζουν:...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶνε σχεδὸν πάντα ἐκεῖνοι ποὺ δὲν προφταίνουνε νὰ ἐγκλιματιστοῦν... Ὁ ἔρωτάς τους πεθαίνει πρὶν προφτάσῃ νὰ γίνη συνήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐμεῖς, τί θὰ κάνουμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ τὸν βοηθήσουμε τὸν κοῦμπο τὸν ἔρωτά μας νὰ μεταμορφωθῇ νὰ γίνη ἀπὸ κάμπια πεταλοῦδα!...

ΕΚΕΙΝΗ (γέρνει τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του): Τί ὡμορφα ποὺ τὰ λές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ λέω ὅπως εἶνε: Ὄνειρό μου, ὄνειρό μας, νὰ ζήσουμε κεῖ νὰ γεράσουμε μαζί... Ἂς ἀφήσουμε νὰ περάσουνε οἱ μέρες. οἱ μῆνες. τὰ χρόνια, ποὺ θὰ σφυροπλατήσουν ἀσπαστὰ τὰ δεκανίκια μας...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

●

Ὁ βαρύτονος ποὺ μαχαιρώθηκε στ' ἀλήθεια

Μιὰ σκηνὴ ἀπίστευτου ρεαλισμοῦ διέκοψε ἕνα θράδυ τοῦ περασμένου μηνός, τὴν παράστασι τῶν «Ψαράδων μαργαριταριῶν» τοῦ Μπιζὲ στὴν Ὄπερα τῆς Καλλικῆς πόλεως Τουλόν. Ὁ βαρύτονος Φερνὰν Λαγκάρντ μαχαιρώθηκε στὴν τρίτη πρᾶξι, σύμφωνα μὲ τὸ σενάριο τοῦ ἔργου. Τὸ τραγούδι τοῦ «κόρου» σκέπασε τὴ φωνὴ τοῦ πόνου του. Προσπάθησε ἀλλοῶστε νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ παίζῃ σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε. Σὲ λίγες στιγμὲς ὅμως οἱ ἀνύποπτοι θεατὲς τὸν εἶδαν νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πέφτῃ. ἐνῶ συγχρόνως κυλοῦσε ἀπ' τὸ ἕνα του πόδι ἅρθονο αἷμα! Εἶχε χτυπηθῆ μὲ τὸ μαχαίρι ἀληθινά, κι ὄχι προσποιητά... Στὸ νοσοκομεῖο ὅπου τὸν μετέφεραν οἱ γιατροὶ βρῆκαν πὴν κατάστασι του πολὺ σοβαρή: Εἶχε μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸ στομάχι... Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ πῶς καὶ γιατὶ ὁ βαρύτονος κρατοῦσε στὸ χέρι του ἀληθινὸ μαχαίρι, ἀντὶ γιὰ τὸ ψεύτικο μὲ τὴν ὁποῖα καουτσουκένια λεπίδα, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο πάντοτε γι' αὐτὴ τὴ σκηνὴ τῆς αὐτοκτονίας.

Τὸ μεγαλείτερο ἁμάρτημα ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τί ἀπαντοῦν διάφορες πρόσωπικότητες

Ἑπτὰ εἶνε τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα... Πόσα ὅμως ἁμαρτήματα κατὰ τοῦ ἔρωτος ὑπάρχουν; Ἂν τὰ πρῶτα μᾶς στέλνουν στὴν κόλασι, τὰ δεύτερα μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν κόλασι τὴ ζωή μας. Ἂς τ' ἀποφεύγουμε λοιπόν...

Ναί, ἀλλὰ γιὰ νὰ τ' ἀποφεύγουμε, πρέπει νὰ τὰ ξέρουμε! Ἂν ρωτήσουμε μὲ εἰλικρίνεια κι' ἀντικειμενικότητα τὸν ἑαυτό μας. θὰ τὰ βροῦμε. Μπορεῖ ὅμως νὰ μᾶς βοηθήσουν σ' αὐτὸ κι' οἱ ἀπαντήσεις διαφόρων παρισινῶν προσωπικοτήτων τῶν γραμμάτων, τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου, τῶν ἐπιστημῶν, στὶς ὁποῖες ὑπέβαλε ἕνα περιοδικὸ τὴν ἐρώτησι: «Ποιὸ εἶνε κατὰ τὴ γνώμη σας τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημα κατὰ τοῦ ἔρωτος;».

Ἡ συγγραφεὺς Μασσὲλ Ὠκλαίρ ἡ καλλίτερη ψυχολόγος τῆς γυναικείας καρδιᾶς. ἔδωσε τὴ φρονιμώτερη ἀπάντησι:

— Τὸ μεγαλείτερο ἁμάρτημα κατὰ τοῦ ἔρωτος: Εἶνε ἡ π ε ρ ι έ ρ γ ε ι α. Μὲ τὴν περιέργειά της ἔγασε ἡ Εὔα τὸν Παράδεισο. Μὲ τὴν περιέργεια ἔχασε ἡ Ψυχὴ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἔρωτος. Σᾶς σπρώχνει ὁ διάβολος. κυρία, ὅταν διαβάζετε τὸ γράμμα ποὺ ὁ σύζυγός σας ἔξανσε πάνω στὸ γραφεῖο του. Σᾶς σπρώχνει ὁ διάβολος. κύριε, ὅταν ζητᾶτε νὰ ἐξακριβώσετε ἂν πράγματι ἡ γυναῖκα σας πέρασε ὅλο τὸ ἀπόγευμα στὴ μοδίστρα της...

Ἡ κ. Σκιαπαρέλλι, διευθύντρια μεγάλου ραπτικοῦ οἴκου, ἀπάντησε:

— Τὸ μεγαλείτερο ἁμάρτημα κατὰ τοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ ἔ λ λ ε ι ψ ι ς ἐ μ π ι σ τ ο σ ύ ν ε ς.

Καὶ συμπλήρωσε:

— Χωρὶς ἐμπιστοσύνη δὲν ὑπάρχει ἀγάπη. Ὁ ἔρωτας. ἡ φιλία κι' ἡ συζυγικὴ εὐτυχία πάνω στὴν ἐμπιστοσύνη βασίζονται. Ὅταν λείψῃ αὐτὴ ὅλα καταρρέουν. Ἡ φιλία διακόπτεται, ὁ ἔρωτας πεθαίνει σιγὰ - σιγά...

Ἡ νοητευτικὴ «στὰρ» Τζαίην Γουάϊμαν, μιὰ ἀπὸ τὶς νέες δημοφιλεῖς «Βεντέττες» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. ἔχει καὶ αὐτή. ὅπως τόσες ἄλλες μιὰ ζωὴ λίγο παράξενη. λίγο μυθιστορηματικὴ μὲ πολλὲς ἐκπλήξεις. πολλὲς ἀπογοητεύσεις καὶ στὸ τέλος μὲ ἀρκετὲς ἐπιτυχίες καὶ μεγάλους θριάμβους.

Ἡ Τζαίην γεννήθηκε στὶς 4 Ἰανουαρίου 1914 στὸ Σὰν Τζόζεφ τῆς πολιτείας τοῦ Μισσούρι. Τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα εἶνε Σάρα - Τζαίην Φὼλκς. Ὁ πατέρας της εἶχε ἀληθινὸ πάθος μὲ τὴν πολιτικὴ κι ἦταν ἀρκετὸν καιρὸ δήμαρχος τοῦ Σὰν Τζόζεφ. Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα της. ἦταν ἀπὸ μιὰ παλιὰ ἀλλανδικὴ οἰκογένεια καὶ εἶχε πάει στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι.

Γιὰ πρώτη φορά. ἡ σημερινὴ «γόησσα» πῆγε στὸ Χόλλυγουντ ὅταν ἦταν ὀχτὼ χρόνων. Ἡ μητέρα της. ποὺ εἶλάτρευε. πίστευε ὅτι ἡ μικρούλα Σάρα εἶχε πηγαῖο ταλέντο ἠθοποιοῦ καὶ ὅτι μποροῦσε νὰ γίνη πολὺ εὔκολα ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ τοῦ καιροῦ της. Ἀλλὰ κι' οἱ δυό τους δὲν ἔμειναν πολὺν καιρὸ στὸ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες συνάντησαν παντοῦ μιὰν ἀπροσδιωτικὴ ἀδιαφορία. Στὸ τέλος, οἱ συνεχεῖς ἀποτυχίες ἀπογοήτευσαν τὴ μητέρα της ποὺ μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἐγκατέλειψε μαζὶ μὲ τὴ Σάρα τὴν πόλι τῶν «ἀστέρων» καὶ ξαναγύρισαν στὸ Σὰν Τζόζεφ. Παὸ ὅλα αὐτά, τ' ὄνειρο νὰ γίνη «Βεντέττα», βασάνιζε διαρκῶς τὴν «κορούλα τοῦ δημάρχου». Κι' ἔτσι, ὅταν ἔγινε 15 χρόνων. ἡ Σάρα ξαναπῆγε στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὴ μητέρα της. Ἤξερε τώρα καλὸ χορὸ καὶ τραγουδοῦσε πολὺ ὡμορφα. Τὰ δροσερὰ νειάτα της. μολονότι ἦσαν λίγο «ἀγουρα» ἀκόμη ἔκαναν ἐντύπωσι καὶ ἡ Σάρα κατάφερε νὰ προσληφθῇ ὡς χοροεύτρια μπαλέτου σὲ μουσικὲς ταινίες. Αὐτὴ ἦτανε ἡ πρώτη ἐπιτυχία της καὶ μιὰ καλὴ ἀρχὴ γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ καριέρα. Ἡ δουλειὰ ὅμως ἦταν μονότονη. Στὰ 1933 ἡ Σάρα γύρισε πάλι στὸ Μισσοῦρι γιὰ νὰ ξεκουραστῇ.

Ἐνα βράδυ. πῆγε σ' ἕνα χορὸ ὅπου τὴν εἶχαν προσκαλέσει. Ὁ οἰκοδεσπότης τὴν παρακάλεσε νὰ τραγουδήσῃ μερικὰ ἀπὸ τ' ἀγαπημένα της λαϊκὰ τραγούδια. πράγμα ποὺ ἡ Σάρα ἔκανε μ' εὐχαρίστησι. Κάποιος ποὺ εἶχε μεγάλη θέσι σ' ἕναν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ ἔτυχε νὰ εἶνε μεταξὺ τῶν καλεσμένων. Ἐνθουσιάσθηκε λοιπὸν ἀπὸ τὰ τραγούδια καὶ τὴ γλυκειὰ φωνή

Ἡ Τζαίην Γουάϊμαν ἑορτάζει τὰ γενέθλια τῆς κόρης της

Τζαίην Γουάϊμαν

Ἡ «Ὡραία τοῦ Μισσοῦρι»

τῆς νεαρῆς καλλιτέχνιδος καὶ σὲ λίγο. γιὰ καλὰ - καλὰ νὰ τὸ καταλάβῃ πῶς ἔγινε. αὐτὸ τὸ «θαῦμα» ἡ ὁμόφωνη Σάρα βοέθηκε τραγουδίστρια τοῦ ραδιοφώνου. τραγουδῶντας πρὸ παντὸς δημοφιλῆ λαϊκὰ τραγούδια.

Στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ ἡ Σάρα ἄλλαξε τ' ὄνομά της κι' ἔγινε πασίγνωστη ὡς Τζαίην Ντάρελ. Εἶχε τώρα πολλοὺς θαυμαστὰς καὶ μεσικὰ ἐφήμερα εἰδύλλια. Αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε. δηλαδὴ ν' ἀποκτήσῃ φήμη ποὺ θὰ τῆς ἄνοιγε πολλὲς πόρτες τὸ εἶχε κατοοθώσει! Ἦταν βέβαιη ὅτι θέλοντας καὶ μὴ οἱ παντοδύναμοι παραγωγοὶ τῆς φιλμουπόλεως θὰ τῆς ἔδιναν μεγαλύτερη προσοχή.

Τὸ 1934 ἡ χαριτωμένη Τζαίην πῆνε στὸ πολυθρύλητο Χόλλυγουντ. γιὰ τρίτη φορά. νεμάτη ἐλπίδες. Εἶχε τὸν ἀέρα μιᾶς μικρῆς «στὰρ» τοῦ ραδιοφώνου καὶ δὲν δυσκολεύθηκε πολὺ νὰ γνωρισθῇ μὲ τοὺς «ἀστέρες» καὶ τοὺς σκηνοθέτες. Ἐντύπωσι ἔκανε σ' ὅλους ἡ σανηνευτικὴ ἐυφάνισί της. ἡ ἐξυπνάδα της καὶ τὸ εἰρωνικὸ πνεῦμα της. Στὴν ὁταιρεία «Οὐ-ἡ-θέρσαλ» εἶχε δυὸ καλοὺς φίλους τὸν Οὐίλλιαμ Πάουελ καὶ τὴν ἀλησμόνητη Καρὸλ Λόμπαρντ. Ἔπαιξε λοιπὸν μαζί τους ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴν ταινία «Ὁ ἄντρας μου Γκόντφρεϋ». Ἡ ἐπιτυχία της ἦταν ἐξαιρετικὴ κι' ἀμέσως τὴν διεξεδίκησε μιὰ ἄλλη ἑταίρεία. Ἡ ὁμορφη Τζαίην εἶνε γίνει πιὰ «βεντέττα», ποαγματοποιῶντας ἔτσι τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς της. Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἡ νέα «στὰρ» ἀγάπησε μ' ἕνα φλογερὸ ἔρωτα τὸν συνάδελφό της Τζὼν Ρήνκαν κι' ἔφυγε μαζί του γιὰ τὴ Χονολουλοῦ. Οἱ ἐρωτευμένοι πέρασαν ἐκεῖ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς ζωῆς της καὶ ποὶν γυρίσουν στὸ Χόλλυγουντ παντρεύθηκαν!

Ἡ Τζαίην Γουάϊμαν ἔχει σήμερα μιὰ ὅμορφη Βίλλα μεξικανικοῦ ρυθμοῦ στὸ Χόλλυγουντ καὶ τὸ Βραδυ. ὅταν γυρίζη κουρασμένη ἀπὸ τὸ στούντιο. κάθεται συνήθως μπροστὰ στὸ πιάνο της καὶ τραγουδάει μεσικὰ ἀπὸ τὰ παλιὰ καὶ νοσταλγικὰ λαϊκὰ τραγούδια τοῦ Μισσοῦρι. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο ξεκούρασμά της.

Ἡ «ὡραία τοῦ Μισσοῦρι», ὅπως συνηθίζουν νὰ τὴ λένε οἱ Ἀμεσικανοὶ θαυμασταί της ἔχει ἕνα ἐξαιρετικὰ πλαστικὸ σῶμα καὶ μεγάλα φλογερὰ μάτια ποὺ σαγηνεύουν κι' ἐμπνέουν παθητικοὺς ἔρωτες.

Ἀλλὰ ἡ Τζαίην εἶνε πιστὴ στὸν ἄντρα της καὶ ἀφοσιωμένη στὰ παιδιά της. Τῆς ἀρέσει ἡ οἰκογενειακὴ ζωή. Καμμιὰ «τρέλλα» καὶ καμμιὰ ἐκκεντοικότητα δὲν ταράζει τὴ γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἡ κορούλα της. ἡ μικρὴ Μώρην-Ἐλίζαμπεθ. τῆς μοιάζει καταπληκτικά καὶ θέλει κι' αὐτὴ ὅταν μεγαλώσῃ. νὰ γίνη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. ὅπως καὶ ἡ διάσημη μητέρα της!...

◆◆

Ὁ Ταρζὰν θριαμβεύει

"Ενας ἥρως τῆς ὀθόνης εἶνε ὁ εὐνοούμενος τοῦ κοινοῦ ὅλου τοῦ κόσμου ἐπὶ 28 χρόνια. Πρόκειται γιὰ τὸν Ταρζάν, ποὺ γυρίσθηκε τώρα ἡ 24η περιπέτειά του. Ὁ... πνευματικὸς αὐτὸς γυιὸς τοῦ συγγραφέως Ἔντγκαρ Μπούρρουν ἔκαμε τὴν πρώτη ἐμφάνισί του στὴν ὀθόνη τὸ 1918. Ἀπὸ τότε. αὐξανόταν συνεχῶς ἡ ζήτησις τῶν ταινιῶν τοῦ Ταρζάν. Ὁ Τζόνυ Βαϊσμύλλερ ἔπαιξε 11 φορὲς αὐτὸ τὸ ρόλο. εἶνε δὲ ὁ δέκατος ἀπ' τοὺς Ταρζανίδες γύρισαν τέτοια φίλμ. Κι' οἱ εἰσπράξεις δείχνουν ὅτι ὁ Ταρζὰν εἶνε πάντοτε εὐνοούμενος τοῦ παγκοσμίου κοινοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ πρωθυπουργὸς Ι. Κωλέττης ἦταν μοναδικὸς στὸ νὰ ξεγελάῃ μὲ γλυκόλογα καὶ ὑποσχέσεις ὅλους ἐκείνους ποὺ τοῦ ζητοῦσαν διάφορα ρουσφέτια, κι' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς τραχεῖς κι' ὀξύθυμους ἀγωνιστὰς τοῦ 21, ποὺ δὲν σήκωναν ψευτιές.

Μιὰ μέρα ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Θοδωράκης Γρίβας ἔρκινησε νὰ πάῃ στὸν Κωλέττη καὶ νὰ τοῦ παραπονεθῇ γιατὶ δὲν ἐπραγματοποίησε διάφορες «παχύτατες» ὑποσχέσεις ποὺ τοῦ εἶχε δώσει. Στὸ δρόμο ὁ Γρίβας ἄρχισε ἀπὸ τὸ θυμό του, φυσοῦσε καὶ ξεφυσοῦσε σὰν θηρίο.

Ἐκεῖ ποὺ πήγαινε συναντήθηκε μὲ τὸν Ν. Δραγούμη.

— Γιὰ ποῦ μὲ τὸ κολό; τὸν ρώτησε ὁ Δραγούμης.

— Πάω σ' αὐτὸν τὸν «ψεύτικο» τὸν Κωλέττη, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γρίβας. Ἔλα μαζί μου νὰ δῆς τί θὰ τοῦ κάνω. Θὰ τονέ λούσω πατόκορφα καὶ δὲν θὰ τοῦ ξαναμίλήσω ποτά.

Ὁ Δραγούμης τὸν συνόδευσε ὡς τὸ σπίτι τοῦ Κωλέττη. Ὁ Γρίβας μπῆκε μέσα καὶ σὲ λίγο ξαναβγῆκε κεκαμμαρισμένος ὅμως.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ Δραγούμης. Τί ἔκανες; Τὸν ἔβρισες γερά;

Ὁ Γρίβας, ὁ τρομερὸς Θοδωράκης κούνησε τὸ κεφάλι του σὰν νὰθελε νὰ ἐλεεινολογήσῃ τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν ἀδυναμία του, κι' ἀπάντησε:

— Μὲ γέλασε καὶ πάλι ὁ ψεύτης! Μ' ἔπιασε μὲ τὰ γλυκόλογα. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε, π' ἀνάθεμά τον, πὼς ὅσο μοῦτσιαζε καὶ τούτη τὴ φορὰ εἶνε ὅλα ψέμματα! ...

Ὁ Κάϊζερ τὴν ἀνοιξι τοῦ 1917, ὅταν ἐπεσκέφθη τὸν Σουλτᾶνο στὴν Κωνσταντινούπολι.

ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΤΟΝ ΚΑΪΖΕΡ

ΣΤΑ ΚΑΛΝΤΕΡΙΜΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Ὅταν γεννήθηκε ὁ Κάϊζερ — λέγουν οἱ βιογράφοι του — χτυποῦσαν χαρμόσυνα σ' ὅλη τὴ Γερμανία εἴκοσι χιλιάδες καμπάνες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἤλθε στὸν κόσμο μὲ τὴ θορυβωδέστερη ἐπισημότητα, πέθανε κόβοντας ξύλα σ' ἕνα ὁλλανδικὸ ἀγρόκτημα ὅπου πέρασε τὶς τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς του.

Τὸν εἶπαν τρελλὸ αὐτοὶ ποὺ μελέτησαν τὴν ψυχοσύνθεσι καὶ τὴν ἱστορία του. Κάτι θὰ ἤξεραν. Βέβαια, δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν πολὺ γνωστικὸς ὁ Κάϊζερ, ποὺ, ἀναγγέλλοντας στοὺς στρατιῶτες του τὴν κήρυξι τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου τὸν Αὔγουστο τοῦ 1914, ἔλεγε: «Νὰ θυμᾶστε ὅτι ὁ γερμανικὸς λαὸς εἶνε ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπεφοίτησε σὲ μένα τὸ Γερμανὸ αὐτοκράτορα. Εἶμαι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, τὸ ξίφος του, τὸ ἐκτελεστικό του ὄργανο. Ἀλλοίμονο σ' ὅσους δὲν θὰ θελήσουν νὰ ὑποταχθοῦν στὴ δύναμί μου. Θάνατος στοὺς ἀνάνδρους καὶ τοὺς δειλούς!...».

Κάτι τέτοια ἔλεγε κι' ὁ Χίτλερ μετὰ εἰκοσιπέντε χρόνια. Καὶ στὸ τέλος δὲν βρέθηκε οὔτε ἡ στάχτη του!

Τρελλὸς λοιπόν, ὁ Κάϊζερ, ἔκανε τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ κηρύχτηκε, τ' ὄνομά του βούιζε δαιμονισμένα στὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης.

Βρισκόμουν στὴν Κωνσταντινούπολι τότε. Ἡμέρες ἀγωνίας. Οἱ σύμμαχοι τῆς Ἀντάντ ἀγνοοῦσαν ὅτι ἡ Ὑψηλὴ Πύλη εἶχε ὑπογράψει ἤδη μυστικὰ στρατιωτικὴ συμμαχία μὲ τὴ Γερμανία, κι' ἀγωνιζόνταν νὰ πείσουν τὸ Σουλτάνο νὰ μείνη οὐδέτερος. Ὁ Μεχμὲτ Ρεσάτ, τύπος ἠλιθίου ἀλκοολικοῦ, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρθηκε ποτὲ νὰ μάθη τί τοῦ παρεσκεύαζε ὁ Μεγάλος Βεζύρης του, ἔδινε καθησυχαστικὲς διαβεβαιώσεις ὅς τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε ἡ Τουρκία στὸν πόλεμο. Τότε πληροφορήθηκε κι' ὁ Σουλτάνος τὰ καθέκαστα. Καὶ ὑπέγραψε τὴ διαταγὴ τῆς ἐπιστρατεύσεως.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία... ἀνέπνεε τὰ χνῶτα τοῦ Κάϊζερ. Οἱ φωτογραφίες τοῦ Γουλιέλμου πληθυσμύρισαν τὴ Σταμπούλ. Οἱ λιθογραφίες πῶν λα κῶν καφενείων ἀποθανάτιζαν σὲ μυριάδες παραστάσεις τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα μουστάκια, ποὺ ὑπῆρξαν ἐπὶ δυὸ δεκαετίες τὸ αἴνιγμα καὶ ἡ ἀγωνία τῆς Οἰκουμένης.

Μιὰν ἀνοιξιάτικη νύχτα τοῦ 1917 τὸ τροῖνο ξεφόρτωσε στὸν κεντρικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Σταμπούλ — τὸ Σιρκετζῆ — τὸν Κάϊζερ καὶ τὴν ἀκολουθία του.

Σοβαρὲς δυσχέρειες παρουσιάζονταν στὰ μέτωπα τοῦ Ἰρὰκ καὶ τῆς Παλαιστίνης, κι' εἶχαν διασπαρῆ στὸ Βερολῖνο διαδόσεις, ὅτι ἡ Τουρκία ἑτοιμαζόταν νὰ διαπραγματευθῆ γνωστὴ εἰρήνη μὲ τοὺς ἐχθροὺς της. Ὁ Γουλιέλμος ἔσπευσε νὰ ἐξετάση αὐτοπροσώπως τὴν κατάστασι. Αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδιοῦ του.

Γιὰ τὴν ἄφιξί του δὲν ἐπετράπη στὶς ἐφημερίδες νὰ γράψουν τίποτε προκαταβολικά. Ἡ ἀστυνομία ὅμως φρόντισε νὰ συλλάβη περὶ τὶς τέσσερες χιλιάδες Ἕλληνες καὶ Ἀρμενίους, τοὺς ὁποίους ὑποχρέωσε νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Πρίγκηπο. Ἔτσι, γιὰ ὅς στὸ ἀστυνομικὸ μέτρο, κυκλοφόρησε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἡ «μυστικὴ» πληροφορία γιὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Κάϊζερ.

Βρέθηκα στὸ σταθμὸ τοῦ Σιρκετζῆ, μπλεγμένος μέσα στὸ ἀλαλάζον πλῆθος ποὺ συγκεντρώθηκε γιὰ νὰ ἐκδηλώση τὴν ἀφοσίωσί του πρὸς τὸν «ὑπεράνθρωπο». Ἡ περιέργεια ποὺ μὲ εἶχε φέρει ὡς ἐκεῖ, μοῦ ἔδωσε τὸ θάρρος νὰ ἀναρριχηθῶ ἐπάνω σ' ἕνα παλιὸ βαγόνι, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου παρακολουθοῦσα καλλίτερα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους τὴν κίνησι.

Σὲ λίγο ἔφτασαν τὰ σουλτανικὰ αὐτοκίνητα. Ὁ Σουλτάνος βαρύς, μουγγός, σκυφτός, μὲ πρησμένα μάτια, μὲ φουσκωμένη κόκκινη μύτη, σύρθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Ἐμβὲρ πασᾶς καὶ οἱ ὑπασπισταί του τὸν ὠδήγησαν στὴ θέσι του. Ἔκανε τσουγτερὸ κρῦο, ποὺ τὸ αἰσθανόταν ζωηρὰ ὁ Σουλτάνος, ὅπως ἀπεδείκνυαν μερικὰ λαμπερὰ κρύσταλλα ποὺ φάνηκαν στὴ μύτη του, καὶ τὰ ὁποῖα ἔσπευσε νὰ σκουπίση μ' ἕνα χρωματιστὸ μαντῆλι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς ἐντεταλμένος φαίνεται γι' αὐτὴ τὴ δουλειά!

Σὲ πέντε λεπτὰ καταφθάνει δαφνοστεφανωμένο καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸ τραῖνο. Τὰ πλῆθη κραυγάζουν, οἱ μουσικὲς ὑμνοῦν τὴ δόξα τῆς Γερμανίας, ὁ Σουλτάνος ἀποφασίζει νὰ ὑψώση κάπως τὸ πρόσωπό του, τὰ κανόνια τοῦ Σελιμιὲ Βροντοῦν πανηγυρικά.

Τότε εἶδα τὸν Κάϊζερ. Μελαψός, μὲ κόκκινα μάτια, μὲ τὸ μουστάκι στριμμένο ἡρωϊκά, μὲ κράνος καὶ στρατιωτικὴ στολή, βλοσυρός ἀγριωπὸς σβέλτος. Πήδηξε ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ Βαγονιοῦ καὶ προχώρησε μὲ ὕφος κατακτητοῦ.

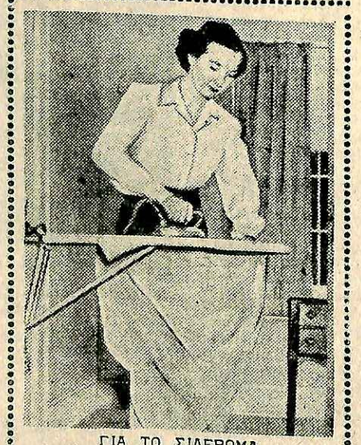

ΓΙΑ ΤΟ ΣΙΔΕΡΩΜΑ

Οἱ Ἀμερικανίδες χρησιμοποιοῦν ἐσχάτως αὐτὸ τὸ πρακτικὸ σανίδι γιὰ τὸ σιδέρωμα τῶν ρούχων ποὺ ἐφοδιάζεται στὸ πόμολο τῆς πόρτας. Ἐπίσης τὸ παίρνουν μαζί τους, ὅταν ταξιδεύουν, γιὰ τὸ σιδέρωμα τῶν φορεμάτων στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου.

Τὸ θέαμα τοῦ συμμάχου του ποὺ κολυμποῦσε μέσα στὴ φαρδειὰ στολὴ τοῦ στρατάρχου καὶ τοῦ ὁποίου τὸ παντελόνι εἶνε ἀρχίσει ἤδη νὰ σύρεται πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ σκουπίζη τὴ σκόνη τῶν περσικῶν χαλιῶν, ἀσφαλῶς δὲν τὸν ἐνθουσίασε. Ὁ Κάϊζερ προχώρησε, ἀγκάλιασε τὸν Μεχμὲτ Ρεσὰτ καὶ τὸν φίλησε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ πάντα ταπεινώθηκαν μπροστά του...

Ξαναεῖδα τὸν Κάϊζερ τὴν ἑπομένη, ὅταν διέσχιζε τὴ Μεγάλη Ὁδὸ τοῦ Πέραν γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ γερμανικὴ Πρεσβεία. Εἶχε προηγηθῆ τὸ ἐπίσημο γεῦμα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Δολμᾶ Βαξέ, στὸ τέλος τοῦ ὁποίου οἱ δύο αὐτοκράτορες ἀντήλλαξαν ἀπὸ μιὰ στρατηγικὴ ράβδο. Ὁ Σουλτᾶνος ἔγινε Στρατάρχης τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, κι' ὁ Γουλιέλμος τοῦ τουρκικοῦ. Γιὰ λόγους ἐντυπώσεως φόρεσαν τὶς εἰδικὲς στολὲς μὲ τὶς ὁποῖες ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους τὴν ἐπομένη στὰ κατάπληκτα πλήθη τοῦ Πέραν.

Αὐτὴ τὴν παρέλασι ξαναφέρνω στὸ νοῦ μου: Ὁ Σουλτᾶνος μὲ τὸ γερμανικὸ κράνος βυθισμένο ὡς τὰ μάτια του ἔδινε τὴν ἐντύπωσι δυσφημιστικῆς γελοιογραφίας τῆς προωσσικῆς στρατοκρατίας. Ὁ Κάϊζερ μὲ τὸ ὀθωμανικὸ καλπάκι καὶ τὴ στρατηγικὴ ράβδο τοῦ σουλτανικοῦ στρατοῦ προσπαθοῦσε νὰ δείξη τὸ κυριαρχικό μεγαλεῖο του. Μὰ δὲν ἦταν στὴν πραγματικότητα, παρὰ ἕνας γελοῖος ἥρωας τοῦ Καραγκιόζη, ὅπως ἦταν κι' ὁ ἄλλος τρελλὸς ποὺ τὸν διαδέχθηκε, ὁ Χίτλερ.

Ὁ Γουλιέλμος, ὅταν ἔκανε τὶς περιπλανήσεις του στὰ σοκάκια τῆς Σταμπούλ μὲ τὸ τουρκικὸ καλπάκι στὸ κεφάλι, δὲν εἶχε ἀπίθανο νὰ ὀνειρευόταν τὸν ἑαυτό του σύγχρονο καὶ πολὺ ἀντιδραστικότερο κυρίαρχο τῆς Ἀνατολῆς ἀληθινὸ αὐθέντη τῶν σεραγιῶν τοῦ Βοσπόρου, τῆς Βαγδάτης, τῆς Χετζάζης, τῆς Ἱερουσαλήμ, μὲ μετεξωτὰ σαοίκια στὸ κεφάλι, περιστοιχιζόμενον ἀπὸ ὑποτελεῖς Σουλτάνους καὶ Ἐμίρηδες.

Εἶχεν ἀσυγκράτητη τὴν αὐτοκρατοοικὴ φαντασία του ὁ κατόπιν ξυλοσχίστης τοῦ Ντόορν.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

●●

Τί εἶναι ἡ «ὠοβιολογία»

Θὰ γεννοῦν οἱ πετεινοὶ αὐγά!

Ὁ Βέλγος βιολόνος Βαντελανὸτ εἶνε τῆς γνώμης ὅτι μπορεῖ νὰ δημιουργήση ζῶα χωρὶς τὴ συνεργασία ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ! Ὅταν λέμε «ζῶα» ἐννοοῦμε ὅσα πλάσματα ἀνήκουν στὸ ζωϊκὸ βασίλειο ἑπομένως καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ ἐφεύρεσι αὐτὴ ἔχει προκαλέσει ἤδη στὸ Βέλγιο ζωηρότατες συζητήσεις. Οἱ ἀντίπαλοί της παρατηροῦν ὅτι, ὁ δόκτωρ Βαντελανὸτ δὲν ἔχει κατορθώσει ἀκόμη νὰ δημιουργήση κανένα ζῶο μὲ τὴ μέθοδό του.

Πάντως, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία του, τὰ κύτταρα ποὺ ἐξελίσσονται σὲ καινούργια ζωντανὰ ὄντα περιέχουν ὅλα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὸ στοιχεῖο συγχρόνως. Τὸ περιβάλλον ὅμως στὸ ὁποῖο ἔζησαν εὐνόησε τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἑνὸς μόνον στοιχείου, εἴτε τοῦ ἀρσενικοῦ εἴτε τοῦ θηλυκοῦ, ἐνῶ τὸ δεύτερο ἀτρόφησε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ κύτταρο γιὰ νὰ γονιμοποιηθῆ ἔχει ἀνάγκη νὰ ἑνωθῆ μ' ἕνα ἄλλο, στὸ ὁποῖο ἔχε ἀναπτυχθῆ τὸ ἀντίθετο στοιχεῖο.

Τώρα λοιπὸν ὁ Βέλγος βιολόνος ἰσχυρίζεται ὅτι κατώρθωσε ν' ἀναπτύξη μ' ἕνα κατάλληλο περιβάλλον, καὶ τὰ δυὸ μαζὶ στοιχεῖα κάθε κυττάρου κι' ἔτσι τὸ ἔκαμε ἱκανὸ νὰ γονιμοποιῆται μόνο του χωρὶς ἐξωτερικὴ συνδρομή!

Ἔχει ὀνομάσει τὸ νέο αὐτὸ κλάδο τῆς βιολογίας «ὠοβιολονία». Ἄλλοι ἐπιστήμονες τὸν θεωροῦν σοβαρὸ κι' ἄλλοι μιὰ μεγάλη ἀπάτη.

Πάντως, ἡ πιθανότης τῆς δημιουργίας ἀνθρωπίνων πλασμάτων μ' αὐτὸ τὸ σύστημα θὰ δημιουργοῦσε τέτοια κοινωνικὰ ἠθικὰ καὶ θρησκευτικὰ προβλήματα ὥστε εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴ γίνεται λόγος πρὸς τὸ παρόν. Ἀντιθέτως ὅμως, ἡ «ὠοβιολογία» μπορεῖ νὰκη τεράστιες πρακτικὲς ἐφαρμογὲς στὴν κτηνοτροφία θὰ ἐπιτρέπη π.χ νὰ δημιουργηθοῦν πετεινοὶ ποὺ... θὰ γεννοῦν αὐγά! Ἐπίσης θὰ μποροῦν ἔτσι νὰ «γεννηθοῦν» τόσα ζῶα ὅσα ἀρκεῖ νὰ διαθρέψη ἡ γῆ ὅλα δὲ ἐκλεκτὰ βάτσας.

Ἴσως δέ, στὸ μέλλον, ἐπεκταθῆ ἡ μέθοδος αὐτὴ καὶ στὸ φυτικὸ βασίλειο.

Μιὰ Βόλτα στὰ Μαγαζιὰ

ΤΟΥ κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ ξαναδείξετε τὸ πρῶτο-πρῶτο;...

— Συγγνώμην, ἀπὸ ποῦ τὸ πήρατε;...

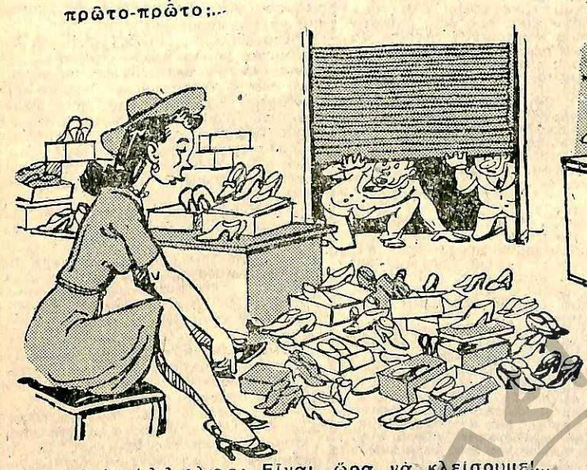

Ὁ ὑπάλληλος: Εἶναι ὥρα νὰ κλείσουμε!... Ὅταν διαλέξετε, τὸ πρωῒ πού θἄρθοιμε τὰ λέμε...

Ὁ πονηρός: Μπορῶ νὰ τὸ δῶ ἐπάνω σας;...

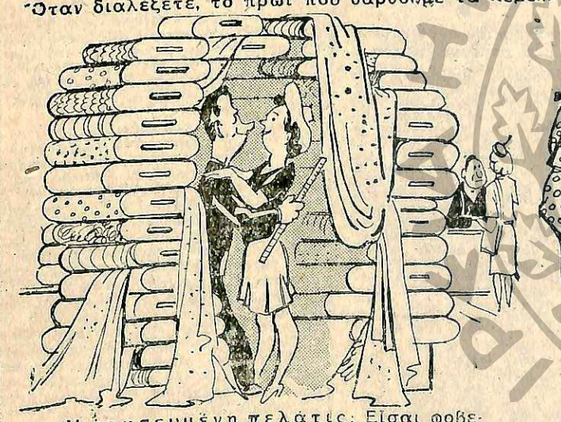

Ἡ ἐρωτευμένη πελάτις: Εἶσαι φοβερός, καύμένε Τάκη! .. Πῶς σκάρωσες αὐτὴ τὴ χαριτωμένη φωλίτσα;.

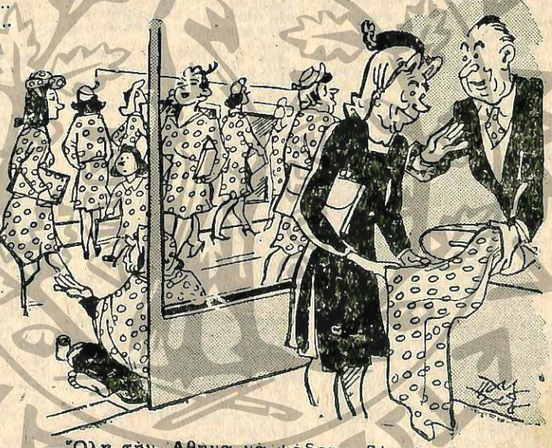

—Ὅλη τὴν Ἀθηνα νὰ ψάξετε, δὲν θὰ βρῆτε τὸ ἴδιο, μαντάμ!..

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Χελιδόνια της ζωής

Τὸ «Ἀγριοκάτσικο»

Στὸ μικρό της δωματιάκι, ἡ Φανὴ ὀνειρευότανε μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια. Ἡ ζωή της, ἡ μικρὴ ζωή της, ξετυλιγότανε μπροστά της, μ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες, μ' ὅλες τὶς λίγες χαρές της, μ' ὅλες τὶς πολλὲς πίκρες της...

... Μικρὴ - μικρή, εἶχε μείνει ὀρφανή. Ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει λίγο ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ της φανῆς στὸν κόσμο. Ὁ πατέρας της τὴν εἶχε ζήσει μερικὰ χρόνια ἀκόμα. Ὕστερα, εἶχε ἀκολουθήσει κι' αὐτὸς τὴ γυναίκα του. Κι' ἔτσι ἡ Φανὴ ἔμεινε μόνη της στὸν κόσμο, σὲ ἡλικία ποὺ τὰ συναισθήματα κοριτσάκια τῆς ζωῆς συνοδεύουνται ἀπὸ τοὺς δικούς τους στὸ σχολεῖο. Μιὰ μακρυνὴ συγγένισσα τοῦ πατέρα της τὴν ἀναλάβε νὰ τῆς δίνη ἕνα πιάτο φαΐ καὶ καμιὰ εἰκοσαρὰ χαστούκια τὴν ἡμέρα...

Στὸ σπίτι της ἔμεινε ἡ Φανὴ ὡς τὰ δεκαπέντε της χρόνια. Πλένοντας πιάτα κι' ἀκούγοντας ἀπ' τοὺς ἀντρες ἐκφράσεις θαυμασμοῦ γιὰ τὴν ὡμορφιά της ποὺ μπουμπούκιζε μέσ' στὰ κουρέλια. Τότε, ἡ νρὰ συγγένισσά της, ποὺ μὲ τὰ χρόνια εἶχε ἐξελιχτῆ σὲ μιὰ κανονικὴ μέγαιρα, ἀνάγκασε μὲ τὸ φέρσιμό της τὴ Φανὴ νὰ φύνη μιὰ μέρα ἀπ' τὸ σπίτι, στὸ ἄγνωστο, στὸ χάος τῆς ζωῆς ποὺ ἀνοιγε φοβερὸ κι' ἀπύθμενο τὸ στόμα του γιὰ νὰ καταπιῆ ἀκόρταγα τὴν ὡμορφιά της...

Στὴν ἀρχὴ ἡ Φανὴ νύρεψε δουλειὰ στὸ Καπνοκοπτήριο. Δούλεψε σὰν ἐργάτρια, σκληρά, μὲ πίστι. Εἶχε μιὰ ἰδιοτροπία — μόνο σὰν ἰδιοτροπία μποροῦσε νὰ χαρακτηριστῆ: "Ηθελε νὰ μείνη τίμια! Μισοῦσε τοὺς ἄντρες ποὺ τῆς πετοῦσανε τὰ βράδυα στὶς γωνιὲς ἕνα χυδαῖο πειραγμα. Τοὺς ἔβλεπε σὰν ἀπειρόπολα ἐλάσματα ποὺ δὲν κυττάζανε πορὰ πῶς θὰ τὴ λερώσουνε, πῶς θὰ δημιουργήσουνε τὸ χαμὸ της. Τὰ βράδυα μοιραζότανε τὸ στενόχωρο δωμάτιο, μιᾶς ἄλλης ἐργάτριας' τὸ κρεββάτι της ὅμως δὲν τὸ μοιραζότανε μὲ κανέναν!... Ὅλοι στὸ ἐργοστάσιο τὴ φωνάζαν «Ἀγριοκάτσικο». Κι' ἦτανε, πραγματικά! Ἐννοοῦσε ν' ἀμυνθῆ μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ νύχια, μὲ τὰ δόντια γιὰ νὰ διατηρήση αὐτὸ τὸ «κάτι» ποὺ ἐκπροσωποῦσε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν τιμὴ της' ἐκπροσωποῦσε τὸ πεῖσμα της!

Στὰ δεκαοχτὼ της χρόνια, ἡ ὡμορφιὰ της ἀχτινοβολοῦσε σὰ λαμπρὸ στολίδι. Ἐν' ἀπόγεμα, τὴ σταμάτησε στὸ δρόμο ἕνας νέρος κύριος. Τὸν εἶδε τόσο σεβάσμιο, τόσο ἀσπρομάλλη ποὺ τὸν ἄφησε νὰ τῆς μιλήση. Ἦτανε καθηγητὴς τῆς Γεωμετρικῆς στὸ Πολυτεχνεῖο, καὶ τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ ποζάρη σὰ μοντέλλο. Στὴν ἀρχὴ, ἡ Φανὴ θύμωσε. Ἂν δὲν ἤτανε τόσο νέρος, ἐὰ τὸν ἔβριζε χωρὶς ἄλλο. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, ὕστερα τὸ «Ἀγριοκάτσικο» μαλάκωσε. Ὁ ἀσπρομάλλης νέρος μιλοῦσε πειστικά: Ἡ τέχνη ἤτανε κάτι ἀλλο. "Ενα μοντέλλο μπροστὰ στὰ μάτια ἑνὸς ζωγράφου εἶνε σεβαστό. Ὁ καλλιτέχνης δὲ βλέπει γυμνὴ μπροστά του τὴ γυναίκα. Βλέπει τὶν ὠμορφιὰ ποὺ πρόκειται ν' ἀπαθανατίση ἀπάνω στὸ πανί.

Περπατούσανε μαζί, ἡ Φανὴ κι' ὁ νερο - καθηγητής, κι' ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε, κι' ἐκείνη ἄκουνε. Στὸ τέλος — πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα;... — τὸ «Ἀγριοκάτσικο» εἶπε τὸ ναί...

Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο πρωΐ, μέσ' στὴ μενάλη αἴθουσα τοῦ Πολυτεχνείου, μπροστὰ στὰ μάτια τόσων σπουδαστῶν, ἡ Φανὴ γυμνή, κατακόκκινη ἀπ' τὴ ντροπὴ της ποζάριζε γιὰ ὧρες... Ἔ, σουνε, φυσικά, ἀπ' τὸ Καπνεργοστάσιο. Ἡ πληρωμὴ της ὅμως σήμερα δὲν ἤτανε πολὺ πιὸ πλούσια ἀπὸ χτές...

Μιὰ μέρα, λίγο ὕστερ' ἀπὸ τὸ ποζάρισμα στὴν ἔδοξο τοῦ Πολυτεχνείου τὴ σταμάτησε ἕνας νέος μὲ φλογερὰ μάτια. Τὸν πέρερε ἡ Φανὴ, ἦτανε ἕνας ἀπὸ κείνους ποὺ τὴ ζωγραφίζανε γυμνὴ κάθε μέρα, ἕνας ἀπ' τοὺς σπουδαστὲς τοῦ τελευταίου χρόνου.

— Ἀκοῦστε, τὶς εἶπε εὐγενικὰ καὶ μ' ἀρκετὴ συγκίνησι, θέλω νὰ σᾶς παρακαλέσω κάτι...

— Λένετε, κύριε...

— Θάθελα νὰ ποζάρετε καὶ γιὰ μένα... Χωριστά.

Τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ — πρᾶμα περίεργο' δὲν κατάφερε θὰ θυμώση... — καὶ τὰ φλογερὰ του μάτια τὴν κάνανε νὰ πῆ ἀουλλόνιστα τὸ ναί.

Πῆγε ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα στὸ μικρό του ἀτελιέ. Ὁ θέμος ἤτανε πλουσιόπαιδο ποὺ μάθαινε ζωγραφικὴ γιὰ τὸ κέφι του. Ὁ πατέρας του εἶχε ἐργοστάσιο, τὸν ἄφινε ὅμως νὰ ἱκανοποιῆ κι' αὐτὴ τὴν «ἰδιοτροπία» του. Μιὰ μέρα τὸν προώριζε γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἐργοστασίου του, καὶ τότε ἡ ζωγραφικὴ θὰ πήγαινε μοιραῖα περιπάστο.

Στὸ τέταρτο ποζάρισμα, ὁ Θέμος εἶπε στὴ Φανή:

— Ἄκουσε, δὲ θὰ ξαναποζάρης στὸ Πολυτεχνεῖο!

Τὸν κύτταξε περίερνα:

— Γιατί;...

— Γιατί... δὲν θέλω!...

Τσαχπίνικα, τὸν προκάλεσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε σκεφτῆ ποτὲ νὰ προκαλέση κανέναν:

— Καὶ, μὲ ποιὸ δικαίωμα («δὲν θέλεις»);...

Ἀπότομα αὐτὸς τὴν ἀνακάλιασε:

— Μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ μοῦ δίνει ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα...

Τὰ χείλη τους ἐνωθήκανε στὸ πρῶτο τους φιλί. Γι' αὐτὴν ἤτανε καὶ τὸ πρῶτο φιλὶ τῆς ζωῆς της...

Τοῦ δόθηκε σὰν «Ἀγριοκάτσικο» ποὺ παραδίνεται χωρὶς δόντια, χωρὶς νύχια... Τὸν ἐλάτρεψε. Ἡ δίψασμένη γιὰ ἔρωτα καρδιὰ της νέμισε ἀπότομα ἀπ' τὸν ἔρωτά του. Κι' ὁ Θέμος ὅμως τὴν ἀγάπησε. Μέσ' στὸ μικρό της φτωχικὸ δωματιάκι, πόσες νύχτες, μὲ τὰ μάτια τους ἀνοιχτά, ὀνειρευτήκανε τὴν εὐτυχία!...

Μά, ξαφνικά, ἤρθε ἡ πραγματικότης, σκληρή: Ὁ πατέρας του — ὁ ἐργοστασιάρχης... — μαθαίνοντας τὸ δεσμὸ τοῦ γυιοῦ του μ' ἕνα «τίποτα τοῦ δρόμου», ἔστειλε ἀγανακτισμένος τὸ τελεσίγραφό του: "Αν συνεχίζοτεν αὐτό, τότε κοβότανε κάθε ἐπίδομα. Κι' ὁ ζωγράφος ἂς ζοῦσε ἀπ' τὴ ζωγραφική του...

...Κι' ἀπόψε ἡ Φανὴ μόνη της μέσ' στὸ φτωχικὸ δωματιάκι της, ἀναπολοῦσε τὰ λόγια τοῦ, τὶς ὑποσχέσεις του... Μιὰ βδομάδα τώρα ὁ διαλεχτός της εἶχε νὰ φανῆ. Τὸ πατρικὸ τελεσίγραφο ἤτανε φανερὸ πῶς τὸν εἶχε γονσπιάσει... Πῶς νὰ περιφρονήση τὰ πλούτη, τὴν καλοπέρασι, γιὰ τὴ δικὴ της φτωχικὴ ὁμορφιά;... Ἡ Φανὴ εἶχε μάθει πῶς τοῦ προωρίζανε μιὰ πλούσια «νύφη» ποὺ θὰ πρόσθετε καὶ τὰ δικά της λεφτὰ γιὰ νὰ βαρύνη στὴν προτίμησί του. Κι αὐτή, ἡ φτωχειά, ποὺ τοῦ τάχε δώσει ὅλα, ποὺ δὲν εἶχε κρατήσει τίποτα γιὰ λογαριασμό της;... Θὰ κατρακυλοῦσε σὰν καὶ τόσες. Μὲ τὴν καρδιὰ της κομματιασμένη, μὲ τὴ ζωὴ της κουρελιά!...

Ἕνα εὔθυμο χτύπημα στὴ πόρτα. Μ' ἕνα φοβερὸ καρδιοχτύπι, ἡ Φανὴ πῆνε κι' ἄνοιξε. Τὸν δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά της... Μὲ πόση λαχτάρα τὸν ἔσφιξε... τὸν ἔσφιξε...

— Ἄκουσε, ἀναποῦλο... τῆς μουρμούρισε στ' αὐτί, ἐνῶ τὴ φιλοῦσε. Τοὺς τὰ πέτανε ὅλα στὰ μοῦτρα!... Δὲν θέλω δεκάρα ἀπὸ κανένα!... Θὰ ζήσουμε ἀπ' τὴν τέχνη μας... Ἴσως πεινάσουμε, ἴσως δυστυχήσουμε. Δὲν θὰ χωρίσουμε ὅμως ποτέ!...

Τὸν ἄκουνε, μεθυσμένη ἀπ' τὰ λόγια του εὐτυχισμένη, τρελλὴ ἀπὸ χαρά... Τί τὴν ἔνοιαζε ἡ φτώχεια, ἡ κακοπέρασι, ἡ μιζέρια;... Αὐτὸς θὰ τὰ ὁμόφαινε ὅλα... Αὐτὸς ποῦχε ξανανρίσει σὰν παρασταρτισμένο κελιδόνι στὴν παλιὰ νννίριωη φωλιά του, στὸν παλιό του ἔρωτα!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

●

Πρακτορεῖον συνοικεσίων στὸ παρθεναγωγεῖο

Ἀφοῦ ἡ Ἰαπωνία ἔχασε στὸν πόλεμο περὶ τὰ 2.500.000 ψυχὲς ἀκολουθεῖ τώρα κι' αὐτὴ μιὰ πολιτικὴ αὐξήσεως τῶν γεννήσεων. Ἡ διευθύντρια λοιπὸν ἑνὸς παρθεναγωγείου εἶχε μιὰ ἔμπνευσι, ποὺ σπιεύσε μεγάλη ἐπιτυχία: Κρέμασε στὴν εἴσοδο τοῦ οἰκοτροφείου της ἕνα γραμματοκιβώτιο γιὰ τοὺς ὑποψηφίους γαμπροὺς! Ὁ νέος ποὺ θέλει νὰ παντρευτῆ ρίχνει ἐκεῖ μέσα ἕνα φάκελλο μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα του, τὴ φωτογραφία του ἕνα πιστοποιητικὸ ὑγείας, μιὰ ἐπίσημη βεβαίωσι ὅτι περνάει ἠθικὴ ζωή, κλπ. Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ «ταχυδρομεῖο» ἀνοίγεται κατόπιν ἐμπρὸς στὶς μαθήτριες οἱ ὁποῖες κάνουν τὴν ἐκλογή τους καὶ ζητοῦν ἀπ τοὺς γονεῖς των τὴν ἄδεια νὰ σχετιοθοῦν μὲ τὸν ὑποψήφιο ποὺ προτιμοῦν.

Ἀφ' ὅτου ἐφαρμόσθηκε αὐτὸς ὁ νεωτερισμὸς τὸ παρθεναγωγεῖο κάνει κουσέα δουλειές!...

ΕΝΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ στὶς Ἰταλικὲς ἀκτὲς

Τὸ κιβώτιο τοῦ Μπουφαρίνι Γκουΐντι

Ὁ θησαυρὸς τοῦ Μουσσολίνι, γιὰ τὸν ὁποῖο γράψαμε στὸ προηγούμενο φύλλο μας, δὲν εἶνε ὁ μόνος ποὺ ὑπῆρχε στὴ φασιστικὴ Ἰταλία. Διάφοροι συνεργάται τοῦ Ντοῦτσε εἶχαν φροντίσει κι' αὐτοί... νὰ σχηματίσουν κομπόδεμα!

Πρὸ ὀ μηνῶν περίπου ἕνας Ἰταλὸς μηχανικός, κάτοικος τῆς Βολωνίας, ἐπισκέφθηκε κάποιο συνάδελφό του, φυλακισμένο γιὰ φασιστικὴ δράσι, κι' ἔμαθε ἀπ' αὐτὸν ἕνα ἀνεκτίμητο μυστικό: "Οτι, στὶς ἀκτὲς τοῦ Λιβόρνο, κοντὰ στὸ βράχο Σάσσο - Σκρίτο βρισκόταν στὸ βάθος τῆς θαλάσσης, μέσα σ' ἕνα μολυβένιο κιβώτιο, ὁ θησαυρὸς τοῦ Μπουφαρίνι Γκουΐντι, τοῦ τελευταίου ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν τοῦ Μουσσολίνι! Ὁ φυλακισμένος ὑπολόγιζε τὴν ἀξία του σὲ 4 δισεκατομμύρια λιρέττες!

Δίχως νὰ χάση καιρό, ὁ μηχανικὸς ἐπῆγε στὸ μέρος αὐτό. Ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα μικρὸ πανδοχεῖο τοῦ πλησιέστερου παραλιακοῦ χωριοῦ καὶ προφασίστηκε ὅτι σκόπευε νὰ μελετήση γεωλογικῶς καὶ ὀρυκτολογικῶς τὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης. Οἱ ψαράδες τοῦ τόπου τὸν πέρασαν γιὰ μισότρελλο καὶ ἔπαυσαν πιὰ νὰ τὸν προσέχουν.

Αὐτὸ ἤθελε κι' ἐκεῖνος! Ἀπὸ τὰ ξημερώματα ὡς τὸ βράδυ, ἔψαχνε... ἔψαχνε ὅλη τὴν ἀκτή. Τέλος τὴν παρομονὴ τῶν Χριστουγέννων, γύρισε στὸ πανδοχεῖο ἀκτινοβολῶντας ἀπὸ χαρά. Εἶχε βρῆ τὸ πολύτιμο κιβώτιο, ἀνάμεσα στοὺς βράχους, σὲ βάθος 1.20! Εἶχε μάλιστα ἐπιχειρήσει νὰ τὸ τραβήξη ἐπάνω. Ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχε καταφθάσει, γιατὶ ἦταν χωμένο βαθειὰ μέσα στὴ λάσπη.

Ἀποφάσισε τότε νὰ ζητήση τὴ βυήθεια ἑνὸς φίλου, ποὺ εἶχε συναντήσει στὸ Λιβόρνο.

Παιδεύτηκαν κι' οἱ δυό τους ἐπὶ μιὰ βδομάδα, προσπαθῶντας μάταια ν' ἀνεβάσουν στὴν ἐπιφάνεια τὸ βαρὺ κιβώτιο. Τέλος, ὁ φίλος δήλωσε ὅτι εἶχε βαρεθῆ νὰ γάνη ἔτσι τὸν καιρό του κι' ἔφυγε.

Τοῖς μέρες ἀργότερα παρουσιάσθηκαν στὸ πανδοχεῖο δυὸ κύριοι μὲ πολιτικά. Δήλωσαν στὸ μηχανικὸ ὅτι ἦσαν μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ πρόσθεσαν:

— Τὰ ἔξεύρομε ὅλα! Μᾶς τὰ εἶπε ὁ φίλος σας. Θὰ τ' ἀναφέρουμε στὴ στρατιωτικὴ διοίκησι τῆς Βολωνίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐσεῖς θὰ μείνετε στὴ διάθεσι τῆς δικαιοσύνης.

"Οταν ὅμως ὁ μηχανικὸς εἶδε ὅτι πέρασαν 3 ἡμέρες, χωρὶς νὰ λάβη καμμιὰ εἰδοποίησι, μάντεψε ὅτι οἱ «μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ» ἦσαν ἀπατεῶνες, ποὺ εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ τὸν ἐκβιάσουν. Πῆγε λοιπὸν κατ' εὐθείαν στὴ Ρώμη καὶ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία στὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν.

Περιττὸν νὰ περιγράψουμε τὸ συγκίνησι καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ προκάλεσε ἡ ἀποκάλυψίς του... Τὸ ὑπουργεῖο ἔστειλε ἐπὶ τόπου ἕναν ἀνώτερο ὑπάλληλο. Ἕνα συνεργεῖο δυτῶν, μὲ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ μηχανικοῦ καὶ τὴν προστασία ἀοκετῶν τελωνοφυλάκων καὶ ἀστυνομικῶν, ἄρχισε τὶς προεργασίες γιὰ τὴν ἀνέλκυσι τῆς μολυβένιας κάσσας.

Ἔπειτα οἱ φοβεροὶ κακοκαιρίες στιμάτησαν γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα τὶς ἐργασίες. Ἀλλὰ ἡ θέσις τοῦ θησαυροῦ ἔχει καθοσιοθῆ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, μὲ τὴ συνεργασία κι' ἑνὸς «ραβδοσκόπου» κι' ἡ ἀνέλκυσίς του εἶνε ζήτημα χρόνου.

Ἐκτὸς ἀπὸ χρήματα, χρεώγραφα, πολύτιμες πέτσες καὶ κοσμήματα, εἶνε πιθανὸν νὰ περιέχωνται στὸ κιβώτιο ἱστορικὰ ντοκουμέντα μεγάλης ἀξίας γιὰ τὴ δράσι τοῦ φασισμοῦ... Ἴσως δὲ — καθὼς λέγεται — κι' ὡρισμένα ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα εἰς βάρος διαφόρων προσωπικοτήτων τῆς ἡμέρας!

Ὁ ΠΙΟ ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΟΜΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ...

...εἶνε ἡ... Σόνια Χένιε

—Ἀπὸ κάθε ἑκατομμύριο δολλάρια ποὺ κερδίζω, τὸ Κράτος μοῦ παίρνει τὶς 920 χιλιάδες! δήλωσε τελευταίως ἡ Σόνια Χένιε μὲ κάποια ἀπονοήτευσι. Συνεπῶς εἶνε περιωσιμένα τὰ εἰσοδήματά μου!

Κι' ὅμως ἔχει γίνει πάμπλουτη! Σκεφθῆτε τώρα τὶ θησαυροὺς θάχε μαζέψει, ἂν δὲν πλήρωνε φόρους...

Παρ' ὅλη τὴν ἐργασία της στὸν κινηματογράφο ἡ Σόνια κατατάσσεται πάντοτε στοὺς «ἀθλητάς». Εἶνε λοιπὸν ὁ πιὸ καλοπληρωνόμενος ἀθλητὴς τῆς ἐποχῆς μας. Τὰ κέρδη της ὑπερβαίνουν πολὺ τὰ σημαντικά! Ἐφόδα τοῦ «βασιλέως τοῦ μπαίζ - μπὼλ» Μπέμπ Ρούθ, τοῦ Τζὰκ Ντέμπσεϋ, τοῦ Τζὸε Λούϊς τοῦ Ρέντ Γκράνζ τοῦ Οὐῶλτερ Χάγκεν, ἀκόμη καὶ τοῦ Τζὲν Τουννεῦ ποὺ κέρδισε μιὰ μέρα 900.000 δολλάρια γιὰ ἕνα ἀγῶνα 30 λεπτῶν ἦσαν ψιλὰ κανὰ τοῦ Ντέμπσεϋ.

Ὡστόσο τὰ τεράστια εἰσοδήματα τῆς Σόνιας Χένιε δὲν προέρχονται ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὴν ἀθλητική της δράσι. Ἡ μικρὴ αὐτὴ βασίλισσα τοῦ πατινάζ ἔχει κατελάβει πολὺ καλὰ ὅτι ἡ δόξα κι οἱ τιμὲς περνοῦν γρήγορα κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλισθῆ γιὰ ν' ἀντέξη. Ἔγιναν 28 γάμοι ἀστέρων, ἰδίως δὲ τῆς Μπέττυ Νταΐβις μὲ τὸν Ὀὐίλλιαμ Γκράντ Σέρρυ τῆς Ἔστερ Γουίλλιαμς καὶ τοῦ Μπὲν Γκέϊτς, τῆς Κάρολ Λάντις καὶ τοῦ Ὄρας Σκμίντλαπ τῆς Μύρνας Λόυ καὶ τοῦ Τζὼν Μάρκυ, τῆς Ἔλυνορ Πάρκερ καὶ τοῦ Μπέρτ Φρίντλομπ, τῆς Μαίρης Ἄστορ καὶ τοῦ Τόμας Γουήλκς τοῦ Μπράτραν Ἄκερν καὶ τῆς Ἔλυνορ Λεμπρόν, τῆς Φὰιν Ἔμερσον καὶ τοῦ Ἐλλιοτ Ροὺζ, θελτ τῆς Τζόαν Φονταὶν καὶ τοῦ Γουίλλιαμ Ντόζιερ, τοῦ Φρέντυ Μπαρτελόμιου καὶ τῆς Μαίλυ Ντάνιελ, τῆς Λουΐζας Ἀλμπριτον καὶ τοῦ Τσάρλ Κόλλινγκγουντ τῆς Κόνσταν Μπέννετ καὶ τοῦ Τζὼν Κούλτερ, τῆς Βιρτζίνια Μπρούς καὶ τοῦ Ἄλλ Ἴπαρ τῆς Κάτλην Γουίνσορ καὶ τοῦ Ἄρτι Σὼου κλπ.

Ἔπαψαν νὰ ζοῦν μαζὶ οἱ Τζὼν Τίρνεϋ καὶ Ὀλεγκ Κασσίνι Τάϋρον Πάουερ καὶ Ἀναμπέλα, Λάραιν Ντέϋ καὶ Ρέϋ Χέντικς "Αννι Μίλλερ καὶ Ρήτς Μίλνερ Ἔλλεν Ντριού καὶ Σὰμ Μάρσλεϋ, Λίντα Ντάρνελ καὶ Πὲδ Μάρλεϋ Ράλφ Μπέλλαμυ καὶ Ἔθελ Σμίθ, κι' ἄλλοι λιγότερο γνωστοί.

Ἄλλα ἀντρόγυνα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χωρισουν, μετάνοιωσαν ἢ συμφιλιώθηκαν ὅπως οἱ Ρίτα Χέϋγουορθ καὶ Ὄρσον Οὐέλλες Φράνκ Σινάτρα κι' ἡ γυναίκα του Νάνσυ Γκλόρια ντὲ Χέϊβεν καὶ Τζὼν Πεύν. Τζὼν Οὐάλλας καὶ Φραντσὸν Τόν. Χένρυ Λάμαρ καὶ Τζὼν Λόντερ.

Πολλὰ ἀντρόγυνα πῆραν ἢ θὰ πάρουν διαζύνιο, ὅπως οἱ Ντιάνα Μπάρρυμορ καὶ Μπράντυελ Φλέτσερ. Ἄβα Γκάρντνερ καὶ Ἄρτι Σὼου Κάθρυν Γκρέϋσον καὶ Τζὼν Σέϋτον. Τζὸαν Κρώφορντ καὶ Φίλιπ Τέρρυ Μπόρις Καρλὼφ κι' ἡ γυναίκα του, Μάντελεϋν Κάρολ καὶ Στέφ. Λίνγκ Χέϋτεν Σόνια Χένιε καὶ Ντὰν Τόππινγκ. Τζόννυ Βαϊσμύλλερ κι' ἡ γυναίκα του, Σύλβια Σίδνεϋ καὶ Λούτερ Ἄντλερ. Γκέϊλ Πάτρικ καὶ Μπὼμ Κόμπ.

Ἀπόχτησαν κόρες οἱ Γκλόρια ντὲ Χέϊβλλαντ, Ντιάννα Ντάρμπιν, Μαρία Μοντέζ ἡ γυναίκα τοῦ Τζὼν Γκάρφιλντ ἡ Τζούντυ Γκάρλαντ ἡ Μπέττυ Χιοττον κι' ἡ γυναίκα τοῦ Ἔρρολ Φλὺν καὶ γυιοὺς οἱ Τζὶνζ Φάλκενμπουργκ Μπρέντα Μάρσαλ, ἡ γυναίκα τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν Μώρην Ο' Σούλλιβαν κι' ἡ γυναίκα τοῦ Γκρέγκορυ Πέκ.

Δὲν ξέρουν τὶ θὰ πῆ κούρασις...

Στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ἡ Σόνια Χένιε ἔλαβε μέρος σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ οἱ συμπατριῶτες της Νορβηγοὶ τὴν κατηγοροῦν ὅτι δὲν συμμερίσθηκε μαζί τους τὰ βάσανα τῆς κατοχῆς, κι ἔτσι τὴν ὑποδέχθηκαν μᾶλλον ψυχρά, ὅταν ἐμφανίσθηκε πέρυσι στὸ "Οσλο μαζὶ μὲ μιὰ ἀμερικανικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα.

Τελευταίως ὁ κ. Τρύγκβε Λῆ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ο.Η.Ε. (ποὺ ὑπῆρξε στὰ νειάτα του ἀρχηγὸς μιᾶς ἐρασιτεχνικῆς ὁμάδος ποτινάζ στὴ Νορβηγία) ἐπικαλέσθηκε τὰ αἰσθήματα τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης τῆς. Τῆς ζητήσε δηλαδὴ 200.000 δολλάρια γιὰ νὰ βοηθήση νιὰ τὴν ἀνακούφισι καὶ τὴν ἀνασυνκρότησι τῆς πολυπαθοῦς χώσας της. Ἀλλὰ ἡ Σόνια, πεισμωμένη μὲ τὴ συμπεριφορὰ τῶν Νορβηγῶν ἀπέναντί της τοῦ ἀπάντησε.... ὅτι δὲν κοατοῦσε ἀπάνω της τόσα λεπτά!

●●

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ τὸ 1946

Γάμοι, διαζύγια, γεννήσεις

Τὸ 1946 ἦταν εὐνοϊκὸ ἔτος γιὰ τοὺς παραγωγοὺς καὶ τοὺς ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ. Τὰ φίλμ καλοπουλήθηκαν οἱ ἠθοποιοὶ καλοπληρώθηκαν. Ὅσο γιὰ τὴν κοινωνικὴ ζωή, παρουσίασε μιὰ ἐξαιρετικὴ κίνησι. Ἔγιναν 28 γάμοι ἀστέρων, ἰδίως δὲ τῆς Μπέττυ Νταΐβις μὲ τὸν Ὀὐίλλιαμ Γκράντ Σέρρυ τῆς Ἔστερ Γουίλλιαμς καὶ τοῦ Μπὲν Γκέϊτς, τῆς Κάρολ Λάντις καὶ τοῦ Τζὼν Κούλτερ, τῆς Βιρτζίνια Μπρούς καὶ τοῦ Ἄλλ Ἴπαρ τῆς Κάτλην Γουίνσορ καὶ τοῦ Ἄρτι Σὼου κλπ.

Ἔπαψαν νὰ ζοῦν μαζὶ οἱ Τζὼν Τίρνεϋ καὶ Ὀλεγκ Κασσίνι Τάϋρον Πάουερ καὶ Ἀναμπέλα, Λάραιν Ντέϋ καὶ Ρέϋ Χέντικς "Αννι Μίλλερ καὶ Ρήτς Μίλνερ Ἔλλεν Ντριού καὶ Σὰμ Μάρσλεϋ, Λίντα Ντάρνελ καὶ Πὲδ Μάρλεϋ Ράλφ Μπέλλαμυ καὶ Ἔθελ Σμίθ, κι' ἄλλοι λιγότερο γνωστοί.

Ἄλλα ἀντρόγυνα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χωρισουν, μετάνοιωσαν ἢ συμφιλιώθηκαν ὅπως οἱ Ρίτα Χέϋγουορθ καὶ Ὄρσον Οὐέλλες Φράνκ Σινάτρα κι' ἡ γυναίκα του Νάνσυ Γκλόρια ντὲ Χέϊβεν καὶ Τζὼν Πεύν. Τζὼν Οὐάλλας καὶ Φραντσὸν Τόν. Χένρυ Λάμαρ καὶ Τζὼν Λόντερ.

Πολλὰ ἀντρόγυνα πῆραν ἢ θὰ πάρουν διαζύνιο, ὅπως οἱ Ντιάνα Μπάρρυμορ καὶ Μπράντυελ Φλέτσερ. Ἄβα Γκάρντνερ καὶ Ἄρτι Σὼου Κάθρυν Γκρέϋσον καὶ Τζὼν Σέϋτον. Τζὸαν Κρώφορντ καὶ Φίλιπ Τέρρυ Μπόρις Καρλὼφ κι' ἡ γυναίκα του, Μάντελεϋν Κάρολ καὶ Στέφ. Λίνγκ Χέϋτεν Σόνια Χένιε καὶ Ντὰν Τόππινγκ. Τζόννυ Βαϊσμύλλερ κι' ἡ γυναίκα του, Σύλβια Σίδνεϋ καὶ Λούτερ Ἄντλερ. Γκέϊλ Πάτρικ καὶ Μπὼμ Κόμπ.

Ἀπόχτησαν κόρες οἱ Γκλόρια ντὲ Χέϊβλλαντ, Ντιάννα Ντάρμπιν, Μαρία Μοντέζ ἡ γυναίκα του Τζὼν Γκάρφιλντ ἡ Τζούντυ Γκάρλαντ ἡ Μπέττυ Χιοττον κι' ἡ γυναίκα του Ἔρρολ Φλὺν καὶ γυιοὺς οἱ Τζὶνζ Φάλκενμπουργκ Μπρέντα Μάρσαλ, ἡ γυναίκα τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν Μώρην Ο' Σούλλιβαν κι' ἡ γυναίκα τοῦ Γκρέγκορυ Πέκ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

Αὐτὴ εἶναι ζήλ-ια!

Δὲν ξέρω τὶ ἰδέα ἐχετε γιὰ τὴ ζήλεια ἀλλὰ ἐγὼ νομίζω μιὰ γλάστρα στὸ κεφάλι, νὰ σὲ πιάση μιὰ βαρειὰ ἀρρώστεια γυναίκα — ἂν εἶσαι ἄντρας — γυναίκα. Ἐμένα μυότυχε γιὰ πάρω ζηλιάρα γυναίκα. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν τραγωδία μου, γιατὶ ἔχω τὴν ἰδέα πῶς θὰ βρῶ λίνη ἀνακούφισι..

Τὴν Κικίτσα τὴ γνώρισα πρὶν δυὸ χρόνια. Τὴν ἀγάπησα κι' ἀρραβωνιαστήκαμε. Ἀπὸ τὸν κοιρὸ ἀκόμα ποὺ ἤμαστε ἐρωτευμένοι ἡ Κικίτσα μοῦ ἀποκαλύφθηκε μιὰ ζηλιάρα γατα φοβερή. Μὲ ζήλευε γιὰ τὸ παραμικρό. Γιατὶ τάχα κύτταζα μιὰ ὁμορφη γυναίκα ποὺ περνοῦσε, γιατὶ μοῦ χαμογέλασε ἡ ταμίας ἑνὸς κατοστιάτικου τὴν ὥρα ποὺ πλήρωνα, γιατὶ ἔλεγα τὸ θαυμασμό μου γιὰ μιὰ πρωτανωτσιρια τοῦ σινεμὰ καὶ γιὰ τίες. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ ἀμαρτία μου: Τὰ ἤθελα κι' ἐγὼ κάτι τέτοια. Κοκορεύομουν στὸν ἑαυτό μου καὶ κάθε φορὰ ποὺ εἶχα καὶ μιὰ σκηνὴ ζηλοτυπίας, φαντζόμουνα πὼς ἤμουνα, ὅτι ἄξιζα πολύ, Ποὺ νὰ ἤξερα ὁ δύστυχος τί μὲ περίμενε...

Κι' ἔτσι ποὺ λέτε παντρευτήκαμε... Ἡ πρώτη σκηνὴ ζηλοτυπίας τοῦ ἐνγάμου βίου ἔγινε τὸ ἴδιο τὸ βράδυ τοῦ γάμου. Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ μυστήριο Κι' ἐγὼ, νιαμπὰς νεμάτος ρύζια καὶ ροδοπέταλα κι' ἡ Κικίτσα κούκλα στὸ νυφικό της καθόμαστε στὸν καναπὲ καὶ δεχόμαστε τὰ συγχαρητήρια τῶν συννενῶν καὶ φίλων. Σὲ μιὰ στιγνὴ περνάει καὶ ἡ ξαδέρφη μου

τὸ τραπέζι καὶ νὰ ὑποστῶ ὀγδόντα ἕξη ποιήματα ποὺ μᾶς ἀπάγγειλε, γιὰ νὰ πείσῃ ἡ Κικίτσα ὅτι ἡ τρίχα ἦταν νέους ἀρσενικοῦ.

Καὶ ἀπὸ τότε τὸ μαρτύριο μου ὄχι μόνο συνεχιζόταν, ἀλλὰ πήγαινε καὶ στὸ χειρότερο. Κάθε μέρα εἴχαμε καινούργιες σκηνές. Καὶ ἔγιναν, λοιπόν, τὰ ἑξῆς: Ἡ Κικίτσα ἔκοψε τὶς σχέσεις της μὲ ὅλες τὶς φίλες καὶ τὶς συγγενισές της, ὅπως κι' ἐγὼ μὲ τὶς δικές μου ξαδέρφες καὶ λοιπά. Κανένα θηλυκὸ στὸ σπίτι, οὔτε γυναίκα, οὔτε γάτα. Μοῦ ἀπαγόρεψε νὰ φεύγω καὶ νάρχωμαι ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ βρόμου γιὰ τὴ στάσι τοῦ τράμ, γιατὶ σὲ κάποιο παράθυρο ἔβγαινε κι' ἔδειχνε τὴν ὁμορφιά της μιὰ κοπέλλα ποὺ λέναμε πολλὰ νἰ' αὐτή. "Επρεπε νὰ κάνω ὁλόκληρη βόλτα, μισὸ χιλιόμετρο, γιὰ νὰ μὴν περάσω ἀπὸ κεῖ. Εἶχα συχνοὺς αἰφνιδιασμοὺς στὸ γραφεῖο. Ὕστερα τάβαλε μὲ τὸ ξύρισμά μου. Εἶχα τὴ συνήθεια νὰ ξυρίζουμαι κάθε πρωΐ. Λοιπόν, ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρωϊνά, ἔρχεται καὶ μοῦ ἀραιζεται τὸ πινέλο τῆς σαπουνάδας.

—Κάθε μέρα ξύρισμα! μοῦ λέει. Αὐτὸ εἶνε ὑπερβολή.

—Μ' ἀρέσει νὰ ἔχω τὸ πρόσωπό μου γυαλί, τῆς λέω.

—Μπᾶ; "Ετσι τὸ θέλει ἐκείνη;

—Ποιὰ ἐκείνη;

—Αὐτὴ ποὺ σὲ χαϊδεύει. Τὴν ἀγκυλώνουν οἱ τρίχες φαίνεται καὶ σοῦ ἔχει ἐπιβληθεῖ νὰ ξυρίζεσαι κάμε μέρα. Λοιπόν, ἀπὸ σήμερα θὰ ξυρίζεσαι κάθε τέσσερις!

—Μὰ βρὲ παιδί μου, δὲν θέλεις νὰ εἶμαι εὐπρόσωπος;

—Εὐπρόσωπος καὶ φρεσκοξυρισμένος. Βέβαια! Γιὰ νὰ σὲ προσέχουν οἱ γυναῖκες! Ἐγὼ σὲ θέλω ἀξύριστο!...

—Αὐτὸ πάει πολύ.

Κι' ἐπειδὴ πήγαινε πολύ, τὴν ἔπιασε νευρικὴ κρίσι, ἔσπασε τὸν καθρέφτη μοῦ τράβηξε καὶ κάτι νραντζουνιὲς στὸ πρόσωπο καί... ἔδωσα τόπο τῆς ὀργῆς.

Εἶνε περιττὸ νὰ πῶ πὼς ὅταν βγαίναμε ἔξω τριδοῦσα ἄλλα μαρτύρια. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς κύτταζα τὶς γυναῖκες ποὺ περνοῦσαν. "Ἀνθρωπος εἶσαι φίλε μου, καθὼς περπατᾶς τὰ μάτια σου θὰ πέσουν στὶς γυναῖκες ποὺ περπατοῦν ἀντίθετα μὲ σένα. "Οχι! Τόκανα ἐπίτηδες! Καὶ ἀναγκάστηκα νὰ ὑποταχθῶ στὴν ἐπιθυμία της. Νὰ περπατᾶμ' ἐγὼ τὸ κεφάλι σκυμένο χάμω, ἀὰν νἀψοχνα νὰ βρῶ κενένα χαμένο πορτοφόλι. Φοβερὴ σκηνὴ ἔγινε μιὰ μέρα μέσα στὸ δρόμο, γιατὶ κύτταξα μιὰ βιτρίνα καταστήματος γυναικείων εἰδῶν, ποὺ εἶχε τὸ μαντὲλα του περασμένα σὲ κοῦκλες, ποὺ παρίσταναν γυναῖκες σὲ φυσικὸ μέγεθος. Μὲ τράβηξε ἀπότομα ἀπὸ τὸ μανίκι.

—Βέβαια! Κάθεσαι σὰν χαζὸς καὶ τὶς βλέπεις καὶ λὲς ἀπὸ μέσα σου: Νὰ τὶς εἶχα ζωντανὲς! Σὲ καταλαβαίνω πολλὰ καλὰ ἔννοια σου. Μέσα στὸ μυαλό σου εἶμαι καμένε!

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο μοῦ ἀπαγόρευε νὰ κυττάζω γυναικεῖα δίκων. Στὸ θέατρο ἔβγαζε αὐτὴ πάντα τὸ εἰσιτήριο κι' ἔπαιρνε θέσι στὴν τελευταία σειρὰ γιὰ νὰ μὴ βλέπω ἀπὸ κοντὰ φίλμ ποὺ ἔπαιζαν μοιραίες γυναῖκες, δὲν πηναίναμε ποτέ, φανταζόμουνα στὴν ἀγκαλιά μου...

Καὶ τὸ κακὸ προχωροῦσε, ἀγαπητοί μου φίλοι. Γιατὶ ἡ ζήλεια μοιάζει μὲ τὶς ἀρρώστειες ἐκείνες ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ ἕνα ἐλάφρο πυρετὸ καὶ φτάνουν κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πού. Ἡ ζηλιάρα — ὅπως καὶ ὁ ζηλιάρης — ψάχνουν διαρκῶς νὰ βροῦν αἰτίες νιὰ νὰ συντηρήσουν τὸ πάθος τους. "Ετσι ἔψαχνε καὶ ἡ δική μου. Καὶ μετὰ τὴν ἀξυρισία, περάσαμε στὰ ροῦχα. Μ' ἄρεσε πάντα τὸ κομψὸ ντύσιμο καὶ παρακολουθοῦσα τὴν ἀντρικὴ μόδα. "Οταν ὅμως πῆγα νὰ παραγγείλω τὸ πρῶτο κουστοῦμι τοῦ ἐγγάμου βίου, ἤρθε κι' ἐκείνη μαζί μου, γιὰ νὰ δώσῃ τὴ γνώμη της. Διάλεξε ἕνα ὕφασμα ἀπὸ ὅλα κρώματος. Καὶ εἶπε στὸ ράφτη:

—Θὰ τὸ κάνετε πολὺ μακρύ, πολὺ φαρδύ, χωρὶς μέση, καὶ μὲ τέσσερα κουμπιὰ νὰ κουμπώνουν! Καὶ τὸ παντελόνι ἐπίσης, πολὺ φαρδύ, πολὺ μακρὺ καὶ νὰ σέρνεται...

Τὸ φόρεσα κι' αὐτὸ καὶ ἤμουνα νὰ μὲ λυπηθῆτε. "Υστερα ἔγινε κάτι ἄλλο. Στὸ ἀπέναντι σπίτι ἤρθε καὶ κάθησε ἕνα ἀντρόγυνο. Ἐκεῖνος ἕνας κοινὸς τύπος ἐκεῖνη μιὰ ὄμορφη γυναικοῦλα, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχε ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο καὶ τραγουδοῦσε. Ἀποτέλεσμα: Πάω ἕνα μεσημέρι στὸ σπίτι καὶ βλέπω κτίστες νὰ κτίζουν τὸ παράθυρο.

—Τί ἔκανες βρὲ παιδί μου; εἶπα στὴν Κικίτσα.

—Μπᾶ; Σοῦ χαλάω τὰ σχέδια; "Οχι, δὲν θὰ τὴ βλέπῃς τὴν ἀπέναντι!

—Κι' ἀπὸ ποῦ θὰ παίρνουμε ἀέρα;

—Θ' ἀνοίξω παράθυρο ἀπὸ κεῖ!

Αὐτὰ εἶνε τὰ πάθη μου, κύριοί μου καὶ κυρίες μου. Θὰ πῆτε γιατὶ δὲν χώρισα νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία μου; Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ πιστέψετε. Τὸ κάνω ἀπὸ οἶκτο. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ φτωχὴ μου ἡ Κικίτσα ἢ θὰ τρελλαθῆ, ἢ θὰ μὲ σκοτώσῃ ἢ θ' αὐτοκτονήσῃ, ἢ δὲν ξέρω τί ἄλλο μπορεῖ νὰ γίνῃ. Εἶνε μιὰ ἄρρωστη καὶ πρέπει νὰ τὴν περιποιοῦμαι καὶ νὰ τὴ φροντίζω μὲ στοργὴ καὶ κατανόησι. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς γιὰ μένα ὑποφέρει καὶ μαραζώνει τὸ καϋμένο κι' εἶνε τὸ προσωπάκι της σὰν βουρκωμένος οὐρανὸς καὶ δὲν τὸ εἶδα ποτὲ νὰ γελάσῃ... Μάλιστα, εἶνε μιὰ ἄρρωστη.

Καὶ στὸ μεταξύ, ποὺ λέτε ἀρρωστάίνω ἐγώ. Καὶ πέφτω στὸ κρεββάτι ἀπ' ὅπου καὶ σᾶς γράφω. "Ηταν ἡ πρώτη μέρα ποὺ εἶδα τὴν Κικίτσα μου ἡσυχη κι' εὐχαριστημένη. "Ηρθε ὁ γιατρός.

—Πρέπει νὰ μείνῃ στὸ κρεββάτι κάμποσες μέρες! εἶπε ὁ δόκτωρ.

Τί χαρὰ ἦταν ἐκείνη! Ρίχτηκε ἀπάνω μου, υ' ἀνκάλιασε καὶ εἶπε:

—Τώρα εἶσαι δικός μου! Τώρα εἶμαι εὐτυχισμένη!

Γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σκυθρωπὸ μου σπίτι ἀντήχησαν χαρούμενες φωνὲς καὶ τραγούδια. "Εβλεπα τὴν Κικίτσα ἀλλοιώτικη. Πονοῦσα πολὺ στὰ νεφρὰ καὶ στὰ πλευρά, ἀλλὰ εὐχαριστιόμουνα νὰ βλέπω τὸ γελαστὸ προσωπάκι τῆς Κικίτσας νὰ λάμπῃ ἀπὸ εὐτυχία. Καὶ ἡ κατάστασί μου χειροτέρευε καθὼς περνοῦσαν οἱ μέρες. Αὐτὸ δὲν μοῦ τόλενε ὁ γιατρός. Τὸ καταλάβαινα ἀπὸ τὶς χαρὲς τῆς Κικίτσας. Τὴν ἔπαιρνε στὸ διπλανὸ δωμάτιο ὁ γιατρός, κάτι τῆς ἔλενε κι' ἐκείνη ἄρχιζε τὰ τραγούδια πιὸ δυνατὰ καὶ μὲ περισσότερο κέφι. Κι' ἔλενα μέσα μου:

—Πᾶω στὸ χειρότερο!

Ἐκτός, μετὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ δόκτορος ἔγινε ἀληθινὸ πανηγύρι. Ἡ Κικίτσα ἄρχισε νὰ πηδᾶη νὰ χορεύῃ, ἔβαλε πλάκες στὸ γραμμόφωνο, χαλάσμὸς κόσμου. Τὸ σπίτι μου εἶνε σαν νάχη ἑορτή. Ἡ Κικίτσα ἔχει ἕνα κέφι διαβολεμένο, σὰν νὰ τῆς χάρισαν ἕνα ὑπερωκεάνειο. Καταλαβαίνω πὼς εἶμαι πολὺ χειρότερα. "Ἰσως καὶ νὰ πεθάνω. Θὰ ἡσυχάσω ὅμως κι' ἐκεῖ; "Η μήπως μὲ βάλουν σὲ κανένα τάφο, ποὺ δίπλα του θ' ἀνεπαύεται καμμιὰ νέα κοπέλλα ποὺ πέθανε πρόωρα καὶ θάχω καινούργιες σκηνές: "Αν ἀπάνω στὸ σταυρὸ τῆς νέας ὑπάρχει καὶ ἡ φωτογραφία της — ὅπως συνηθίζεται νιὰ ὅσους τὰ τινάζουν νέοι — σίγουρα δὲν τὶς νλυτώνω...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 112

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Βιβλικὸς πατέρας 12 υἱῶν. —Βασιλεὺς τῶν Περσῶν.—Συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

2) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος. — Παρεμποδίζουν τὴν κατοστρεπτικὴ δρᾶσι τῶν τρελλῶν καὶ κακοποιῶν.

3) Διασχίζει τὴ Ρώμη. — Νότε μουσικῆς. — "Εχει χάσει τὰ δόντια του.

4) Ψυχικὴ διάθεσις ὅπως ἀ-

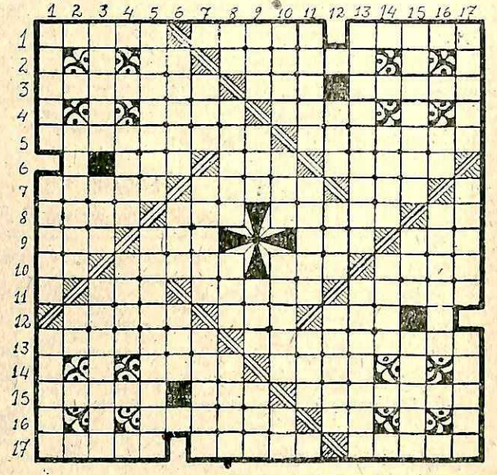

ποτυποῦται στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου. — Χερσόνησος καὶ ὄρος στὸ Β. ἄκρο τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης.

5) Χωρίζει δυὸ σημεῖα. — Ἀθρόυβος βραδυκίνητος (δημ.).

6) "Αρθρο. (γεν.). — "Ορος τοῦ σκακιοῦ. — Ἐπεσκέφθησαν τὸν Χριστὸ στὴ φάτνη.

7) Κάτοικος Πελοποννησιακοῦ νομοῦ. — Φορεὺς μικροβίων (καθαρ.). — Κοινῶς λένεται τσεκάλι.

8) Θηρίο. — Χρονικὸς σύνδεσμος (δημοτ.). — Ἀγαθόν. — Ἄρθρο.

9) Πρόθεσις. —... Ντάϊκ, διάσημος σκηνοθέτης τοῦ κινηματογράφου. — Μάσκα αὐτοκινήτων. — Υἱὸς τοῦ Νῶε.

10) Σχηματίζει τὸν μέλλοντα. — Ἀχώριστος φίλος τοῦ φίντίου. — Δεσποινὶς (ξεν.). — Μᾶς δίνει καθαρὸ νερό.

11) Ποσοτικὸ ἐπίρρημα. — Μικρὴ ἔκτασις γῆς μέσα στὴ θάλασσα.—Τουρκικὸς τίτλος.

12) Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ. — «... Πάλυας», πόλις τῶν Καναρίων. — Ὁ μεγαλείτερος ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας.

13) Τὸ ζῶο αὐτὸ ἀντέχει στὴ δίψα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. — Τὸ ὄνομά της σχετίζεται μὲ κρεμαστοὺς κήπους.

14) Γένος κελυφῶν καὶ κοινῶς νεροχελῶνα. — Ἐργαλεῖο ἀλλὰ καὶ πρωτεύουσα.

15) Πρωτεύουσα μεγάλης ἀσιατικῆς χώρας. — Τίτλος στὴν Ἀβησσυνία. — Νομοθέτης τῶν ἀρχ. Ἀθηνῶν (γεν.).

16) Μικρὸ νόμισμα τῶν ἀρχαίων. — Νότα μουσικῆς.

17) Περιτριγυρίζεται ἀπὸ θάλασσα.—Κάτοικοι ἀσιατικῆς χώρας (καθ.). — Πτέρυγες τοῦ "Ιάφωνος τὸν ὁποῖο ζανάνειωσε ἡ μαγικὴ τέχνη τῆς Μηδείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἀπαραίτητα σ' ἕνα καΐκι. — Γιὰ νὰ κλίνετε τὸ ρῆμα αὐτὸ πρέπει νὰ εἶσθε κάτοχος μύλου. — Κάτι ποὺ θὰ βρῆτε σὲ κάθε ἐκκλησία.

2) Κουράζει τοὺς στρατιῶτες. — Αἰγυπτιακὴ θεότης.

3) Μεγάλη πόλις τῆς Λιθουανίας.—Συγκεταλέγεται κι' αὐτὴ μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν νησιῶν. — Μικρὴ ἀνελάδα.

4) Τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ "Λιγνοῦ". — Προξενεῖται ἀπὸ βυθιζόμενο πλοῖο καὶ παρασύρει τοὺς ναυαγούς.

5) "Ελκει τὰ σώματα πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς. — Ὁ πρῶτος ἄγιος τοῦ ἔτους.

6) Συνοδεύεται ἀπὸ δριμὺ ψῦχος. — «Μπάρμπα...» Ὁ ἄνθρωπος σύμβολον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.— Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

7) Σῆμα κινδύνου. — Ἐργαλεῖο τῶν σχεδιαστῶν. — Νησὶ τῶν Κυκλάδων.

8) Τὸ πιὸ ἀκάθαρτο ζῶο (ἀρχ.). — Τὸ ἐπώνυμο διασήμου Γαλλίδος θεντέττας τοῦ κινηματογράφου. — «Εὐνένιος Ὀ ....» θεατρικὸς συγγραφεύς.— Ζεστσίνει τὶς νρηοῦλες τὸ χειμῶνα.

9) "Οργανο αἰσθήσεως. — Ὁμοιωματικὸς σύνδεσμος.— Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Ἰάπων Ὀλυμπιονίκης τῶν ἀνώνων 1936.

10) Διευκολύνει τὴ συγκοινωνία. — Χτύπος ὡρολογίου. — «... Μορνκάν». Βεντέττα τοῦ κινηματονράφου. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.

11) Μέρος τοῦ περιοδικοῦ μας. — Κομμάτι ξύλου κανονικοῦ σχήματος. — Ἐξελένη στὰ Καλλιστεῖα.

12) Πόλις τῆς Γαλλίας. — Βρίσκεται στὴν ἴδια αὐτὴ θέσι καὶ ὁριζοντίως.—Ὀροσειρὰ ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά της στὰ Βαλκάνια.

13) Ἐπίθετο ποὺ δίνουμε στὸ Θεό. — Βρίσκονται κοντὰ στὴ θάλασσα.

14) Τίτλος ἔργου τοῦ Χίτλερ. — Πρόθεσις.

15) Ποταμὸς τῆς Ν. Γαλλίας. — Ἀπειλεῖ τὰ φορέματά μας μὲ καταστροφὴ (καθ.). — Μενάλος θυμός.

16) Ἄρθρο (πληθ.).—Σκεῦος τοῦ σπιτιοῦ μὰ καὶ χωριὸ τῆς Σάμου.

17) Μέρος στὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πάη οἰδηποδρομικῶς. — Τίτλος τιμῆς. — Νησὶ τῆς Ἀδριατικῆς μπροστὰ στὸν κόλπο τοῦ Αὐλῶνος.

ΖΗΝΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Ἡ λύσις τοῦ 111ου στὴ σελίδα 44

Η «ΠΟΛΙΣ τῶν 'Αγγέλων»

"Ενας ἐπίγειος παράδεισος

Λὸς "Αντζελες... Ἡ «Πόλις τῶν 'Αγγέλων» καὶ τῶν ἀστέρων. Ἡ μαγικὴ πόλις ποὺ τραδάει χιλιάδες ἀνθρώπους κάθε χρόνο... ἀνθρώπους ποὺ ἔρχονται νιὰ μερικὲς βδομάδες καὶ μένουν γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή.

Μέσα σὲ μισὸν αἰῶνα ἔγινε ἡ πιὸ ἐκτεταμένη πόλις τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν κι' ἡ τρίτη τοῦ κόσμου σὲ ἔκτασι. Τὸ 1880 δὲν ἦταν παρὰ ἕνα γωνιουδάκι. Τὸ «"Ελ Πουέμπλο ντὲ Νουέστρα Σενόρα λὰ Ρέινα ντὲ Λὲς "Αντζελες ντὲ Πορτσιουνκούλα». Δηλαδὴ 'τὸ χωριὸ τῆς Παναγίας Βασιλίσσης τῶν 'Αγγέλων τοῦ Πορτσιουνκούλα. Οἱ κάτοικοι ἦσαν 11 ἄντρες. 11 γυναῖκες καὶ 22 παιδιὰ ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπ' τὸ Μεξικό. Τὸ 1920 ὁ πληθυσμός του ἔφτανε τὶς 500.000. Τώρα εἶνε 2.000:000 καὶ αὐξάνει συνεχῶς.

Τὰ σπίτια του εἶνε τὸ ἕνα ὡραιότερο ἀπ' τὸ ἄλλο, ὁλοκάθαρα, μοντέρνα, φωτεινά, χωμένα μέσα στὰ πολύχρωμα λουλούδια. Αὐτοκίνητα ἀστραφτερὰ κυκλοφοροῦν στὶς πλατύτατες λεωφόρους — ἐντελῶς ἀθόρυβα, γιατὶ τὸ κλάξον ἀπαγορεύεται. Κάθε παράβασις τῶν κανονισμῶν τῆς τροχαίας τιμωρεῖται, αὐστηρότατα. "Αλλωστε οἱ σωφέρ ὑποχρεώνονται νὰ ξαναδίνουν κάθε 2 χρόνια ἐξετάσεις γιὰ τὴν ἀνανέωσι τῆς ἀδείας Ἱκανότητός των. Οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς εἶνε ὄχι μόνο πρακτικές. ἀλλὰ καὶ γραπτὲς ἀποτελούμενες ἀπὸ 30 ἐρωτήσεις.

Ἡ Βενζίνη εἶνε τόσο ἄφθονη. ὥστε πολλὰ πρατήρια προσφέρουν δώρα στοὺς πελάτες των. Τοὺς τελευταίους μήνες. ὁποιος ἀγοράζει 14 γαλόνια Βενζίνη, παίρνει ἕνα ζευγάρι κάλτσες νάϋλον δωρεάν!

Οἱ ἀποστάσεις εἶνε ἰλιγγιώδεις γιὰ ἕνα Εὐρωπαῖο. "Ενας δρόμος, ποὺ θάχε στὸ Παρίσι 300 ἀριθμούς, στὴ Ν 'Υόρκη μπορεῖ νάχη 3.000 καὶ στὸ Λὸς "Αντζελες 30.000 Τὸ περίφημο «Βουλεβάρτο τοῦ ἡλιοβασιλέματος». ὅπου βρίσκονται ὅλα τὰ νυκτερινὰ κέντρα ἔχει μῆκος 40 χιλιομέτρων. Ξεκινάει ἀπ' τὸ σταθμὸ τοῦ Λὸς "Αντζελες. περνάει ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ. κατόπιν ἀπ' τὸ Μπέβερλυ Χίλλς — ὅπου βρίσκονται οἱ περισσότερες βίλλες τῶν ἀστέρων. καὶ τῶν μεγαλοπιγειοηματιῶν — καὶ καταλήγει στὸν Εἰρηνικό. ἀντίκρυ στὸν ἥλιο ποὺ βασιλεύει. Οἱ πάροδοί του ἀπομακρύνονται καὶ γάνονται πρὸς τὸ βουνό. προς τὴν ἔρημο. Τὴ νύχτα. ἀκούει κανεὶς τὰ ρυολιάσματα τῶν ἀγριμιῶν. ποὺ ζοῦσαν χθὲς ἀκόμη ἐκεῖ ὅπου βρίσκονται σήμερα οἱ ὡραῖες καὶ ὑπερμοντέρ.ες λεωφόροι.

Καινούργια σπίτια χτίζονται συνεχῶς σὲ λίγες βδομάδες μόνο Ὡστόσο δὲν ἀρκοῦν. Ἡ κρίσις τῆς στέγης στὸ Λὸς "Αντζελες εἶνε ὅση καὶ στὴν Εὐρώπη. Γι' αὐτὸ κατοικοῦν γιλιάδες ἄνθρωποι σὲ μοντέρνα «τροχοφόρα σπίτια». ποὺ σταθμεύουν σὲ μεγάλα πάρκα καὶ ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ 2—3 δωμάτια, λουτρὸ καὶ κουζίνα. μὲ ἠλεκτρικὸ φῶς καὶ καλοριφέρ.

Τὸ Χόλλυγουντ ἔχει γίνει γιὰ ὅλο τὸν κόσμο τὸ ἔμβλημα τοῦ κινηματογράφου. Κι' ὅμως δὲν ὑπάρχουν σ' αὐτό. παρὰ τρία μόνο στούντιο: τῶν ἑταιριῶν «Παραμάουντ». «Ρ.Κ. Ο.» καὶ «Κολούμπια». Καὶ τὰ λίνα τετραγωνικὰ γιλιόμετρα τοῦ Χόλλυγουντ ἔχουν συμπεριληφθῆ πιὰ στὸ ἀπέραντο Λὸς "Αντζελες.

Τὸ Χόλλυγουντ ἔχει σχολεῖο ταγυδρομεῖο κι' ἐμπορικὸ ἐπιμελητήριο. δὲν ἔχει ὅμως δημαρχεῖο, οὔτε σιδηροδρομικὸ σταθμό. Εἶνε. διαρκῶς γεμάτο ἀπὸ περιηγητάς. Αὐτοὶ μόνο ξενυχτοῦν. ἐνῶ οἱ μόνιμοι κάτοικοι τοῦ Λὸς "Αντζελες κοιμοῦνται κάθε Βράδυ ἑνωρὶς — ἐκτὸς τοῦ Σαββάτου. Τὰ ἐργοστάσια καὶ τὰ γραφεῖα ἀνοίζουν στὶς 8 τὸ πρωῒ κι' οἱ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ πρέπει νὰ ξυπνοῦν ἀπ' τὶς 6, γιατὶ τὰ στούντιο ἀπέχουν ἀρκετὰ κι' ἡ προετοιμασία (μακιγιάζ. γτένισμα κλπ.) ἀπαιτεῖ 1 ἢ 2 ὧρες. πρὶν ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα. Πρέπει συνεπῶς νὰ κοιμοῦνται τὸ βράδυ «μὲ τὶς κότες».

Στὰ «μάρκετ». τὰ μεγάλα καταστήματα τροφίμων τοῦ Λὸς "Αντζελες. ὁ πελάτης βρίσκει ὅ.τι θελήσῃ. Τὰ παίνει ὁ ἴδιος τὰ φορτώνει σ' ἕνα μικρὸ καροτσάκι καί. στὴν ἔξοδο τοῦ καταστήματος δηλώνει τί ψώνισε καὶ τὰ πληρώνει. Κανεὶς δὲν σκέπτεται ποτὲ νὰ σουφώσῃ ἕνα κουτὶ σαρδέλλες ἢ ἕνα βαζάκι γλυκό.

"Οποιος βιάζεται στὸ μεσημεριανὸ φαγητό. δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κατεβῆ ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό του. Ὑπάρχουν τὰ εἰδικὰ ρεστωράν ποὺ τὸν σερβίρουν καθισμένον στὸ βολάν. Μὲ μεσικὰ σέντς. μπορεῖ νὰ πάρῃ διάφορα ζεστὰ φαγητὰ ἢ θαυμάσια παγωτά. τὰ τόσο δημοφιλῆ «ἅπε κοήν».

Ἡ ἀνοιξιάτικη πάντοτε θερμοκρασία ἀπλοποιεῖ ὅλα τὰ ζητήματα θερμάνσεως. Βρέχει μόνο 4 ἢ 5 μέρες τὸ ἔτος Τὶς ἄλλες ὅλες λάμπει διακῶς ὁ ἥλιος. Γι' αὐτὸ φοροῦν μαῦρα ματοχμάλια οἱ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ.

Τὸ κλίμα τὰ σπὸρ τοῦ ὑπαίθρου. οἱ πολυάριθμες θιομηχανίες ποὺ ἀναπτύσσονται ἡ μεγάλη φιλοξενία νιὰ τοὺς νεοφερμένους κάνουν τὸ Λὸς "Αντζελες ἕνα παράδεισο. ποὺ τὸν ὀνειρεύεται ἡ μισὴ Ἀμερικὴ καὶ τὰ τρία τέταρτα τοῦ κόσμου!

●●

Ἡ τελειότερη κοπέλλα τοῦ 1947

Στὸ Ριο. Ἰανέιρο τὴν πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας ἔγινε ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ «στέψις» τῆς τελειότερης κοπέλλας τοῦ 1947. Οἱ κριταὶ εἶχαν ἀναλάβει τὸ δύσκολο ἔργον νὰ βροῦν μιὰ νέα. ποὺ νὰ συνκεντρώνῃ τὰ ἑξῆς χαρίσματα: ὡμορφη, κομψὴ ἐξυπνη μοσφωμένη καλοανατεθραμμένη, φιλαθλη, χορευτρια μαγείρισσα καὶ νοικοκυρά. Διαλέξαν λοιπὸν μιὰ κοπέλλα 15 ἐτῶν τὴ Μάρθα Λοπὲζ ντὲ Ἀλμείντα. ποὺ ἔκρινον ὅτι εἶχε ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα. Ἡ Μάρθα εἶνε κόρη ἑνὸς ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους Βραζιλιανοὺς συγγραφεῖς κι' ἔγγονή τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Βραζιλιανῆς Ἀκαδημίας. Χορεύει στὸ μπαλέτο τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου τοῦ Ριο κι' ἐξασκεῖται καθημερινῶς νιὰ νὰ νίνῃ («ἀστρο»). τῆς τέχνης της.

ΣΥΦΑ ΛΟΙΑ

—Πολλοὶ παραπονοῦνται ὅτι δὲν ἔχουν μνήμη κανεὶς ὅμως ὅτι δὲν ἔχει κρίσι.

ΛΑΡΟΣΦΟΥΚΩ

—Οἱ ἀγαμνήσεις περασμένης ἡλικίας εἶνε οἱ ρυτίδες τῆς ψυχῆς.

Ξ. ντὲ ΜΑΙΤΡ.

—Ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε παρὰ ἕνα ὄνειρο ἑνῶ ἡ δυστυχία εἶνε πραγματικότης.

—Οἱ μῦγες γεννιοῦνται γιὰ νὰ τρώγωνται ἀπ' τὶς ἀράχνες καὶ οἱ ἀνθρωποι ἀπ' τὶς θλίψεις

ΒΟΛΤΑΪΡΟΣ

—Δὲν ξέρω τί εἶνε ἡ ἄλλη ζωή, ἀλλὰ ξέρω πὼς αὐτὴ ἐδῶ εἶνε μιὰ πολὺ κακὴ ἀστειότης

ΝΤΙΝΤΕΡΟ

—Ἡ ζωή... Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴ ζῆ κανείς.

—Οἱ ἡρωϊκὲς πράξεις εἶνε πιὸ δύσκολες στὶς πολιτισμένες κοινωνίες παρὰ στὰ βάρβαρα ἔθνη.

ΣΑΜΦΟΡ

—Οἱ φιλοσοφικὲς θεωρίες ἀλλάζουν σχεδὸν τόσο συχνὰ ὅσο καὶ ἡ γυναικεία μόδα.

Ξ. ντὲ ΜΑΙΤΡ.

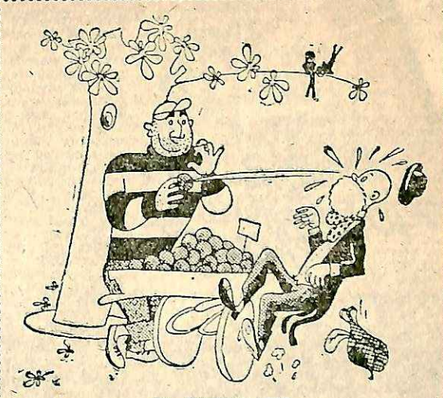

ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ

—"Ολα ζουμερά κύριας! Σοκαρένια!...

Ὁ διαρρήκτης: Βρὲ ἀτυχία! Βγῆκε ἔξω ἡ γυναίκα μου καὶ πῆρε μαζί της τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας!...

ΤΟ ΠΑΡΑΒΑΝ

—Τὰ ὁμορφα ποδάρια σας, δεσποινίς, ἐπηρεάζουν τοὺς ἐνόρκους!...

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟ

—Βρὲ συμφορὰ μου! "Επρεπε νὰ γράψω στὴν ταυμπέλλα καὶ τὴν ἡλικία!...

REΠΟΡΤΑΖ

«ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ» «Ψαράδες», «Άετοί»

Τὰ «κόλπα» τῶν κακοποιῶν εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκπληκτικά. Τὰ περισσότερα βέβαια ἀπὸ αὐτὰ εἶνε γνωστὰ στοὺς ἀστυνομικούς, μὰ ὁ ἄλλος κόσμος πρέπει νὰ πέση θύμα γιὰ νὰ μάθη πῶς μανουβράρεται μιὰ κλοπὴ ἢ μιὰ ἀπάτη. Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθουν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι πῶς νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τοὺς κακοποιούς, τοὺς «ἀλεπούδες» ὅπως ὀνομάζονται.

Μιὰ «ἀλεποῦ» μπορεῖ νὰ «φάη» δεκαπέντε «λάχανα» (πορτοφόλια) τὴν ἡμέρα! Ἡ ἐξυπνάδα τους εἶνε φοβερή.

Τὸ κλέψιμο ἑνὸς «λάχανου» μιᾶς «μάπας», ἑνὸς πορτοφολιοῦ δηλαδὴ δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολη δουλειά. Εἶνε ὁλόκληρη ἐπιστήμη ποὺ διδάσκεται ἀπὸ τοὺς «ἀετούς», τοὺς μεγάλους «λαχανάδες», τοὺς διεθνοῦς φήμης πορτοφολλάδες. Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς δίνουν καὶ δίπλωμα σπουδῶν στοὺς ἀντάξιούς τους σπουδαστάς τους ποὺ κάνουν θροῦσι στὰ τροχιοδρομικὰ ὀχήματα, στὶς οὐρὲς τῶν λεωφορείων, σὲ κάθε συνωστισμό. Αὐτοὶ εἶνε οἱ «ψαράδες» ἢ «ἀλεπούδες». Κι' ὀνομάζονται ἔτσι γιατὶ λένε μεταξύ τους ὅταν πάνε γιὰ νὰ «χτυπήσουν» κανένα πορτοφόλι, ὅτι πάνε «γιὰ ψάρεμα!». Αὐτοτιτλοφοροῦνται ἐπίσης «ἀλεπούδες» γιατὶ κάνουν τὶς δουλειές τους μὲ ἐξαιρετικὴ πονηριά.

Οἱ «ἀλεπούδες» ἐργάζονται συνήθως κατὰ ζεύγη ἢ καὶ περισσότεροι. Σπανίως μόνοι τους. Ὅταν ὁ ἕνας κλέβει ὁ ἄλλος τοῦ «βαστάει πλάτη». Τὸν ὑποσθοβεῖ στὸ ἔργο του. Γι' αὐτὸ καὶ λέγεται «πλατάδορος» ἢ «ἀβάντας» ἢ «σκούντας». Δικαιολογεῖ δὲ ἀπόλυτα τὶς τελευταῖα ὀνομασία του γιατὶ πολλὲς φορὲς μὲ τὶς σκουντιὲς του ρίχνει τὸ θῦμα στὰ χέρια τοῦ πορτοφολᾶ.

Ὁ «πλαταδόρος» τὴν ὥρα τῆς διαπράξεως τῆς κλοπῆς προσπαθεῖ, μὲ κάθε μέσον, ν' ἀποσπάση τὴν προσοχὴ τοῦ θύματος. Οἱ δυὸ κακοποιοὶ φροντίζουν ὥστε τὸ θῦμα τους νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα τους. Πράγμα ἐξαιρετικὰ εὔκολο στὰ τροχιοδρομικὰ ὀχήματα, στὰ λεωφορεῖα, στὶς εἰσόδους τῶν δημοσίων θεαμάτων ἀκόμη καὶ στὴν ἐκκλησία. Ὅταν ἔρθη ἡ κατάλληλη στιγμὴ ὁ πορτοφολᾶς κλείνει τὸ μάτι στὸν εὐρισκόμενο πίσω ἀπὸ τὸ θῦμα («πλαδέμα») τὸ (ψᾶξιμο). Ἀμέσως ἔχει διεπιστώσει σὲ ποιὰ ἀκριβῶς μέρη ὑπάρχει τὸ πορτοφόλι τοῦ θύματος τὸν χτυπᾶ ἐλαφρῶς στὴν πλάτη ἢ στὸν ὦμο στὸ ἀντίθετο πάντα μέρος τῆς θέσεως τοῦ πορτοφολιοῦ. Ἂν τὸ θῦμα τὸ ἔχη στὴν δεξιὰ ἐσωτερική τσέπη τοῦ σακκακιοῦ, τὸν χτυπάει ἐλαφρὰ στὸν ἀριστερὸ ὦμο. Τὸ θῦμα, φυσικά, γυρίζει τὸ κεφάλι νὰ ἰδῆ ποιὸς τὸν ἐνώλησε. Βλέπει ἕναν κύριο καλοντυμένο νὰ τοῦ χαμογελᾶη μὲ εὐνέηεια καὶ νὰ τοῦ δηλώνη μὲ κάποια ἐκπληξι:

—Μὲ συγχωρεῖτε. Μοιάζετε καταπληκτικὰ μ' ἕναν γνωστό μου ποὺ εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ συναντήσω. Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι. Παραγνώρισα!...

Τὸ θῦμα, ποὺ φυσικὰ ἡ προσοχή του ἔχει στραφῆ πρὸς τὸν εὐνενῆ ἄγνωστο, δὲν ἀντιλαμβάνεται ἔτσι τὸν πορτοφολᾶ ποὺ εἶνε μπροστά του. Κι' ἔτσι, ὅπως τοῦ ἔχει νυρίσει τὸ κεφάλι ἐκεῖνος μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τοῦ ἔχει ξεκουμπώσει τὸ σακκάκι, ἔχει χώσει τὰ δυὸ δάχτυλά του σὰν λαβίδα στὴν τσέπη του καὶ τοῦ ἔχει ἁρπάξει τὸ πορτοφόλι. Μόλις κλέψη τὸ πορτοφόλι ἡ «ἀλεποῦ» τὸ (ντασβλοντάρει), ὅπως λένε οἱ πορτοφολάδες, τὸ πασσάρει δηλαδὴ γρήγορα στὸν («πλαταδόρο») ἢ σ' ἄλλον συνεργάτη του ὁ ὁποῖος καὶ ἐξαφανίζεται ἀμέσως γιὰ νὰ συναντηθοῦν κατόπιν στὸ «στέκη» τους.

Νὰ τώρα ἕνα ἀνέκδοτο ἀπ' τὴ δρᾶσι τοῦ πιὸ διάσημου ἀθηναίου («λαχανᾶ»):

Εἶχε συλληφθῆ κι' εἶχε ὁδηγηθῆ σ' ἕνα παράρτημα τῆς Γεν. Ἀσφαλείας. Τὸ θῦμα φώναζε ὅτι αὐτὸς τοῦ εἶχε πάρει τὰ λεφτά. Μὰ ἐκεῖνος διεμαρτύρετο καὶ φαινότανε ὅτι εἶχε προσβληθῆ. Διαρκῶς ἔφτυνε κατὰ γῆς μὲ περιφρόνησι...

—Ἐ, τοῦ παρατήρησε ὁ ἀστυνομικὸς τῆς ὑπηρεσίας θὰ πάψης νὰ φτύνης; Τί τὸ πέρασες ἐδῶ μέσα;...

—Τοὔτον νὰ ρωτήσετε γιατὶ σᾶς πέρασε; φώναξε ὁ πορτοφολᾶς. Ἀφοῦ μὲ ξέρετε τί μοῦ φορτώνετε τέτοιου εἴδους ἀτζαμουσύνες;... Ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ γδύσω ἕναν ἄνθρωπο χωρὶς νὰ τὸ πάρη εἴδησι ὄχι νὰ πάρω μόνο ἕνα πορτοφόλι!.... Ἄλλος τοῦ ἐφτιαξε τὴ δουλειά!...

Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν κύτταξε περίεργος. Ὁ θυμός του κι' ἡ «προσβολὴ» τοῦ ἐπαγγελματικοῦ φιλοτίμου» ἦταν εἰλικρινής.

—Καλά, τοῦ εἶπε, μὰ πῶς μπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξης αὐτό;

Ὁ «ἀετὸς» γέλασε.

—Μὰ τί μᾶς πέρασες, κὺρ ἀστυνόμε, γιὰ κουτόβιδα;... Λέει ὅτι ἔπεσα ἐπάνω του τὸν στρίμωξα καὶ τοῦ πῆρα τὴν «μάπα» Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι «ἀρσακειάδα», (πρωτάπειρος). Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξι. Γιὰ δῶσε μου τὸ πορτοφόλι σου, κὺρ ἀστυνομικέ!

Ὁ ἀστυνομικὸς φάχνεται, χλωμιάζει. ἀγρίεψε. Τὸ πορτοφόλι του εἶχε κάνει φτερά!

—Μὴ κουράζεσαι ἄδικα τοῦ παρατήρησε ὁ πορτοφολᾶς. Ἐγὼ στὸ πῆρα τὴ στιγμὴ ποὺ πλησίασα στὸ γραφεῖο σου Πάρε το. χαλάλι σου! Τὸ ἔκανα γι' ἀστεῖο. Γιὰ κύτταξε τώρα εἶνε... συνέχισε. Μὰ καλλίτερα μὴν ἀρχίσης καὶ φάχνεσαι πάλι καὶ μοῦ κακοκαρδίσης!... Ἐδῶ εἶνε καὶ τὸ ρολόϊ σου!... Στὸ πῆρα τὴν ὥρα ποὺ μὲ πλησίσες ἀργοιεμένος νιὰ νὰ μὲ φοβερίσης. Μὰ τὸ κατάλαβα ὅτι ἀστειεύόσουν καὶ γι' αὐτὸ δὲν παραξηνήθηκα.

Ὁ ἀστυνομικὸς τὰ εἶχε χαμένα.

—Ὅπως βλέπεις, συνέχισε ὁ «ἀετός», ἂν ἤθελα νὰ πάω ἀπὸ αὐτὴ τὴν «κοιλιὰ» τὸ πορτοφόλι του κι' ἔβδεξε τὸν κοντρὸ ἔμπορο, τὸ θῦμα, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ νευολωμένα μάτια αὐτὴ τὴ σκηνή, δὲν εἶχα παρὰ ν' ἁπλώσω ἐλαφρὰ σὰν τσιμπίδα τὰ δυό μου δάχτυλα.... Μὰ δὲν μοῦ γέμισε τὸ μάτι!... Φαίνεται τσιγκούναρος Τέτοιοι ἄνθρωποι δὲν ἔχουν ποτὲ πολλὰ λεφτὰ στὸ πορτοφόλι τους!...

Ὁ ἀστυνόμος ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὁ πορτοφολᾶς εἶχε δίκηο.

—Σὲ παραδέχουμαι βρὲ Πίπη, τοῦ ἀπάντησε, μὰ πρέπει νὰ σὲ στείλω στὸν Εἰσαγγελέα μιὰ καὶ σὲ κατηγοροῦν. Ἐκεῖ ἀπόδειξε τὴν ἀθωότητά σου...

Καὶ τὸν ἔστειλε στὸν Εἰσαγγελέα. Δικάστηκε ἀλλὰ ἀθωώθηκε λόγω ἀμφιβολιῶν... γιατὶ τοὺς ἐπέδειξε τὸ ἀξιοθαύμαστο πράγματι ταλέντο του κλέβοντας, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, τὸ πορτοφόλι τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου.

Οἱ «ἀετοὶ» εἶνε ἀπίστοι. Ἀλλὰ καὶ οἱ «ψαράδες» καὶ οἱ «ἀλεπούδες» εἶνε ἐπίσης δαιμόνιοι. Αὐτοὶ κλέβουν πέφτοντας πάνω στὰ θύματά τους τὰ (πρακάρουν), ὅπως λένε, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι «ζητοῦν φωτιὰ» γιὰ τὸ τσιγάρο τους μὲ «μπουζουριέρα» δηλαδὴ μ' ἕνα ἀντικείμενο, μιὰ ἐφημερίδα ἢ μιὰ καμπαρντίνα ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους καὶ ποὺ μ' αὐτὴν καλύπτουν τὸ δεξὶ χέρι τους ποὺ θὰ βουτήξη τὸ πορτοφόλι τοῦ θύματος. Προσέχετε λοιπὸν ἀπὸ τὶς «ἀλεπούδες». Εἶνε οἱ «ξαφρισταὶ» τῶν βιοπαλαιστῶν. Καὶ ἐργάζονται πάντα στὴν ἀγορά στὰ τράμ ὅπου ὑπάρχει συνωστισμός, ἀκόμα καὶ στὶς ἐκκλησίες, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ!...

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

Γιὰ νἄχετε ὡραῖες κνῆμες

Τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς τεμπελιᾶς

Πολλὲς γυναῖκες εἶνε ἀπαρηγόρητες γιατὶ δὲν ἔχουν λεπτὲς κνῆμες. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ οἱ ὑπερβολικὰ χοντρὲς κνῆμες ὀφείλονται σὲ κυκλοφοριακὲς ἀνωμαλίες κακὴ λειτουργία τῶν νεφρῶν, ἀδενικὴ ἀνεπάρκεια κλπ. Ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ τέτοια παθολογικὴ αἰτία, ἐπιβάλλεται ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις πρὶν ἀπὸ κάθε ἀπισχναντικὴ κούρα. Ἂν ὅμως ὁ ὀργανισμός σας λειτουργῆ κανονικὰ κι' οἱ ὑπερτροφικὲς κνῆμες σας εἶνε ἁπλῶς καὶ μόνο μιὰ φυσικὴ ἀτέλεια μπορεῖτε νὰ διορθώσετε τὸ κακό. Ἀρκεῖ νὰ ἀντικαταστήσετε τὸ ἄμορφο λίπος μὲ καλοσχηματισμένους καὶ γεροδεμένους μῦς. Αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἔχουν οἱ παρακάτω συμβουλές.

Οἱ χοντρὲς κνῆμες εἶνε σύμπτωμα τεμπελιᾶς, τὴν ὁποία πρέπει νὰ διώξετε. Περπατᾶτε τρέχετε, πηγαίνετε μὲ τὸ ποδήλατο. Αὐτὲς εἶνε οἱ καλλίτερες ἀσκήσεις, γιὰ ν' ἀποκτήσετε ὡραῖες κνῆμες. Κάνετε ἐπίσης γυμναστική. Δυὸ ἀρίστα γυμνάσματα εἶνε τὰ ἑξῆς:

1) Στέκεσθε ὄρθια, σὲ στάσι προσοχῆς. Ἀνασηκώνεσθε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ἔπειτα μισοκάθεσαι πάνω στὶς φτέρνες σας, λυνίζοντας τὰ γόνατα καὶ κρατῶντας ἴσιο κι' ἀκίνητο τὸ κορμί σας Ἐνῶ βρίσκεσθε στὴ θέσι αὐτή, πατᾶτε τελείως τὶς πόδια σας κάτω (ὡς τώρα στεκόσαστε στὶς μύτες) κι' ἔπειτα σηκώνεσθε καὶ ξαναγυρίζετε στὴν ἀρχικὴ σας θέσι. Ἡ κίνησις αὐτὴ εἶνε ὠφέλιμη ὅταν γίνεται πολὺ ζωηρὰ καὶ μὲ συσπάσεις ὅλων τῶν μυῶν. Τὴν ἐπαναλαμβάνετε 20 φορὲς πρωῒ καὶ βράδυ.

Τὸ «πιάσιμο» ποὺ θὰ αἰσθανθῆτε κατόπιν, δεικνει ἀκριβῶς τὴν ὠφέλειά της.

2) Στέκεσθε προσοχή. Διπλώνετε ὁριζοντίως τὰ χέρια σας, ὥστε οἱ ἀγκῶνες νὰ βρίσκωνται πρὸς τὰ πλάγια καὶ στὸ ὕψος τῶν ὤμων κι οἱ καρποὶ ἐμπρὸς στὸ στῆθος σας. Λυνίζετε ἔπειτα ἐλαφρὰ τὸ ἀριστερό γόνατο καὶ τινάζετε τὸ δεξιό σας πόδι, τεντωμένο, ὅσο ψηλότερα μπορεῖτε, νέρνοντας συγχρόνως τὸ σῶμα σας πρὸς τὰ δεξιὰ σὰν νὰ θέλατε ν' ἀγγίξετε τὸ κεφάλι σας μὲ τὸ γόνατό σας.

Τὸ ἴδιο κάνετε κατόπιν μὲ τὸ ἄλλο πόδι. Ἐπαναλαμβάνετε 20 φορές, πρωῒ καὶ βράδυ. Μὲ τὴν κίνησι αὐτὴ μακραίνουν ἰδίως οἱ μηροί.

Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τῆς γυναίκας εἶνε ἡ «κυτταρίτις» ἡ χρονίσι «ἀρρώστεια» γιὰ τὴν ὁποία γράψαμε κι' ἀλλοτε Αὐτὴ ἀλλοιώνει τοὺς ἱστοὺς καὶ σχηματίζει τοὺς κόμπους καὶ τὰ τσιμπιά, ποὺ εἶνε δισκρητὰ στὴν ἀφή συχνὰ δὲ καὶ ὁρατὰ στὸ μάτι: φουσκώματα καὶ κοιλότητες ποὺ κάνουν τοὺς μηροὺς νὰ μοιάζουν ὀλίγον τι... σὰν κουνουπίδι! Αὐτὴ κάνει τὶς σάρκες σὰν σφουγγάρια, αὐτὴ φουσκώνει καὶ παραμορφώνει τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὰ γόνατα. Ἂν τὴν παραμελήσετε θὰ τὴν ἰδῆτε νὰ χειροτερεύη τόσο ὥστε νὰ σᾶς κάνη ἐπιτέλους δύσκολο τὸ περπάτημα κι' ἀφόρητη τὴν ὀρθοστασία.

Ἡ δίαιτα κι' ἡ γυμναστικὴ χρησιμεύουν ὡς προληπτικὰ μέσα. Ἂν ὅμως ὑπάρχη πιὰ ἡ «κυτταρίτις» χρειάζεται εἰδικὴ κοῦρα γιὰ τὴ θεραπεία της.

Ἂν ἔχη ἐντοπισθῆ στοὺς μηροὺς καὶ στὶς κνῆμες, κάνετε τοπικὰ λουτρὰ μὲ παραφίνη, ποὺ θὰ προκαλέσουν ὠφέλιμη ἐφίδρωσι. Κατόπιν ἀκολουθεῖ πάντοτε ἕνα παρατεταμένο μασσάζ. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται σὲ βάθος, ἰδίως δὲ στοὺς κόμπους ποὺ ἔχουν σχηματισθῆ κάτω ἀπ' τὸ δέρμα. Εἶνε συχνὰ ὀδυνηρό. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνεται ὑπερβολικὰ δυνατό. γιατὶ ἀλλιῶς μπορεῖ νὰ προκαλέση μιὰ ἀντίδρασι ποὺ θὰ χειροτερέψη τὴν «κυτταρίτιδα», ἀντὶ νὰ τὴν ἐξαφανίση. Τὸ μασσάζ αὐτὸ πρέπει καλλίτερα νὰ γίνεται ἀπὸ εἰδικόν.

Χρησιμοποιεῖται τώρα μ ἐπιτυχία στὸ Παρίσι καὶ μιὰ ἠλεκτρικὴ κοῦρα: Πλάκες ἀπὸ ἀμίαντο, βρεγμένες μὲ εἰδικὸ ὑγρὸ τοποθετοῦνται πάνω στα ἄρρωστα μέρη, κι' ἔπειτα διοχετεύεται ἀπ' αὐτὲς ἠλεκτρικὸ ρεῦμα Γίνεται ἔτσι ζωηρότερη ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ διευκολύνεται ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν λιπαρῶν καὶ («κυτταριτικῶν») ὄγκων. Ἀκολουθεῖ ἕνα μασσάζ ἠλεκτρικὸ κι' ἄλλο μὲ τὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ ἰωδιοῦχο κρέμα.

Οἱ κιρσοὶ ποὺ ἀσχημίζουν τόσες κνῆμες, μποροῦν τώρα πιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν. Πράγματι. οἱ γιατροὶ χρησιμοποιοῦν ἤδη δυὸ μεθόδους: τὶς ἐνέσεις ποὺ σκληραίνουν τὶς κιρσώδεις φλέβες, ἢ μιὰ ἐγχείρησι γιὰ τὸ κόψιμο τοῦ ἀρρωστημένου τμήματος τῆς φλέβας. Περιττὸν νὰ ποῦμε ὅτι, καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις χρειάζεται εἰδικευμένος γιατρός.

Καὶ μιὰ τελευταία προληπτικὴ συμβουλή: "Ἂν θέλετε ν' ἀποφύγετε τοὺς κιρσούς, προσέχετε τὸ σηκότι σας.

◆◆

Ἀριθμοὶ ἀπ' τὴ Ν. Ὑόρκη

Οἱ Νεοϋορκέζοι διαβάζουν καθημερινῶς 5.780.000 ἐφημερίδες καὶ κάνουν 13.000.000 τηλεφωνήματα. Διαθέτουν γιὰ τὶς διασκεδάσεις των 700 κινηματογράφους, 1.300 χορούς 7.000 μπὰρ καὶ 64 θέατρα. Ὑπάρχουν ἐπίσης στὴ Ν Ὑόρκη 400 ξενοδοχεῖα μὲ 130 000 κρεββάτια. Κάθε χρόνο, ξεχνιοῦνται μέσα στὸ μετρὸ 70.000 ἀντικείμενα 22.000 ρεστωράν σερβίρουν κάθε μέρα 3.500.000 γεύματα Τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα (τράμ λεωφορεῖα κλπ.) χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ 2½ διακατομμύρια ἄτομα τὸ χρόνο, περισσότερα δηλαδὴ ἀπ' τὸ συνολικὸ πληθυσμὸ τῆς Γῆς!

Πῶς νὰ διατηρῆτε τὶς κάλτσες σας

Οἱ γυναικεῖες κάλτσες, εἴτε εἶνε μεταξωτές, εἴτε ἀπὸ νάϋλον, στοιχίζουν σήμερα πολὺ ἀκριβὰ κι' εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἔξοδο κάθε γυναίκας. Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἰδιαίτερες φροντίδες, γιατὶ πρέπει νὰ διατηροῦνται ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο! Ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὸ πετύχετε αὐτό; Πιὸ κάτω σᾶς δίνουμε μερικὲς χρήσιμες συμβουλές, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν, ἂν τὶς ἀκολουθήσετε μὲ προσοχή, νὰ διατηρήσετε ἀρκετὸ καιρὸ τὶς κάλτσες σας, ποὺ ὅπως λέμε καὶ παραπάνω κάθε ἄλλο παρὰ φθηνὲς εἶνε.

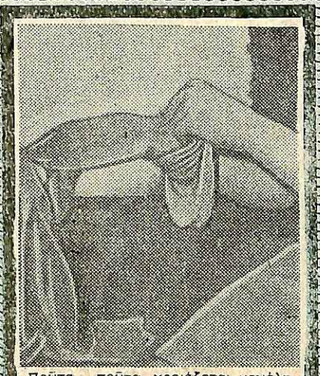

Πρῶτα – πρῶτα χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐκλογή. Ἐκεῖνες ποὺ θὰ πάρετε νὰ εἶνε πάλι στὰ μέτρα σας. Ὅταν παίρνετε μεγαλύτερες ἢ μικρότερες κάλτσες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ταιριάζουν στὸ πόδι σας, εἶνε σὰν νὰ πετᾶτε τὰ λεπτὰ σας στὸν ἀέρα. Γιατὶ κεῖ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι θὰ καταστρα φοῦν πολὺ σύντομα. Πρέπει νὰ προσέξετε ἐπίσης τὴν ποιότητά τους, τὶς ραφὲς καὶ τὰ ντουμπλαρίσματα στὶς φτέρνες καὶ στὸ ἐπάνω μέρος.

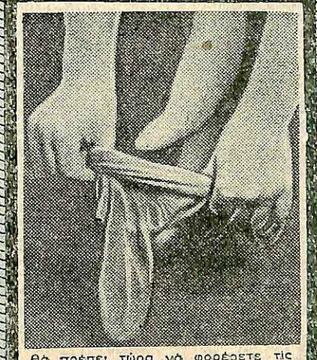

Θὰ πρέπει τώρα νὰ φορέσετε τὶς κάλτσες ποὺ ἀγοράσατε. Τί εὔκολο λύτρο ἀπ' αὐτό ἔ; Κι' ἕνα παιδάκι θὰ πῆρε νὰ τὸ κάμη. Κι' ὅμως, τὸ φόρεμα τῆς κάλτσας εἶνε μιὰ δουλειὰ ἐξαιρετικὴ λεπτὴ καὶ καθόλου ἁπλὴ ὅπως ἴσως νομίζετε. Τυλίξετέ τις πρὸς τὰ ἔξω ὥς τὴ φτέρνα ἀφοῦ πρωτήτερα ἐξακριβώσετε ὅτι τὰ νύχια σας δὲν ἔχουν μικρὲς αἰχμὲς ὅπου νὰ ὑπάρχη κίνδυνος νὰ πιασθοῦν οἱ κάλτσες σας. Περάστε ἔπειτα μὲ προσοχὴ τὴ φτέρνα καὶ φορέστε τις.

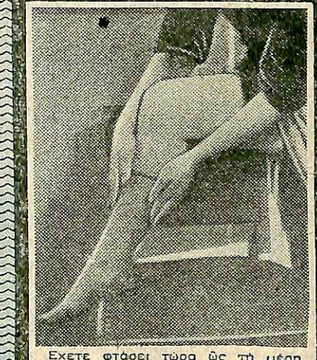

Ἐχετε φτάσει τώρα ὡς τὴ μέση τῆς κνήμης. Θὰ συνεχίσετε πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ καὶ πολὺ ἀργά, χωρὶς ὅμως νὰ τραβᾶτε τὶς κάλτσες σας. Εἶνε προτιμότερο νὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὶς παλάμες σας. Τὰ δάκτυλά σας εἶνε καλύτερο νὰ μὴν ἀκουμποῦν ἐπάνω γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος τὰ νύχια σας νὰ κάνουν κομμιὰ ζημιά. Προσέχετε ἐπίσης τὰ δαχτυλίδια ποὺ φορεῖτε. Οἱ ἀμερικανίδες φοροῦν γι' αὐτὸ εἰδικὰ γάντια ἀπὸ καουτσούκ.

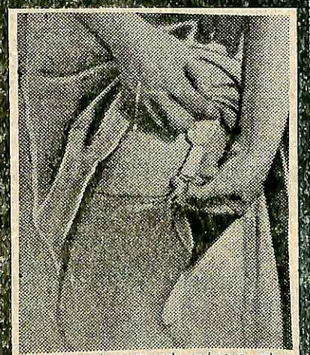

Ὅταν πρόκειται νὰ πιάσετε τὴν κάλτσα σας στὴ ζαρετιέρα, συνηθίζετε μπῆκε ἀκριβῶς τὸ χέρι σας μὲ τὴν τυλιγμένη μὲ καουτσούκ; Αὐτὸ εἶνε μιὰ πολὺ κακὴ συνήθεια Γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ ζαρετιέρα τραβᾶει τὸ λεπτὸ μέρος τῆς κάλτσας ποὺ δὲν ἀντέχει σὲ παρόμοιο τράβηγμα. Τὸ προτιμότερο εἶνε τὸ ἑξῆς: Θὰ διπλώσετε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὸ ντουπλαρισμένο μέρος τῆς κάλτσας καὶ θὰ περάσετε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κουμπάκι τῆς ζαρετιέρας. Ἔτσι ἡ κάλτσα σας δὲν κινδυνεύει.

Ὁ ἱδρώτας καταστρέφει πολὺ τὶς κάλτσες. Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ τὶς πλένετε κάθε βράδυ, πρωτοῦ νὰ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε. Προσέξετε ὅμως! Τὸ πλύσιμο πρέπει νὰ γίνεται μὲ κρύο νερό. Μὴν χρησιμοποιῆτε οὔτε σαπούνι, οὔτε καμιὰ ἀπὸ τὶς σκόνες ποὺ διαφημίζονται στὸ ἐμπόριο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Τὸ σαπούνι κι' ἡ γενικὰ οἱ καθαριστικὲς σκόνες καταστρέφουν ἀνεπανόρθωτα τὶς κάλτσες. Τὸ πλύσιμο πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ χωρὶς βία.

Οἱ κάλτσες εἶνε ἀπαραίτητο νὰ στεγνώνουν μόνες τους. Δὲν πρέπει νὰ κονένα ἡλέον. Μὴν χρησιμοποιῆτε ποτὲ ἕνα στεγνὸ πανὶ σαγρὲ εἴδος στυπόχαρτου. Μὴν τὶς βάζετε ἐπίσης κοντὰ σὲ ἠλεκτρικὴ ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη θερμόστρα. Ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης τὶς φθείρει πολὺ σύντομα. Τὸ καλύτερο εἶνε μετὰ τὸ πλύσιμο, ν' ἁπλώσετε τὶς κάλτσες σας μέσα σ' ἕνα καθαρὸ πανί, νὰ τὶς σκεπάσετε μ' αὐτὸ καὶ νὰ τὶς ἀφήσετε ἐκεῖ νὰ στεγνώσουν.

Εβδομαδιαίο Γραμματοκιβώτιο

Μιὰ συνηθισμένη ἱστορία

"Ενα «πονεμένο κορίτσι» — ἔτσι ὑπογράφεται—σ' ἕνα γράμμα του γεμάτο ἀφέλεια καὶ σπαραγμὸ μᾶς ἐξιστορεῖ μὲ κάθε δυνατὴ λεπτομέρεια τὰ θλιβερὰ περιστατικὰ ποὺ δημιούργησαν τὴ σημερινὴ δυστυχία του.

Σᾶς μεταδίδω τὴν πρώτη παράγραφο τῆς ἐπιστολῆς του, διατηρῶντας τὴν ἁπλότητα τοῦ ὕφους καὶ διορθώνοντας τὶς ἀνορθογραφίες:

«Ἀναποῦρα καὶ ἀναπῶ κάποιον νέο καὶ ποθῶ νὰ τὸν κάνω σύντροφο τῆς ζωῆς μου, μᾶς χωρίζει ὅμως τὸ καταραμένο χρῆμα».

Δηλαδὴ ἡ συνηθισμένη κι' αἰώνια ἱστορία ποὺ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι ἄρχισε ποὶν 4 χρόνια ὅταν τὸ «πονεμένο κορίτσι» ἦταν μόλις 15 ἐτῶν.

Παράλληλα μὲ τὴν πρόωρη αἰσθηματικὴ ἀνάπτυξί της ἡ μικρὴ ἐρωτευμένη διέθετε καὶ μιὰν ἀξιοζήλευτη λογικὴ. Κι' ἔτσι κατάλαβε ὅτι «ἡ θέσι της δὲν ἦτανε ἕνα μὲ τὴν δική του καὶ χωρίσανε».

"Αλλὰ ὁ χωρισμὸς των δὲν κράτησε πολύ. Σὲ δυὸ μῆνες περίπου συναντήθηκαν τυχαῖα σὲ «μιὰ διασκέδασι» ἀπὸ ὅπου φύγανε μαζὶ νιὰ νὰ τὴ συνοδεύσῃ ὡς τὸ σπίτι της — ὅπως τῆς πρότεινε ἐκεῖνος.

Καὶ πάλι ὅμως ἡ μικρὴ ἐρωτευμένη δὲν ἄφισε τὸν ἑαυτό της νὰ παρασυρθῇ στὸν ναντευτικὸ κίνδυνο. Κι' εἶτε ἀπὸ ἐντοτικο. εἶτε ἀπὸ διορατικότητα εἴτε ἀπὸ περιφάνεια δὲν θέλησε νὰ θυσιάσῃ ἀκόμα ἕνα μέρος τῆς ταπεινῆς ζωῆς της γιὰ ἕναν ἄντρα ποὺ τὸν ἀποῦσε ἀλλὰ δὲν τοῦ «ταίριαζε» "Ακουσε βέβαια συγκινημένη τοὺς ὅρκους του καὶ τοὺς πίστεψε. Μὰ θέλησε καὶ νὰ κατοχυρωθῇ. Τοῦ ζήτησε λοιπὸν νὰ ὑπάρῃ στὸ σπίτι της» "Εκείνος τῆς τὸ ὑποσχέθηκε νεμάτος ἐνθουσιασμό.

Καὶ σὰν τίμιος ἄνθρωπος τήρησε τὴν ὑπόσχεσί του. Σὲ λίγες μέρες ἐκάλεσε τὸν πατέρα της στὸ καφενεῖο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὴ θέλει, ἀλλὰ θέλει νὰ πείσῃ καὶ τοὺς δικούς του».

Τὰ πάρα κάτω εὔκολο μπορεῖ του ἀρνηθήκανε νὰ δώσουνε τὴ συγκατάθεσί τους νι' αὐτὸ τὸ γάμο. Ὑνειοευόντουσαν πολὺ καλύτερο («τύχη») νιὰ τὸ παιδί τους ποὺ βλέποντας ν' ἀποβαίνουν ματαιες οἱ παρακλήσεις του καὶ μὴ μποροῦντας νὰ κατανικήσῃ τὸ αἴσθημά του ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένη του χωρὶς τὴν συγκατάθεσι τῶν δικῶν του. Αὐτὴ τὴ λύσι ὅμως δὲν τὴν δεχτήκανε οἱ γονεῖς τῆς κοπέλλας.

«Τότε — συνεχίζει τὸ «πονεμένο κορίτσι» — ἄρχισα κι' ἐβγαίνα μαζί του ἐλεύθερα. Δὲν ἔνοιαζε νιὰ τὸ ἔξοδο ποὺ ἔτρωνε ἀπὸ τὸν πατέρα μου δὲν μ' ἔνοιαζε νιὰ τὸν κόσμο, οὔτε καὶ νιὰ τὴ μητέρα μου ἀκόμη ποὺ τὴν ἔκανα τόσο δυστυχισμένη».

"Αλλὰ οὔτε κι' αὐτὴ τὴν τόσο ἀκραιὰ πληρωμένη φτηνὴ εὐτυχία της μπόρεσε νὰ τὴν χαρῇ. Μιὰ διστανὴ ἐπιστορτεύσεως ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ δὲν κατάφεραν νὰ φέρουν τὰ εἰρωνικὰ σχόλια, τὰ δάκρυα, οἱ ἐπιπλήξεις καὶ τὸ ξύλο. Ἐκεῖνος ντύθηκε στρατιώτης καὶ ὑπηρετεῖ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια τώρα σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαψε νὰ τῆς στέλνῃ γράμματα καὶ φωτογραφίες. Μὰ κι' οἱ δικοί του, καὶ πρὸ παντὸς ἡ μητέρα του, δὲν ἔπαψαν (νὰ τῆς μηνύσουν ὅτι καλὰ θὰ κάνῃ νὰ μὴν τὸν περιμένῃ καὶ ὅτι ὅταν θὰ γυρίσῃ θὰ τοῦ δώσουν μιὰ γυναίκα μὲ προῖκα».

Καὶ τὸ γράμμα τελειώνει μὲ τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα:

«Τ ί ν ὰ κ ά ν ω;»

Νομίζω ἡ μᾶλλον εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι, δὲν πρέπει νὰ κάνῃς τίποτ' ἄλλο ἀπ' ὅ,τι ἔκανες αὐτὰ τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια: Ν ὰ π ε ρ ι μ έ ν ῃ ς.

Δὲν εἶσαι οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία ποὺ ἡ φτώχεια της τὴν ἔκανε ἀντιπαθητικὴ κι' ἀνεπιθύμητη. Εἶσαι ὅμως μιὰ ἀπὸ τὶς λίνες καὶ τὶς ἐκλεκτὲς ποὺ ἀδιαφοροῦντας νιὰ ὅλα καὶ θυσιάζοντας τὰ πάντα διατήρησες ἀσθυστη τὴ φλόγα τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτά σου.

Ὅπως περίμενες μὲ ἀξιοθαύμαστη ὑπομονὴ δυὸ χρόνια, νὰ περιμένῃς ἀκόμα τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀγαπημένου σου ποὺ ἡ μέχρι τώρα συμπεριφορὰ τοῦ δείχνει ὅτι σ' ἀναπάει βαθειὰ τίμια καὶ εἰλικρινά.

Νὰ περιμένῃς λοιπόν. Καὶ νὰ ἐλπίζῃς. Νὰ ἐλπίζῃς ὅτι μὲ τὸν καιρὸ ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Ὁ πλίσου μὲ περισσότερο θάρρος κι' ἀντιμετώπισε στωϊκὰ τὰ «μηνύματα» τῶν δικῶν του. Καὶ — πρὸς Θεοῦ — μὴν τὰ νωστοποιήσῃς στὸν ἀγαπημένο σου, γιατὶ δὲν θὰ πετύχῃς τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ γίνῃ πιὸ μαρτυρικὴ καὶ πιὸ ἀβάσταχτη ἡ πικρὴ μοναξιά του. Ὅταν μὲ τὸ καλὸ θὰ γυρίσῃ κοντά σου ἐσὺ θὰ τὸν καιρὸ νὰ τὰ πῆτε καὶ νὰ τὰ ρυθμίσετε μὲ τὴν ἡσυχία σας.

Καὶ κάτι ἄλλο: Μὴν ἀδικεῖς τὴ μητέρα του. Ἔτσι εἶναι ὅλες οἱ μανάδες. Ἀντιλαμβάνονται μὲ τὸν δικό τους τρόπο τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ τους καὶ ἀγωνίζονται μὲ κάθε μέσο νιὰ νὰ τοῦ τὴν ἐξασφαλίσουν. Κι' ὕστερα ποὺ ξέρεις;... Μπορεῖ βλέποντας ὅτι ἀναπᾶς τόσο πολὺ τὸ παιδί της, νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ μεταναιώσῃ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανε. Καὶ τότε θὰ σοῦ δώσῃ δακουσμένη τὴν εὐχή της νιὰ μιὰ καινούργια ζωὴ κοντὰ στὸ παιδί της, νιὰ μιὰ ζωὴ νοσλήνια, χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη ποὺ σοῦ ἀξίζει καὶ ποὺ σοῦ τὴν εὐχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, φτωχὸ μου «πονεμένο κορίτσι».

Ζ α ν έ τ τ α ν: Κακὴ καὶ ἀδικαιολόγητη ἡ ἀπόφασι ποὺ πήρατε «νὰ τεσωπίσετε τὸν βίον σας». Κι' εὐτυχῶς ποὺ ἐχεῖτε τὸ μεγάλο ἐλαφρυντικὸ τῶν 18 χρόνων σας. Ἀλλοιῶς καὶ ὁ διαπρεπέστερος ποινικολόγος θὰ δυσκολευόταν νὰ βρῇ ἐπιχειρήματα νιὰ νὰ σᾶς ὑπερασπίσῃ ποὺ σκεφθήκατε ν' αὐτοκτονήσετε γιατί «ἕνας νέος ψηλὸς. μελαχρινός. μὲ πολὺ ὡραῖα μάτια» ἐδιστασε νὰ χορέψῃ μαζί σας τὸν χορὸ τοῦ Ἡσαΐα καὶ ξαφνικὰ κάθησε μιὰ μέρα ὁπ' τὴ ζωή σας. χωρὶς νὰ ξαναδῶσῃ ἔκτοτε οπιοῖα ζωῆς

Μὰ εἶνε δυνατὸν αὐτὸ τὸ κοινὸ καὶ ἀσήμαντο κατὰ βάθος περιστατικὸ ν' ἀποτελῇ σοβαρὸ λόγο αὐτοκτονίας: Ἀλλὰ εἴπαμε. Εἶσαστε μόνο 18 χρονῶν Ἀνοήτερα ὅταν θὰ μεγαλώσετε καὶ — ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε τὴν ἔκφρασι — θὰ "πιῆξη το μυαλό σας") θὰ θυμόσαστε τὴν σημερινὴ ἡρωϊκὴ ἀπόφασί σας καὶ θὰ νελάτε κι' ἡ ἰδια νιὰ τὶς νεανικές ἀνοησίες σας.

Α Δ.: Ἐσεῖς, ὅπως γράφετε «εἶσθε νέος 18 ἐτῶν ἀπὸ ἀρκετὰ καλὴ καὶ ἐνδοξη οἰκογένεια τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐκείνη μία νέα 16 ἐτῶν καὶ ἀπὸ οἰκονένεια νεοπλούτων». Ἐσεῖς εἰσαστε μαθητὴς τῆς τελευταίας τάξεως τοῦ Γυμνασίου καὶ ἐκείνη φοιτᾶ σὲ μικρότερη τάξι ἑνὸς ἰδιωτικοῦ σχολείου. Καὶ θέλετε νὰ σᾶς συμβουλεύσω τί πρέπει νὰ κάνετε νιὰ νὰ «ξανανίνετε εὐτυχισμένοι», ὅπως ἤσαστε δηλαδὴ ποὶν ἐπέμβουν οἱ «νεόπλουτοι γονεῖς της» καὶ τὴν ἀπομονώσουν ἐνῶ κανονικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ ρωτήσετε πόσες ὧρες τὴν ἡμέρα πρέπει νὰ μελετᾶτε γιὰ νὰ πάρετε τοὐλάχιστον μὲ «καλῶς» τὸ ἀπολυτήριο τοῦ Γυυνασίου...

Τ ζ ί λ ν τ α ν: "Οσο μεγάλη ἐντύπωσι κι' ἂν σᾶς προξένησαν «ἡ ἀρρενωπὴ μορφὴ» του, τὸ μελαχροινὸ πρόσωπό του τὸ ζεστὸ βλέμμα του τὸ εὐχάριστο παρουσιαστικό του. οἱ λεπτοὶ τρόποι του. ἡ μόρφωσί του ἡ ἀρτία καὶ πρὸ παντὸς τὸ σ έ β α ς του» τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε νὰ τὸν ξεχάσετε. γιατὶ ἀπὸ τὴ σύντομη ἱστορία σας διακρίνεται καθαρὰ ὅτι δὲν σᾶς ἀνάπησε 'Απλῶς τοῦ κινήσατε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ βρῆκε εὐχάριστη συντροφιά σας γιὰ ἕνα πολὺ μικρὸ διάστημα. 'Αλλὰ κι' ἂν σᾶς ἀγάπησε — ὅπως ἴσως θὰ σᾶς ἀρέσῃ νὰ ἐλπίζετε καὶ νὰ πιστεύετε — εἶνε τόσο ἐνωϊστὴς ὥστε προτιμάει νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα στὰ ἄκρα παρὰ νὰ συγκωρήσῃ ἕνα ἀσήμαντο παραπτωμά σας καὶ ν' ἀπαντήσῃ μ' ἀνάλογη εὐγένεια κι ἀγάπη στὶς νειᾶτες λατρεία καὶ ἱκεσίες ἐπιστολές σας.

Φαντάζομαι νὰ συμφωνῆτε ὅτι αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά του ἐξουδετερώνει καὶ τὴν "ἀρρενωπὴ μορφή" του. καὶ τὸ «ζεστὸ βλέμμα» του καὶ τὰ «σέβας» του καὶ ὅλα τ' ἄλλα προσόντα του.

Κ ά π ο ι α ν ἀ ν α γ ν ώ σ τ ρ ι α ἀπὸ τὴν ἐ π α ρ χ ί α: 'Ο γάμος αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε ἁπλῶς ἕνα φοβερὸ λάθος. Θὰ εἶνε ἕνα ἔγκλημα. Ἀλλὰ σήμερα δὲν ὅ,τι κάνατε ὡς τώρα δὲν ἀποτελεῖ μιὰ ἐγκληματικὴ πρᾶξι: Μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἱκανοποιεῖται ἡ ἀνάπτη κοριτσίστικη ματαιοδοξία σας, μὲ τὴν ἀστήρικτη δικαιολογία ὅτι δὲν θέλετε νὰ χάσετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν θεωρεῖτε ἀπόλυτα δ ι κ ὸ σ α ς (σὲ δική σας πρωτοβουλία ὀφείλεται ἡ ὑπονράμμισις). παίζετε εἰς βάρος του ἕνα ἀνήθικο παιχνίδι. Δεκόσεστε μὲ προσοχὴ τὴ χασὰ τὸν ἔρωτά του τοῦ ἀγταποδίδετε μὲ μαεστρία μεγάλου ἠθοποιοῦ τὴν τουφερότητά του καὶ τὸν ἀφίνετε νὰ ζῇ στὴν πλάνη πὼς κάποτε θὰ γίνετε ἕνα τσιρισμένο κι' ἀγαπημένο ἀντρόγυνο ἐνῶ τὸ ξέρετε. πολὺ καλὰ ὅτι δ ὲ ν τ ὸ ν ἀ γ α π ᾶ τ ε. ὅτι — νιὰ νὰ δανειστῶ δικές σας φράσεις — «ἔρχοντει ὧρες ποὺ τὸν ξεχνᾶτε καὶ κυττᾶτε ἄλλους» καὶ ὅτι «τὰ χάδια του δὲν σᾶς ξεκουράζουν τὰ φιλιά του δὲν σᾶς μεθοῦν. ὅταν εἴσαστε κοντά του δὲν αἰσθάνεσθε τίποτα: ἡ καρδιά σας δὲν χτυπάει πιὸ γρήγορα».

Παρορθλέποντας ἀκόμα καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ὅτι "οἱ γονεῖς σας θ' ἀρνηθοῦν νὰ σᾶς τὸν δώσουν γιατὶ οἱ βλέψεις τους δὲν εἶνε γιὰ δημόσιο ὑπάλληλο" δὲν ἔχετε κατατολλεῖ ἀκόμη σὲ ὁριστικὰ συμπεράσματα καὶ τὸ συζητεῖτε μὲ τὸν ἑαυτό σας ἂν πρέπει νὰ τὸν παντρευτῆτε ἢ ὄχι.

Καὶ συνεχίζετε:

«Μ' ἀν τυχὸν ἀργότερα, ὅταν πιὰ θὰ εἶμαι παντοτεμένη βρεθῇ ἐμπρός μου κάποιος ἄλλος ποὺ θὰ μὲ κάνῃ νὰ γοιῶ τὸν ποανυπαντικὸ ἔρωτα; Τότε θὰ ἔχω τὴ δύναμι νὰ τοῦ ἀντιστα θῶ;»

"Οχι δεσποινίς. Ἀσφαλῶς ὄχι. Μὴ κάνετε λοιπὸν τὸν καὶ σας προσποιῶντας νὰ λύσετε ἀνύπαρκτες ἀπορίες καὶ μὴν σπεύχνετε πρὸς τὴν καταστροφὴ ἑνὸν ἀνθρωπο ποὺ τὸ μόνο του σφάλμα εἶνε ὅτι σᾶς ἀγάπησε πολύ. Μιλᾶστε του μὲ εἰλικρίνεια καὶ μὴ διστάσετε νὰ τοῦ τὰ φανερώσετε ὅλα. Θὰ τὸν πικράνετε βέβαια, Ἀλλὰ εἶνε προτιμώτερο νὰ γκρεμίσετε τὰ ὄνειρα ἑνὸς ρωμαντικοῦ ἐρασιτοῦ παρὰ νὰ ἀτιμάσετε τὸ ὄνομα ἑνὸς δυστυχισμένου συζύγου...

Λ ο ῦ λ α ν: Μὲ συγχωρεῖτε ἀλλὰ τέτοιου εἴδους δυστυχίες σὰν τὴ δική σας ὁμολογῶ ὅτι μοῦ εἶνε λίνο δύσκολο νὰ τὴν καταλάβω.

'Ο πατέρας σας — γράφετε — σᾶς ἀρ.αβώνιασε μ' ἕνα νέο καλό. συμπαθητικὸ εὐγενικό. τίμιο κι' ἐργατικὸ ποὺ σᾶς ἀγαπάει πολὺ καὶ σᾶς φέρεται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Καὶ ὅμως «ἡ ζωὴ' δὲν ἔχει τώρα πιὰ κανένο ἐνδιαφέρον νιὰ σᾶς»! Καὶ γιατί παρακαλῶ;Γιατὶ σὲ λίνο πρόκειται νὰ γίνετε ἡ γυναίκα ἑνὸς ἀνθρώπου νέου. συμπαθητικοῦ εὐγενικοῦ τίμιου, ἐργατικοῦ ἀπ' τὸν ὁποῖον δὲν ἔχετε ὅπως μὲ βεβαιώνετε κανένα παράπονο. Κι' ἐπιπροσθέτως οὔτε ἀγαπήσατε οὔτε ἀγαπᾶτε ἄλλον.

Αὐτὴ εἶνε ἡ... θλιβερὴ κατάστασι σας ἀπὸ τὴν ὁποία θέλετε νὰ γλυτώσετε μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς δικῆς μου συμβουλῆς ποὺ ἂν ἤσαστε λίνο λογικὴ θὰ τὴ θεωρούσατε τελείως ἀχρηστη.

Λοιπὸν ἀγαπητή μου δεσποινὶς Λοῦλα σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐπισπεύσετε τὸ γάμο σας καὶ νὰ εἰσαστε βέβαιη ὅτι — καθὼς ἰσχυρίζεται κι' ὁ πατέρας σας— ἡ συμπάθειαι καὶ ἡ ἐκτίμησι ποὺ νοιώθετε νιὰ τὸν ὑνηστῆρα σας πολὺ γρήγορα θὰ μεταβληθοῦν. σὲ πραγματικὴ ἀγάπη. Κι' ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε μακάρι ὅλα τὰ κορίτσια νὰ εἶνε... δυστυχισμένα σὰν καὶ σᾶς...

Γ α λ ά ζ ι α β ι ο λ έ τ τ α: 'Ο «ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς σας» ἐγκατέλειψε τὶς σπουδές του ἀδιαφόρησε γιὰ τὸ μέλλον του, διέδωσε τὶς σχέσεις σας σὲ ὅλο χωριό, κάθε τόσο σᾶς δημιουργεῖ ἀκηνές κάθε φορὰ ποὺ χωρίζατε σᾶς καταγοροῦσε στὶς φίλες σας τώρα τελευταῖα μεθάει. ἔχει δημιουργήσει κακὲς συναναστροφές. περνάει μεθυσμένος κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας βρίζοντάς σας μὲ τὰ χυδαιότερα λόγια καὶ ἀδιαφορεῖ ἂν ὅλο τὸ χωριὸ συζητεῖ εἰς βάρος σας.

'Επίσης ἔχει καὶ ἄλλο ἕνα μεγάλο... χάσιμα: Εἶνε «μάλλον ἀσχημος καὶ ἀταίριαστος στὴν ἐμφάνισι μὲ σᾶς).

Καὶ πρὸ ὅλ' αὐτὰ ἐξακολουθεῖτε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε καὶ (νὰ μὴν μπορῆτε νὰ δώσετε μιὰ λύσι σ' αὐτὸν τὸν ἀτυχῆ ἔρωτα» Κι' αὐτὴ τὴ λύσι περιμένετε νὰ σᾶς ὑποδείξω ἐνώ.

Τί νὰ σᾶς πῶ. ἀγαπητὴ μου «Γαλάζια Βιολέττα». φαίνεται πὼς ἡ βαλθήκατε νὰ ξεπεράσετε σὲ ὑπομονὴ τὸν Ἰὼβ ἢ θέλετε ν' ἀποκτήσετε τὸ πρωτοτυπώτερο ρεκόρ τοῦ κόσμου: Ὅτι ἀγαπήσατε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ περισσότερα ἐλαττώματα!

Α. Β χ α ν ι ώ τ ο π ο ύ λ α ν: Σᾶς ἀπασχολεῖ καὶ σᾶς τρομάζει ἕνα ἀδιαπέραστο μυστήριο ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μου εἶνε μιὰ ὑπόθεσι διευνέτεση καὶ ἀπὸ κρύσταλλο. Ἀπλούστατα δεσποινίς. δὲν ἀγαπήσατε μέχρι τώρα. Αἰσθανθήκατε μόνο φιλία καὶ συμπάθεια γιὰ μερικοὺς νέους ποὺ σᾶς νίνκαν ἀμέσως δυοάρεστοι μόλις σᾶς μίλησαν γι' ἀνάπη. Γι' αὐτὸ τὸ λόνο διστάσατε νὰ δημιουργήσετε ἕνας σοβαρωτερο δεσμὸ ὅπως "ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας σας" ποὺ τόσο τὰ ζηλεύετε καὶ τὰ καλοτυχίζετε. Τὸ ὅτι δὲν ἀγαπήσατε μέχρι σήμερα εἶνε ζήτημα τύχης ἢ ἂν προτιμᾶτε — κακοτυχίας. Τὸ ὅτι ὅμως δὲν σχετισθήκατε μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς "συμπαθητικοὺς" γνωρίμους σας, ἀποτελεῖ μιὰν ἀδιάψευστη ἀπόδειξι ὅτι δὲν εἰσαστε καθόλου ἐπιπόλαιη. Κι αὐτὸ φυσικὰ εἶνε πρὸς τιμήν σας.

Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτ' ἄλλο Κάποτε θ' ἀγαπήσετε — καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴ βιαύνη σας εὔχομαι νὰ σᾶς συμβῇ πολὺ γρήνορα — καὶ τότε θὰ πεισθῆτε πὼς ἔχω δίκηο.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

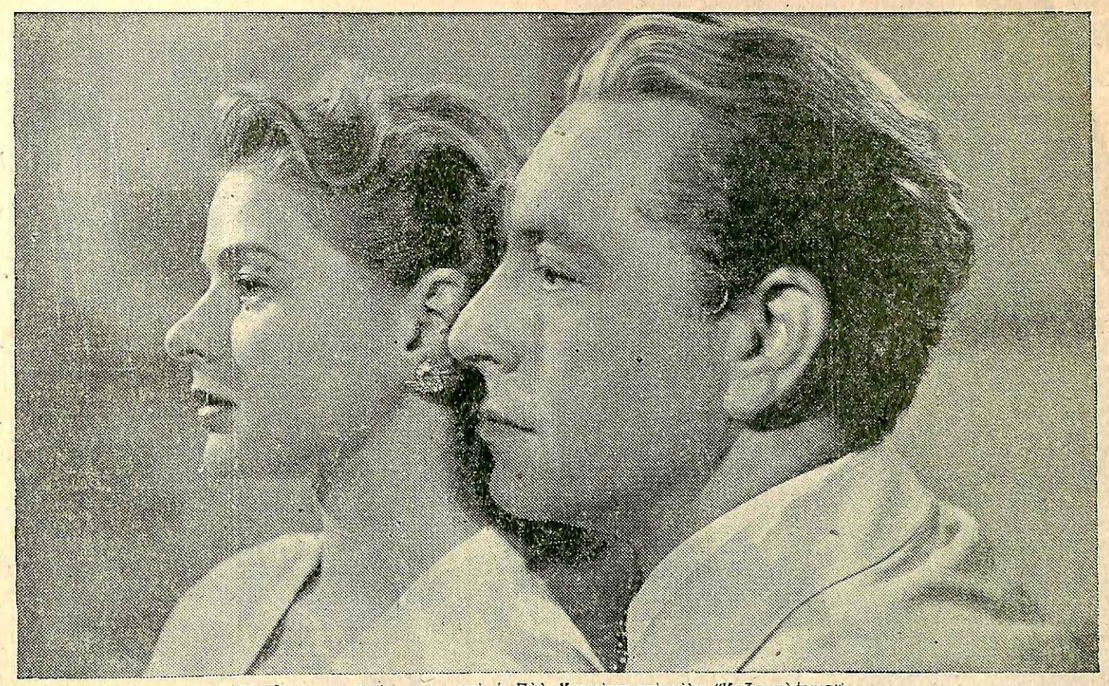

'Η "Ινγκριντ Μπέργκμαν καὶ ὁ Πὼλ Χενρὰντ στὸ φίλμ «Καζαμπλάνκα».

"Ινγκριντ Μπέργκμαν

'Η ρόπσσα ποὺ κοκκινίζει ἀπὸ συστολή!...

Οἱ Σουηδέζες «βεντέττες» ἔχουν πάντα μιὰ ἐξαιρετικὴ τύχη στὸ Χόλλυγουντ! "Υστερ' ἀπὸ τὴν ἀποθέωσι τῆς Γκρέτας Γκάρμπο καὶ τὴν ἐπιτυχία τῆς Βιβέκας Λίτφορς μιὰ ἐξ ἴσου γοητευτικὴ συμπατριώτισσά τους, ἡ "Ινγκριντ Μπέργκμαν, θεωρεῖται σήμερα ὡς ἡ μεγαλύτερη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου.

Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι ἡ "Ινγκριντ Μπέργκμαν διαφέρει τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν «θεία» Γκρέτα Γκάρμπο, ὅσο καὶ ἕνα ἡλιόλουστο πρωϊνὸ ἀπὸ ἕνα συννεφιασμένο σούρουπο!

'Η ζωή της εἶνε τόσο ἁπλή, ὅσο καὶ μιᾶς κοινῆς ἀστῆς. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἐμφάνισίς της. Αὐτὸ τῆς ἐπιτρέπει νὰ περνάη ἀπαρατήρητη καὶ ν' ἀποφεύγη τὴν τόσο ἐνοχλητικὴ περιέργεια τοῦ κοινοῦ.

Μιὰ μέρα ἡ "Ινγκριντ Μπέργκμαν γευμάτιζε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ λαϊκὰ ἐστιατόρια τῆς Νέας 'Υόρκης, ὅπου τρώει κανεὶς ἕνα ὡρισμένο «μενοῦ» μὲ πολὺ λίγα χρήματα. "Οταν τελείωσε τὸ φαγητό της. ἔβγαλε μιὰ ἐφημερίδα ἀπὸ τὴν τσάντα της καὶ βυθίστηκε στὸ διάβασμά της.

'Αλλ' ἦταν ἡ ὥρα τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ καί, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ νέα ποὺ τὴν ἐσερβίριζε τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

—'Αφοῦ τελειώσατε τὸ φαγητό σας, δὲν σηκώνεσθε νὰ καθήσῃ κανεὶς ἄλλος στὸ τραπέζι σας;

'Η "Ινγκριντ ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ τὴ ντροπή της καὶ ζήτησε συγγνώμην.

'Αλλ' ἡ κυρία ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι της τὴν ἀνεγνώρισε.

— Δὲν εἴσαστε ἡ "Ινγκριντ Μπέργκμαν; ρώτησε. "Ω! Συγχωρέστε με... δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἀνησυχήσω...

'Η "Ινγκριντ κοκκίνισε καὶ πάλι καὶ ἀπάντησε πὼς αὐτὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ συγνώμην.

'Η μεγάλη βεντέττα γεννήθηκε στὴ Στοκχόλμη καὶ ἔχει ταξειδέψει σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν 'Αμερική.

Μ' ὅλο ποὺ ἀσχολοῦσε ἀπὸ πολὺ νέα στὸ ἐπάγγελμα τῆς ἠθοποιοῦ, διάλεξε νιὰ σύζυνό της ἕναν ἐπιστήμονα, τὸν δόκτορα Πέτερ Λίντστοδ, ποὺ εἶνε σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους χειρούργους τοῦ Λὸς "Αντζελες.

"Ενα τρυφερὸ εἰδύλλιο τοὺς εἶχε συνδέσει ἄλλοτε στὴ Στοκχόλμη. 'Αλλ' ἡ ζωὴ τοὺς χώρισε. Ξανασυναντήθηκαν ὅμως καὶ οἱ δύο στὴ Νέα 'Υόρκη καὶ ἀποφάσισαν τότε νὰ μὴν χωρισθοῦν ποτὲ πιά.

'Η "Ινγκριντ θαυμάζει τὴν ἐξαιρετικὴ δεξιοτεχνία ποὺ ἔχει ὁ σύζυγός της στὶς ἐγχειρήσεις του καὶ μιλάει γι' αὐτὲς μὲ μεγάλη περηφάνεια.

'Απὸ τὸ γάμο της αὐτὸν ἔχει ἀποκτήσει ἕνα κοριτσάκι, τὴν Πία, ποὺ φοιτάει σήμερα στὸ δημοτικὸ σχολεῖο τοῦ Μπεβέρλεϋ Χίλς. 'Η μητέρα της ἀπεχθάνεται τὰ ἰδιαίτερα μαθήματα στὸ σπίτι. Θέλει νὰ μὴν διαφέρη ἡ κόρη της ἀπὸ τὰ ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας της καὶ νὰ ἐξοικειώθῃ μαζί τους.

'Η ἰδιόκτητη βίλλα τῆς "Ινγκριντ εἶνε σουηδικοῦ ρυθμοῦ. Ἐκεῖ μέσα δέχεται πολὺ λίγους φίλους. Οἱ πιὸ διαλεκτοὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶνε ἡ Τζόαν Μπέννετ, ὁ Κάρυ Γκράντ, ὁ Οὐώλτερ Βάντζερ καὶ ὁ Ζὰν Ρενουάρ. 'Αντίθετα μὲ ὅλλες διάσημες Βεντέττες, ἡ "Ινγκριντ ἀποφεύγει καθε ἐπίδειξι καὶ ἀρνήθηκε νὰ κάμη καὶ τὴν πιὸ μικρὴ παραχώρησι στοὺς διασημιστάς τους.

—"Αν σᾶς ἀρκῇ ἡ τέχνη μου, τοὺς εἶπε, διασήμιστε τὴν. "Αν ὄχι, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς δώσω τίποτε ἄλλο.

'Η τέχνη ἀπασχολεῖ ὅλη τὴ σκέψι της. Τὸ χρῆμα τὴν ἀφήνει ὁλότελα ἀδιάφορη. Τελευταία ἀκόμη δέχθηκε νὰ παίξη τὴν «'Ιωάννα ντ' "Αρκ» μὲ ἀμοιβὴ πολὺ κατώτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ τῆς προσέφερα γιὰ ἄλλα φίλμ. 'Αλλ' ἡ "Ινγκριντ ἦταν νοητεμένη μὲ τὸ ρόλο αὐτὸ καὶ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸ ὅτι θὰ κέρδιζε λιγώτερα.

Γιὰ πολὺ λόγο. ἀλλωστε, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρεται; 'Η "Ινγκριντ Μπέργκμαν, ἀντίθετα μὲ ὅλες τὶς ἄλλες ἠθοποιούς, δὲν ἀνειρεύεται ν' ἀποτραβηχθῇ μιὰ μέρα ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ νὰ ζήση ἤρεμα ἀνάμεσα στοὺς τοίνους κάποιου πολυτελοῦς μεγάρου, ποὺ θὰ ἔχει χτίσει μὲ τὰ κέρδη της. Τὸ ὄνειρό της εἶνε νὰ παίζῃ πάντα.

— Σκεφθῆτε, λέει, πὼς ὅταν θὰ γίνω ἑβδομήντα χρόνων θὰ μπορῶ νὰ παίξω ρόλους, ποὺ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἑρμηνεύσω σήμερα.

'Η "Ινγκριντ Μπέργκμαν ἔχει ὡραιότατα μάτια καὶ δὲν φορεῖ ποτὲ μαῦρα γυαλιά. 'Η ὁμορφιά της εἶνε ἁπλὴ καὶ φυσική. Γι' αὐτὸ δὲν πηγαίνει στὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀποστρέφεται περισσότερο στὸν κόσμο εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ τῆς ζητοῦν αὐτόγραφα. Τὴν ἀποστροφὴ της αὐτὴ τὴν ἐξηγεῖ μὲ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο, ποὺ ἀφηγεῖται ἡ ἴδια:

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ κατέβαινε βιαστικὴ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο της τὴν πλησίασε ἕνας μικρὸς ζητῶντας ἕνα αὐτόγραφο.

— Καλά, μικρούλη μου, τοῦ ἀπάντησε. "Αφησε τὸ βιβλίο σοι στὸ θυρωρεῖο καὶ ὅταν γυρίσω θὰ σοῦ τὸ ὑπογράψω.

'Αλλ' ὅταν γύρισε βρῆκε στίδες ὁλόκληρες ἀπὸ βιβλία, ποὶ εἶναν ἀφήσει στὸ θυρωρεῖο ἕνα σωρὸ ἄλλοι θαυμασταί της.

'Η "Ινγκριντ θύμωσε καὶ δὲν ὑπόγραψε κανένα.

—'Απὸ τότε λέει, μισῶ ἐκείνους ποὺ μοῦ ζητοῦν αὐτόγραφα Νομίζω, ἀλλωστε, πὼς κι' ἐκεῖνοι θὰ μὲ μισοῦν τὸ ἴδιο. Γιατὶ δὲν ἱκανοποίησα ποτὲ τὴν ἐπιθυμία τους.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ
κι' οἱ συνέπειές του

Ἡ ἀρρώστεια τῶν θεριακλήδων

Μιὰ ἀπ' τὶς λιγώτερο γνωστὲς καὶ τὶς περισσότερο βαρειὲς ἀρρώστειες εἶνε ἡ νόσος τοῦ Μπούργκερ ἢ «θρομβοαγγειῖτις». Ὀφείλεται στὴν ἀπόφραξη τῶν ἀρτηριῶν ἑνὸς ὁποιουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, ἰδίως δὲ τῶν χεριῶν ἢ τῶν ποδιῶν, ἀπὸ θρόμβους αἵματος. Ἡ κυκλοφορία δυσκολεύεται τότε ἡ σταματάει, στὸ μέρος ἐκεῖνο. Οἱ ἱστοὶ ἐρεθίζονται στὴν ἀρχή. Ἔπειτα ἀτροφοῦν, πληγιάζουν νεκρώνονται, παθαίνουν γάγγραινα, καὶ τότε πρέπει νὰ κοπῇ τὸ ἄρρωστο χέρι ἢ τὸ πόδι, γιὰ νὰ σωθῇ ἡ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἀπ' τοὺς 948 ἀρρώστους ποὺ πέρασαν ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἀμερικανικὸ νοσοκομεῖο καὶ ποὺ ἔπασχαν ἀπ' τὴν ἀσθένεια αὐτή, οἱ 385 ἔκασαν ἕνα χέρι ἢ ἕνα πόδι τους. Μόνον 21 ἀπ' τοὺς 948 ἦσαν γυναῖκες. Ἀπ' τοὺς ὑπόλοιπους, οἱ 818, δηλαδὴ τὰ 93 % ἦσαν καπνιστάι.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Σίλμπερτ ποὺ ἔχει ἐξετάσει χιλιάδες τέτοιους ἀρρώστους, βεβαιώνει ὅτι δὲν παρετήρησε ποτὲ τὴν ἀσθένεια αὐτὴ σ' ἀνθρώπους ποὺ δὲν καπνίζουν. Πιστεύει δέ ὅτι οἱ περιπτώσεις ποὺ θεωρήθηκαν ὡς νόσος τοῦ Μπουργκερ σὲ μὴ καπνιστάς, ἦσαν στὴν πραγματικότητα πρόωρη ἀρτηριοσκλήρωσις μὲ ἐρεθισμὸ τῶν ἀρτηριῶν.

Ἔχει παρατηρηθῇ ἀκόμη ὅτι, μόλις οἱ ἄρρωστοι κόψουν τὸ κάπνισμα σταματάει ἡ πρόοδος τῆς ἀρρώστειας τους. συχνὰ δὲ γίνονται καλὰ δίχως κομμιὰ ἄλλη θεραπεία. Ἂν ὅμως ξαναρχίσουν νὰ καπνίζουν, παθαίνουν ὑποτροπή, μὲ πλήγες καὶ γάγγραινα.

Δὲν χωρεῖ λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι τὸ κάπνισμα ὑποβοηθεῖ τὴν ἐκδήλωσι αὐτῆς τῆ- ἀρρώστειας στοὺς προδιατεθειμένους ὀργανισμούς. Δὲν ἐπεται δηλαδὴ ὅτι κάθε καπνιστὴς θὰ πάθῃ θρομβοαγγειῖτιδα. Ἂν ὅμως ἔχῃ προδιάθεσι σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια – ἰδίως δὲ εὐερεθισστο συμπαθητικὸ νευρικὸ σύστημα – ὁ καπνὸς προκαλεῖ τὴν ἐμφάνισί της ἐνῶ ὅσοι δὲν καπνίζουν δὲν κινδυνεύουν ἀπ' αὐτήν, ἔστω κι' ἂν εἶνε προδιατεθειμένοι.

Ἀλλὰ ἡ νόσος τοῦ Μπούργκερ εἶνε μιὰ μόνον ἀπ' τὶς βλαβερὲς συνέπειες τοῦ καπνίσματος στὸν ὀργανισμό. Ὁ καπνὸς περιέχει 12 διάφορα δηλητήρια: νικοτίνη ἀλδεΰδες, φουρφουρόλη βενζοπυρένιον (οὐσία ποὺ προκαλεῖ καρκίνο), μονοξείδιον καὶ διοξείδιον τοῦ ἀνθρακος, ἀμμωνία ἀκρολεΐνη,κλπ. Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν ἀπορροφῶνται ἀπ' τὸν ὀργανισμὸ κατὰ τὸ κάπνισμα καὶ φέρνουν διάφορα δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Αὐξάνουν π.χ. τὰ ὀξέα τοῦ στομάχου καὶ χειροτερεύουν συνεπῶς τὸ ἕλκος. Συστέλλουν τὶς ἀρτηρίες μεγαλώνουν τὴν πίεσι τοῦ αἵματος καὶ κάνουν τὴν καρδιὰ νὰ χτυπᾷ γοργορώτερα. πρᾶγμα ἐπικίνδυνο γιὰ τοὺς καρδιακούς. Ἡ νικοτίνη ἐνεργεῖ στὰ αἰσθητήρια ἀγγεῖα τοῦ ματιοῦ καὶ προκαλεῖ τὴ λεγομένη «ἀμβλυωπία τῶν καπνιστῶν» μιὰ ἐλάττωσι δηλαδὴ τῆς ὁράσεως, ποὺ θεραπεύεται ἁπλῶς καὶ μόνον μὲ τὸ κόψιμο τοῦ καπνίσματος. Συχνότατα, ὁ καπνὸς μπαίνει ἀπ' ἔξω στὸ μάτι, τὸ ἐρεθίζει καὶ φέρνει δάκρυα μὲ τὴν ἀκολουθίαν ποὺ περιέχει.

Μέσα στοὺς πνεύμονες προκαλεῖται φλόγωσις τῶν κυττάρων καὶ ἔκκρισις ὀρροῦ, ἑνὸς ὑγροῦ δηλαδὴ ποὺ ἐμποδίζει τὰ κύτταρα αὐτὰ νὰ παίξουν τὸ φυσιολογικό τους ρόλο: ν' ἀπορροφήσουν, ὀξυγόνο καὶ ν' ἀπομακρύνουν τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ.

Ἔχει παρατηρηθῇ ἀκόμη ὅτι ὁ καρκίνος τῶν πνευμόνων ἐμφανίζεται πολὺ συχνότερα στοὺς καπνιστάς. Πολλοὶ ἀπ' ὅσους πέθαναν ἀπ' τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια, θὰ ἦσαν ἀκόμη ζωντανοὶ καὶ ὑγιέστατοι ἂν δὲν εἶχαν κπνίσει ποτὲ ἢ ἂν εἶχαν, κόψει ἐγκαίρως τὸ κάπνισμα. Γιατὶ ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ καπνὸς περιέχει οὐσίες ποὺ εὐνοοῦν τὸ σχηματισμὸ καρκίνου.

Ἐπαναλαμβάνουμε ἀκόμη μιὰ φορὰ ὅτι τὸ κάπνισμα συντελεῖ μόνον στὴν ἐμφάνισι μιᾶς ἀρρώστειας ὁ-ταν ὑπάρχῃ ἡ προδιάθεσις, ἡ ὁποία ὅμως ἀλλοιῶς θάμενε ἴσως λανθάνουσα δίχως νὰ ἐκδηλωθῇ ποτέ.

Ἀμέτρητες παρατηρήσεις ἔχουν ἀποδείξει ἐξ ἄλλου ὅτι οἱ ἔφηβοι, ποὺ ἀρχίζουν νὰ καπνίζουν ἀπὸ νωρὶς ὑστεροῦν στὸ ὕψος καὶ στὸ βάρος, στὴ σωματικὴ καὶ στὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξι ἀπ' τοὺς συνομηλίκους των. Ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐνηλίκους ὁ καπνὸς ἐλαττώνει τὴ μυϊκὴ καὶ πνευματικὴ ἀπόδοσι. Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι στὴν ἀρχὴ προκαλεῖ μιὰ σωματικὴ καὶ διανοητικὴ διέγερσι ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ ὅμως σὲ λίγο ἡ κατάπτωσις – ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὰ διάφορα νορκωτικὰ Νευρικότης, ἀμνησία ἀϋπνία, πονοκέφαλος, τρεμοῦλες κόπωσις εἶνοι μερικὰ ἀπ' τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα τοῦ καπνίσματος στὸ νευρικὸ σύστημα.

Ἀπέναντι σ' ὅλ' αὐτά, ὑπάρχει ἕνα ψυχολογικὸ μόνον πλεονέκτημα: ὅτι σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμὴ ἀμηχανίας, ὁ καπνιστὴς ἔχει κάτι νὰ κάνῃ: Βγάζει τὸ πακέτο του, πέρνει ἕνα τσιγάρο τὸ ἀνάβει, τραβάει μερικὲς ρουφηξιὲς χωρὶς νὰ μιλήσῃ, κι' ἔτσι κερδίζει καιρό, ἐνῶ συγχρόνως κλονίζει κάπως τὸ ἠθικὸ τοῦ ἀντιπάλου του μὲ τὸ... ἐμβριθὲς ὕφος του!

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὴ διάσκεια τῆς ζωῆς μιὰ στατιστικὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου Ρέϋμοντ Πὶρλ δείχνει καθαρὰ ὅτι ὅσοι δὲν καπνίζουν εἶνε πιὸ μακρόβιοι ἀπ' τοὺς καπνιστάς, χωρὶς ὅμως ἐὐτὸ ν' ἀποδεικνύῃ ὅτι τὸ κάπνισμα συντομεύει τὴ ζωή.

Μ. ΑΣΛΕΎ

◆◆

Πῶς δημιουργήθηκε τὸ καράτι

Τὸ καράτι, ἡ μονὰς βάρους μὲ τὴν ὁποία ζυγίζονται τὰ διαμάντια ἰσοδυναμεῖ μὲ 205 ½ χιλιοστόγραμμα. Ἀπὸ ποῦ ὅμως προῆλθε ὁ καθορισμός της κι' ἡ ὀνομασία της; Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς χρησιμοποιοῦσαν ἀλλοτε γιὰ τὸ ζύνισμα τοῦ χρυσαφιοῦ τοὺς ξεροὺς σπόρους ἑνὸς δένδρου ὀνομαζομένου «καρὰ». Οἱ ἔμποροι, μετέφεραν τὴ μονάδα αὐτὴ στὶς Ἰνδίες τὴ χώρα τῶν διαμαντιῶν ἀπ' ὅπου τὴν πῆραν κατόπιν οἱ Εὐρωπαῖοι, μὲ τὸ ὄνομα "καράτι" καὶ τὴν ἀντιστοιχία της σὲ χιλιοστόγραμμα Στὸ χρυσάφι τὰ «καράτια». ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὴ σημασία. Δὲν δειχνουν δηλαδὴ τὸ βάρος του, ἀλλὰ τὸ βαθμὸ τῆς καθαρότητός του.

Τὰ μαῦρα ντεσσοὺ

Παρατηρεῖται τὸν τελευταῖο καιρὸ ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ θέλοντας νὰ προσφέρουν ὡραῖα ντεσσοὺ στὶς γυναῖκες ἢ στὶς φίλες τους, προτιμοῦν μᾶλλον τὰ μαῦρα. Ἕνας καθηγητὴς λοιπὸν τῆς ψυχολογίας στὸ Λόνγκ Ἄϊλαντ δηλωσε ξεκάθαρα ὅτι «οἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ἰδιαιτέρως ἐλκυστικὲς ὅταν φοροῦν μαῦρα πουκάμισα ἢ κομπινεζόν», γιατὶ τοὺς δίνουν μιὰ ὄψι ἀκάθαρτη.

– Εἶνε λανθασμένη λέει, ἡ ἰδέα ὅτι τὰ μαῦρα ντεσσοὺ χαρίζουν, στὴ γυναῖκα σὲξ - ἀπῆλ. Μιὰ ὡραία γυναῖκα φαίνεται ἐλκυστικώτερη μ' ἕνα πουκάμισο ρόζ ἄσπρο μπλὲ ἢ κίτρινο, παρὰ μὲ μαῦρο. Στὸ κάτω - κάτω δὲ ἐκεῖνο ποὺ παίζει ρόλο, εἶνε ἡ γυναῖκα, κι' ὄχι τὸ πουκάμισο!...

Μὲ πόσο περίεργα θέματα ἀσχολοῦνται οἱ Ἀμερικανοὶ ψυχολόγοι!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

– Πέρασα, ἀγάπη μου, νὰ σοῦ πῶ μιὰ καλησπέρα..

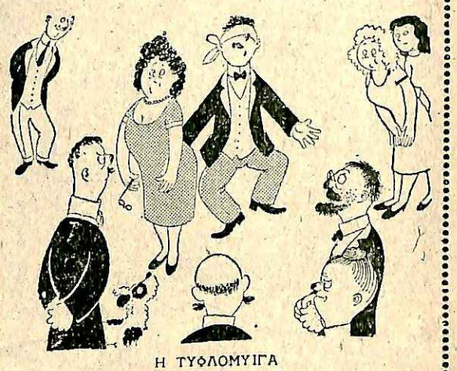

Η ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

– Σᾶς γνώρισα, κυρία Ἀγλαΐα!...

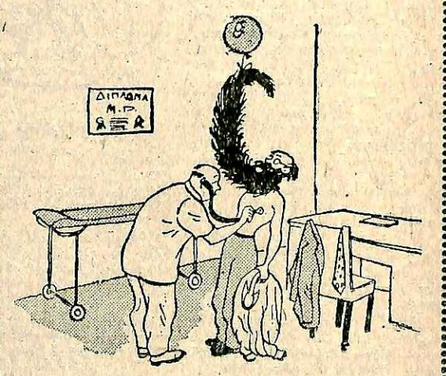

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

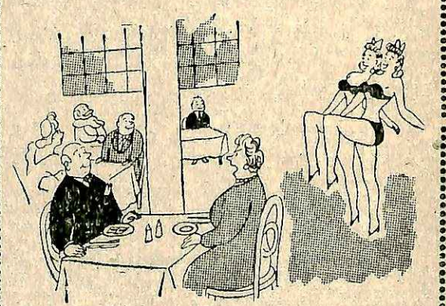

Ἡ αὐζυγος: "Ὅλο τὶς χειρότερες θέσεις διαλέγεις, Εὐτύχιε!...

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργείου Τύπου, οἱ ἐφημερίδες, ὡς γνωστόν ἐκδίδονται δι-σελίδοι τὰ δὲ περιοδικὰ μὲ περιωρισμένον ἀριθμὸν σελίδων. Τὸ μέτρον τοῦτο προκάλεσε ἡ καθιστέρησις τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀγνεμενομένου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δημοσιογραφικοῦ χάρτου. Ὁ «Θησαυρὸς» ὡς ἐκ τούτου, συμμορφούμενος πρὸς τὴν δικαιολογημένην ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἀναγκάζεται νὰ περικόψῃ καὶ αὐτὸς μερικὰς σελίδας του. Ἐπειδὴ δὲ πρόκειται περὶ προσωρινοῦ μέτρου ὁ «Θησαυρὸς» θὰ ἐπανέλθῃ πολὺ συντόμως εἰς τὸν κανονικὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων του.

Γυναῖκες ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ἡ θεότρελλη δούκισσα ΝΤΕ ΠΡΑΣΛΕΝ

Ἡ κόρη τοῦ στρατάρχου Σεμπαστιάνι εἶχε κάμει ἀπὸ πολὺ μικρὴ γνωριμία μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα. Ἕνα βράδυ, ὁ πατέρας της, πηγαίνοντας στὸ δωμάτιό του τὴν βρῆκε στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ὑπασπιστοῦ του, στὸ βάθος ἑνὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις: ἡ Ὀρσινουὰζ ἔπρεπε νὰ παντρευθῇ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλά, ζαφνικά, ὁ στρατάρχης πέθανε ἀπὸ τὴ στεναχώρια καὶ τὴ λύπη του.

Ἡ Ὀρανσουὰζ ἀρνήθηκε τότε νὰ παντρευθῇ τὸ νεαρὸ ἀξιωματικό.

– Πρέπει νὰ κερδίσετε πολλὰ γαλόνια ἀκόμη, τοῦ εἶπε. Στὸ ἀναμεταξύ, εἶνε καλύτερο ν' ἀκολουθήσῃ ὁ καθένας μας τὸ δρόμο του.

Ὁ θεῖος της, ὁ δοὺξ τοῦ Κουανύ, ποὺ εἶχε γίνει κηδεμών της, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, βλέποντας τὸ ζωηρὸ χαρακτῆρα τῆς ἀνεψιᾶς του, θεώρησε καλὸ νὰ τὴν κλείσῃ σ' ἕνα μοναστῆρι Καρμηλιτῶν. Ἀλλ' ἡ Ὀρανσουὰζ συνδέθηκε μὲ τὸ γυιὸ τοῦ κηπουροῦ κι' ἕνα βράδυ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μοναστῆρι φορώντας τὰ ροῦχα του.

Μ' ὅλο ποὺ εἶχε κινηποποιηθῇ ὁλόκληρη ἡ παρισινὴ ἀστυνομία χρειάσθηκαν πολλὲς ἔρευνες ὡς ποὺ νὰ τὴν ἀνακαλύψουν. Στὸ τέλος, τὴν βρῆκαν σ' ἕνα κακόφημο σπίτι τῆς ὁδοῦ Τσιπαρέν.

Ὁ θεῖος της προσπάθησε τότε νὰ συγκαλύψῃ τὸ σκάνδαλο κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸν κόσμο. Ἡ ἐπιτυχία τῆς Ὀρανσουὰζ ἦταν πολὺ μεγάλη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ μεταφραζόταν σὲ ἀναρίθμητες περιπέτειες μὲ τοὺς νέους ποὺ συναντοῦσε στὰ διάφορα κοσμικὰ σαλόνια.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀγάπησε μὲ πάθος.

Ἦταν ὁ δοὺξ ντὲ Πρασλέν. Νέος, ὡραῖος, μὲ κολοσσιαία περιουσία κι' ἕνα μεγάλο ὄνομα.

Ἡ Ὀρανσουὰζ εἶχε γοητευθῇ. Κι' ἐνοιωσε κι' αὐτὴ ἕναν ἀληθινὸ ἔρωτα γιὰ τὸν δοῦκα.

Σὲ λίγο, τὸ εἰδύλλιό τους ἦταν γνωστὸ σ' ὅλο τὸ Παρίσι. Καὶ κανεὶς δὲν ἐξεπλάγη ὅταν μαθεύτηκε πὼς ἐπρόκειτο νὰ παντρευθοῦν. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ δούκας ἄρχισε νὰ παίρνῃ ἕνα σωρὸ ἀνώνυμες ἐπιστολὲς ποὺ τὸν πληροφοροῦσαν γιὰ τὴ σκανδαλώδη νεότητα τῆς Ὀρανσουάζ. Ἀλλὰ τὶς πετοῦσε ὅλες στὴ φωτιὰ κι' ἔτσι δὲν ἔμαθε ποτὲ τὸ περιεχόμενό τους.

Ὡστόσο, δὲν ἀγνοοῦσε πὼς ἔπρεπε νὰ προσέχῃ τὴ γυναίκα του. Πίστευε, ὅμως, πὼς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις του θὰ ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ τὴν προφυλάξουν ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Καὶ, πραγματικά, τὰ τρία πρῶτα χρόνια κύλησαν ἤρεμα κι' εὐτυχισμένα γιὰ τοὺς δύο συζύγους. Εἶχαν ἀποκτήσει. στὸ ἀναμεταξύ, δύο παιδάκια.

Ἀλλά, γιὰ τὴ Ὀρανσουάζ, ἡ θερμὴ ἰδιοσυγκρασία της ἦταν ἕνας κακὸς σύμβουλος. Ἕνας νεαρὸς Ἱσπανὸς εὐγενής. ἀκόλουθος τῆς ἱσπανικῆς πρεσβείας στὸ Παρίσι, ἔκανε ζαφνικὰ τὴν καρδιὰ της νὰ χτυπήσῃ γι' αὐτόν. Κι' ἡ κοιμισμένη ἐρωτική της διάθεσις ξύπνησε μὲ τὴν ὁρμὴ τῆς θυέλλης.

Ἡ δούκισσα ξέχασε τότε τὰ πάντα καὶ δόθηκε χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξι στὸν καινούργιο αὐτὸν ἔρωτά της.

Ἀλλ' ἕνα πρωῒ, ὁ Ἱσπανὸς εὐπατρίδης βρέθηκε νεκρός, πάνω στὸ πεζοδρόμιο ἑνὸς παρισινοῦ δρόμου. Εἶχε πέσει θῦμα κακοποιῶν; Ἢ εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ θείου της, τοῦ δουκὸς ντὲ Κουανύ, ποὺ ἤθελε νὰ τερματίσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, προτοῦ νὰ φτάσῃ στ' αὐτιὰ τοῦ συζύγου τῆς Ὀρανσουάζ; Τὸ μυστήριο αὐτὸ δὲν διαλευκάνθηκε ποτέ.

Ἀλλ' ἡ δούκισσα δὲν φάνηκε νὰ λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ φίλου της. Εἶχε κάμει πιὰ τὸ πρῶτο ἀποφασιστικὸ βῆμα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Ρίχθηκε διαδοχικὰ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς Σκωτσέζου εὐπατρίδου. τοῦ περιφήμου Ἰταλοῦ τενόρου Παβαρέλλι, ἑνὸς ὑπολοχαγοῦ τῶν δραγώνων τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς. τοῦ δουκὸς ντὲ Μορνύ, τοῦ ἱππότου ντὲ Σαὶν - Λεζέν, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δὸν Ζοὺαν τῆς ἐποχῆς.

Καί, στὸ μεταξύ, γεννοῦσε ἀδιάκοπα παιδιά. Εἶχε φέρει τὸ ἕνατο στὸν κόσμο. ὅταν ξέσπασε τὸ δράμα.

Ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀποτύχει σ' ὅλες του τὶς προσπάθειες γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ σεβασθῇ τὴν ὑπόληψί του καὶ τὶς οἰκογενειακές της ὑποχρεώσεις. Κι' ἦσαν πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ, βλέποντας τὸ ἤρεμο ὕφος του. νόμιζαν πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἀνακατεύεται πιὰ στὴν ἐρωτικὴ ζωὴ τῆς γυναίκας του.

Ἀλλ' ὁ δοὺξ ντὲ Πρασλὲν ὑπόφερε σιωπηλά. Καὶ τὸ μαρτύριό του γινόταν μεγαλύτερο ὅτι σκέψι ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔφεραν τ' ὄνομά του δὲν ἦσαν ἴσως δικά του...

Ἕνα βράδυ, τέλος. θέλησε νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴν Ὀρανσουάζ. Καὶ πῆγε ζαφνικὰ στὸ δωμάτιό της λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Ἀλλὰ καθὼς ἀνοίγε τὴν πόρτα. εἶδε ἕναν ἄνθρωπο μισόγυμνο ποὺ ἁπλοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἦταν ὁ μαρκήσιος ντὲ Κιουμπιέρ, ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς Ὀρανσουάζ. Τὰ ροῦχα του ἦσαν σκορπισμένα μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ δοὺξ ντὲ Πρασλὲν ἄδικα τὸν καταδίωξε μέσα στοὺς κήπους τοῦ μεγάρου του. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ὀργή του. ἁρπαξε στὸ τέλος ἕνα ψαλίδι καὶ ξανανύρισε στὸ δωμάτιο τῆς Ὀρανσουάζ. Κι' ἄρχισε τότε νὰ τὴν κτυπᾷ ἀλύπητα.

Οἱ γιατροὶ μέτρησαν κατόπιν τριάντα ἑπτὰ τραύματα. Τὸ σῶμα τῆς δουκίσσης εἶχε μετατεθῇ σ' ἕναν ἄμορφο σωρὸ ἀπὸ μετωπιὲς σάρκες.

Ὁ δοὺξ συνελήφθη τὴν ἄλλη μέρα. Ἀλλὰ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ ἔστω καὶ μιὰ λέξι στὴν ἀνάκρισι.

Ἔφτασε τέλος ἡ μέρα τῆς δίκης. Ἐκεῖνοι ποὺ πῆγαν γιὰ νὰ παραλάβουν τὸν δοῦκα γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ δικαστήριο τὸν βρῆκαν νεκρὸ μέσα στὸ κελλί του. Εἶχεν αὐτοκτονήσει, ἀνοίγοντας τὶς φλέβες τοῦ χεριοῦ του. γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴ σκανδαλώδη ζωὴ τῆς γυναίκας του....

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

Ἀφιερωμένον εἰς τὴν 25ην Μαρτίου. ἐπέτειον τῆς ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας. Εἰκονογραφημένα ἄρθρα διακεκριμένων Ἑλλήνων ἱστορικῶν καὶ δημοσιογράφων σχετικὰ μὲ τὴν ἐποποιΐαν τοῦ 21.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΔΥΟ ΣΤΡΑΤΑΡΧΩΝ

Ὁ στρατάρχης Βασιλιέφσκυ (ἀριστερά). ἀρχηνὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τῶν Σοβιέτ ἑτοιμάζεται νὰ μεταβῇ στὸ Λονδῖνο, γιὰ ν' ἀντοπεδώσῃ στὸν στρατάρχη Μοντγκόμερυ τὴν ἐπίσκεψι ποὺ τοῦ ἔκανε στὴ Μόσχα. Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι ὅσα παράσημα ἔχει ὁ ἕνας στρατάρχης ἔχει κι' ὁ ἄλλος καθὼς βλέπετε. ὅμως, δὲν τὰ φοροῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

ΒΓΗΚΑΝ ΣΤΟ ΣΦΥΡΙ!

Ἕνα μεγάλο παράσημο καὶ ἡ στραταρχικὴ ράβδος τοῦ Γκάιρυκ ἀξίας 10.000 λιρῶν στερλινῶν πουλιοῦνται σήμερα σὲ πλειστηριασμὸ ἀπὸ τὸ τελωνεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης Ὁ Ἀμερικανὸς ὑπολοχαγὸς Ἐνμπεργκ. ποὺ τὰ βρῆκε στὸ Μπερχτεσγκάντεν. δὲν μπόρεσε νὰ πληρώσῃ τὸ μεγάλο τελωνειακὸ δασμὸ νὰ αὐτὰ.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ!

Ὁ μελαγχολικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀνέρωτους Γερμανοὺς εὐγενεῖς τῆς Ρηνανίας καὶ εἶχε ἄλλοτε τὰ μεγαλείτερα ἀξιώματα στὴν αὐλὴ τοῦ Κάιζερ Γουλιέλμου Β' Σήμερα κάθεται στὸ ὑπόγειο τοῦ γκρεμισμένου πύργου του. στὴν Κολωνία καὶ μ' ἕνα καροτσάκι μαζεύει ξύλα. μὲ τὴν βοήθεια τῆς γυναίκας του. γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ κρύο!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΤΟΥΣ ΟΛΟΥΣ

Χολοστεαρίνη, μιά μυστηριώδης ουσία τοῦ ὀργανισμοῦ μας

Ἡ ἐπίδρασίς της στὴν ὑγεία καὶ στὴ ζωή μας

Ὅλα τὰ ὄντα. ἀπὸ τὸ μικρὸ σκουληκάκι ποὺ βοίσκετσι μέσα στὸ τυρὶ ὡς τὸ παιδάκι ποὺ κοιμᾶται στὸ λίκνο του, κλείνουν μέσα στὸν ὀργανισμό τους μιὰ μοναδικὴ στὸ εἶδος της οὐσία. μὲ πολύπλοκη χημικὴ σύστασι ποὺ μοιάζει σὰν λίπος καὶ πού, ὡστόσο εἶνε ἕνα εἶδος οἰνόπνευμα. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἔχει ἀποκληθῆ χολοστεαρίνη.

Οἱ βιοχημικοὶ γνωρίζουν σήμερα ἀπὸ ποιά χημικὰ στοιχεῖα ἀποτελεῖται αὐτὴ ἡ οὐσία. Ἀλλὰ θὰ βοίσκονταν σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀπαντήσουν στὴν ἐρώτησι: «Ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ χολοστεαρίνη καὶ ποιός εἶνε ὁ προορισμός της:»

Γιατί πραγματικά, ἡ οὐσία αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ μυστηριώδεις ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὸν ὀργανισμό μας ὅπως καὶ ὅλων τῶν ὄντων.

Ὁποιοδήποτε ὄργανο καὶ ἂν ἀναλύσωμε ἀκόμη καὶ τὸ πρωτόπλασμα τῶν κυττάρων θὰ βροῦμε μέσα σ' αὐτὸ τὴ χολοστεαρίνη. Σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία θὰ τὴν συναντήσωμε στὰ ὀργανικὰ ὑγρά. χολή. αἷμα. λύμφη κτλ., στὸν ἐγκέφαλο καὶ τὰ νεῦρα. Κάποτε, μάλιστα, ὅλη σὲ ὑγρὴ κατάστασι ἀλλὰ μὲ τὴ μορφὴ κουστάλλων.

Οἱ κούσταλλοι αὐτοὶ δημιουργοῦν ἀναρίθμητες ἀνωμαλίες καὶ ἀσθένειες ποὺ κάποτε εἶνε ἐξαιρετικὰ ὀδυνηρὲς καὶ ἐπικίνδυνες. Οἱ συνηθέστερες ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀσθένειες εἶνε οἱ χωλικοὶ τοῦ ἥπατος. ἡ χολολιθίασις. καθὼς καὶ ὡρισμένες παθήσεις τῶν νεφρῶν.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὑπάρχει μιὰ περίσσεια χολοστεαρίνης ποὺ συγκεντρώνεται σὲ διάφορα ὄργανα μὲ τὴ μορφὴ κουστάλλων καὶ παρεμποδίζει τὴν κανονικὴ λειτουργία των.

Φαίνεται ὅτι γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ μας εἶνε ἀπαραίτητη ἡ παρουσία μιᾶς ὡρισμένης ποσότητος χολοστεαρίνης μέσα στὸ αἷμα μας. Ὅπως σημειώσαμε καὶ παραπάνω. ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώθωσε νὰ ἐξακριβώση ἀκόμη σὲ τί χρειάζεται αὐτὴ ἡ οὐσία. Τὸ μόνο ποὺ ξέρει εἶνε πὼς δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε χωρὶς αὐτή. Καὶ ἐπίσης ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ ξεπεράση τὸ ἀπαιτούμενο ὅριο.

Δημιουργεῖται τότε ἕνας φαῦλος κύκλος. ποὺ κάνει ἐξαιρετικὰ δύσκολη τὴν ἴασι τῶν ἀσθενειῶν. ποὺ ὀφείλονται σὲ περίσσεια χολοστεαρίνης μέσα στὸν ὀργανισμό μας. Τὸ αἷμα ἀπορρίπτει τὴν πλεονάζουσα χολοστεαρίνη ποὺ συγκεντρώνεται πλέον στὸ ἧπαρ. Ἀπὸ ἐκεῖ πεουάει στὴ χολὴ καὶ ἐπ' αὐτὴ στὸ ἔντερα. γιὰ ν' ἀποβληθῆ ἔξω ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας. Δὲν συμβαίνει ἀπολύτως. ὅμως. αὐτό. Τὰ ἔντερα ἀποροφοῦν ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ χολοστεαρίνη. ποὺ διαβιβάζεται στὸ αἷμα καὶ τὴν ξαναμοιράζουν στὸ αἷμα.

Στὸ τέλος ἡ πλεονάζουσα χολοστεαρίνη μεταβάλλεται σὲ κουστάλλους. ποὺ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ λειτουργία του ἥπατος.

Κρυσταλλικὰ ἀποθέματα χολοστεαρίνης σχηματίζονται ἐπίσης καὶ στοὺς διαφόρους ἀδένες καὶ ἰδίως στὰ ἐπινεφρίδια, τοὺς δυὸ ἀδένες ποὺ βοίσκονται πάνω στὰ νεφρά.

Τὰ ἀποθέματα αὐτὰ αὐξάνονται συνεχῶς καὶ ἀπειλοῦν πιὰ τὴν ὑγεία μας καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωή μας.

Ποῦ ὀφείλεται. ὅμως, ἡ αὔξησις τῆς χολοστεαρίνης ποὺ περιέγεται μέσα στὸ αἷμα μας:

Ἡ χολοστεσοίνη εἶνε. ὅπως εἴπαμε. μιὰ οὐσία ποὺ βοίσκεται μέσα σὲ κάθε ὄν! ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ στὴ ζωή. Ἡ ἀνανέωσίς της γίνεται μὲ τὶς διάφορες τροφές. ποὺ ἰσάγουε στὸν ὀργανισμό μας. Ἀπ' αὐτὲς τὶς τροφὲς ἐκεῖνες ποὺ περιέγουν μεγαλύτερη ποσότητα χολοστεαρίνης εἶνε τὰ κρέατα. τὰ αὐγὰ καὶ τὰ γοοταρικά.

Κατάγησις αὐτῶν τῶν τοοφῶν αὐξάνει ἀμέσως τὴν ἀναλογία χολοστεαρίνης. ποὺ εἶνε ἀπαραίτητη στὸν ὀργανισμό μας καὶ ἐκθέτει σὲ σοβαρώτατο κίνδυνο τὴν ὑγεία μας.

Ἐκεῖνοι. λοιπόν. ποὺ ἀπειλοῦνται εἶνε οἱ ἄνθοωποι ποὺ κάνουν κατάγησι τοοφῶν ποὺ περιέγουν μεγάλη ποσότητα χολοστεαρίνης.

Ἂς τὸ ἔγουν λοιπόν. αὐτὸ ὑπ' ὄψιν τους τόσο οἱ κοεοφάγοι. ὅσο καὶ οἱ γοοτοφάγοι καὶ ἂς κανονίσουν ἀναλόγως τὴ δι αἰτά τους. Εἶνε ζήτημα ὑγείας ζήτημα ζωῆς.

Ὡς τὰ τελευτσῖα γόνια. ἡ χολοστεαρίνη ἐθεωοεῖτο σὰν μιὰ οὐσία ἐπικίνδυνη στὸν ὀργανισμό μας. Ἡ σημεοινὴ ἐπιστήμη. ὅμως ἔγει διαφοετική γνώμη. Ἡ χολοστεαρίνη εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ εἶνε ἀπαραίτητες στὸν ὀργανισό μας. Δὲν μποοοῦμε νὰ κάμωμε γωοὶς αὐτή. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ξεπεοάσωμε τὸ ὡοισμένο ὅοιο ἡ οὐσία αὐτὴ γίνεται βλαβεοή καὶ καταστοεπτική.

Ἡ ἐνέργειά της εἶνε ἐξαιοετικὰ ὕπουλη. Ὑποσκόπτει σιγὰ σιγὰ τὸν ὀργανισμὸ τῶν ἀνθοώπων ποὺ παοουσιάζουν ἔλλα τὰ ἐξωτεοικὰ γνωοίσματα μιᾶς καλῆς ὑγείας. Μιὰ μέοα. οἱ ἄνθοωποι αὐτοὶ νοιώθουν τὶς δυνάμεις τους νὰ πέφτουν ἀπότομα. Καί. συνηθέστεοα νομίζουν ὅτι ἔγουν γίλιες δυὸ ἄλλες ἀσθένειες ὥς ποὺ νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ μοναδικὴ ἀσθένεια ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσγουν εἶνε ἡ περίσσεια χολοστεαρίνης μέσα στὸν ὀργανισμό τους.

Ἡ περίσσεια χολοστεαρίνης φαίνεται ἐπίσης ὅτι ἐπηοεάζει τὴν ἀναπαραγωγικὴ δύναμι τοῦ ἀνθοώπου. καθὼς καὶ τὶς διανοητικὲς λειτουργίες τοὺ καὶ ὅτι εἶνε ἡ ἄμεση ἢ ἔμμεση αἰτία πολλῶν νευοικῶν παθήσεων.

Οἱ μυῖγες καὶ ἡ κληρονομικότης

Ὁ καθηγητὴς Λεωνίδας Γκολντσταΐν ἀσχολεῖται στὸ ἐργαστήριό του στὸ Παρίσι, μὲ ἔρευνες καὶ πειράματα πάνω στὶς μυῖγες γιὰ ν' ἀνακαλύψη διαφόρους νόμους τῆς κληρονομικότητος. Γιατὶ μιὰ μυῖγα π.χ τοῦ εἴδους «Δροσόφιλος» γεννιέται, ἐνηλικιώνεται καὶ πεθαίνει σὲ 10 μέρες μόνον. Ἐπομένως μιὰ γενεὰ ἐπιστημόνων μποοεῖ νὰ κάνη παοατηοήσεις πάνω σὲ 2.000 γενεὲς αὐτῆς τῆς μυίγας. ἐνῶ γιὰ τὶς ἰδίες παοατηοήσεις πάνω σὲ ἀνθοώπους θὰ χοειζόντουσαν 60.000 χόνια! Ἰδίως στὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες ἡ νέα αὐτὴ ἐπιστήμη τῆς κληοονομικότητος ἔχει πάοει τεοάστιες διαστάσεις κι ἔχει γίνει ἀκοιβὴς σχεδὸν ὅσο καὶ τὰ μαθηματικά. Ἔχει κατοοθώσει νὰ δημιουογῆ ἀκόμη καὶ καινούογια ζωϊκὰ εἴδη. π.χ. κότες ποὺ νεννοῦν δέκα φοοὲς πεοισσότεοο ἀπ' τὶς ἄλλες ἀγελάδες μὲ δεκαπλάσιο γάλα, κλπ. Ὁ καθηγητὴς Γκολντσταΐν ἀσχολεῖται εἰδικῶς μὲ τὸν τοόπο νὰ κάμη τὰ ζῶα — καὶ τοὺς ἀνθοώπους ἀκόμη — ἀποσθλητα ἀπὸ διάφοοες ἀοοώστειες Πειοαματίζεται μὲ 120 εἴδῶν μυίγες. Δὲν εἶνε ὡστόσο πολλὰ ἂν σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ὑπάοχουν πλέον, ἀπὸ 2.000 εἴδη αὐτῶν τῶν ἐντόμων!

Τὸ οὐράνιον σὲ 4 κομμάτια

Στὸ ἐργαστήριο τοῦ διασημου Γάλλου ἐπιστήμονος Φοεντεοίκ Ζολιὸ. φαίνεται ὅτι κατωοθώθη ὁ χωοισμὸς τοῦ ἀτόμου τοῦ οὐοανίου σὲ 3 ἢ σὲ 4 μέοη κι' ὄχι σὲ 2 μόνον ὅπως στὴν ἀτομικὴ βόμβα. Ὡστόσο ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ἔχει ποοσωοινῶς θεωοητικὴ μόνον σημασία γιατὶ ἡ ἐνέργεια ποὺ παοάγεται ἔτσι εἶνε πολὺ μικοότεοη ἀπὸ ἐκείνη. ποὺ ἐκλύεται κατὰ τὴ διχοτόμησι τοῦ ἀτόμου.

Ἡ χορτοφαγία τοῦ Μπέρναρ Σῶ

Ἕνας ἀπ' τοὺς φανατικώτεοους ὀπαδοὺς τῆς χοοτοφαγίας εἶνε ὁ Μπέονας Σῶ. Βεβαιώνει ὅτι εἶνε ἀνοησία νὰ πιστεύη κανεὶς ὅτι τοέφοντσι ἀνεπαοκῶς ὅσοι δὲν τοῶνε κοέας Δηλώνει ἐπίσης ὅτι εἶνε ἐχθοὸς τῆς κοεωφαγίας νιὰ λόγους αἰσθητικούς. ὑγιεινοὺς καὶ πρακτικούς.

—Ἂν ὅλοι ἀκολουθοῦσαν τὸ παράδειγμά μου. λέει. ἡ ἀνθοωπότης θὰ ἐξοικονομοῦσε τόσα ἑξόδα καὶ ἐργασία. ποὺ χοειάζονται νιὰ τὴ διατοοφὴ καὶ τὸ σκότωμα τῶν ζώων. τῶν πουλεοικῶν καὶ τῶν ψαοιῶν!

Πρέπει ὡστόσο νὰ παοαδεχθοῦμε ὅτι ἡ χοοτοφαγία ξυπνάει τὰ αἱμοβόοα ἐνστικτα γιατὶ ὁ Σῶ ποοσθέτει:

—Ξέοω ὅμως ὅτι ἂν σταματούσαμε νὰ σκοτώνουμε τὰ ζῶα θὰ μᾶς ἐξώντωναν ἐκεῖνα στὸ τέλος! Γι' αὐτὸ συνιστῶ στοὺς χοοτοφάγους φίλους μου νὰ σκοτώνουν τὰ ζῶα. μὲ τὴν ἴδια ἐμμονὴ ὅπως οἱ κοεωφάγοι!

Ἀσπιρίνη μὲ βιταμίνες

Ἀνακαλύφθηκε τελευταίως ὅτι ἡ ποοσθήκη μιᾶς ποσότητος βιταμίνης Α στὴν ἀσπιρίνη αὐξάνει σημαντικὰ τὴ θεοαπευτικὴ της ἐνέογεια ἰδίως δὲ ἐμποδίζει τὶς διαταοαχὲς τῆς θοομβωτικῆς ἱκανότητος τοῦ αἵματος ποὺ ποοκαλοῦνται ἀπὸ ἰσχυοὲς δόσεις αὐτοῦ τοῦ φαομάκου. Ἡ ἀπαιτουμένη ποσότης βιταμίνης εἶνε ἐλάχιστη. Τὰ πειοάματα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ βιτσμινοῦχος ἀσπιοίνη εἶνε ἐξαιοετικὰ ἀποτελεσματικὴ κατὰ τῶν ουευματισμῶν καὶ τῆς ἀοθοίτιδος.

Τὰ ἀρώματα ποὺ ὁδηγοῦν στὸ διαζύγιο

Ὅπως βεβαιώνει ἕνας ἀοματοποιὸς τῆς γαλλικῆς πόλεως Γκοὰς πολλοὶ γάμοι διαλύονται γιατὶ ἡ ὀσφοησις τοῦ συζύγου τὸν ἀπομάκουνε ἀπ' τὴ γυναῖκα του! Ὑπάοχουν δηλαδή. κατὰ τὴ θεωοία αὐτή, «ὀσφοαντικὲς ὁμάδες» ἀνθοώπων. ποὺ συγκοούονται ἢ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Δύο ἄτομα λοιπὸν διαφοοετικῶν ὁμάδων δὲν μποοοῦν νὰ ταιοιάσουν ποτέ. Συνεπῶς. ποὶν παντοευτῆ ἕνα ζευγάοι. θὰποεπε νὰ συνβουλεύεται τὸν «εἰδικὸ τῶν ἀομάτων»! Αὐτὸς ξέοει νὰ συστήση σὲ κάθε ἄνθοωπο τὸ ἄομα ποὺ τοῦ ταιοιάζει. καὶ στὸ σύντοοφο τῆς ζωῆς του ἕνα ἄομα «συμπληοωματικό». Μόνον ἔτσι θ' ἀποτελέσουν οἱ δυό τους ταιοιασμένο ζευγάοι.

Ἐξ ἄλλου μ' ἕνα κατάλληλο ἄομα. μιὰ γυναῖκα μποοεῖ νὰ φανῆ ἐντελῶς ἀλλοιώτικη. Ἐνῶ π.χ. εἶναι ἐκ φύσεως δειλὴ νὰ φανῆ τολμηοή. ποοκλητική... Ὡς τώοα ὅμως. ἡ βιομηχανία τῶν ἀομάτων δὲν ἐπιχείοησε ἀκόμη νὰ ἐπιτύχη ἀνάλογα ἀποτελέσματα καὶ στοὺς ἄντοες!.

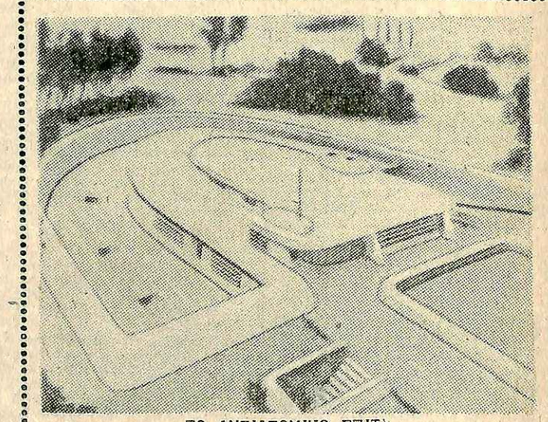

ΤΟ ΑΝΤΙΑΤΟΜΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Ἕνας Ἀμεοικανὸς ἀοχιτέκτων ἐξέθεσε ποὸ ἡμεοῶν στὴ Ν. Ὑόοκη τὸ ποότυπόσωμα τοῦ ἀντιατομικοῦ σπιτιοῦ τοῦ μέλλοντος! Οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ ἀντέχουν σὲ πολὺ ὑψηλὲς θεομοκοασίες καὶ ποοστατεύουν μὲ ἀσφάλεια ἀπὸ τὶς ἀτομικὲς βόμβες τοὺς ἐνοίκους. Στοιχίζει δὲ μόνο 192 ἑκατομμύοια δοαχμὲς!...

ΟΙ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΕΠΙΔΡΟΥΝ ΣΤΟΝ ΨΥΧΙΚΟ ΜΑΣ ΚΟΣΜΟ

Ὁ ρόλος τῶν διαφόρων χορταρικῶν

Ὅλοι γνωρίζουμε τὴ σημασία ποὺ ἔχουν οἱ Βιταμίνες γιὰ τὴν ὑγεία μας. Ἀλλ' ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασίς των φαίνεται ὅτι δὲν περιορίζεται μόνο στὸ σῶμα μας. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων δόκτωρ Πράτ. ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσαετεῖς μελέτες καὶ πειράματα. κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Βιταμίνες ἐπιδροῦν ἐπίσης στὸ πνεῦμα μας. διεγείρουν τὸν ψυχικό μας κόσμο καί, μὲ μιὰ λέξι, διαμοοφώνουν τὴν ποοσωπικότητά μας. Τονίζει, ὅμως. ὅτι τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ παοουσιάζουν οἱ βιταμίνες ποὺ πεοιέγονται στὰ λαχανικὰ καὶ στὰ φοοῦτα καὶ ὄχι ἐκεῖνες ποὺ παοασκευάζονται στὰ χημικὰ ἐογαστήοια. Γιὰ τὶς τελευταίες. παοατηοεῖ ὅτι δὲν φαίνονται νὰ ἐπιδοροῦν καὶ στὸν ψυχικὸ μας κόσμο. μολονότι εἶνε ἀναμφισβήτητη ἡ ἐπίδρασίς των στὸν ὀργανισμό μας.

Γι' αὐτὸ συνιστᾶ ν' ἀναζητοῦμε τὶς Βιταμίνες στὰ διάφοοα χοοτάοικά καὶ τὰ φοοῦτα. ποὺ μᾶς τὶς ποοσφέοουν σὲ μοοφὴ ποὺ γίνεται εὔκολα ἀφομοιώσιμη ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας καὶ συνεπῶς τοῦ ἐπιτοέπει ν' ἀντλήση ἀπ' αὐτὲς τὴ μεγαλύτεοη δυνατὴ ὠφέλεια.

Κατὰ τὸν Ἀμεοικανὸ ἐπιστήμονα. ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδοες τῆς ἱστοοίας. ποὺ ἔδειξαν θέλησι. ἀποφασιστικότητα καὶ ἑτοιμότητα εἶχαν μιὰ ξεχωοιστὴ ποοτίμησι... στὰ σπανάκια.

Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ γοοτσικό. ποὺ εἶνε πλούσιο σὲ σίδηοο καὶ ἄλλα μεταλλικὰ ἅλατα. μποοεῖ νὰ μεταβάλη ἕνα κουνέλι σὲ λιοντάοι. σποώχνει στὶς μεγαλύτεοες ἐπιχειοήσεις τοὺς δειλούς. κάνει ὁομητικοὺς καὶ γεμίζει μὲ φιλοδοξίες τοὺς ὀκνηοοὺς καὶ τοὺς ἀδιάφοοους καὶ δίνει στὸν ἄνθοωπο τὸν πόθο τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς ἀνόδου.

«Τοώγετε σπανάκια. συμβουλεύει ὁ δόκτωο. Ποάτ. Θὰ σᾶς δώσουν τὴν αὐτοπεποίθησι ποὺ σᾶς λείπει. θὰ τονώσουν τὶς δυνάμεις σας. θὰ γαλυβδώσουν τὰ νεῦοα σας καὶ θὰ σᾶς σποώξουν ποὸς τὰ ἐμποός».

Καὶ οἱ πατάτες ἔγουν τὰ πλεονεκτήματά τους.

Κατὰ τὸν δόκτοοα Ποάτ. ἡ μεγαλύτεοη ὑπηοεσία ποὺ μᾶς ποοσφέοουν οἱ πατάτες στὸν ὀργανισμό μας εἶνε ὅτι ηὐεμοῦν τὰ νεῦοα μας καὶ μᾶς ποοστατεύουν ἀπὸ τὶς δυνατὲς συγκινήσεις.

Ἡ παοομιμώδης ψυγοσιμότης τῶν Σκωτσέζων ἀποδίδεται στὴ κατάγησι πατάτας ποὺ ἔκαναν κατὰ τὶς ποοηγούμενες δεκαετηοίδες.

Ὁ ρόλος τῶν φασολιῶν εἶνε πιὸ λεπτός. Μᾶς δίνουν στὸ ὕπνο μας ὄμοοφα καὶ γλυκὰ ὄνειοα.

«Ὁ ρόλος τῶν αὐτὸς εἶνε σημαντικώτατος. λέει ὁ δόκτωο Ποάτ. Γιατί, ὅπως εἶνε γνωστό ἀφιεοώνουμε τὸ τέταοτο σχεδὸν τῆς ζωῆς μας στὸν ὕπνο. Καί. ἐξ ἄλλου, ὅπως ξέοουμε ἀπὸ τὴν καθημεοινὴ πεῖοα. ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ὕπνο μὲ καλὰ καὶ εὐχάοιστα ὄνειοα. σηκωνόμαστε εὐδιάθετοι καὶ πρόθυμοι γιὰ ἐογασία».

Τὰ μπιζέλια διεγείοουν τὸ πνεῦμα μας. μᾶς γεμίζουν θάοος καὶ μᾶς κάνουν ν' ἀντιμετοπίζωμε μὲ πεοισσότεοη ἀποφασιστικότητα τὶς ἐναντιότητες τῆς ζωῆς.

«Ἀλλά, συμβουλεύει ὁ δόκτωο Ποάτ. δὲν ποέπει νὰ κάνετε κατάχοησι στὰ μπιζέλια. Γιατὶ κάνουν τὸν ἄνθοωπο ξένοιαστο ἐπιπόλαιο καὶ ἀδιάφοοο. Καταντάει. στὸ τέλος. νὰ τὰ βλέπη ὅλα οὐδέν καὶ αὐτὸ ὑπάοχει κίνδυνος νὰ τοῦ στοιγίση κάποτε πολὺ ἀκοιβά».

Ἂν πάλι βασανιζόσαστε ἀπὸ ἕναν ἄτυχο ἔοωτα. τοώγετε καοότα.

Τὰ καοότα δὲν δίνουν μόνο γαλακτώδη γοοιὰ καὶ διαφάνεια στὴν ἐπιδεομίδα. ἀλλ' ἔγουν ἐπίσης τὴν ἰδιότητα νὰ κατασιγάζουν τὰ βίαια πάθη μας καὶ νὰ ἐξασφαλίζουν στὸ λογικό μας τὴν ὑπεοοχή.

Τὰ κοκκινογούλια δυναμώνουν τὴ θέλησί μας καὶ κάνουν τὸν ἄνθοωπο πιστὸ καὶ σταθεοό.

Ἡ «σικοέα» κάνει τὸν ἄνθοωπο νὰ κοιμᾶται μ' ἀνοιγτὰ τὰ μάτια. Εἶνε ἕνα ἐλαφοότατο καὶ ἀνώδυνο ὑπνωτικό. Γι' αὐτό, ὁ δόκτωο Ποάτ τὸ συνιστᾶ σ' ἐκείνους ποὺ ὑποφέοουν ἀπὸ μεγάλους ψυχικοὺς πόνους καὶ ἔγουν ἀνάγκη ἀπὸ λησμονιά.

Ὁ Ἀμεοικάνὸς ἐπιστήμων συνιστᾶ. ἐξ ἄλλου, τὰ φασολικὰ στοὺς ἀνθοώπους ποὺ εἶνε ὀξύθυμοι καὶ εὐεοέθιστοι. Γίνονται πιὸ ἤοεμοι καὶ ἀποφεύγουν τὶς Βιαιότητες.

Οἱ τομάτες. τέλος ἐξάπτουν τὴ φαντασία καὶ διευκολύνουν τὴ διανοητικὴ ἐογασία.

◆◆

Ἕνα γιγαντιαῖο κυκλοτρόνιον

Τὸ πανεπιστήμιο τοῦ Ρότεοστεο θ' ἀποκτήση ποοσεχῶς τὸ μεγαλείτεοο κυκλοτοόνιον ποὺ ὑπάοχει στὸν κόσμο. Τὸ κυκλοτοόνιο αὐτὸ θὰ μποοῆ νὰ μεταδώση στὰ ἠλεκτοόνιο μιὰν ἐνέογεια 200 ἑκατομμυοίων ἠλεκτοικῶν βόλτ. Ὁ μαννήτης του θὰ ἔχη μῆκος 8 μέτοων. ὕψος 5 μέτοων καὶ πάχος 3 μέτοων. Τὸ βάοος του θὰ εἶνε 1100 τόννων.

Ἡ ραδιενέργειαι ποὺ σκοτώνει

Πολὺ τοομεοώτεοες συνέπειες ἀπ' τὴν ἔκοηξι τῆς ἀτομικῆς βόμβας μποοεῖ νὰ χουν τὰ θανατηφόοα ραδιενεογὰ μόοια ποὺ παοασύοονται κατόπιν ἀπ' τὸν ἀνεμο σὲ μεγάλη ἔκτασι. Τέτοια μόοια βοέθηκαν πάνω ἀπ' τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. μιὰ βδομάδα μετὰ τὸ πείοαμα τοῦ Μπικίνι ἀλλὰ μὲ πολὺ ἀδύνατη καὶ ἀθλιᾶ πιὰ ραδιενέογεια. Ὅταν ὅμως ἡ ραδιενέογεια εἶνε δυνατὴ καταστοέφει κάθε ζωντανὸ ἰστό. Μόνον βαθειὰ ὑπόγεια καταφύγια μποοοῦν ἴσως νὰ ποοφυλάξουν μεοικοὺς ἀνθοώπους ἀπ' αὐτήν. Ἀλλὰ ὅταν βγοῦν κατόπιν ἀπὸ κεῖ. θὰ βοοῦν νεκοωμένο κάθε ζωϊκὸ καὶ φυτικὸ πλάσμα. Ὁ ἐπιτιθέμενος σ' ἕνα πόλεμο μποοεῖ νὰ δηλητηοίαση μὲ ραδιενέογεια τὴν ἀπόσφαιοα μιᾶς ἐχθοικῆς χώοας. χοησιμοποιῶντας ὅμως ποοϊόντα ποὺ ἡ ἐνέογειά τους διαοκεῖ ἐπὶ ὡοισμένο χοονικὸ διάστημα. οὕτως ὥστε νὰ μποοῆ κατόπιν ὁ κατακτητὴς νὰ ποοχωοήση ἀκινδύνως μέσα σ' αὐτὴ τὴ χώοα.

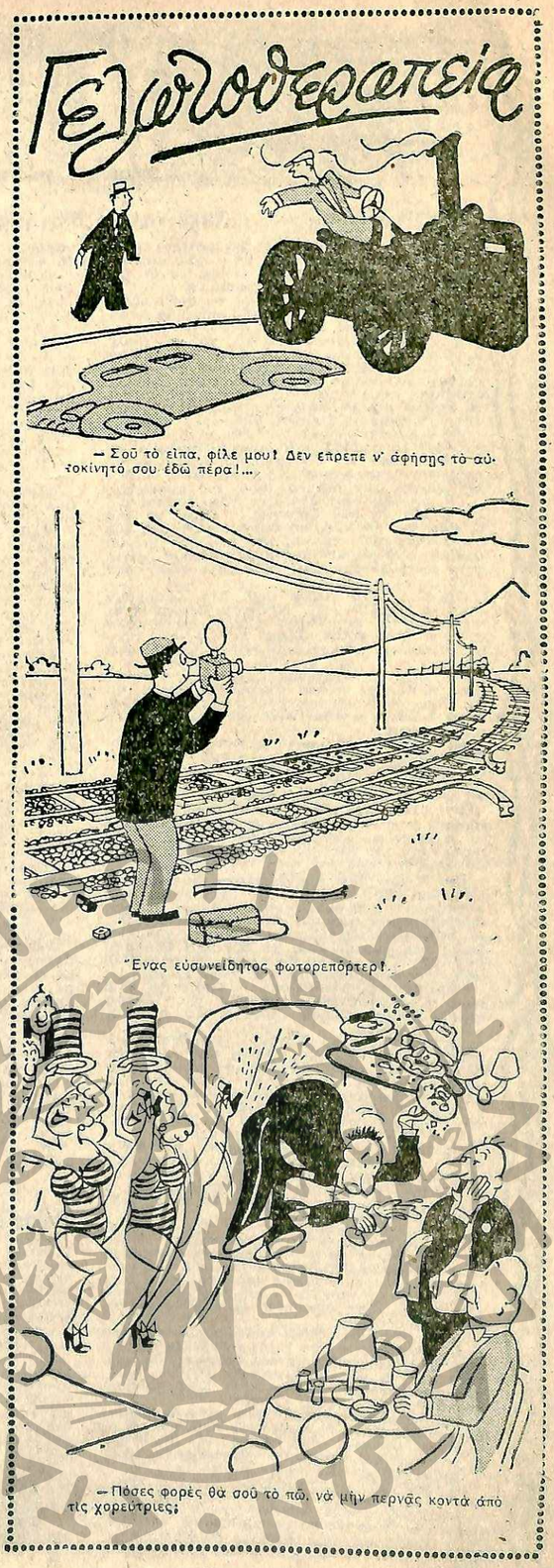

Όταν μιλοῦν ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Συγκινητικό διήγημα

ΜΗΝ ἀπορήσης πολύ, ἀναπημένε μου, ὅταν λάβῃς αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ μένα, τὴν τρυφερὴ γυναικούλα σου ποὺ ἀπ τὸν καιρὸ τοῦ γάμου μας δὲν ἔπεψε νὰ ζῇ στὸ πλευρό σου, ἀπόλυτα εὐτυχισμένη.

Φαίνεται ἴσως παράλογο τὸ νὰ σοῦ γράφω, ἐνῶ θάταν τόσο ἁπλὸ ν' ἀκουμπήσω τὸ κεφάλι μου στὸν ὦμο σου νὰ δέσω τὰ μπράτσα μου γύρω στὸ λαιμό σου καὶ νὰ σοῦ μουρμουρίσω χαδιάρικα γλυκὰ αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Φαίνεται ἴσως παράλογο τὸ νὰ περιμένω τὴ στιγμὴ ποὺ θάμαι μόνη γιὰ νὰ ἑτοιμάσω κουφὰ αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ νὰ σοῦ τὸ στείλω στὸ γραφεῖο σου, ἐνῶ σὲ εἰδα πρὸ ὀλίγου καὶ θὰ σὲ ξαναδῶ ἀπόψε.

Κι ὅμως ἔτσι εἶνε!... Ἔτσι εἶνε, νιστὶ ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ, κάτι λίγο πολὺ λοιχο ἰδιαίτερο, ποὺ δύσκολα θὰ μποροῦσα νὰ τὸ ἐκφράσω μὲ λόγια. Στὸ χαρτὶ ὅμως, νοιώθω τὸν ἑαυτό μου πιὸ τολμηρὸ πιὸ εὐγλωττο.

Ὦ μὴ φοβᾶσαι! Δὲν εἶνε πολὺ σοβαρὸ αὐτὸ ποὺχω νὰ σοῦ διηγηθῶ... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴ χθεσινὴ βραδυιὰ μας γιὰ μιὰ συνάντησι ποὺ κάναμε καὶ ποὺ, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, φάνηκε ἀσήμαντη. Δὲν εἴπαμε τίποτε τότε οὔτε οὐ οὐτ' ἐγώ. Ἐσὺ μόνο χλώμιασες λίγο...

Βλέπεις, ἀναπημένε μου, δὲν ὑπάρχουν μυστικὰ μεταξύ μας Ἡ ἀγάπη μας εἶνε ἀσυγνέφιαστη ἐπειδὴ τὰ εἴπαμε πάντα ὅλα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ξέρω λοιπὸν ὅτι, πρὶν μὲ γνωρίσῃς, εἶχες γιὰ πολὺν καιρὸ ἕνα δεσμό.

Ὦ δὲν σὲ κατηγορῶ καθόλου γι' αὐτό! Δὲν μὲ ἤξερες ἀκόμη ἤσουν ἐλεύθερος Κι' ἂν ἀλλιῶς τε θυμίσαμε κάποιαν ἄλλη γιὰ μένα, αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποδεικνύει πὼς μ' ἀναπούσες περισσότερο.

Δὲν φάνηκα ἀδιάκριτη σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὑπάρχουν ὡστόσο πράγματα ποὺ τὰ ξέρουμε ποὺ τὰ μαντεύουμε ἢ ποὺ τὰ μάθαμε τυχαίως. Ἔτσι λοιπὸν ἔμαθα ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ δὲν ἦταν κακὴ γυναίκα — πῶς μποροῦσε ἄλλωστε νἄταν κακή, ἀφοῦ σ' ἀγαποῦσε; — εἶχε πονέσει γιὰ τὸ χωρισμό σας κι' εἶχε νίνει κατόπιν ὅ τι γίνονται αὐτὲς ποὺ ὑπέφεραν ἔτσι καὶ ποὺ βρέθηκαν ξαφνικὰ χαμένες στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς...

Ναί ξέρω, δὲν εἶνε ἀπόλυτα δικό σου τὸ φταίξιμο. Ἐσὺ διέκοψες τὶς σχέσεις σας μὲ εἰλικρίνεια σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξέρει τὴ ζωή. Δὲν τῆς εἶχες ὁρκισθῆ αἰώνια ἀγάπη... οὔτε κι' αὐτὴ ἀλλωστε. Ἔμαθα ἀκόμη τὶς προσπάθειές της κατόπιν γιὰ νὰ βρῇ μιὰ δουλειά, ὅταν δὲν εἶχε πιὰ τὸ δικό σου στήριγμα. Ἔμαθα τὸ κατρακύλισμά της λίγο - λίγο.

Ἐσὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσες μὲ ἔρωτα κι' ἔτσι εἶσαι ἀδιάφορος στὴν ἀνάμνησί της. Ἀκόμα πιὸ ἀδιάφορος ἔνιωσε μάλιστα ἀφ' ὅτου ἀνάπτησες ἑνένα

Ὡστόσο χθες τὸ βράδυ... Θυμᾶσαι, ἀγαπημένε μου, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ρεστωράν τῆς Μονμάρτης ὅπου πήγαμε νὰ σουπάρουμε μετὰ τὸ θέατρο; Κατὰ τὴ 1 μπῆκε ἐκεῖ μιὰ νέα γυναίκα, φανταχτερὰ ντυμένη καὶ μακιγιαρισμένη χτυπητὰ μὲ τὸ ὕφος τῶν γυναικῶν ἐκείνων ποὺ ἀναζητοῦν τὰ βράδυα αὐτὸν ποὺ θὰ τοὺς κάνῃ τὸ τραπέζι...

Ἤρθε καὶ κάθησε ὄχι μακρυὰ μας, δίχως νὰ μᾶς προσέξῃ κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. μὲ τὶς κουρασμένες κινήσεις μιᾶς γυναίκας ποὺ βαρέθηκε τρομερὰ τὴ ζωή της. Σήκωσες τὸ κεφάλι σου καὶ τὴν κύτταξες. Σὲ εἶδε κι' ἐκείνη. Τότε χλώμιασες...

Πιστεύω πὼς θάθελες πολὺ νὰ φύγουμε. Μὰ μόλις εἴχαμε φτάσει, καὶ σοῦχα πῆ ὅτι μ' ἄρεσε πολὺ τὸ κέντρο ἐκεῖνο. Προσποιήθηκες λοιπὸν ὅτι ἐνδιαφερόσουν γιὰ ἕνα χοντρὸ κύριο ποὺ καθόταν πρὸς τὰ δεξιά μας καὶ ποὺ ἔκανε πνεῦμα — ἐνῶ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ εἶχε κάμει τόση ἐντύπωσι βριοκόταν ἀπ τὸ ἄλλο πλευρό.

Ἐνῶ εἶχα καταλάβει ἀμέσως: Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ εἶχες ἐγκαταλείψει γιὰ χάρ; μου, ἀφοῦ εἶχες ζήσει τόσον καιρὸ μαζί της!... Γιὰ νὰ κτίσουμε τὴν εὐτυχία μας, εἶχε καταστραφῆ ἡ δική της Εἶχε κυλήσει στὸ βοῦρκο!

Δὲν νοιώθω καμμιὰ ζήλεια καμμιὰ πικρία ἀναπημένε μου. Τὸ παρελθόν σοῦ δὲν μὲ ἀφορᾶ Ξέρω πὼς εἶνε νεκρό. κι' ἀπόδειξις ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ σὲ στενοχώρησε ἀλλὰ ὄ' ἄφισε ἀπίσθη. Κι ἐκείνην τὸ ἴδιο...

Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ κάτι: Ἐνῶ ἐσὺ ἐπέμενες νὰ δείχνῃς προσποιητὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ χοντρὸ κύριο ποὺ ἀφόρευε, ἐνῶ κύτταζα τὴ γυναίκα αὐτή, τὴν κύτταζα μ' ὅλη μου τὴν ψυχή... Μὲ κύτταζε κι' ἐκείνη... Κι' οἱ δυό μας δίχως μίσος, δίχως ἔχθρα.

Καταλάβαινα ὅ,τι ὑπῆρχε στὸ βάθος τῶν ματιῶν τοῦ φτωχοῦ ἐκείνου πλάσματος, ποὺ ἀτένιζε μὲ θλίψι τὴν ὁλοφάνερη τὴ φωτεινὴ εὐτυχία μας σὰν νἄθελε νὰ πῇ:

«Νὰ αὐτὴ ποὺ τὸν κάνει εὐτυχισμένο! Ἐγὼ δὲν εἶχα τέτοια τύχη' δὲν ἤμουν πλασμένη γι' αὐτόν... Δὲν ἀνήκουμε στὸ ἴδιο περιβάλλον. Συναντηθήκαμε μόνο γιὰ λίγο δίχως νἄχουμε τὸν καιρὸ νὰ πλάσουμε μαζὶ ἀληθινὰ ὄνειρα. Τόσο τὸ χειρότερο!... Μὰ ἔτσι καταστράφηκε ἡ ζωή μου.

»Κοὶ δὲν ξαναφτιάνεται εὔκολα μιὰ ζωὴ χαλασμένη ἀπὸ ἕνα συνδεσμο τόσης διαρκείας... φάνηκα, ἄλλωστε, ἀδύνατη δειλή Δὲν μπόρεσα νὰ παλέψω νὰ συνέλθω... Κύλησα στὸν κατήφορο ὡς κάτω.

»Δὲν φταιει αὐτός! Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἡ Μοίρα δὲν τοὺς γράφει νὰ εὐτυχήσουν... Ὡς τόσο, ἂν εἶχε ἀποφασίσει ἀλλιῶς ἡ Μοίρα θάμουν ἐνῶ ἀπόψε δίπλα του κομψὴ παρακαδεμένη... ἐνῶ δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ἀνεπιθύμητη, μιὰ ἀλήτισσα ποὺ καὶ τὸ γκαρσόνι ἀκόμη τῆς μιλεῖ μὲ περιφρόνησι!... Αὐτοὶ θὰ γυρίσουν στὴ ζεστὴ ἐρωτικὴ φωλιά τους. Ἐνῶ θὰ πηγαίνω ἀπ' τὸ ἕνα στὸ ἄλλο μπάρ ὡς ὁτου κλείσουν ὅλα, περιμένοντας τὸ σύντροφο ποὺ θὰ μοῦ φέρῃ ἴσως ἡ Τύχη...»

Ἔπειτα τὰ μάτια της πῆραν μιὰ παράξενη γλύκα σὰν νὰ μοὺλεγαν:

«Κατελάβετέ τον τουλάχιστον ἐσεῖς, καλλίτερα ἀπὸ μένα, γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσετε ποτὲ τὸν πόνο τῆς ἐγκαταλείψεως!»

Ἀφοῦ μὲ κύτταξε ἔτσι — ἐμένα... τ' ἀκοῦς; ὄχι σένα! — ἔψυχε ξαφνικὰ ἐνῶ ἐσὺ ἄκουνες πάντοτε τ' ἀστεῖα τοῦ χοντροῦ κυρίου.

Ἀπ' τὴν ὥρα ἐκείνη, νοιώθω ἕνα οἶκτο ἀπέραντο γι αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη. Ὑποφέρω στὴ σκέψι ὅτι ἡ εὐτυχία μας εἶνε στημένη πάνω σὲ μιὰ τέτοια ἀπελπισία. Ἂν δὲν εἶχα ἔρθει ἐγὼ στὴ ζωή σου, ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν θάταν τώρα ἀνανκασμένη νὰ πουλιέται...

Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ κάτι γι' αὐτήν; Δὲν θὰ μποροῦσε ἕνας τοίτος ἐξ ὀνόματός μας, ἐξ ὀνόματός μου, ἂν τὸ θέλης, ν' ἀσχοληξῇ μαζί της δίχως νὰ φανῇ νὰ πρασπαθήσῃ νὰ τὴν τραβήξῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή, νὰ τὴν ξαναθάλη στὸν ἴσιο δρόμο; Μὲ τὸ χρῆμα, γίνονται πολλὰ πράγματα. Πάρε ἀπ' τὴν προῖκα μου ὅσα χρήσιμα θὰ χρειασθοῦν...

Ἂν μιὰ μέρα μάθω πὼς ἔτσι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ξανάγινε ὅ τι ἔπρεπε νὰ εἶνε, πὼς ξαναθρῆκε κάποια ἀξιοπρέπεια, κάποια ἐκτίμησι κι' ἴσως κάποια ἐλπίδα γιὰ μιὰ ἤσυχη ζωή θὰ μοῦ φανῇ τότε ὅτι ἡ εὐτυχία της εἶνε καὶ δική μου... ὅτι ἡ εὐτυχία μας ἔνινε πιὸ σταθερή, πιὸ ἀληθινή...

Ὅταν θὰ γυρίσῃς σὲ λίγο, ἀγαπημένε μου μὴ μοῦ μιλήσῃς γιὰ τίποτε μὴ μοῦ κάνῃς οὔτ' ενα ὑπαινιγμὸ γι' αὐτὸ τὸ γράμμο. Κανένο ὑπαινιγμό, ποτέ... Κάνε μόνον ὅ τι πρέπει! Σὲ θερμοπορακαλῶ...

Ναί ἐλῶ νὰ μ' ἀκούσης. Πρέπει νὰ δώσουμε λίγη χαρὰ σ' ἐκείνη ποὺ τόσο πόνεσε, ποὺ γελοῦν ἴσως τὰ χείλη της μὰ ἀσφαλῶς ἡ καρδιά της θὰ στάζη φαρμάκι.

Εἶμαι βέβαιη πὼς συμφωνεῖς μαζύ μου καὶ δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς τὴ χάρι αὐτή

Σὲ γλυκοφιλῶ καλέ μου Κοὶ οὔτε λόγο σχετικῶς. Μήν τὸ ξεχάσῃς αὐτό "Ας γίνῃ τὸ καλό, αὐτὸ μόνον σοῦ ζητῶ γλυκέ μου ἀντρούλη...

Ἡ γυναικούλα σου ποὺ σ' ἀναπαέι.

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

●

Ὁ Πασιὲρ καὶ τὰ μικρόβια

Ὅταν ὁ Παστὲρ ἀνακάλυψε τὰ μικρόβια ἔνινε ἐπανάστασις σ ὅλο τὸν κόσμο. Ὅλοι εἶχαν τρομοκρατηθῆ ἀπὸ αὐτὰ καὶ οἱ γιατροὶ συμβούλευαν τὸ κοινὸν νὰ μὴ βάζῃ τίποτα ποτὸ στόμα του, γιατὶ τὰ μικρόβια ὑπῆρχαν παντοῦ.

Μιὰ μέρα ὁ Παστὲρ ἐπῆνε στὸ ταχυδρομεῖο νὰ ρίξῃ ἕνα νοάμμα. Πλησίασε τὸν ὑπάλληλο καὶ τοῦ ζήτησε ἕνα γραμματόσημο. Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ ἔβαλε στὴ γλῶσσα του γιὰ νὰ τὸ ἀλιώσῃ.

Κατάπληκτος ὁ ὑπάλληλος οὔ φώναξε:

— Μὴ γιὰ τὸ Θεό!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Παστέρ.

— Μὰ δὲν ξέρετε λοιπόν, ὅτι εἶνε γεμᾶτο μικρόβια;

Ἂν σᾶς ἔβλεπε ὁ Παστὲρ θὰ σᾶς ἐκτελοῦσε ἐπὶ τόπου!...

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ καὶ δυστυχισμένοι σύζυγοι

Πῶς μπορεῖτε νὰ διορθωθῆτε

ΠΟΛΛΕΣ φορές, οἱ παντρεμένοι κι' οἱ παντρεμένες σκέπτονται, ὅταν καταλήξουν στὸ διαζύγιο: «Ἂν ἤξερα πόσο δυστυχισμένος (ἢ δυστυχισμένη) ἦταν κοντά μου θάκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ τὸν (ἢ τὴν) εὐχαριστήσω καὶ νὰ διασώσω ἔτσι τὸ γάμο μας!».

Ἐ λοιπόν, ἂν θέλετε, κυρία μου νὰ ἐξακριβώσετε ἐ γ κ α ί ρ ω ς κατὰ πόσον εἶνε εὐτυχισμένος κι' ἱκανοποιημένος ὁ ἄντρας σας, διαβάστε τὶς παρακάτω ἐρωτήσεις ποὺ τὸν ἀφοροῦν, κι' ἀπαντῆστε σὲ καθεμιὰ γιὰ λογαριασμό του:

1) Διακρίνεται γιὰ τὴν καλὴ συνεργασία του μὲ τοὺς ἄλλους, ἀκόμη κι' ὑπὸ συνθῆκες κρίσιμες;

2) Τὰ πηγαίνει καλὰ μὲ τοὺς συναδέλφους του, κι' ἰδίως μὲ τὸν προϊστάμενό του — ἂν ἔχῃ;

3) Δείχνει ἐκτίμησι καὶ εὐσπλαχνία στοὺς κατωτέρους του;

4) Ἀναγνωρίζει τὶς γυναῖκες ὡς ἴσες μὲ τοὺς ἄνδρες, κι' ὄχι κατάλληλες μόνο γιὰ τὴν κουζίνα;

5) Ἔχει πνεῦμα πρωτοβουλίας;

6) Ἀναλαμβάνει ἕνα μεγάλο μέρος τῶν εὐθυνῶν τοῦ σπιτιοῦ;

7) Προσέχει τὶς μικρολεπτομέρειες, ὅπως καὶ στὰ σπουδαῖα πράγματα;

8) Εἶνε καθαρός, περιποιημένος τακτικὸς στὸν ἑαυτό του, στὸ γραφεῖο του, στὴν ντουλάπα του;

9) Κάνει οἰκονομίες, ὅταν μπορῇ;

10) Σέβεται τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες. τὴν ἠθική, τὴ θοησκεία;

Ἂν ὁ ἄντρας σας τὰ συγκεντρώνῃ ὅλ' αὐτὰ — ἢ τὰ πιὸ πολλὰ — σημαίνει ὅτι εἶνε εὐτυχισμένος ἀπ' τὸ γάμο του, πρᾶγμα ποὺ θὰ φέρνει μιὰ ψυχικὴ ἰσορροπία. Ἀλλοιῶς... δὲν εἶνε ἴσως πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ ἐπιδιώξετε νὰ διορθώσετε τὴν κατάστασι.

Καὶ τώρα ὁ σύζυγος ἂς ἀπαντήσῃ στὶς παρακάτω ἐρωτήσεις γιὰ τὴ γυναῖκα του γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ἂν εἶνε εὐχαριστημένη κοντά του:

1) Εἶνε μαλακὴ καὶ καλότροπη μ' ὅλο τὸν κόσμο, πρόθυμη γιὰ συνεργασία:

2) Ἔχει μιὰ ψυχικὴ σταθερότητα, δίχως ὑπερβολικὴ εὐαισθησία;

3) Βλέπει τὸ γάμο σὰν κάτι τὸ ἱερὸ καὶ σταθερό, ὅπως οἱ γυναῖκες τοῦ παληοῦ καιροῦ;

4) Ἀποφεύγει τὶς ἐντυπωσιακὲς ὑπερβολὲς στὴ συμπεριφορά της;

5) Συμμορφώνεται πρόθυμα μὲ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ συζύγου της;

6) Ἀκουει δίχως δυσφορία τὶς συμβουλές του γιὰ τὴ διοίκησι τοῦ σπιτιοῦ;

7) Εἶνε πρόθυμη νὰ περιποιηθῇ ἕναν ἄρρωστο;

8) Εἶνε μεθοδικὴ στὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ της;

9) Εἶνε ἱκανὴ στὴ διαχείρισι τῶν ἐξόδων τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ κι' οἰκονομη νὰ ζητήσῃ βοήθεια ὅταν δὲν τὰ καταφέρνῃ;

10) Εἶνε καλὸς φίλος τοῦ συζύγου της καὶ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ μελετήσῃ τοὺς τρόπους καὶ τὶς κλίσεις του;

Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἐρωτήσεις ποὺ ἡ καταφατικὴ ἀπάντησι σ αὐτὲς δείχνει ἀπεναντίας ὅτι ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς σας εἶνε δυστυχισμένος κι' ὁ γάμος σας καταδικασμένος σὲ ἀποτυχία. Πρώτη ἡ σύζυγος ἂς ἀπαντήσῃ γιὰ τὸ σύζυγο:

1) Εἶνε νευρικός, κατσούφης;

2) Ἐκδηλώνει διαρκῶς τὴ δυσφορία του γιατὶ ὑπόκειται στὴ γνώμη τοῦ ἄλλου κόσμου;

3) Ἐπειδὴ τοῦ φαίνεται πὼς τὸν ἔχουν ἄλλοι σὲ κατώτερη θέσι, συνηθίζει εἰς ἀντιστάθμισμα νὰ φέρεται δικτατορικά, δεσποτικά στὴ γυναίκα του καὶ στὰ παιδιά του;

4) Ἀποφεύγει τὸ συναγωνισμὸ μὲ ὁποιον θεωρεῖ ἱκανώτερό του;

5) Πλάττει διαρκῶς ὄνειρα. ἀλλὰ σπανίως τὰ πραγματοποιεῖ;

6) Δὲν εἶνε πολὺ τακτικὸς στὶς ἀπαιτήσεις τῆς δουλειάς του;

7) Ἔχει κλίσι πρὸς τὸ χαρτοπαίγνιο καὶ τὴ σπατάλη;

8) Εἶνε ἀπρόσεκτος στὶς λεπτομέρειες:

9) Δὲν εἶνε πολὺ θρῆσκος;

10) Εἶνε εὐερέθιστος, ἔχει ἐξάσματα ζήλειας, ἀλλάζει εὔκολα τὸ κέφι του χωρὶς φανερὸ λόγο:

Ὅλ' αὐτὰ δείχνουν ἕνα «σύμπλεγμα κατωτερότητος», ποὺ ὁδηγεῖ συχνότατα στὸ διαζύγιο. Ὡστόσο μιὰ ὑπομονετικὴ κι' ὑποτακτικὴ γυναίκα μπορεῖ νὰ ζήσ εὐτυχισμένα μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ συγκεντρώνει ὀκτὼ ἀπ' τὰ δέκα αὐτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δυστυχισμένου συζύγου.

Κι' οἱ ἐρωτήσεις ποὺ δείχνουν τὶς δυστυχισμένες συζύγους:

1) Ἀλλάζει εὔκολα κέφι δίχως καταφανῆ αἰτία;

2) Ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό της κοινωνικῶς κατώτερο, εἶνε γκρινιάρα, τυραννικὴ κι' ἐπιθετικὴ στὸ σπίτι της;

3) Εἶνε ἀδιάλλακτη στὶς πολιτικὲς ἀπόψεις της;

4) Ἔχει ἕναν ὑπερβολικὸ ἐγωϊσμό;

5) Καυχᾶται γιὰ τὶς κατακτήσεις της μεταξὺ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου;

6) Τὶς ἀρέσουν τὰ τυχερὰ παιγνίδια;

7) Ἐπιδίδεται ὑπερβολικὰ σὲ κάθε εἴδους ἐξωτερικὴ κοινωνικὴ δράσι;

8) Ἔννοεῖ νὰ ἐξελέγχῃ τὰ οἰκογενειακὰ εἰσοδήματα:

9) Εἶνε ἀνυπόμονη καὶ ἀδέξια στὴ δουλειά της;

10) Περιποιεῖται πολὺ τὸν ἑαυτό της, παραιτελώντας τὸ σπίτι της καὶ τὶς οἰκογενειακὲς ἀνάγκες;

●●

Γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα

★ Εἶνε δυστύχημα πολλὲς φορὲς γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ εἶνε πάρα πολὺ λογική. Ὅλα τὰ λογαριάζει, ἀκόμα καὶ τὴν ἀγάπη. Ἀλλὰ ἀγάπη ζυγισμένη δὲν εἶνε ἀγάπη.

ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

★ Μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη ποτὲ στὸν ἔρωτα γυναίκας μὲ φαντασία ζωηρὴ κι' ἀχαλίνωτη. Τέτοιες γυναῖκες δὲν μποροῦν ν' ἀγαπήσουν.

ΟΥΑΪΛΔ

★ Εἶνε εὐκολώτερο νὰ τετραγωνίσῃς τὸν κύκλο, παρὰ νὰ βρῇς σταθερότητα στὸν ἔρωτα.

ΖΟΛΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΝΤΑΝΙΕΛ ΛΕΣΥΣ

Ο Ἐκδικητής

12ον

—Θάθελα νὰ ἰδῶ τὴ μαμὰ - Ἐστιεβοὺ, εἶπε ἡ Συλβαίν. "Ἴσως νὰ ξέρη ποῦ βρίσκεται ὁ μπαμπὰς ἀφοῦ τὸν εἶχε νοικάρη της. Ἀλλωστε, ἂν ξαναγυρίση θὰ πάη νὰ μὲ ζητήση ἐκεῖ, στὸ ξενοδοχεῖο της.

—Θὰ τοῦ ποῦνε τότε ὅτι σὲ πῆρα ἐνῶ μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ κατανύγιο. Καὶ θὰ μ' εὐγνωμονοῦσε, περισσότερο ἀπὸ σένα!

—Ξέρει λοιπὸν ἡ κυρα - Ἐστιεβοὺ ποῦ βρίσκομαι; ρώτησε ζωηρὰ ἡ Συλβαίν.

—Δὲν φαντάζομαι νὰ σὲ ἀπήγγαγε! φώναξε ἡ Ζαννὶν ἐυμωμένη. Λὲς νὰ κλέβω παιδιά;... Δὲν εἶνε μυστικὸ ὅτι σὲ περιμάζεψα ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Ἡ ἀγαπητή σου ἡ Ἐστιεβοὺ θὰ σὲ πετοῦσε στὸ δρόμο ἢ θὰ σὲ πουλοῦσε σὲ τίποτε σαλτιμπάγκους.

Ἡ Συλβαὶν πετάχτηκε ὄρθια. Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει κατάσπρο σὰν πανί. Τὰ μάτια της, ὑγρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰ δάκρυα ἔλαμπαν ἀπὸ ἀνανάκτησι.

—Δὲν εἶν' ἀλήθεια!... φώναξε.

"Ἕνας ξαφνικὸς καὶ δυνατὸς πάτησος τὴν ἔκαμε νὰ σωπάση.

"Επειτα ἡ κ. Σαμπριὰλ δίχως νὰ τῆς πῆ ἄλλη λέξι, τὴν ἐπῆγε πίσω στὸ οἰκοτροφεῖο, χωρὶς νὰ τῆς προσφέρη ἕνα νλυκὸ ὅπως ἔκανε πάντα. Ἡ Συλβαὶν περιφανη ἐκ φύσεως ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν ἔβλεπε τὶς ἐλκυστικὲς βιτρίνες τῶν ζαχαροπλαστείων, ἐμπρὸς ἀπ' τὶς ὁποίες περνοῦσαν.

«Ὑπερασπίσθηκα τὴ μαμὰ - Ἐστιεβοὺ – ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της. Τὸ ἴδιο θὰ κάνω πάντα ὅταν θὰ λένε κακὸ γι' αὐτήν.... ἔστω κι' ἂν μὲ σκοτώσουν!»

Εἶχε ἀποφασίσει κι' ὅλας νὰ δραπετεύση ἀπ' τὸ οἰκοτροφεῖο ὅταν θὰ μεγάλωνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ φτάση στὴ Μασσαλία, ἔστω καὶ μὲ τὰ πόδια ἂν δὲν εἶχε χρήματα γιὰ νὰ ταξειδέψη μὲ τὸ σιδηρόδρομο.

Σὠπαινε βυθισμένη στὶς σκέψεις της. Ἡ Ζαννὶν θεώρησε τὴ σιωπὴ της αὐτὴ σὰν πρόκλησι.

—Θὰ μετανοιώσης γιὰ τὴν ἀχαριστία σου τῆς εἶπε ξερά.

—Δὲν εἶμαι ἀχάριστη, νουνά...

—Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μὲ ξαναπῆς στὸ ἐξῆς νουνά!

"Οταν ἔφτασαν στὸ οἰκοτροφεῖο, ἡ Ζαννὶν εἶπε μὲ στόμφο στὴ διευθύντρια:

—Πάρτε τὴ μαθήτριά σας κυρία. Διδάξετέ της ὁ τι μπορεῖτε, γιὰ νὰ τὰ βγάλη πέρα μόνη στὴ ζωή, γιατὶ μὲ τὸ χαρακτῆρα ποὺ ἔχει δὲν θὰ βρῆ κανεμία βοήθεια.

—Σᾶς φέρθηκε ἀσχημα κυρία; Εἶνε ἀπίστευτο!... "Ενα παιδὶ τόσο καλότροπο!

—Δὲν ἔχει καρδιά, δήλωσε ἡ ὡραία Ζαννίν.

Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ φιλήση κἂν τὴ μικρὴ προστατευομένη της.

Ε'.

Τρεῖς βδομάδες ἀργότερα, ἔφτασε ἡ νιορτὴ τῆς κ. Πρυνέ. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ καλὴ γυναίκα θάκανε ὁ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ διασκεδάση τὶς οἰκοτροφους της. Τὸ πρωὶ θὰ ζιωγάνωνε μιὰ μικρὴ νιορτή. Τὸ μεσημέρι, θὰ πρόσφερε σὲ ὅλες γλυκίσματα. Θάκαναν τὸ περίπατο μιὰ ὡραία ἐκδρομὴ στὸ Δάσος καὶ τὸ βράδυ θὰ χόρευαν ὡς τὰ μεσάνυχτα.

"Οκτὼ μέρες προπονουμένως, ἡ Συλβαὶν ἔστειλε ἕνα συγκινητικὸ γράμμα στὴν κ. Σαμπριάλ:

«Κυρία... Ἀγαπητή μου νουνά.

»Ἐλπίζω νὰ εἰσθε καλὰ. Σᾶς γράφω γιὰ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω γιὰ τὸ σεβασμό μου καὶ τὴν ὑπακοή μου καὶ νὰ σᾶς στείλω τὸν τελευταῖο μου ἔλεγχο. Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἱκανοποιήσουν οἱ βαθμοί μου. Θάθελα, κυρία, νὰ σᾶς λέω ἀκόμη «ἀγαπητή νουνά» μου ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε. Δὲν ἔχω κανένα δικό μου στὸν κόσμο... Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω... ἀλλὰ κλαίω τώρα ποὺ σᾶς γράφω γιατὶ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα πτωχὸ κοριτσάκι.

»Θάθελα πολὺ νὰ μάθω ὅτι δὲν εἶσθε πιὰ θυμωμένη μαζί μου... Τὴν ἑπομένη Πέμπτη εἶνε ἡ νιορτὴ τῆς κ. Πρυνέ. "Ολες οἱ μαθήτριες κάνουν ἔρευνο, γιὰ νὰ τῆς προσφέρουν μιὰ ὡραία ἀνθοδέσμη. Πέρυσι μοῦ δώσατε 50 φράγκα γι αὐτὸ τὸ σκοπό "Αν θελήσετε νὰ μοῦ στείλετε κι' ἐφέτος κάτι, θὰ σᾶς εὐχαριστήσω μ' ὅλη μου τὴν ψυχή! Σᾶς φιλῶ ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε.

»Συλβαὶν Ραμερί».

Τὴν προπαραμονὴ τῆς νιορτῆς ἡ ὑποδιευθύντρια τῆς εἶπε:

—Ἡ νουνά σου, μικρούλα μου, ἔστειλε ἀπ' εὐθείας σὲ μένα τὴ συνεισφορά σου γιὰ τὰ λουλούδια τῆς κ. Πρυνέ. Τί καλὴ ποὺ εἶνε! "Εδωσε 100 φράγκα...

Ἡ μικρὴ ἔτρεξε στὸν κοιτῶνα γιὰ νὰ κλάψη χωρὶς νὰ τὴ βλέπουν.

Ἡ σιωπή, ἡ περιφρόνησι τῆς «γουνᾶς» της τῆς ἔκαναν περισσότερο κακὸ ἀπὸ κάθε τιμωρία. "Ενοιωθε μᾶλλον φόβο παρὰ ἀγάπη γιὰ τὴν κ. Σαμπριάλ. Ὡστόσο ἡ παιδικὴ καρδιὰ τῆς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ στοργή, ἔστω κι' ἀμφίβολη.... Μουρμούριζε μὲ πόνο ἀνάμεσα στοὺς λυμούς της, τὴ λέξι «γουνά»

«Θύμωσε γιατὶ τῆς μίλησα γιὰ τὴ μαμὰ - Ἐστιεβοὺ – συλλογίσθηκε. "Ω, ἡ καϋμένη ἡ μαμὰ - Ἐστιεβοὺ δὲν θὰ μ' ἔκανε ποτὲ νὰ κλάψω... Μὲ ἔξαναε ἄραγε;... Γιατὶ δὲν ἔρχεται καθόλου, ἀφοῦ ξέρει ποῦ βρίσκομαι;...».

Μιὰ ἰδέα τῆς ἦρθε ξαφνικὰ Σκούπισε τὰ μάτια της καὶ κοτέβηκε στὸ μάθημα. Δὲν ἦταν πιὰ τὸ ἴδιο παιδί. Μιὰ καινούργια σοβαρότης σφράγιζε τώρα τὸ προσωπάκι της Τα μάτια της εἶχαν μιὰ ἔκφρασι ἀποφασιστική

«Θὰ γράψω στὴ μαμὰ - Ἐστιεβοὺ» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της θάκανε κάτι κρυφο, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ὁμολογήση. Ἡ καρδιὰ της χτυποῦσε γοργὰ ἐνῶ ἔγραφε σ' ἕνα φύλλο χαρτὶ κομμένο ἀπ' τὸ τετράδιό της:

«Ἀγαπητή μου μαμὰ - Ἐστιεβού. Θυμᾶσθε ἀκόμη τὴ μικρὴ σας Συλβαίν; Μὲ πήραν ἀπὸ κοντά σας δὲν ξέρω γιατί. Εἶμαι ὁλομόναχη... καὶ πολὺ δυστυχισμένη! Πόσο θάθελα νἄμουν ἀκόμη μαζί σας... νἄμουν ἡ κορούλα σας!... Γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπούσατε καὶ σεῖς. Ἐλᾶτε νὰ μὲ πάρετε. Εἶμαι κλεισμένη στὸ οἰκοτροφεῖο τῆς κ. Πρυνέ στὴν ὁδὸν Ἀκακιῶν, στὸ Παρίσι. Ἂν ξέρατε πόσο εἶμαι θλιμμένη!... Σᾶς ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ σᾶς φιλῶ νλυκά.

»Ἡ μικρή σας Συλβαίν».

Κατάφερε κατόπιν νὰ βρῆ ἕνα φάκελλο κι ἔγραψε πάνω τὴ διεύθυνσι.

Την ἡμερα τῆς γιορτῆς τῆς διευθυντρίας, καθὼς πήγαιναν ὅλες οἱ μαθήτριες στὸ Δάσος ἡ Συλβαὶν εἶπε σιγὰ στὴ φίλη της Ματθίλδη, ποὺ βρισκόταν δίπλα της:

—"Αφισέ με νὰ πάω ἐγὼ ἀπ' τὴ μεριὰ τοῦ τοίχου...

—Γιατί; ρώτησε ἐκείνη μὲ ἀπορία.

—Γιὰ νὰ βλέπω καλλίτερα τὶς βιτρίνες. Στὸ πρῶτο γραμματοκιβώτιο ποὺ συνάντησαν, ἡ μικρὴ ἔρριξε μέσα τὸ γράμμα της, μὲ ταχυδακτυλουργικὴ ἐπιδεξιότητα.

Δὲν τοῦ εἶχε βάλει γραμματόσημο. Ποιὸ νὰ τὸ βρῆ;... Μὰ θἄφτανε ἔτσι στὸν προορισμό του; "Η θὰ τὸ ἄνοιγαν στὸ ταχυδρομεῖο. θὰ μάθαιναν ποιὸς τὸστειλε καὶ θὰ τὴν ἔβαζαν φυλακή;... Χίλιες σκέψεις ἐλπίδες καὶ φόβοι περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλουδάκι της...

Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ μάθη ἂν ἡ κυρα - Ἐστιεβοὺ εἶχε λάβει τὸ γράμμα της;... "Εβλεπε μὲ τὴ φαντασία της τὸν ταχυδρόμο νὰ μπαίνη στὸ ξενοδοχεῖο, νὰ πῆς τὸ δίνη...

Ξαφνικά, ξέσπασε ἡ καταστροφή. "Οταν ἔφταναν πιὰ στὸ Δάσος μερικὲς μαθήτριες σταμάτησαν καὶ φάνηκαν σὰν νὰ συζητοῦσαν ζωηρὰ ἡ σὰν νὰ μάλωναν μεταξύ τους. Τί συνέβαινε;

Ἡ κ. Πρυνὲ πῆγε κοντά τους καὶ τὶς ρώτησε:

—Τί πάθατε;... Γιατὶ κάνετε τόση φασαρία; Χάσατε τίποτε;

—"Οχι κυρία... Ἡ Ἀλίκη ἔλεγε... Ἡ Ἀλίκη κυρία, λέει πὼς εἶδε τὴ Συλβαὶν νὰ ρίχνη ἕνα γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο.

—Συλβαὶν Ραμερί! φώναξε ἡ διευθύντρια.

Τὸ κοριτσάκι προχώρησε, κατάχλωμο.

—"Ερριξες τίποτε πρὸ ὀλίγου σ' ἕνα γραμματοκιβώτιο;

—Μάλιστα, κυρία

—Τί ἦταν;

Ἡ Συλβαὶν δὲν ἀπάντησε. Οἱ συμμαθήτριές της τὴν περιστοίχιζαν, λαχανιασμένες. "Ηταν τόσο ἀσυνήθιστη κι' ἔξω ἀπ' τὸ πρόγραμμα ἡ ἱστορία αὐτή!...

—Εἶσε ἡ καλλίτερη μαθήτριά μου, Συλτα συνιστοῦσα στὰ ἄλλα κορίτσια νὰ σὲ κοιτάζουν καὶ νὰ μαθαίνουν ἀπὸ σένα! Μήπως ἔρριξες γι' ἀστεῖο ἕνα ἄγραφο χαρτὶ στὸ γραμματοκιβώτιο;

Τὸ πρόσωπό της ἐξέφραζε πραγματικὴ ἀγωνία. Ἡ Συλβαὶν τὴν κύτταζε στὰ μάτια, ἀσταμάτητα, δίχως ν' ἀπαντᾶ. Ἡ κ. Πρυνὲ κατάλαβε ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦταν σοβαρό.

—Μᾶς χάλασες ὅλη τὴν ἡμέρα μας, πρόσθεσε. "Ελα μαζί μου, θὰ νυρίσουμε πίσω. Οἱ ἄλλες ἂς συνεχίσουν τὸν περίπατο μαζὶ μὲ τὶς δασκάλες.

Ἡ Συλβαὶν ἔβαλε τὰ κλάμματα.

—"Οχι, κυρία, μὴ φεύγετε! τραύλισε. Θὰ μὲ τιμωρήσετε κατόπιν ὅπως θέλετε... Μὴ χαλᾶτε ὅμως τὴ νιορτὴ σας...

—Θέλετε νὰ πάω ἐγὼ αὐτὸ τὸ παλοκόριτσο στὸ οἰκοτροφεῖο; πρότεινε μιὰ δάλη. Τὰ παιδιὰ θὰ στενοχωρηθοῦν πολύ, ἂν τ' ἀφίσετε μόνα.

Ἀλλὰ ἡ κ. Πρυνὲ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της ἐπίσης ἀπ τὸ μπράτσο τὴ Συλβαὶν κι' ἀπομακρύνθηκε μαζί της.

Δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφῆ ἡ ἀπόγνωσις τῆς Συλβαὶν, ὅταν πέρασε τὴν ἐξώπορτα τοῦ οἰκοτροφείου πίσω ἀπ' τὴ διευθύντρια Τὸ ἀδειανὸ καὶ σιωπηλὸ ἐκεῖνο κτίριο τῆς φάνηκε πένθιμο, σὰν τάφος. "Ας μποροῦσε νὰ πεθαίνε στὸ κατώφλι του!...

Ἡ κ. Πρυνὲ τὴν ἔπηρε στὴν κάμαρά της.

—Μπορῶ νὰ βασίζωμαι στὴν εἰλικρίνειά σου, παιδί μου; τῆς εἶπε. Ξέρεις καλὸ ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ στέλνης γράμματα δίχως ἄδεια. Πές μου θὲ ποιὸν ἔγραψες;

—Στὸ μόνο πρόσωπο ποὺ μ' ἀγαπάει στὸν κόσμο! φώναξε ἡ μικρὴ μ' ἔξαψι καὶ σπαραγμό.

Ἡ διευθυντρια ταράχθηκε, κοκκινισε. "Ηταν δυνατὸν νἄχε κι' ὅλας φίλο ἕνα τόσο μικρὸ κοριτσάκι; Ἡ καλὴ κ. Πρυνὲ τάχασε ζαλίσθηκε ἀπὸ μιὰ τέτοια ἰδέα...

Συνῆλθε μόνον ὅταν ξεχώρισε μερικὲς ἀπ' τὶς λέξεις ποὺ πρόφερε ἡ Συλβαὶν ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της:

—Μοῦ ἀπαγορεύουν ν' ἀγαπῶ αὐτὸ τὸ πρόσωπο... ἐπειδὴ ἔχει μουστάκι καὶ κατπίζει πίπα... Μὰ ἡ πίπα αὐτὴ εἶνε μιὰ συνήθεια ποὺ ἀπέκτησε τὶς νύχτες ποὺ πέρασε στὴ θάλασσα...

—"Ενας ναυτικός!... φώνεξε ἡ κ. Πρυνέ. "Ω δυστυχισμένη!...

—Κι' ὅμως ἔχει ἕνα θάρρος ἀξιοθαύμαστο... γιὰ μιὰ γυναίκα!...

—"Εχει θάρρος γιὰ μιὰ γυναίκα;... Τί θέλεις νὰ πῆς; Δὲν φαντάζομαι νὰ θεωρῆς κι' ὅλας τὸν ἑαυτό σου γυναίκα!....

—Μὰ ὄχι, κυρία... Ἐγὼ εἶμαι ἡ κορούλα της.

—Ποιανῆς;... Δὲν καταλαβαίνω!

—Τῆς μαμᾶς - Ἐστιεβού.

—Ποιὰ εἶν' αὐτή; Ἡ μητέρα τοῦ ναυτικοῦ;

—"Οχι... τοῦ μικροῦ μούτσου.... ποὺ πνίγηκε στὸ φάρεμα.

Ἡ κ. Πρυνὲ ἔπιασε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ κεφάλι της. Δὲν ἑκαταλάβαινε τίποτε... Ὡστόσο πρόσθεσε μὲ ἀγανάκτησι:

—Δὲν ξέρεις ὅτι εἶνε ἀσυγχώρητο γιὰ μιὰ κοπέλλα νὰ γράφη σ' ἕναν ἄντρα;

—Μὰ ἐγὼ δὲν ἔγραψα σὲ ἄντρα!

—Πῶς!... Κι' ὁ ναυτικὸς μὲ τὰ γένεια καὶ τὴν πίπα;...

—Ἡ κυρα - Ἐστιεβοὺ δὲν ἔχει γένεια, διαμαρτυρήθηκε ἡ Συλβαίν. Μόνο μουστάκι ἔχει... πολὺ λίγο στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν της.

—Ἐσὺ θὰ μὲ τρελλάνης, παιδί μου! Ἐξηγήσου καθαρώτερα... "Εγραψες σὲ ἄντρα;... σὲ γυναῖκα;... σὲ ναυτικό;.... σὲ μοῦτσο;... Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ κυρα - Ἐστιεβοὺ μὲ τὰ μουστάκια; Καὶ ποιὸς καπνίζει πίπα;...

Ἡ Συλβαὶν στομάτησε τὰ κλάμματά της καὶ διηγήθηκε στὴ διευθύντρια ὅλη τὴν ἱστορία της: τὸ θάνατο τῆς μητέρας της μέσα στὴ βάρκα τῶν ναυαγῶν, τὴν ἀφιξή τους στὴ Μασσαλία, τὴν ἐγκατάστασί τους στὸ μικρὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ἰνδιῶν», τὸ φόβο ποὺ τῆς προκάλεσε στὴν ἀρχὴ ἡ ἰδιοκτήτριά του...

—Ὁ μπαμπὰς ἦταν τόσο θλιμμένος,πρόσθεσε. ὥστε δὲν σκεπτόταν παρὰ τὸν πόνο του. Δὲν μοῦδινε πιὰ προσοχή. "Εφευγε διαρκῶς... "Εψαχνε γιὰ δουλειά. Ἡ κυρα - Ἐστιεβοὺ ἦταν τόσο καλὴ μαζί μου!.... Κατάλαβα πὼς ἦταν δυστυχισμένη, πὼς δὲν θὰ παρηγοριόταν ποτὲ γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ γυιοῦ της... ὅπως δὲν θὰ παρηγορηθῶ κι' ἐγὼ ποὺ ἔχασα τὴ μητέρα μου...;

—Καϋμένη μικρούλα! μουρμούρισε ἡ διευθύντρια μὲ συμπόνοια.

—Ω, κυρία θὰ πῆτε τώρα στὴν κ. Σαμπριὰλ ὅτι ἔγραψα στὴ μαμὰ - Ἐστιεβού;

—Τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ τῆς τὸ ὁμολογήσης ἐσὺ ἡ ἴδια.

Ἡ σκέψις αὐτὴ κατεπρόμαζε τὴ Συλβαίν. Παρ' ὅλες τὶς διαβεβαιώσεις της ἡ κ. Πρυνὲ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη σὲ θωότητα τοῦ γράμματος καὶ στὴν ἐντιμότητα τῆς κυρα - Ἐστιεβού. ἐφ' ὅσον ἡ κ. Σαμπριὰλ ἀπαγόρευε αὐστηρὰ κάθε ἐπαφὴ μαζί της, ὅπως ἔδειχνε ὁ τρόμος τῆς μικρῆς.

—Ἡ νουνά σου σ' ἐμπιστεύθηκε σὲ μένα, εἶπε ἡ διευθύντρια. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐπιτρέψω τίποτε ἀντίθετο πρὸς τὴ θέλησί της.

Δὲν ἤξερε ἀκόμη τί νὰ κάνη... Γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῆ νὰ πάρη ἀμέσως ἀπόφασι, δήλωσε στὴ Συλβαίν ὅτι ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ γιὰ τὸ σφάλμα της καὶ νὰ μάθουν ὅλες οἱ συμμαθήτριές της τὴν τιμωρία της. Θἄμενε λοιπὸν περιωρισμένη στὸν κοιτῶνα καὶ θἄτρωγε ξερὸ ψωμί, ἐνῶ οἱ ἄλλες θὰ διασκέδαζαν καὶ θὰ χόρευαν.

—Πέστε μου τουλάχιστον κυρία ὅτι δὲν σᾶς χάλασα τὴ γιορτή σας... ἱκέτευσε ἡ μικρὴ Εἶμαι τόσο θυμωμένη μὲ τὸν ἑαυτό μου, γιατὶ σᾶς στενοχώρησα ὅλα τέταια μέρα!

Ἡ κ. Πρυνὲ συγκινήθηκε. Αἰσθάνθηκε μιὰ ἐπιθυμία νὰ συχωρέση τὴν ἔνοχο.... Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτρεπε ἡ παιδαγωγίς, ἐφ' ὅσον μάλιστα ὅλες οἱ οἰκότροφοι ἤξεραν τὸ σκάνδαλο!

—Πάντως, ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν ἔκαμε πιὸ εὐχάριστη τὴ νιορτή μου... ἀπάντησε ἡ κ. Πρυνὲ ἀποφεύγοντας τὴ ματιὰ τῆς Συλβαίν.

Πέρασαν μερικὲς ἡμέρες. Ἡ διευθύντρια δὲν ἤξερε ἀκόμη ποιὰ λύσι νὰ δώση σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια... Δὲν τῆς ἔκανε καρδιὰ νὰ ἐκθέση τὴν καλὴ μικρούλα στὴν αὐστηρότητα τῆς κ. Σαμπριάλ. Δικαιολογοῦσε τὴν ἀγωνία της γιατὶ κι' ἡ ἴδια ἐνοιωσε ἕνα μίγμα φόβου καὶ ἀντιπαθείας γιὰ τὴν ὡραία ἐκείνη κυρία.

Ναι, ἀλλὰ τὸ καθῆκον της;... ἡ συνείδησί της;.... Οἱ πιθανοὶ κίνδυνοι ἀπ' τὶς κρυφὲς σχέσεις μιᾶς κελοαναθρεμμένης κοπελλίτσας καὶ μιᾶς ταβερνάριασσας της Μασσαλίας;...

"Εξαφνα ἕνα πρωὶ καθὼς ἐβγαινε γιὰ νὰ πάη στὴν ἐκκλησία, ἡ κ. Πρυνὲ βρέθηκε ἀντιμέτωπη μὲ τὴν κυρα - Ἐστιεβού! Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως μάντεψε ποιὰ ἦταν Πῶς μποροῦσε ἄλλωστε νὰ γελασθῆ; Ἀπὸ τόσες μέρες τώρα, ἡ ἀγνωστη γυναίκα μὲ τὸ μουστάκι τὶς εἶχε καταντήσει ἐφιάλτης...

—Τί ἐπιθυμεῖτε, κυρία; τὴ ρώτησε χωρὶς ὅμως ν' ἀνοίξη τὴν κανκελλόπορτα.

Στὴν ἀρχὴ τὴς ἀπάντησε ἕνας ἦχος βραχνὸς ἀναρθρος ποὺ πάνωσε τὸ αἷμα της... Ἀλλὰ κατόπιν μιὰ φωνὴ τρεμουλιαστὴ ἀπ' τὴ συγκίνησι μπῆκε στὴν καρδιά της:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἔρευνες

Δίχως μουρμοῦρες καὶ καυγὰ –
κάποιο μυστήριο μεγά –
βάλθηκα νὰ τὸ λύσω
καὶ ἄνευ φόβου καὶ ντροπῆς
σὰν μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς
τὴν ἔρευνα θ' ἀρχίσω.

★

Θὰ ἐρευνήσω δηλαδὴ
ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ κουμουδὶ
ποὺ τὸ νλυκοκυτιάζεις
καὶ νιὰ ποιὸ λό – σὰν
(τὸν μπανι–
δὰν παπαροῦνα κοκκι–
(νί –
καὶ κρυφανοστενάζεις.

★

Εἶμαι νεμάτος ἀσικλή–
κι' ἔτσι, σὲ φρόσω ἀ–
(ποκλεί–
τὴν ἔρευνα νὰ πάψω.
κι' ἴσως καθώς θὰ ἐ–
(ρευνῶ
Θὰ πέσω σὰν τὸν κε–
(ραυνό
Ὁροσί, καὶ θὰ σὲ κά–
(ψω!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Μεγάλος Ἔρως
ΤΗΣ ΕΛΕΟΝΩΡΑΣ ΓΚΑΛΙΓΚΑΪ

Ἀπ' τὴν ἀγάπη στὸ μῖσος

Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ δουκικὸ ἀνάκτορο τῆς Φλωρεντίας βρισκόταν μιὰ μικρὴ ξύλινη παράγκα, ὅπου ἔμενε ἕνας ξυλουργός, ὀνόματι Γκαλιγκαΐ, μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ μιὰ μικρὴ κόρη του, τὴν Ἐλεονώρα ἢ Ἐλεονώρα. Ὁ μέγας δοὺξ τῆς Τοσκάνης Φραγκίσκος Μέδικος εἶχε προσέξει τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ τὴ γεροδεμένη κορμοστασιὰ τῆς γυναίκας τοῦ Γκαλιγκαΐ καὶ γι' αὐτό, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο ἀπόχτησε κι' αὐτὸς ἕνα κοριτσάκι τὴ Μαρία, πῆρε γιὰ τροφὸ τὴ σύζυγο τοῦ ξυλουργοῦ.

Ἔτσι, ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων καὶ ἡ Ἐλεονώρα Γκαλιγκαΐ μεγάλωσαν μαζὶ καὶ ἡ ἀγάπη τους ἦταν τόσο μεγάλη ποὺ δὲν ξεχώριζαν ἀπὸ ἀδελφές.

Καὶ τὰ χρόνια κύλησαν γρήγορα...

Σὲ ἡλικία δέκα ἐννέα ἐτῶν, ἡ Μαρία γινόταν σύζυγος τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἑρρίκου τοῦ 4ου.

Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴ Φλωρεντία γιὰ νὰ πάη στὸ Παρίσι, πῆρε μαζί της καὶ τὴν ἀγαπημένη της Ἐλεονώρα. Κι' ἐνῶ ἡ Μαρία πήγαινε γιὰ νὰ συναντήση τὸ Βασιλικὸ σύζυγό της, βρῆκε κι' ἡ Ἐλεονώρα κατὰ τὴ διαδρομὴ τὸ δικό της.

Ἀνάμεσα στὴ μικρὴ συνοδεία ποὺ εἶχε δώσει ὁ Φραγκίσκος Μέδικος στὴν κόρη του βρισκόταν κι' ἕνας νεαρὸς καὶ ὡραῖος ἀξιωματικός. ὁ Κοντσίνο Κοντσίνι.

Ἡ Ἐλεονώρα, Βλέποντάς τον νὰ καλπάζη πλάι στὸ ἁμάξι της πριγκηπίσσης, ξετρελλάθηκε κυριολεκτικὰ μαζί του καὶ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ φανερώση τὰ αἰσθήματα ποὺ τῆς εἶχε ἐμπνεύσει καὶ ν' ἀκούση ἀπὸ τὸ στόμα του πὼς καὶ τὰ δικά του δὲν ἦσαν διαφορετικά.

Προτοῦ νὰ στάσουν στὸ Παρίσι, ἡ Ἐλεονώρα εἶχε πέσει κιόλας στὰ πόδια τῆς πριγκηπίσσης. Ἱκετεύοντάς την νὰ κρατήση τὸν Κοντσίνι κοντά της.

—Τὸν ἀγαπᾶς, λοιπόν; ρώτησε ἡ Μαρία

—Περισσότερο κι' ἀπ' τὴ ζωή μου. ἀπάντησε ἡ Ἐλεονώρα.

—Τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶσαι! ἔκαμε ἡ πριγκήπισσα. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ παντρευτῶ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν εἶδα ποτὲ ἀλλοτε καὶ ποὺ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸν ἀγαπήσω...

—Θὰ ἀγαπήσετε καὶ σεῖς, εἶπε ἡ Ἐλεονώρα, χωρὶς νὰ εἶνε βέβαιη γι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγε.

Καὶ τὰ χρόνια κύλησαν καὶ πάλι τὸ ἴδιο γοργὰ ὅπως καὶ πρίν.

Ἡ Ἐλεονώρα εἶχε γίνει στὸ ἀναμεταξὺ σύζυγος τοῦ Κοντσίνο Κοντσίνι, ποὺ χάρις στὴν εὔνοια τῆς Μαρίας ἔγινε στρατάρχης τῆς Γαλλίας καὶ μαρκήσιος ντ' Ἀνκρ.

Καί, τότε ὅλοι ἄρχισαν νὰ σιγοψιθυρίζουν ἐκεῖνο ποὺ ἐκρυβαν πρὶν ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν Βασιλέα: Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἦταν ἐτρελλαμένη μὲ τὸ μαρκήσιο ντ' Ἀνκρ, καὶ τὸν δεχόταν πολλὲς φορὲς τὸ βράδυ στὸν κοιτῶνα της...

Ἡ δυστυχισμένη Ἐλεονώρα ὑπόφερε ἀπὸ τὴ διπλὴ αὐτὴ προδοσία τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ εἶχε ἀγαπήσει περισσότερο ἀπὸ ὅλους στὸν κόσμο: τοῦ συζύγου της καὶ τῆς φίλης της, τῆς ἀδελφῆς της σχεδόν.

Κι' ὅταν ἐνηλικιώθηκε ὁ Λουδοβίκος 13ος, ἔβαλε μιὰ μέρα πάνω στὸ γραφεῖο του ἕνα χαρτὶ ὅπου ἦσαν γραμμένες οἱ ἀκόλουθες λέξεις:

«Ἂν θέλετε νὰ μάθετε ποιὸν δέχεται τὸ βράδυ ἡ μητέρα σας στὸν κοιτῶνα της, φροντίστε νὰ κρυφτῆτε μεταξὺ τῶν 10 καὶ τῶν 11 κοντὰ στὴ «Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν».

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἡ Ἐλεονώρα ἔλπιζε πὼς θὰ ἔβαζε ἕνα τέρμα στὶς σχέσεις τοῦ συζύγου της. ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πάντα. καὶ τῆς Μαρίας.

Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὁλότελα διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ περίμενε.

Ὁ Λουδοβίκος 13ος, ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλὴ τοῦ σημειώματος εἶχε κρυφτῆ πραγματικὰ κοντὰ στὴ «Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν» τοῦ Λούβρου, μαζὶ μὲ μερικοὺς ἀξιωματικούς του καί, τὴν ὡρισμένη ὥρα, εἶδε τὸ στρατάρχη νὰ τὴν διασχίζη γιὰ νὰ φτάση ὡς τὰ διαμερίσματα τῆς Βασιλομήτορος.

— Αὐτὴ ἡ ἀτιμία πρέπει νὰ ξεπλυθῆ μέσα στὸ αἷμα! ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ νεαρὸς Βασιλεύς. καθὼς γύριζε στὰ ἀνάκτορα.

Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του. ὁ ντὲ Βιτρύ, ποὺ εἶχεν ἀκούσει αὐτὰ τὰ λόγια, βιάστηκε νὰ πραγματοποίηση τὴν ἐπιθυμία του.

Τὴν ἴδια νύχτα, δολοφόνησε τὸν μαρκήσιο ντ' Ἄνκρ, τὴν ὥρα ποὺ διέσχιζε καὶ πάλι τὴ «Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν». φεύγοντας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Βασιλίσσης...

Ἡ Ἐλεονώρα ἦταν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Κοντσίνο, ποὺ ἦταν πάντα ὁ μοναδικὸς καὶ μεγάλος ἔρωτας τῆς ζωῆς της. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μικρότερη καὶ ἡ λύπη τῆς Μαρίας. ποὺ κι' αὐτὴ ἐλάτρευε

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΣ

"Οταν ὁ Μ.Ναπολέων πληροφορήθηκε ὅτι ὁ πρίγκηψ Κόρολος εἶχε κατορθώσει τὴ νύχτα νὰ μπῆ στὴ Ρατισβόνη ἀποφάσισε πρὶν βγεῖ ἡ ἡμέρα ἐναντίον τῆς Βιέννης ν' ἀνακαταλάβη τὴν πόλη αὐτή.

Ὁ ἐχθρὸς εἶχε ἑξῆ χιλιάδες στρατὸ καὶ ἀρκετὰ κανόνια. Γιὰ νὰ ἀνακαταληφθῆ ἡ πόλις ἔπρεπε ὁ ναλλικὸς στρατὸς νὰ σκαρφαλώση κάτω ἀπὸ τὸ φονικὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ στὰ τρομερά του ὀχυρώματα.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνεβασμένος σ' ἕνα ὕψωμα ἀπέναντι ἀπὸ τὰ ὀχυρώματα, ἔβαινε ἐντολὴ στὸ στρατάρχη Λὰν νὰ διευθύνη τὴ διάταξη τῆς ἐπιθέσεως καὶ νὰ διατάξη συγχρόνως τοὺς στρατηγοὺς νὰ ἐπιτεθοῦν τὰ συντάγματά τους.

Νεώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς στρατηγοὺς ἦταν ἕνας τριαντάρης περίπου λεπτοκαμωμένος μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιὰ πάντοτε πρῶτος στὴ μάχη: ὁ στρατηγὸς Ντυκλό, ἡ μᾶλλον ὁ «βαρῶνος Ντυκλό» γιατὶ τὸν τίτλο αὐτὸ τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ στὸ πεδίο τῆς μάχης.

Μόλις ἔλαβε τὴ διαταγὴ νὰ ἐπιθεωρήση τὸ σύνταγμά του, ὁ βαρῶνος Ντυκλὸ προχώρησε πρὸς τοὺς γενναίους πολεμιστὰς τοῦ συντάγματος ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖο του. Κάθε τόσο σταματοῦσε γιὰ νὰ διορθώση τὸ καπέλλο τοῦ ἑνός, εἴτε γιὰ νὰ ἐξετάση τὸ σακκίδιο τοῦ ἄλλου.

Οταν ἔφτασε στὴν τετάρτη διμοιρία σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα νέρο στρατιώτη καὶ τὸν κύτταξε σκεφτικός.

Ὁ στρατιώτης αὐτὸς εἶχε ἀναθόρατο ὕψος. Κάθε ρυτίδα στὸ πρόσωπό του λὲς καὶ θύμιζε ἀπὸ μιὰν ἔκστρατεία.

Ὁ στρατηνὸς κύτταξε νὰ δῆ κατὰ πόσον ἡ στολὴ του ἦταν σύμφωνη μὲ τὸν κανονισμό. Μέτρησε τὰ κουμπιὰ καὶ ἐξέτασε τὸ τουφέκι του.

—Δὲν εἶσαι καθαρὸς τοῦ εἶπε.

Καὶ σὲ τόνο αὐστηρὸ ἐπρόσθεσε:

—Γιατὶ δὲν σέβεσαι τὸν κανονισμό; Ὁ αὐτοκράτωρ σὲ τίμησε μὲ τὸ παράσημο τῆς Λεγεῶνος καὶ σὺ ἐτοιμάζεσαι νὰ πᾶς στὴ μάχη μὲ τὰ ὅπλα σου λασπωμένα;...

Ὁ νέρος στρατιώτης χλώμιασε Ἔτρεμε σύγκορμος

—Ἔλα τώρα... εἶπε μὲ γλυκύτερο τόνο φωνῆς ὁ στρατηγός. Ἐμπρός... Σήκωσε τὸ κεφάλι σου... Τὸ χέρι ἴσιο...

★

—Μιχάλη!... ψιθύρισε ἕνας γρεναδιέρος.

Ὁ στρατιώτης στὸν ὁποῖο εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου παρατηρήσεις ὁ Ντυκλό, νύρισε:

—Ἐ τί τρέχει; ρώτησε.

—Βλέπω ἔχεις φιλίες μὲ τὸ στρατηγό. Κι' ὅταν σὲ μαλώνει ἀκόμα κυττάζασ' ἐσὺ σὰν παλιοὶ φίλοι. Γιατί τὸ κρύβεις. λοιπόν;... ἔ:. Ἂμ' τὶς προάλλες ποὺ πλήγώθηκες στὴ Σαρανόσσα... Μόλις τὤμαθε ὁ στρατηγὸς μας ἔτρεξε ἀμέσως νὰ σὲ δῆ...

—Δὲν γνωριζόμαστε ἀπάντησε ὁ γρεναδιέρος πεισματωμένα. Ἐνῶ φίλος ἑνὸς στρατηγοῦ, ἑνὸς θαρῶνου τοῦ αὐτοκράτορος;... Δὲν μ' ἀφίνετε ἥσυχο χριστιανοί μου;... Δὲν εἴδατε προτήτερα ποὺ σὲ ὑάλωσε;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ συζήτησις ἀτσιμάτησε. Μιὰ τυμπανοκρουσία ἀκούστηκε ποὺ ἐσήμαινε ("Ἔφοδος)!

★

Γιὰ νὰ κυριεύση τὴν πόλι ὁ ναλλικὸς στρατὸς εἶπε ἐφοδιασθῆ μὲ ἀνεμόσκαλες.

Ὁ στρατάρχης Λὰν ζήτησε πενῆντα ἄνδρες γιὰ νὰ στερεώσουν τὶς σκάλες αὐτὲς στὸ χαντάκι τῆς τάφρου.

Μόλις ὅμως οἱ πενῆντα νεγγαῖοι προχώρησαν μιὰ ὁμοβροντία τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἔροιξε ὅλους νεκρούς

Πενῆντα ἄλλοι ξαναμήκωσαν τὶς σκάλες καὶ ὥρμησαν πρὸς τὸ ὀχυρὸ τοῦ ἐχθροῦ. Μιὰ καινούργια ὁμοβροντία τοὺς θέρισε κι' αὐτούς.

Ὁ Λὰν τότε κραύγασε:

—Ντυκλό! Δὲν μένει ἐλπίδα παρὰ μόνο στοὺς πολεμιστάς σου τοῦ Λούστερλιτς.

Ὁ Ντυκλὸ κάλπασε ἀμέσως πρὸς τοὺς ἄνδρες του:

—Στρατιῶτες!... φώναξε. Θυμηθῆτε τὴ δόξα σας... Τὸ Μαρέννο! Τὴ Ζυρίχη! Στρατιῶτες τῆς Ἰένης.... Γρεναδιέροι τοῦ Εὐλώ... Θὰ μείνετε λοιπὸν ἀκίνητοι ἀπροὸς στὸν ἐχθρό;

Κανεὶς ὅμως δὲν ἀπαντοῦσε.

—Στρατιῶτες!... ξαναφώναξε ὁ Ντυκλὸ μὲ ἀπόγνωσι. Εἶστε Γάλλοι, ὁ αὐτοκράτωρ σᾶς κυττάζει καὶ μπρὸς σας βρίσκεται μιὰ πόλις ποὺ π ρ έ π ε ι νὰ τὴν κυριεύσετε!...

Τὰ συντάγματα ἔμειναν ἀκίνητα, διστακτικὰ μπρὸς στὸ βέβαιο θάνατο

Τότε ἕνας γρενεδιέρος ἕνας μόνο βγῆκε ἀπ' τὴ γραμμὴ καὶ προχώρησε. Στὰ χέρια του κρατοῦσε μιὰ σκάλα. Καὶ προχωροῦσε μόνος αὐτὸς ἐναντίον ὀχτὼ χιλιάδων ἀνδρῶν καὶ διακοσίων κανονιῶν... Ἦταν ὁ Μιχάλης!

Τὸ θέαμα ἦταν μεγαλειῶδες καὶ καταπληκτικό.

Ὁ Ντυκλὸ χλώμιασε.

—Κανένας σας, λοιπὸν δὲν θ' ἀκολουθήση αὐτὸν τὸν γενναῖο; κραύγασε.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώση τὴ φράσι του. Τὰ συντάγματα ἀρχισαν νὰ ταράσσωνται.

—Ἐμπρός!... οὐρλιασε ὁ Ντυκλό.

Κι' ἁρπάζοντας μιὰ σκάλα ἀκολούθησε τὸ γρεναδιέρο.

Ὅλοι τότε οἱ γενναῖοι στρατιῶτες του ἔτρεξαν κατόπιν του.

Κι' ὁ χορὸς ἄρχισε...

Σὲ λίγο ἡ Ρατισβόνη εἶχε κυριευθῆ!...

★

Ὁ αὐτοκράτωρ διέταξε τὸν Ντυκλό:

—Στρατηγέ, σχηματίσατε τετράγωνο! Τί ἀπώλειες ἔχετε;

—Πεντακόσιους περίπου ἄνδρες Μεγαλειότατε. Τὰ συντάγματά μου ὑπέστησαν τὴ μεγαλείτερη θραῦσι.

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ εἶπε, τότε μερικὲς λέξεις μὲ χαμηλὴ φωνὴ κι' ὁ βαρῶνος Ντυκλὸ κραύγασε:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος! Ὁ στρατιώτης ποὺ ὥρμησε πρῶτος ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ νὰ προχωρήση.

Ἀπ' τὴ γραμμὴ τότε βγῆκε ἕνας στρατιώτης καὶ προχώρησε δειλὰ μὲ τὸ πρόσωπο ματωμένο ἀπὸ ἕνα τραῦμα ποὺ εἶχε στὸ μέτωπο.

Ὁ Μιχάλης! "Οταν ἔφτασε μπρὸς στὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸ στρατηνὸ του στάθηκε προσοχή.

Ὁ Ντυκλὸ ὄρθιος πάνω στ' ἀλογό του, πρόσταξε:

—Τυμπανισταί!... Κρούσατε...

Ὁ στρατιώτης ἀνατρίχιασε, μεθυσμένος ἀπὸ δόξα.

—Ἤσουν στὴν Αἴγυπτο, τοῦ εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ ἀναγνωρίζοντάς τον.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε ἀπάντησε.

—Καὶ τὸ παράσημό σου;

—Τὸ πῆρα στὸ Λόδι.

—Πολὺ καλὰ εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ.

Καὶ νυρίζοντας πρὸς τὸ τρομπηνό, πρόσθεσε:

—Ἐμπρὸς Ντυκλό!...

Κι' ὁ Ντυκλὸ φώναξε:

—Γρεναδιέροι! Ἀπὸ σήμερα ὁ στρατιώτης Ντυκλὸ Μιχαὴλ ὀνομάζεται δεκανεύς. Τοῦ ὀφείλετε σεβασμὸ καὶ ὑπακοή...

Κατόπιν κατέθηκε ἀπ' τ' ἄλογό του κι' ἀγκάλιασε μὲ δακρυσμένα μάτια τὸ νρεναδιέρο.

—Κύριε βαρῶνε τοῦ εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ γιατὶ ὁ γενναῖος αὐτὸς ἔχει μείνει ὡς τώρα ἁπλὸς γρεναδιέρος;

—Ἦτανε συνταξιοῦχος, ἀπάντησε ὁ Ντυκλό, μὰ πέρυσι τὸν συμβούλεψα ν' ἀνακατασταχθῆ. Κι' ἔτσι βλέπωμστε κάθε μέρα... Ὡραῖη ἐπιτυχίαε εἶνε ἡ ἐπιμελὴς ἐκλογὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ ξεκινήματος. Τὸ ἰδεῶδες εἶνε, ν' ἀρχίση ἡ ἀνάβασις τὸν Ἀπρίλιο. Γι' αὐτὸ ὅμως, χρειάζεται νὰ βρίσκεται ἐπὶ τόπου ἡ ἀποστολὴ ἀπ' τὰ τέλη τοῦ Φεβρουαρίου καὶ νὰ ἐπιχειρήση τὴν ἀνάβασι τιμητικά.

ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Ὁ νοῦς μου πάει κι' ἔρχεται σὲ σένα νύχτα · μέρα,
καὶ σὲ μεγάλη συλλογὴ τὰ κάλλη σου μ' ἐφέρα.

Δὲν ἔχω πλούτη καὶ καλά, παλάτια νὰ ὁρίζω,
μονάχα μιὰ φτωχὴ καρδιὰ καὶ κείνη στὴ χαρίζω.

Τὸν ὅρκο ἀπού μοῦδωκες θυμήσου ἕνα βράδυ,
ἀπού πες, πὼς θὰ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη καὶ στὸν "Αδη.

"Ως πότε θὰ μοῦ λὲς τὸ ναὶ καὶ ὄχι θἄναι πάντα,
νἄχω μαχαίρια στὴν καρδιὰ καὶ νὰ μοῦ λές: νταγιάντα;

Τριάντα μῆνες σ' ἀγαπῶ καὶ σέρνω τὸ σεβντά σου,
καὶ τώρα νὰ μ' ἀπαρνηθῆς, βαστᾶ το ἡ καρδιά σου;

Ἑξήντα μῆνες σ' ἀγαπῶ, γίνουνται πέντε χρόνοι,
μιὰ λεμονιὰ νὰ φύτευγα θὰ νάτρωγα λεμόνι.

Ἀέρας τρώει τὰ ροῦχα μου κι' ὁ ἥλιος τ' ἄρματά μου
κι' ὁ ἔρωτάς σου μάθιο μου τρώει τὰ σωθικά μου.

Μοῦπες, πὼς θέλεις τὴν καρδιὰ νὰ σοῦ τὴ δώσ' ὀπίσω,
μὰ δὲν μπορῶ, ἀγάπη μου, νὰ τήνε ξεχωρίσω,
Γιατὶ τὴν ἀνεκάτωσα μὲ τὴ δική μου τόσο,
ποὺ δὲ κατέχω, μὰ τὸ Θιό, ποιὰ 'πὸ τσὶ δυὸ νὰ δώσω.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙ ΤΟΥ "Εβερεστ

Σὲ ὕψος 8882 μέτρων

Ἡ τελειοποιημένη τεχνικὴ τῶν Ἑλβετῶν ἀλπινιστῶν τὰ ὑπερμοντέρνα ἐφόδια ποὺ ἐπινόησαν οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν πόλεμο, τὰ πειράματα τῶν "Αγγλων ἐπιστημόνων καὶ ἀεροπόρων γιὰ τὴν «ἀσθένεια τοῦ ὕψους», τέλος τὰ κεφάλαια ποὺ διαθέτει κάποιος πλούσιος Σκωτσέζος (ἡ ταυτότης του μένει ἄγνωστη) θὰ ἐπιτροέψουν στὸ λοχαγὸ Μπάττιτ, ἀξιωματικὸ τῆς αὐστραλιανῆς ἀεροπορίας, νὰ φτάση στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους "Εβερεστ;

Παρ' ὅλες τὶς περασμένες πολυάριθμες ἀπόπειρες, τὸ "Εβερεστ, ἡ «στένη τοῦ κόσμου» ὅπως τὸ ἀποκαλοῦν στὸ Θιβέτ, ἔμεινε ἀπαραβίαστο. Εἶνε πολλὲς δεκάδες τὰ θύματα τοῦ ψηλότερου βουνοῦ τοῦ κόσμου: πολλοὶ λευκοὶ καὶ πολλοὶ ἰθαγενεῖς, μέλη ὅλοι ἐξερευνητικῶν ἀποστολῶν. Οἱ διασημότεροι ὑπῆρξαν οἱ "Αγγλοι Μάλλορυ καὶ "Ιρβινγκ κι' ὁ 'Αμερικανὸς Οὐάλσον, ποὺ χάθηκαν πρὸ ἐτῶν σ' αὐτὸ τὸ βουνό. "Αλλοι ἀλπινιστὰι ἔφτασαν σὲ ἀπόστασι 200 - 300 μέτρων ἀπ' τὴν κορυφὴ ὕψους 8.882 μέτρων. Κανεὶς ὅμως δὲν μπόρεσε ν' ἀνεβῆ ψηλότερα.

—"Εχομε τὴν πεποίθησι, δήλωσε προσφάτως ὁ λοχαγὸς Μπάττιτ, ὅτι θὰ ἐπιτύχουμε ἐκεῖ ποὺ ἀπέτυχαν οἱ προκάτοχοί μας γιατὶ τοὺς ἔλειπε ὄχι ἡ τόλμη ἀλλὰ ὁ κατάλληλος ἐφοδιασμὸς κι' ἡ ἐπιστημονικὴ προετοιμασία.

»Γιὰ νὰ φέρουμε σὲ πέρας τὴν ἀποστολή μας, σκοπεύουμε νὰ μεταχειρισθοῦμε τὰ μεγάλα μαθήματα ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ πόλεμος. Μερικὰ μέλη τῆς ὁμάδος μας ἀνῆκαν σὲ «κομάντος» κι' ἄλλα στὴν ἀεροπορία. Ὑπάρχουν ἐπίσης μεταξύ μας ἀλπινισταί, ποὺ ἔχουν μελετήσει κατὰ βάθος τὴν καλλίτεχνη ἐλβετικὴ τεχνική. Ἐλπίζουμε νὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' αὐτὰ ὅλα.

»Φυσικά, θὰ ἐφοδιασθοῦμε μὲ μάσκες ὀξυγόνου, ὅπως καὶ οἱ προηγούμενες ἀποστολές. Γιατὶ κανεὶς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ φτάση στὴν κορυφὴ τοῦ "Εβερεστ χωρὶς ἀναπνευστικὴ συσκευή. Θὰ ἰσορροπήσουμε μὲ αὐτοκτονία τὸ νὰ προσπαθήση ν' ἀνέβη τὰ τελευταῖα 300 μέτρα δίχως αὐτὴ τὴν προφύλαξι. Οἱ μάσκες μας ὅμως θἄνε ἀπείρως ἐλαφρότερες καὶ πιὸ εὐκολομεταχείριστες ἀπ' τῶν προκατόχων μας.

» Ὅσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα ἐφόδιά μας, θἄνε τὰ πιὸ μοντέρνα ποὺ ὑπάρχουν. Ἰδίως δὲ αὐτὰ ποὺ ἀφοροῦν τὴ διατροφή. Θὰ πάρουμε π. χ. μαζί μας μιὰ μεγάλη ποσότητα κονσέρβες, ποὺ τὰ κουτιά τους, χάρις σὲ μιὰ εὐφυέστατη διάταξι, ζεσταίνουν σὲ λίγα λεπτὰ τὸ περιεχόμενό τους.

»Στὸ τέλος τῆς ἀναβάσεως, λογαριάζουμε νὰ φορέσουμε θερμαινόμενες στολές. σὰν αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἀεροπόροι ἀλλὰ εἰδικὰ διαρρυθμισμένες γιὰ τὸ Βουνό.

» Θὰ μετα χειρισθοῦμε τὴν πεῖρα ποὺ ἀπόχτησαν κατὰ τὸν πόλεμο οἱ ἐπιστήμονες κι' οἱ ἀεροπόροι τῆς ΡΑΦ. Ὡρισμένες τελειοποιήσεις τῶν ἐφοδίων μας ἔγιναν ἐπὶ τῇ βάσει γερμανικῶν ἀνακαλύψεων, ποὺ χρησιμοποιήθηκαν στὴν ἐκστρατεία τοῦ Καυκάσου. Θἄχουμε ἐπίσης μαζί μας ἕνα ράνταρ, γιὰ ν' ἀνακαλύπτουμε τὶς ρωγμὲς τοῦ ἑδάφους. τὶς κρυμμένες κάτω ἀπὸ τὸ γιόνι.

Ἡ πεῖρα τῶν προηγουμένων ἐξερευνητικῶν ἀποστολῶν διδάσκει ὅτι ἕνας ἀπ' τοὺς κυριώτερους παράγοντες τῆς ἐπιτυχίας εἶνε ἡ ἐπιμελὴς ἐκλογὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ ξεκινήματος. Τὸ ἰδεῶδες εἶνε, ν' ἀρχίση ἡ ἀνάβασις τὸν Ἀπρίλιο. Γι' αὐτὸ ὅμως, χρειάζεται νὰ βρίσκεται ἐπὶ τόπου ἡ ἀποστολὴ ἀπ' τὰ τέλη τοῦ Φεβρουαρίου καὶ νὰ ἐπιχειρήση τὴν ἀνάβασι τιμητικά.

Ἡ βασίλισσα ποὺ ἀγάπησε ΕΝΑΝ ΑΠΙΣΤΟ

Ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες, ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει τοὺς σταυροφόρους στὴ δεύτερη σταυροφορία, ἐκείνη ποὺ ἔλαμπε περισσότερο μὲ τὴν ὁμορφιά της καὶ ξεχώριζε μὲ τὸ ἀχεδὸν ἀνδρικὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμη της ἦταν ἡ σύζυγος τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 7ου Ἐλεονώρα (ἡ Ἀλιενὸρ ἡ Ἀανόρ) τοῦ Πουατιέ.

Ὁ βασιλιᾶς Λουδοβίκος εἶχεν ἀναλάβει αὐτὴ τὴ σταυροφορία γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ γιὰ ἕνα μεγάλο ἔγκλημά του: Πολεμῶντας ἐναντίον ἑνὸς ἀπειθαρχήτου ὑποτελοῦς του, τοῦ κόμητος τῆς Καμπανίας, εἶχε κάψει τὴν ἐκκλησία τοῦ Βιτρύ, μαζὶ μὲ 1200 πρόσωπα, ποὺ βρισκόντουσαν μέσα σ' αὐτή. Ὅσο γιὰ τὴ σύζυγό του, ἐκείνη ποὺ τὴν εἶχε παρακινήσει σ' αὐτὴ τὴ μακρυνὴ ἐκστρατεία, ἦταν ἕνας ἀκατανίκητος πόθος γιὰ τὴν περιπέτεια.

Ἐφάμιλλη μὲ τοὺς καλύτερους Ἱππότες στὴν ἀνδρεία, εἶχε ρψοκινδυνεύσει πολλὲς φορὲς τὴ ζωή της, πολεμώντας στὴν πρώτη γραμμὴ κι' ὅταν τελείωνε ἡ μάχη, ἔτρεχε ἀκούραστη ἀπὸ τὴ μιὰ σκηνὴ στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ περιποιηθῆ τοὺς τραυματισμένους καὶ νὰ ἐνθαρρύνη τοὺς ἄλλους πολεμιστάς.

Κι' ἡ ἐνθάρρυνσις αὐτὴ ἦταν ἀληθινὰ ἀπαραίτητη. Γιατὶ ἡ δεύτερη σταυροφορία ἦταν μιὰ ἀτελείωτη πεῖρα ἀπὸ ἀποτυχίες καὶ καταστροφές. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὶς διάφορες χῶρες τῆς Εὐρώπης, γιὰ νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτή, ἀνήρχοντο σὲ πολλὲς ἑκατοντάδες χιλιάδων. Ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς μόνο μερικὲς χιλιάδες κατώρθωσαν νὰ ξαναγυρίσουν. Ἐπειτα ἀπὸ ἀφάνταστες περιπέτιες, στὴν Εὐρώπη. Οἱ ὑπόλοιποι κάλυψαν μὲ τὰ κορμιά τους τὸ ἔδαφος τῆς Συρίας καὶ τῆς Παλαιστίνης. Μερικὲς χιλιάδες σταυροφόρων δέχθηκαν ἐπίσης πρόθυμα νὰ ἐξισλαμισθοῦν, γιατὶ εἶχαν ἀπαυδήσει ἀπὸ τὶς κακουχίες. τὶς ἐνέδρες καὶ τοὺς ἀδιάκοπους κινδύνους.

Καταδικωμένοι βῆμα πρὸς βῆμα ἀπὸ τοὺς Τούρκους, γεμᾶτοι μίση καὶ φιλοδοξίες, ποὺ τοὺς ὁδηγοῦσαν συχνὰ σὲ αἱματηρὲς συγκρούσεις μεταξύ τους, οἱ σταυροφόροι τῆς δεύτερης σταυροφορίας μόνο μιὰ σοβαρὴ ἐπιχείρησι γιὰ τὴν ἐκπόρθησι τῆς Δαμασκοῦ κατώρθωσαν νὰ κάμουν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπέτυχαν. Κι' ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ στιγμάτισε τὸ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας μὲ τὸ στίγμα τῆς ἀτιμώσεως...

★

Στὴν πολιορκία αὐτὴ τῆς Δαμασκοῦ, εἶχε διακριθῆ ὁ νεαρὸς Νουρεδδὶν γυιὸς τοῦ ἐμίρη Ἐμαδεδδὶν Ζεγκὶ ποὺ ἐξουσίαζε τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ὡραῖος ἄνδρας καὶ ἀνδρεῖος πολεμιστής, εἶχε πολλὲς φορὲς εἰσχωρήσει μέσα στὸ χριστιανικὸ στρατόπεδο καὶ μιὰ μέρα, εἶχε φτάσει ὡς τὴν εἴσοδο σκεδὸν τῆς σκηνῆς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας.

Ἡ Ἐλεονώρα νύρισε ἀπὸ μιὰ περιοδεία της στὸ στρατόπεδο καὶ ἔμεινε ἐκστατικὴ ἐμπρὸς στὴν ἀρσενωπὴ ὁμορφιὰ τοῦ Μουσουλμάνου πολεμιστοῦ. Ἦταν τόση ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ταραχή της λένε οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς, ποὺ, κατὰ τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ ἐνδιαφερόταν περισσότερο γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους παρὰ γιὰ τοὺς χριστιανούς.

Καὶ ὁ Νουρεδδὶν εἶχεν ἐπίσης συγκινηθῆ ἐμπρὸς στὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἐλεονώρας. Καὶ μ' ὅλο ποὺ ἡ ὑπεροχὴ ἦταν μὲ τὸ μέρος του καὶ θὰ μποροῦσε ἂν ἤθελε νὰ κυριεύση τὴ σκηνὴ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας, ἔκαμε ἕνα μικρὸ κύκλο, πέρασε πλάι; σχεδὸν ἀπὸ τὴ βασίλισσα, κατέβασε τὸ ματωμένο γιαταγάνι του σὲ σημεῖο χαιρετισμοῦ καὶ ἔπειτα ὑπισθοχώρησε σιγὰ μὲ τοὺς στρατιῶτες του.

Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἔμοιαζε μὲ τὴ προσέγνυσι δυὸ νεφῶν μὲ διαφορετικὸ ἠλεκτρισμό.

Ἕνας φλογερὸς ἔρως εἶχε γεννηθῆ ἀπ' αὐτήν.

Ἡ Ἐλεονώρα, ξεχνώντας καὶ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ τῆς ἐπέβαλλε ἡ θέσις της καὶ τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἔρθει στὴν ἁγία Γῆ, γλύστρησε πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸ χριστιανικὸ στρατόπεδο, γιὰ νὰ πάη στὴ σκηνὴ τοῦ Νουρεδδίν...

Ἀλλὰ τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ ἔχη ἕνα σύντομο τέλος.

Μιὰ μέρα, ὁ βασιλιᾶς Λουδοβίκος ἔμαθε τὰ πάντα. Ἔλυσε τότε τὴν πολιορκία καὶ, παίρνοντας τὴ γυναῖκα του, ποὺ μάταια ἀγωνιζόταν νὰ τὸν πείση νὰ παραμείνη ἐκεῖ γύρισε στὴν πατρίδα του. Τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του ἀπόμειναν στὴ διάθεσι τῶν Τούρκων.

★

"Οταν ἔφθασαν στὴ Γαλλία, ὁ Λουδοβίκος συγκάλεσε στὸ Μπωζενσὺ - σὺρ - Λουὰρ μιὰ σύνοδο ἐπισκόπων, ἀπὸ τὴν ὁποία ζήτησε νὰ λύση τὸ γάμο του μὲ τὴν Ἐλεονώρα.

Ὁ ἀντιπρόσωπός του στὴ σύνοδο αὐτὴ ἐδήλωσε ὅτι ὁ βασιλιᾶς ζητοῦσε τὸ διαζύγιο «γιατὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα του καὶ γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε σίγουρος γιὰ τοὺς ἀπογόνους ποὺ θὰ γεννιόνταν ἀπ' αὐτήν).

Ἀλλ' ἡ σύνοδος ἀπέφυγε ν' ἀναμιχθῆ στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἔλυσε τὸ γάμο μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἡ Ἐλεονώρα ἦταν στενὴ συγγενὴς τοῦ Λουδοβίκου. Ἔτσι, ἐσώθηκαν τὰ προσχήματα.

Ὅστόσο καὶ μετὰ τὴ διάλυσι τοῦ γάμου της μὲ τὸν βασιλέα, ἡ Ἐλεονώρα παρέμεινε δούκισσα τῆς Ἀκουϊτανίας καὶ τῆς Γουάννης καὶ κόμισσα τοῦ Πουατιέ. δηλαδὴ κυρίαρχος ἑνὸς σημαντικοῦ μέρους τῆς δυτικῆς καὶ νοτίου Γαλλίας.

Φαίνεται, ἄλλωστε, ὅτι ἡ φήμη τῆς ὁμορφιᾶς της ἦταν πολὺ μεγάλη. γιατί, κατὰ τὴν ἐπιστροφή της στὸ Πουατιέ, κινδύνευσε δυὸ φορὲς νὰ ἀπαχθῆ ἀπὸ δυὸ ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν.

"Ηρωας τῆς πρώτης ἀποπείρας ἦταν ὁ κόμης τοῦ Μπλουὰ Τιμπώ, ποὺ ἔφτασε μάλιστα καὶ σὲ πράξεις βίας καὶ λίγο ἐλείψε νὰ φυλακίση τὴ δούκισσα στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου του.

Ἀλλ' ἡ Ἐλεονώρα ἐμάντεψε τὰ σχέδιά του καὶ ἔφυγε κρυφὰ τὴ νύχτα, πηδῶντας ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

Μιὰ νέα περιπέτεια τὴν περίμενε στὴν Τουραίνη. Τὴ φορὰ αὐτή, μάλιστα, ἐπρόκειτο γιὰ πραγματική ἐνέδρα ποὺ τῆς εἶχε στήσει κοντὰ στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὸν λιμένα τῆς Κρὲ ὁ κόμης τοῦ Ἀνζοῦ Ζεφρουά

Ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ Ἐλεονώρα κατώρθωσε νὰ ξεφύγη. ἀλλάζοντας ὁρόμο.

Ἔτσι, ἔφτασε στὸ Πουατιέ.

Ἕνας τρίτος θαυμαστὴς τὴν ἐπερίμενε ἐκεῖ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς τοῦ Ζεφρουὰ Ἐρρίκος, ποὺ ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ γίνη βασιλιᾶς τῆς Ἀγγλίας.

Αὐτὸς ἦταν ὁ τυχερός. Ἡ Ἐλεονώρα τὸν βρῆκε πιὸ εὐγενικὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους κι' ὅπως εἶχεν ἀνάγκη νὰ ξεχάση τὸν ἄτυχο ἔρωτά της μὲ τὸ Νουρεδδίν, τὸν ἀγάπησε καὶ στάθηκε πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη κοντά του.

Μαῦρα ἢ ξανθά;

Πῶς νὰ βάφετε μόνες τὰ μαλλιά σας

Εἴτε μαῦρα εἴτε ξανθὰ εἶνε τὰ μαλλιὰ τῆς γυναίκας, οἱ πρῶτες ἄσπρες τρίχες εἶνε "ἀνεπιθύμητες» καὶ ἡ μεγαλύτερη φροντίδα της εἶνε νὰ τὶς ἐξαφανίση μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο.

Προσέξετε, ὅμως! Πρᾶ, παντός, μὴν τὶς βγάζετε μὲ τὸ τσιμπιδάκι, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάνουν πολλὲς γυναῖκες. Γιατὶ θὰ ξαναβγοῦν σὲ λίγο πιὸ σκληρές.

Τί πρέπει νὰ κάμετε, λοιπόν;

Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει ἀλλος τρόπος ἀπὸ τὸ νὰ βάφετε τὰ μαλλιά σας ἢ νὰ τ' ἀποχρωματίσετε, ὅπως κάνουν πολλὲς γυναῖκες ποὺ θέλουν ν' ἀλλάξουν τὴ φυσικὴ ἀπόχρωσι τῶν μαλλιῶν τους.

Εἴτε γιὰ τὸ βάψιμο, εἴτε γιὰ τὸ ἀποχρωματισμό, θὰ χρειασθῆ βέβαια μιὰ εἰδικὴ «συντήρησις», γιατὶ τὰ μαλλιὰ μεγαλώνουν ἀπὸ τὴ ρίζα κατὰ 8 _ 10 χιλιοστόμετρα τὸ μῆνα. Ἔτσι, θὰ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ἐπαναλαμβάνετε τὸ βάψιμο ἢ τὸν ἀποχρωματισμὸ τῶν μαλλιῶν σας κάθε 4 _ 5 ἑβδομάδες.

"Αλλοτε ὑπῆρχε μιὰ προκατάληψις ἐναντίον τοῦ βαψίματος τῶν μαλλιῶν καὶ τὸ πρᾶγμα ἦταν τότε ὁλότελα φυσικό. Γιατὶ τὸ βάψιμο ἦταν ἀτελές, προκαλοῦσε ἀμέσως τὴν προσοχὴ καὶ δὲν ἦταν ἀκίνδυνο γιὰ κείνες ποὺ τὸ ἔκαναν. Σήμερα, ὅμως, δὲν παρουσιάζει σὐτὰ τὰ μειονεκτήματα. Καὶ μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ παραδώση ἀφοβα τὰ μαλλιά της στὰ χέρια ἑνὸς καλοῦ κομμωτοῦ.

Τὰ βαθμιαία βαψίματα, ποὺ πολλὲς γυναῖκες κάνουν μόνες τους, δὲν εἶνε ἀξιοσύστατα. Ὄχι γιατὶ εἶνε ἐπικίνδυνα. Ἀλλὰ πολὺ σπάνια ἐπιτυγχάνουν. Καὶ εἶνε προτιμώτερες μερικὲς λευκὲς τρίχες ἀπὸ μαλλιὰ κιτρινωπὰ. πρασινωπὰ ἢ πολὺ κλίνουν πρὸς τὸ γαλάζιο.

"Ενα προϊὸν ποὺ μπορεῖτε νὰ χρησιμοπο

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ

Κοκκινος Διαβολος

12ον Εἶχε νυχτώσει πιὰ κι' ὁ Βρινδινὸς πέρασε στὸ ἄλλο δωμάτιο γιὰ νὰ δῆ τὸ θησαυρό του.

Ξαφνικὰ μιὰ ἀστραπὴ φώτισε τὸν οὐρανὸ καὶ κατόπιν ἀκούστηκε ὁ κρότος τοῦ κεραυνοῦ. Ραγδαία ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτη πάνω στὰ κεραμίδια.

Ἡ νονὰ μάγισσα πῆσε τὴ ρόκα της κι' ἄρχισε νὰ γνέθη. Ἔξαφνα, σὲ μιὰ στιγμή, μπῆκε τρέμοντας ὁ Βρινδινὸς καὶ κυττάζοντας πίσω του σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν τοαύλισε:

—Ἕνα φῶς! ἕνα φῶς! Φέρε ἕνα φῶς... Ἐκεῖ μέσα εἶνε πολὺ σκοτεινά καὶ... καί... Ἡ νονὰ σηκώθηκε κι' ἄναψε ἕνα δαυλὸ ἀπὸ ρετσίνι. Ἔπειτα κύτταξε τὸ γυιό της, ποὺ τὸ πρόσωπό του προκαλοῦσε φρίκη.

— Τί τρέχει; τὸν ρώτησε.

Ὁ Βρινδινὸς σκούπισε τὸν ἱδρῶτα του κι' ἀπάντησε:

— Μόλις ἔλαμψε ἡ ἀστραπὴ εἶδα... αἰ μάλιστα ἄκουσα στὰ δάχτυλά μου...

Η σελὶς τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Τὸ παράπονό σας, καλή μου φίλη, εἶνε ὅτι δὲν βρήκατε ὡς τώρα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ σᾶς νοιώσῃ, μιὰ καλὴ φίλη ποὺ ν' ἀνταποκριθῇ στὴν ἄδολη καὶ εἰλικρινῆ ἀγάπη ποὺ τῆς προσφέρετε καὶ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς ἐξηγήσω ποῖος εἶνε ὁ λόγος αὐτῆς τῆς — ἂς τὴν ποῦμε — ἀποτυχίας σας.

Μὲ βάζετε σὲ πολὺ δύσκολη θέση, ἀγαπητή μου, γιατὶ πῶς θέλετε νὰ ἐξηγήσω κάτι ὅταν δὲν γνωρίζω τὰ πρόσωπα; Μοῦ λέτε πῶς εἶσθε καλή, μοῦ ἀπαριθμεῖτε τὶς ἀρετές σας, μὰ γιὰ τὰ ἄλλα πρόσωπα δὲν ξεύρω τίποτε. Μήπως τοποθετήσατε ἄσχημα τὴ φιλία σας; Μήπως διαλέ᾽ᾶτε γιὰ φίλες πρόσωπα ποὺ δὲν συνταυτίζονται μὲ τὸ χαρακτῆρα σας; Γιὰ νὰ συνδεθοῦν μὲ φιλία δύο ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἔχουν μερικὰ κοινὰ σημεῖα. Πρέπει κάπως νὰ συνεννοοῦνται. Τὸ ἐπροσέξατε αὐτό; Ἔπειτα τὸ ὅτι δὲν βοήκατε ἀκόμη μιὰ καλὴ φίλη, αὐτὸ δὲν σημαίνει πῶς δὲν θὰ βρῆτε ποτέ. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε, μόνον προσέχετε λίγο στὴν ἐκλογὴ τῶν προσώπων καὶ πρὶν χαρίσετε τὴ φιλία σας, προσπαθῆστε νὰ καταλάβετε μὲ τί πρόσωπα ἔχετε νὰ κάμετε. Ἔτσι θὰ ἀποφεύγετε τὶς ἀπογοητεύσεις.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἐνῶ μποίνουμε στὴν Ἄνοιξι

Στὸ προηγούμενο φύλλο μιλήσαμε γιὰ νἰς προβλέψεις μας ὅσον ἀφορᾶ τὰ σχέδια, σήμερα θὰ μιλήσωμε γιὰ τὰ ὑφασμάτα ποὺ θὰ φορεθοῦν τὴν ἄνοιξι. Κάθε ἐποχὴ τὰ ὑφάσματα ἐμφανίζονται μὲ νέα μορφὴ καὶ ἐκεῖνα ποὺ ὡς χθὲς μᾶς ἐνθουσίαζαν, σήμερα πιὰ ἀνήκουν στὸ παρελθόν.

Τὰ νέα λοιπὸν ὑφάσματα μόνο μὲ τὸ νὰ τ' ἀγνίξωμε μᾶς κάνουν νὰ ξεχάσωμε ἀμέσως τὶς χειμωνιάτικες μέρες, τόσο εἶνε ἁπαλά, ἐλαφρά, εὐχάριστα στὴν ἀφή. Δὲν εἶνε μεταξωτά, οὔτε βαμβακερά. Θὰ προσφέρωνται ὅλα ὡς λαινάζ, ἀλλὰ σὲ μεγάλη ποικιλία ὑφάνσεως, σὲ ὡραιότατα χρώματα καὶ σὲ διάφορα σχέδια. Θὰ εἶνε καὶ μονόχρωμα καὶ φανταζι καὶ τὸ πλέον εὐχάριστο πολὺ φθηνά. Θὰ μοῦ πῆτε: Φοριοῦνται τὰ λαινάζ στὸν τόπο μας ποὺ κάνει τόση ζέστη; Σπεύδομε λοιπὸν νὰ σᾶς καθησυχάσωμε καὶ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι τὰ λαινάζ ποὺ θὰ λανσάρουν τὰ διάφορα Σπίτια Μόδας δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ λαινάζ ποὺ ξέραμε ὡς τώρα. Εἶνε λαινὰ πολὺ λεπτὰ ποὺ μοιάζουν μὲ κρὲπ μουσελίνα καὶ εἶνε δροσερώτατα. Μποροῦμε ἀδιστάκτως νὰ ποῦμε ὅτι θὰ φορεθοῦν περισσότερο ἐμπριμὲ καὶ λιγώτερα μονόχρωμα. Ἕνα Παρισινὸ Σπίτι μάλιστα ἐλανσάρισε τουαλέττα λαϊνὲ μὲ σχέδια καραβάκια, χιβάδες, λουλούδια. Ὅσο γιὰ τὰ χρώματα θὰ ἰδοῦμε κόκκινα, πορτοκαλλιά, πράσινα, μπλὲ καὶ πολλὰ ἄσπρα.

Τὰ λαινάζ τοῦ Ροντιὲ ποὺ θυμίζουν μουσελίνα, εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμπριμὲ σὲ χρώματα παστέλ. Τὰ σχέδιά τους θὰ εἶνε λουλούδια στυλιζὲ ποὺ θὰ θυμίζουν παληὲς ταπετσαρίες. Μαζὶ ὅμως μὲ τὰ παστὲλ χρώματα ποὺ θὰ κατέχουν τὰ σκῆπτρα, θὰ ἔχωμε καὶ πολλὰ κίτρινα μώβ ρζὲ, μπλὲ νατιέ, μπὲζ καὶ γκρί. Ἐπίσης τὸ πράσινο θὰ φορεθῇ σὲ διαφόρους τόνους ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ τσαναλὶ καὶ φτάνουν στὸ χρῶμα τοῦ ἔλατου.

Οἱ Παρισινὲς ἔχουν κιόλας ἐνθουσιασθῇ μὲ τὴν ἄπειρη ποικιλία τῶν ἀνοιξιάτικων χρωματισμῶν.

Πάντως τὸ σύνθημα εἶνε μαλλ' ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Πῶς θὰ ντύσετε τὸν μπέμπη σας

Μιὰ ποδίτσα - μπαρμποτὲζ σκωτσέζικη εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ νὰ τοῦ ἀφήνῃ ἐλεύθερες τὶς κινήσεις καὶ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίζῃ στὰ παιγνίδια του.

— Μιὰ μπλουζίτσα ἄσπρη ἀπὸ μεταξωτὸ ὕφασμα μὲ στρογγυλὸ γιακαδάκι καὶ κοντὰ φουσκωτὰ μανικάκια.

— Ἄλλη μπλούζα λινὴ ἢ φανελλένια ἢ μπατιστένια, ναρνιρισμένη μὲ σουρίτσες.

— Κυλοττίτσα μὲ μπρετέλλες ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο, γιὰ νὰ φορίεται μὲ αὐτὲς τὶς μπλοῦζες. Τὸ σχέδιο τῆς κυλοττίτσας εἶνε πολὺ φουσκωτό.

— Ἐπανωφοράκι ριχτὸ ἀπὸ λαι, νὰς μαρὲν ἢ καφὲ ναρνιρισμένο στὸ γιακά, ποὺ εἶνε στρογγυλός, μὲ βελοῦδο τοῦ ἰδίου τόνου. Γαρνιρισμένα τὸ ἴδιο εἶνε καὶ τὰ κρπάκια ποὺ ἔχουν οἱ τσέπες. Δύο σειρὲς κουμπιὰ τρία καὶ τρία καὶ πίσω κουφὸπιετες μὲ ζωνίτσα ποὺ σταματᾶ στὰ δυὸ πλάγια.

Καὶ πῶς θὰ τὸν χτενίσετε

Τὰ μαλλάκια τῶν μικρῶν θέλουν μεγάλη προσοχή. Ἂν εἶνε σγουρὰ τὰ χτενίζετε καὶ τὰ ἀφίνετε ἔτσι φυσικὰ ὅπως εἶνε. Ἂν ὅμως εἶνε ἴσια, τότε τὰ χτενίζετε ἀναλόγως τῆς φυσιογνωμίας τους: Χωρίστρα στὸ πλάϊ, γτένισμα πρὸς τὰ πίσω κτλ. Θὰ κάμετε δηλαδὴ διάφορες δοκιμὲς γιὰ νὰ βρῆτε ποιὸ χτένισμα εἶνε πιὸ ἁρμονικό. Ἀκόμη καὶ στὸ σγουρὰ μαλλιὰ χρειάζεται λίγη προσοχή, γιατὶ μερικὲς φυσιογνωμίες θέλουν σκεπασμένα τ' αὐτάκια καὶ ἄλλες ὄχι.

Τὰ ἀσπρόρρουχα

Ὅλα τὰ ἀσπρόρρουχά σας θὰ τὰ κάμετε μὲ κρὲπ ντὲ σίν, ἂν θέλετε νὰ εἶσθε τῆς μόδας καὶ θὰ

Πῶς μὲ μιὰ διαφορετικὴ φοῦστα μακρυὰ ἢ μὲ μιὰ μπάσκα ἔχουμε ἀπονευμοτινὸ φόρεμα καὶ βραδυνὴ τουαλέττα.

τὰ ναρνίρετε μὲ κρὲπ ζωρζὲτ ἀπὸ τὸ ὁποῖο κάνετε ἕνα ἀμπιεσμὰν ποὺ τὸ ἐνώνετε μὲ ἀζοὺρ ἢ φιλτιρέ.

Ἡ κομπιναιζὸν σας θὰ ἔχῃ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματός σας καὶ θὰ εἶνε ἀσορτὶ μὲ τὴν κυλότα καὶ τὸ ὑποκάμισο. Ὅσο γιὰ τὴ νυχτικιά, αὐτὴ γίνεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ βαμβακερὴ ντυθετὶν χωρὶς βέβαια νὰ ἀποκλείεται καὶ ἡ χρῆσις κρὲπ ντὲ σίν.

Ἕνα μαντῆλι, δεμένο μὲ γοῦστο σκεπάζει τὰ μπικουντί.

Μερικὲς κομπιναιζὸν εἶνε μυτερὲς στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, ἄλλες στρογγυλὲς καὶ ἄλλες τετράγωνες. Συνηθίζονται πολὺ γιὰ νυχτικὲς κάτι κρὲπ ζωρζὲτ ἐμπριμὲ ἀνοικτόχρωμα σὲ φόρμα ἀμπὶρ ποὺ συμπληρώνονται μὲ μιὰ λιζὲξ κιμονὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Εἶνε ἐπίσης τῆς μόδας καὶ τὰ ναρνιρισμένα μὲ σοῦρες καὶ πουάν Τύρκ.

Τὰ ἀσπρα μαλλιὰ

Μερικὲς ἀναγνώστριές μου μοῦ ἔγραφαν τὶς προάλλες γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράσουν τὴν ἀπέλπισία τους γιὰ τὸ πρόωρο ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν τους. Γι' αὐτὸ θ' ἀσχοληθῶ λίγο σήμερα μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ποὺ τόσο ἀπασχολεῖ τὸν γυναικόκοσμο.

Δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ τὶς παρηγορήσω, γιατὶ θὰ εἶνε κάπως δύσκολο, ἀφοῦ τὸ ἔχουν πάρει τόσο κατάκαρδα. Θὰ τοὺς μεταφέρω μόνον ἐδῶ μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐδιάβασα σ' ἕνα ξένο περιοδικό: «Τὰ ἄσπρα μαλλιὰ λοιπὸν εἶνε ὡραιότατα, κολακευοῦν πολὺ ἕνα νέο πρόσωπο καὶ τοῦ δίνουν εὐγένεια. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ παραπονιέται μιὰ γυναῖκα ἂν ἀρχίσουν ν' ἀσπρίζουν πρὶν τῆς ὥρας τὰ μαλλιά της. Κι' ἀντὶ νὰ σκεφθῇ βαψίματα, ποὺ κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν εἶνε καὶ τόσο ὠφέλιμα γιὰ τὴν ὑγεία, ἂς ξοδεύῃ τὰ μισὰ λεπτὰ καὶ ἂς πηγαίνῃ τακτικὰ στὸ κομμωτήριο, γιατὶ τὰ ἄσπρα ἢ γκριζολὰν κεφάλια πρέπει νὰ εἶνε πολὺ περιποιημένα γιὰ νὰ εἶνε ὡραῖα. Λουσμένα, ὀντουλαρισμένα καὶ καλοχτενισμένα. Ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο ἐπιμένω ἰδιαιτέρως τὴν προσοχή τους εἶνε ν' ἀποφεύγουν τὸ κιτρίνισμα τῶν λευκῶν μαλλιῶν ποὺ ὀφείλεται στοὺς κομμωτὰς ποὺ δὲν ξεύρουν τὴ δουλειά τους καὶ καθὼς ὀντουλάρουν μὲ ψαλίδι Μαρσὲλ καΐνε τὰ μαλλιά. Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἄσχημο, ὅπως ἐπίσης ἄσχημο εἶνε καὶ τὸ ὑπερβολικὸ μπλὲ χρῶμα ποὺ βάζουν μερικὲς κυρίες στὰ ἄσπρα τους μαλλιά. Τὸ μπλὲ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἀλίγο γιὰ νὰ εἶνε ὡραῖο.

Γιὰ τὴν ὁμορφιά σας

Μὴ φαντάζεσθε πῶς τὸ ὡραῖο χέρι εἶνε προνόμιο τῶν πλουσίων καὶ ἀργοσχόλων ἀνθρώπων ποὺ δὲν πιάνουν οὔτε «βασιλικὸ μετάξι» ὅπως λέει ἡ παροιμία. Κάθε ἄλλο. Θὰ ἰδῆτε πλούσιες καὶ ἀριστοκράτισσες κυρίες νὰ ἔχουν ἄσχημα χέρια, μολονότι δὲν πιάνουν ποτὲ οὔτε ξεσκονόπανο, ἐνῶ ἄλλες φτωχὲς ποὺ ἀναγκάζονται νὰ κάνουν μόνες τους ὅλες τὶς δουλειὲς ἔχουν χέρια ὡραιότατα. Θὰ μοῦ πῆτε: «Αὐτὸ εἶνε φυσικὸ πρόσωπο» καὶ δὲν θάχετε ἄδικο. Μὰ συντείνει πολὺ καὶ ἡ περιποίησις. Ἡ κυριωτέρα δὲ περιποίησις τοῦ χεριοῦ ἔγκειται στὰ νύχια: Πρέπει νὰ εἶνε καθαρὰ, γυαλισμένα καὶ καλολιμαρισμένα. Κάθε φορὰ ποὺ πλένετε τὰ χέρια σας θουτίζετε καλὰ τὰ νύχια σας θουτῶντας τὴ βούρτσα σας σὲ μιὰ καλὴ σαπουνάδα.

Ὅταν τὸ κάνετε αὐτὸ δὲν παρίσταται ἀνάγκη ἄλλου καθαρίσματος πλὴν ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων ὁπότε καλὸν εἶνε νὰ χρησιμοποιῆτε ἕνα ξυλάκι, ποὺ εἶνε ἐπίτηδες γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Βουτῶντας το σὲ ὀξυζενέ.

Ἀκολούθως γιὰ νὰ μαλακώσετε τὰ πετσάκια ποὺ εἶνε γύρω στὰ νύχια ἀλείφετέ τα μὲ λίγη «ναιπαλίν» ἢ, ἂν δὲν ὑπάρχῃ, μὲ λίγη λανολίνη.

Πρὶν ἀρχίσετε δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ ποὺ μποροῦν νὰ λερώσουν τὰ χέρια σας προστατεύσετε τὰ νύχια σας ξύνοντας μ' αὐτά, σαποῦνι ἔτσι ὥστε νὰ γεμίσουν μέσα καὶ νὰ μὴ μπορῇ ἡ ἀκαθαρσία νὰ εἰσχωρήσῃ σ' αὐτά.

Ἂν σπάζουν εὔκολα λέτε στὸ γιατρό σας νὰ σᾶς δώσῃ λίγο κάλτσιουμ καὶ βουτᾶτε ἐπίσης κάθε βράδυ τὰ νύχια σας σὲ ζεστὸ λάδι ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἂν κιτρινίζουν τὰ νύχια ἀπὸ τὸ κάπνισμα καθαρίζετέ τα μὲ λίγο ὀξυζενέ, γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἀντιαισθητικώτερο θέαμα.

Τὰ περιποιημένα νύχια εἶνε κομψένα κοντὰ καὶ σὲ σχῆμα μυγδαλωτό. Δὲν πρέπει νὰ γυμνώνετε πολὺ τὰ πλάγια γιατὶ τότε χάνουν τὰ νύχια τὴν στερεότητά τους.

Ὅσο γιὰ τὰ πετσάκια καλὸν εἶνε νὰ μὴ τὰ κόβετε. Βάλετε λίγη σμυρίδα σὲ ζεστὴ σαπουνάδα τὰ δάχτυλά σας καὶ μὲ ἕνα εἰδικὸ ἐργαλεῖο κατεβάζετε τὰ πετσάκια.

Τὸ βερνίκι σας νὰ μὴν εἶνε σκοῦρο ἂν ἐργάζεσθε χειρωνακτικά. Τὸ ἀνοιχτὸ χρῶμα διατηρεῖται πιὸ πολύ.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Κόρη τῆς Κρήτης: Δυστυχῶς αὐτὰ ποὺ μοῦ ζητᾶτε, δὲν γίνονται, γιατὶ οὔτε τοῦ χεριοῦ οὔτε τοῦ ποδιοῦ ἀλλάζει τὸ σχῆμα.

Μάρθαν: Ἀφοῦ ἔχετε ξηρὴ ἐπιδερμίδα, πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε μιὰ λιπαρὴ κρέμα νυχτός. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω ὡρισμένη μάρκα, γιατὶ κάθε ἐπιδερμίδα ἔχει τὶς ἰδιοτροπίες της καὶ μπορεῖ μιὰ κοινὴ κολκρὲμ νὰ σᾶς ὠφελήσῃ, ἐνῶ ἡ πιὸ ἀκριβὴ νὰ μὴν εἶνε ὠφέλιμη γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα σας. Γι' αὐτὸ θὰ δοκιμάσετε διάφορες, ὥσπου νὰ βρῆτε τί σᾶς πάει. Τὸ καθημερινὸ μασάζ θὰ φρεσκάρῃ τὸ πρόσωπό σας.

Μελαχροινόν: Βέβαια λιγάκι πρόωρα ἦρθε, μὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος ν' ἀπαλλαγῆτε παρὰ μόνον μὲ ξύρισμα ἢ ἀποτρίχωσι δι' ἠλεκτρισμοῦ.

Ἀπελπισμένην Α. Η.: Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνετε εἶνε νὰ φοράτε πάντα ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο καὶ νὰ μὴν ἐκτίθεσθε στὸ ὑπαιθρο χωρὶς νὰ φοράτε μιὰ καλὴ κρέμα ποὺ θὰ προστατεύῃ τὸ πρόσωπό σας. Γιὰ τὶς πανάδες σᾶς δίνω μιὰ συνταγή, ἀλλὰ ἂν δὲν τὴν δεχθῇ ἡ ἐπιδερμίδα σας νὰ τὴν σταματήσετε: Πρεσιπιτὲ μπλὰν 1,0 Σουνιτρὰτ ντὲ μπισμοὺθ 2,0, κολκρὲμ 20,0.

Μὴ μὲ λησμονεῖ: Εὐχαρισταῖ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ ἐδείξατε. Αὐτὴ μὲ κάνει νὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ ὅλη τὴν εἰλικρίνεια ὅτι φταίει βέβαια αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε, ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτε ἀφοῦ ἔχετε τέτοια ἰδιοσυγκρασία. Ὅπως βλέπετε λίγος ἀθλητισμὸς θὰ σᾶς ὠφελήσῃ: ἐκδρομές, γυμναστική, τέννις καὶ ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια τὰ σπυράκια θὰ λιγοστεύουν.

Πεταλούδα: Ἀστειεύεσθε βέβαια. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς δώσω συμβουλὴ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ὑγεία σας; Κάνετε λίγο τοπικὸ μασάζ, καὶ ἴσως ἰδῆτε ὠφέλεια.

Τρελλὴ Μαθητρι-ούλα: Γράψετέ μου ὅποτε θέλετε. Μὲ μεγάλη εὐχαριστησι θὰ διαβάσω τὸ γράμμα σας. Ὅσο γιὰ τὶς πανάδες διαβάστε τί γράφω πάρα πάνω. Τὰ μαλλιὰ ἀνοίγουν μὲ δξυζενὲ καὶ γιὰ τὸ πρόσωπο πρέπει μόνη σας νὰ βρῆτε ποιὰ κρέμα τοῦ πάει.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἄνθρωποι καὶ Ζῶα

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μοιάζουν πολὺ μὲ τὸν γάϊδαρο. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ἡ ὁμοιότης ἐπεκτείνεται καὶ στὸν ψυχικὸ τους κόσμο καὶ συνεπῶς εἶνε μικρόνοες ποταποί.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοιάζει μὲ τὸ βῶδι. Τὸ χαρακτηριστικὸ του εἶνε ἡ ἀπάθεια καὶ ἡ πλιθιότης.

Ἀξιοσημείωτες ὁμοιότητες

Ἡ ὁμοιότης μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων προσώπων καὶ τῆς μορφῆς ὡρισμένων ζώων εἶνε ἀναμφισβήτητη. Συχνά, ἄλλωστε, κάνομε γι' αὐτὴ λόγο στὴν ὁμιλία μας Λέμε π. χ. ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοιάζει σὰν πρόβατο ἢ ἔχει ἀλογήσιο πρόσωπο κλπ. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα πρέπει νὰ βγάλωμε ἐπίσης συμπεράσματα γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ κατάστασι ἑνὸς ἀτόμου; Εἶνε πολλοὶ οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὸ ὑποστηρίζουν καὶ πρῶτος ὁ Ἀριστοτέλης διετύπωσε μιὰ παρομοία θεωρία. Ἀλλ' ἂς δοῦμε μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσε μεταξὺ αὐτῶν συγκρίσεων.

Σύμφωνα μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονας Μάττιους Λῶρενς καὶ Ντέκεφ ποὺ συνεπλήρωσαν τὶς μελέτες τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Ἐλβετοῦ φιλοσόφου καὶ θεολόγου Λάβετερ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μαλακὸ τρίχωμα εἶνε δειλοί, γιατὶ παρόμοιο τρίχωμα ἔχουν τὰ δειλότερα ἀπὸ τὰ ζῶα, ἡ ἔλαφος, ὁ λαγὸς καὶ τὸ πρόβατο. Ἀντίθετα ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν σκληρὸ τρίχωμα, ὅπως ὁ λέων ἢ ὁ κάπρος εἶνε ἀνδρεῖοι. Ἀνδρεῖοι εἶνε ἐπίσης ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν βαρειὰ φωνή, ὅπως ὁ λέων καὶ ὁ ταῦρος καὶ δειλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν λεπτὴ φωνή, ὅπως τὸ σκυλί ἢ ἔλαφος ἢ ὁ λαγός.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ πρόσωπό τους ὁμοιάζει μὲ τοῦ πιθήκου, εἶνε κόλακες, πανοῦργοι, μικρόψυχοι καὶ ἔχουν τάσι στὴν κλοπή, τὴ μέθη καὶ τὴν ἀκολασία.

Μὲ τὶς ἀλεποῦς: εἶνε πανοῦργοι, ὑπομονητικοὶ καὶ πολυμήχανοι.

Μὲ τοῦ πάνθηρος: εἶνε εὐέξαπτοι, δόλιοι καὶ ἀσυγκίνητοι.

Μὲ τοῦ λύκου: εἶνε ὑποκριταί, φιλέριδες καὶ βαρύθυμοι.

Μὲ τοῦ λέοντος: εἶνε μεγαλόψυχοι, γενναιόφρονες, σταθεροὶ καὶ προσεκτικοί.

Μὲ τοῦ παπαγάλου: εἶνε ἐπιπόλαιοι, ματαιόδοξοι, ἀπερίσκεπτοι καὶ φλύαροι.

Μὲ τοῦ κόρακα: εἶνε ἐπιδέξιοι καὶ ἄπληστοι.

Μὲ τοῦ σκύλου: εἶνε πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι.

Μὲ τῆς γάτας: εἶνε πονηροὶ καὶ ὑποκριταί.

Μὲ τῆς νυφίτσας: εἶνε περίεργοι, λεπτολόγοι καὶ πανοῦργοι.

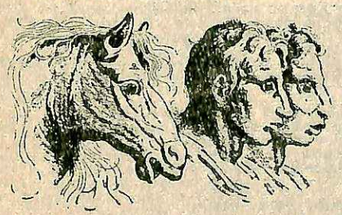

Μιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα σύγκρισις μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀλόγου. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν παρομοία μορφὴ εἶνε ὀρμητικοὶ περήφανοι καὶ ὑπε[illegible]οί.

Τὰ χοντρὰ καὶ προτεταμένα χείλη ἢ πολυπλεξεία στὴ βάσι της μύτη καὶ τὰ μικρὰ καὶ λοξὰ μάτια δίνουν στὸν ἄνθρωπο μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὸ χοίρο.

Μὲ τοῦ βωδιοῦ: εἶνε ἀπαθεῖς, ὑπομονητικοί, ἐργατικοί, ἀλλὰ πολὺ εὐέξαπτοι.

Μὲ τῆς γκαμήλας: εἶνε ἐργατικοί, ἐγκρατεῖς, ἀλλὰ σαρκαστικοὶ καὶ γνωρὶς αἰσθήματα.

Μὲ τῆς κουκουβάγιας: εἶνε τακτικοί, μεθοδικοί, ἀλλὰ στεροῦνται φαντασίας.

Μερικὲς ἄλλες ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις εἶνε οἱ ἀκόλουθες:

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν γείλη παχειὰ καὶ προτεταμένα, ὅπως ὁ γάϊδαρος ἢ ὁ πίθηκος εἶνε μωροί. Μεγαλόψυχοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μύτη πλατειὰ στὸ κάτω μέρος, ὅπως ὁ λέων. Ἡ γρυπὴ μύτη, ὅπως τοῦ ἀετοῦ, δείχνει ἐπιθετικὲς καὶ ἀπρακτικὲς διαθέσεις.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μικρὰ μάτια, ὅπως ὁ πίθηκος, εἶνε μικρόψυχοι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν πολὺ μεγάλα μάτια, ὅπως τὸ βῶδι εἶνε νωθροὶ καὶ ἀπαθεῖς.

Τὰ προεξέχοντα μάτια, ὅπως τοῦ ὄνου, δείχνουν περιωρισμένες διανοητικὲς ἱκανότητες.

Τὸ μικρὸ μέτωπο, ὅπως τοῦ χοίρου, δείχνει μικρὴ ἀντίληψι.

Ἀκόλαστοι τέλος εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν δασὺ τρίχωμα, ὅπως τοῦ τράγου.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐξετάζουν ἐπίσης κάθε χαρακτῆρα στικὴ ἰδιότητα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὅπως καὶ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, τοῦ δέρματος καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ματιῶν. Σὲ πρόσφατες μελέτες τους ἀναφέρουν πολυάριθμες παρατηρήσεις γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ καταλήγουν σὲ περίεργα ἀποκαλυπτικὰ συμπεράσματα. Φθάνουν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ὁμοιότης τοῦ προσώπου μιᾶς γυναίκας μ' ἕνα ζῶο ἢ πουλὶ καθορίζει τὸ σύνολο τῆς ὁμοιοφίας

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοιάζει σὰν νυφίτσα. Εἶνε εὐερέθιστη, πανοῦργα δηκτική...

τῆς, δηλαδὴ τὶς διαστάσεις τοῦ σώματός της τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν της, τὸ «μέταλλον» τῆς φωνῆς της καὶ τὸν τρόπο τῶν διαφόρων ἐκδηλώσεών της στὴν ζωή. Στὶς μεγάλες χορεύτριες κλασσικῶν χορῶν, παραδείγματος χάριν, παρατηρεῖται μιὰ ἐκπληκτικὴ ὁμοιότης τῶν μὲ τὸν κύκνο, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ «μοιραῖες» γυναῖκες, οἱ μεγάλες σαντηεύτριες, μοιάζουν συνήθως μὲ αἰλουροειδῆ.

Ἐπίσης περίφημες γυναῖκες γιὰ τὴν ἐνάρετη ζωή τους καὶ τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματά τους παρουσιάζουν μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὰ πιὸ ἥρεμα καὶ ἁπλὰ ζῶα μ' ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ τὸ χαρακτηριστικό τους εἶνε ἡ πραότης.

Μὲ δυὸ λόγια, ἡ φυσιογνωμική, ποὺ θεωρεῖται ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παληὲς ἐπιστῆμες, συμπληρώνεται σήμερα μὲ νέες ἀξιόλογες παρατηρήσεις. Οἱ ἐπιστημονικὲς αὐτὲς θεωρίες ὡς τόσο δὲν εἶνε ἀπόλυτες.

Μιὰ ἀξιοσημείωτη ὁμοιότης μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ λέοντος. Ἡ μορφὴ αὐτὴ φανερώνει ἰσορροπημένη διάθεσι, θάρρος καὶ εὐμένεια αἰσθημάτων.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Το χρησιμοποιοῦν οἱ ταξιθέτριες γιὰ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσουν τὸ φιλοδώρημα. — Ἐπιθυμία, θέλησις.

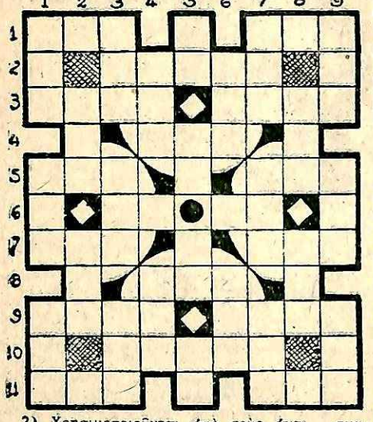

2) Χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀναπήρους.

3) Δὲν θὰ τὰ ἰδῆτε ποτὲ μὲ τὰ μάτια σας. — Λεπτὲς κλωστές.

4) Συνήθης τιμωρία ἑνὸς αὐθάδους (καθ.).

5) Προάστειο Β. τῆς Κηφισιᾶς. — Ὅτι ἀποκομίζει κανεὶς ἀπὸ μελέτη ἢ ἔρευνα.

6) Προσὸν ἀπαραίτητο σὲ κάθε πολεμιστή. — Λησμονιά.

7) Νησὶ τῶν Κυκλάδων. — Ποταμὸς διασχίζων εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν.

8) Νησάκι τῶν Κυκλάδων, ἀλλὰ καὶ νησάκι τῶν Σποράδων.

9) Χαρακτηρίζει τὴν ἀλεποῦ. — Ἐπίθετο ποὺ ταιριάζει σὲ κάθε γάτα.

10) Ἔχουν σχέσι μὲ τὸ ἀλφάβητο (οὐδ.).

11) Προάστειο μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. — Θὰ βρῆτε πολλὰ σ' ἕνα ζωδιακὸ κύκλο, ἐδῶ ὅμως μόνο ἕνα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἔχει δώσει τὸ ὄνομά της σ' ἕνα Ὑπουργεῖο. — Καρποφόρο δέντρο (ἀφθονεῖ στὴν Ἑλλάδα). — Μεγάλο ρεῦμα ὕδατος.

2) Ἀφορᾶ τὸ σύνολον (οὐδ.). — Ναρκωτικόν.

3) Πορτογαλικὸ νησὶ κοντὰ στὰ Β. Δ. παράλια τῆς Ἀφρικῆς, περίφημο γιὰ τὰ κρασιά του. — Βαθὺς ὕπνος. — Μιὰ τῶν νησίδων καὶ περίφημη γέφυρα τῆς Βενετίας.

4) Τὴν δίνομε σ' ἕνα πρόσωπο ποὺ μᾶς ἔκανε μεγάλο κακό. — Παράλιος πόλις τῆς Παλαιστίνης περίφημη γιὰ τὰ πορτοκάλλιά της (ἐλαφρῶς ἀνορθόγραφη).

5) Ἐξάρτημα ἀπαραίτητο σ' ἕνα ἱστιοφόρο (δημοτ.). — Ἀκλόνητος πεποίθησις. — «Φωνὴ... ὀργὴ Θεοῦ» λέγει μιὰ παροιμία. — Ἀπ' αὐτὸ συνήθως μιλοῦν οἱ ρήτορες.

6) Ἀνατρεπτικὴ ἐνέργεια. — Ἀναπαυσις χουζούρι (ἀραδ.).

7) Μᾶς τὸ προσφέρουν οἱ κινηματογράφοι καὶ τὰ θέατρα. — Ἐπιθυμητά. — Κρίνω τὶς πράξεις ἑνὸς προσώπου καὶ ἀποφασίζω περὶ αὐτοῦ.

8) Ποταμὸς διασχίζων εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν. — «Πνέω...»

9) Ὑπερβολικὴ ἀγάπη γιὰ κάτι, ἀλλὰ καὶ εἶδος τρέλλας. — Ἀπόκτησις γνώσεων. — Ἀκτινοβόλον χημικὸν στοιχεῖον, μεγάλης ἀξίας. Δ.

Μαγικὸ τετράγωνο

Τοποθετῆστε μέσα στὰ τετραγωνίδια τοῦ σχεδίου μας τὰ κάτωθι πολλαπλάσια τοῦ 3:

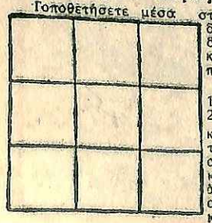

3 6 9
12 15 18
21 24 27

κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε οἱ ἀριθμοὶ τῆς κάθε στήλης, ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως νὰ σᾶς δίνουν πάντα γιὰ σύνολο: «45».

Ἦσαν παντρεμένες;

"Ἐχετε διαβάσει ἱστορίες καὶ θρύλους γιὰ διάφορες γυναικείες προσωπικότητες καὶ πιστεύετε πὼς ξέρετε ὅ,τι ἀφορᾶ τὴ ζωή τους. Κι' ὅμως γιὰ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς δὲν ξέρετε κάν ἂν ἦσαν παντρεμένες ἢ ἀνύπαντρες! Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε, προσπαθῆστε νὰ καθορίσετε σὲ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ πολύ, ποιές ἀπ' τὶς παρακάτω γυναῖκες εἶχαν παντρευτῆ καὶ ποιές ὄχι:

1) "Αλκηστις, 2) Ἀνδρομάχη, 3) Βερενίκη, 4) Βασίλισσα τοῦ Σαβά, 5) Εὐρυδίκη, 6) Ἠλέκτρα, 7) Δηϊάνειρα, 8) Βεατρίκη, 9) "Αννα Καρένιν, 10) Σαχραζάτ, 11) Σαρλόττα Κορνταί, 12) Λάουρα.

Πόσα χιλιάρικα;

Κάποιος ρώτησε ἕνα μάντι πόσα χιλιάρικα εἶχε στὴν τσέπη του, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε αἰνιγματικά:

—Ἂν διαιρέσετε μὲ τὸ 2, τὸ 3, τὸ 4, τὸ 5 καὶ τὸ 6 τὸν ἀριθμὸ τῶν χιλιάρικων ποὺ ἔχετε μαζί σας, θὰ σᾶς μείνη πάντα ὑπόλοιπο 1 χιλιάρικο.

Ὁ ἄνθρωπος ἔκανε τότε τὴ δοκιμὴ καὶ βρῆκε σωστὸ αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ μάντις. Πόσα ἦσαν τὰ χιλιάρικά του;

Ἡ μπάλλα

Παίζετε, μαζὶ μ' ἕνα φίλο σας, μὲ μιὰ μπάλλα ἀπὸ φελλὸ διαμέτρου 1 μέτρου καὶ εἴκοσι πόντων. Τοῦ λέτε λοιπὸν νὰ τὴ σηκώση καὶ νὰ σᾶς τὴ φέρη. Ἐκεῖνος τὴν ἀγκαλιάζει πράγματι μὲ τὰ δυό του χέρια, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς τὴ φέρη. Γιατί;

Τρισύλλαβα

Οἱ κάτωθι ζητούμενες λέξεις εἶνε ὅλες τρισύλλαβες καὶ πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν μέσα στοὺς κύκλους τοῦ σχεδίου μας, ἡ κάθε μιὰ μέσα σὲ τρεῖς κύκλους ποὺ βρίσκονται στὴν ἴδια εὐθεῖα γραμμή.

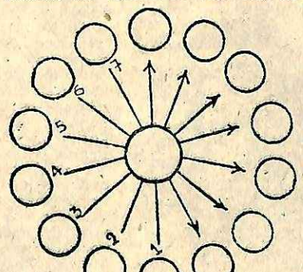

Ἡ μεσαία συλλαβὴ ὅλων αὐτῶν τῶν λέξεων εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια.

Οἱ συλλαβὲς ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε εἶνε οἱ ἑξῆς κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν:

Α — ΔΟΣ — Ι — ΚΑ — ΛΕ — ΛΗ ΛΙΣ — ΜΙ — ΜΥ — ΜΟΣ — ΝΗ — ΠΛΟ — ΡΟΣ — ΣΙ — ΤΟΣ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς συλλαβὲς αὐτὲς θὰ χρησιμοποιηθῆ περισσότερες ἀπὸ μιὰ φορά.

Καὶ τώρα νὰ ἡ ἐπεξήγησις τῶν ζητουμένων λέξεων:

1) Μέλος τοῦ ὀκταποδιοῦ.
2) Μεταφέρει ἐπισκέπτας σ' ἕνα πολεμικὸ πλοῖο.
3) Κατώρθωσε νὰ δραπετεύση χρησιμοποιῶντας τεχνητὰ φτερά.
4) Ὄρος καὶ χερσόνησος τῆς Ν. Δ. Μικρᾶς Ἀσίας.
5) Ὁ μοναδικὸς αὐτοκράτωρ τῆς ἐποχῆς μας, τὰ δικαιώματα τοῦ ὁποίου ἔχουν τελευταίως περιορισθῆ πολύ.
6) Συμβάλλει στὴν κατασκευὴ τοῦ ψωμιοῦ.
7) Δοχεῖο ἀνοιχτὸ καὶ βαθύ, χρησιμοποιούμενο γιὰ πλύσιμο.

Ποιός ὁ ἀριθμός;

"Ἕνας ἀπὸ τοὺς 8 ἀριθμοὺς τῆς κατωτέρω ὁμάδος δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφερθῆ, δεδομένου ὅτι δὲν ἔχει τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ μὲ τοὺς ἄλλους:

16 — 126 — 4 — 48 — 56 — 12 — 144 — 32.

Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς αὐτός;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 44

Τὸ παραμυθάκι σας

Ὁ Αὐγερινὸς καὶ ἡ Πούλια

Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας κυνηγὸς ποὖχε μιὰ πολὺ ὡραία γυναῖκα. Αὐτὴ γέννησε ἕνα κοριτσάκι πολὺ ὄμορφο καὶ πέθανε. Τὸ κοριτσάκι τὸ ἐλέγαν Πούλια.

Ὁ πατέρας τῆς Πούλιας ξαναπαντρεύτηκε μὲ μιὰ πολὺ κακιὰ γυναῖκα κι' ἀπ' αὐτὴν ἀπόκτησε ἕνα ἀρσενικὸ παιδὶ ποὺ τὸ ὀνόμασαν Αὐγερινό.

Ὁ Αὐγερινὸς ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὴν Πούλια καὶ ἡ Πούλια λάτρευε τὸν Αὐγερινό.

Ἡ μητριὰ της ὅμως βλέποντας τὴν Πούλια ν' ἀστράφτη ἀπὸ ὡμορφιὰ τὴ μισοῦσε. Καὶ μιὰ μέρα εἶπε στὸν ἄντρα της:

—Αὐτὸ τὸ κοριτσι κάνει διαρκῶς ζημιές. Πρέπει νὰ τὸ πουλήσουμε στοὺς τσιγγάνους.

Ὁ ἄντρας της ἀθουλος ὅπως ἦταν δὲν ἔφερε ἀντίρρησι.

Μὰ τὰ λόγια τῆς μοχθηρῆς μητριᾶς τ' ἄκουσε ὁ Αὐγερινὸς καὶ κοπατρόμαζε.

—Ἀδελφοῦλα μου, εἶπε στὴν Πούλια ἡ μάνα μας θέλει νὰ σὲ πουλήση!

Ἡ Πούλια ἡ δυστυχισμένη ἄρχισε νὰ κλαίη.

—Μὴν κλαίς, ἀδελφοῦλα μου τῆς εἶπε ὁ Αὐγερινὸς κι' ἐγὼ θὰ σὲ σώσω.

Κι' ἀμέσως ἔτρεξε σὲ μιὰ γρηὰ μάνισσα ποὺ ζοῦσε στὸ δάσος τῆς εἶπε τὸν πόνο του καὶ κεῖνη ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πολύ, τοῦδωσε μιὰ φούντα ἀπ' τὰ μαλλιά της ἕνα κτένι καὶ λίγα σπυριὰ ἀλάτι.

—Πάρτα αὐτά, παιδί μου τοῦ εἶπε κι' ἅμα βρεθῆς σὲ κίνδυνο ρίχτο πισω σου καὶ θὰ γλυτώσης.

Ἀμέσως ὁ Αὐγερινὸς νύρισε σπίτι βρῆκε τὴν Πούλια καὶ συμφώνησαν νὰ φύγουν κρυφὰ κοντὰ τὴν αὐγή.

Κι' ἀληθινὰ τὴν ὥρα ποὺ γλυκοξημέρωνε τὰ δυὸ ἀδέλφια ζύπνησαν καὶ πῆραν τὸ δρόμο τοῦ δάσους. Μὰ ἡ κακὴ μητριὰ τοὺς κατάλαβε κι' ἄρχισε νὰ τοὺς κυνηνάη.

Ἔτρεχαν ὥρα πολλή. Εἶχαν λαχανιάσει. Τότε ὁ Αὐγερινὸς ἔρριξε πίσω τὴ φοῦντα τῶν μαλλιῶν τῆς μάνισσας κι' ἀμέσως ὁ τόπος γέμισε ἀγκάθια. Ἡ κακὴ μητριὰ ὅμως τὰ πέρσισε καὶ ζύγωσε πάλι κοντά τους. Πέταξε τότε ὁ Αὐγερινὸς τὸ κτένι κι' ἕνα δάσος ἔφραξε τὸ δρόμο τῆς μοχθηρῆς μητριᾶς. Μὰ τὸ πέρασε κι' αὐτὸ κι' ὁ Αὐγερινὸς ἔρριξε τὰ σπυριὰ τ' ἀλάτι. Μιὰ θάλασσα ἀπλώθηκε τότε μπρὸς στὴν κακὴ μητριὰ καὶ τῆς ἔκοψε τὸ δρόμο.

"Ἠουχα πιὰ τὰ δυὸ ἀδέλφια φτάσανε ἐπειτ' ἀπὸ μέρες σ' ἕνα μακρυνὸ βασίλειο.

Τὴ μέρα αὐτὴ τὸ βασιλόπουλο εἶχε βγῆ σὲ κυνήγι, εἶδε τὴν Πούλια καὶ τὸν θάμπωσε ἡ ὡμορφιά της. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του καὶ τὴν πῆρε στὸ παλάτι.

Ἡ μάνα τοῦ βασιλόπουλου ἦταν μιὰ γρηὰ κακοψυχη καὶ ζηλιάρα. Βλέποντας τὴν ὡμορφιὰ τῆς Πούλιας ἄφρισε ἀπ' τὸ κακό της καὶ μιὰ μέρα ποὺ λείπτε τὸ βασιλόπουλο ἔπιασε πρῶτα ἔσφαξε τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν ἔβαψε στὸν κῆπο.

Ἡ Πούλια κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ μὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ἔκλαιγε μόνον ἀπελπισμένη νιὰ τὸ καυὸ τοῦ λατρευτοῦ της ἀδελφοῦ.

Πάνω στὸ χρόνο φύτρωσε στὸν τάφο τοῦ Αὐγερινοῦ μιὰ τριανταφυλλιά. Ἡ Πούλια πήγαινε κάθε μέρα μύριζε τὰ τριαντάφυλλα κι' ἔκλαινε ἔκλαινε πικρά.

"Ενα πρωὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν οἱ γάμοι της μὲ τὸ βασιλόπουλο ἡ Πούλια ἄκουσε τὴν τριανταφυλλιὰ νὰ τῆς λέη:

—Ἀδελφοῦλα μου, κόψε ἕνα τριαντάφυλλο, μύρισέ το κι' ἔλα μεζί μου.

Ἔκοψε τὸ πιὸ μεγάλο τριαντάφυλλο ἡ Πούλια κοὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸ μύριζε παρουσιάστηκε ὁ Αὐγερινὸς μὲ χρυσᾶ φτερὰ τὴ σήκωσε στὰ χέρια του καὶ τὴν πῆρε στὸν οὐρανό. Κι' ἀπὸ τότε τὰ δυὸ ἀγαπημένα ἀδελφια λάμπουν τὶς νύχτες ἀνάμεσα στ' ἄλλα ἀστέρια καὶ δὲν χωρίζουν ποτέ.

◆◆

Παιδικὸν πνεῦμα

Ὁ μικρὸς Κώστας ταξειδεύει πρώτη φορὰ μὲ τὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο. Σ' ὅλο τὸ διάστημα μένει σιωπηλός. "Οταν ὅμως τὸ τραῖνο βγαίνει ἀπὸ τὴ σήραγγα γυρίζει καὶ λέει στὴ μητέρα του.

—Εἶδες μαμά τί ταχύτητα ἔχει ὁ σιδηρόδρομος; Ὁλόκληρη νύχτα, τὴν ἐπέρασε γιὰ μιὰ στιγμή!...

★

Ὁ Κωστάκης ρωτᾶ τὴ μητέρα του:

—Ἀλήθεια, μαμά ὁ Θεὸς βλέπει ὅ,τι κι' ἂν κάνουμε ἀπ' τὸν οὐρανό;

—Βεβαιότατα παιδί μου.

—Κι' ὅταν ἀκόμη εἶνε... συννεφιά;...

★

Μεταξὺ δυὸ μικρῶν φίλων:

Ὁ Τοτός: Ὁ μπαμπᾶς μου ἦταν στὸν πόλεμο καὶ σὲ κάθε μάχη ἔκανε ἀπὸ ἕνα πόδι καὶ ἕνα χέρι.

Ὁ Νίκος: Ἔτσι; Καὶ σὲ πόσες μάχες ἔλειψε μέρος;

Ὁ Τοτός: Σὲ καμμιὰ σαρανταριά!...

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μιὰ ζωὴ χωρὶς ἀνέσεις καὶ ἐνδιαφέρον

Πότε κάνατε ζεστὸ μπάνιο γιὰ τελευταία φορά; "Εχετε τὸ συναίσθημα ὅτι σᾶς ἀγαποῦν πραγματικά; Κάθε πότε ἀλλάζετε τὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ σας; Πηγαίνετε τακτικὰ στὴν ἐκκλησία;

Αὐτὲς εἶνε μερικὲς ἀπ' τὶς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις, ποὺ οἱ πέβαλαν οἱ ρεπόρτερ τοῦ νέου γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Ζί» σὲ πολλὲς ἑκατοντάδες Βερολινέζες ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὶς σημερινὲς συνθῆκες ζωῆς τῆς Γερμανίδος. Τὸ σύνολον λοιπὸν τῶν ἀπαντήσεων εἶνε πολὺ πιὸ ἀποκαλυπτικὸ ἀπ' τὸ πιὸ εὐρυνείδητο ρεπορτάζ.

Οἱ περισσότερες Βερολινέζες δήλωσαν ὅτι ἔχουν πουλήσει ἀπὸ καιρὸ κολλιέ μαργιόλιο, δαχτυλίδια, νοῦνες, ἀκόμη καὶ τὰ κοστούμια τῶν συζύγων τους ποὺ σκοτώθηκαν στὸν πόλεμο καὶ βεβαιώνουν ὅτι τοὺς ἔχουν μείνει μιὰ μόνο τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα.

Σχεδὸν ὅλες οἱ κοπέλλες πάνε στὸν κινηματογράφο. Ὄχι τόσο γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ φίλμ ὅσο γιὰ νὰ περάσουν λίγη ὥρα σ' ἕνα περιβάλλον ζεστό, ὅπου ... δὲν κόβεται κάθε τόσο τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Τὰ εἰσιτήρια τοῦ θεάτρου κοστίζουν πανάκριβα. "Οσο γιὰ τὶς συναυλίες, ἐλάχιστες γυναῖκες τὶς παρακολουθοῦν, γιατὶ δὲν μποροῦν πιὰ νὰ ὑποφέρουν τὴ μουσική: Ἐπιθυμοῦν νὰ ξεχάσουν τὸ παρελθόν. Θρισμένα δὲ μουσικὰ κομμάτια θάκαναν νὰ ξαναζήσουν οἱ ἀναμνήσεις περασμένων ὡρῶν ποὺ θέλουν τώρα νὰ τὶς διώξουν ἀπ' τὴ μνήμη τους.

"Οταν ἡ Βερολινέζα θέλει νὰ ξεφύγη ἀπ' τὴν πραγματικότητα διαβάζει ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ἰδίως, γιατὶ τὰ βιβλία εἶνε σπάνια. Διψάει ὡστόσο γιὰ φανταστικὰ μυθιστορήματα καὶ γιὰ βιογραφίες μυθιστορηματοποιημένες. ("Εχουμε τόσα προβλήματα νὰ λύσουμε στὸν καθημερινὸ βίο — λέει — ὥστε θέλουμε νὰ διαβάζουμε ἔργα ποὺ τὰ πρόσωπά τους περνοῦν τὴ ζωὴ ποὺ ἀζίζει νὰ ζῆ κανείς»).

Ἡ Βερολινέζα διαθέτει 10 ὧρες τὴ δεκαμάδα κατὰ μέσον ὅρον γιὰ νὰ μπαλώνη τὰ ροῦχα της. "Ολες ὅσες ἐρωτήθηκαν — ἐκτὸς μιᾶς — δήλωσαν ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς λείπει ἰδίως εἶνε εἴδη ρουχισμοῦ. Βαρέθηκαν πιὰ νὰ φοροῦν ἀπὸ τόσον καιρὸ ἕνα τσιμένο μαντὼ καὶ νὰ μὴν ἔχουν ὑποφερτὰ ντεσσού. «Καταντήσαμε σωστοὶ Ἀρλεκινοι!» λένε μὲ πικρία.

Περνοῦν ἐξ ἄλλου πολλὲς ἀπ' τὶς ἐλεύθερες ὧρες τους στὸ κρεββάτι, γιατὶ τοὺς λείπει ἡ θέρμανσις καὶ γιατὶ κάθε τὰ συχνὰ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Οἱ περισσότερες ὅμως δὲν μποροῦν γ' ἀλλάξουν σεντόνια, παρὰ κάθε 2 μῆνες. Πολλὲς μάλιστα δὲν ἔχουν πιὰ κεφάλου σεντόνια καὶ κοιμοῦνται πάνω σὲ στρατιωτικὲς κουβέρτες.

Στὸ ζήτημα τῶν φροντίδων καθαριότητος οἱ ἀπαντήσεις ἦσαν ἀόριστες. "Οταν ρωτήθηκαν πότε εἶχαν κάμει τὸ τελευταῖο ζεστὸ μπάνιο τους, ἀπάντησαν σχεδὸν ὅλες. μὲ κάποιο διστανμό:

—Πρὸ 8 ἡμερῶν περίπου... στὰ νειτονικὰ δημόσια λουτρά.

Ἀπ' τὶς στατιστικὲς ὅμως τῶν δημοσίων λουτρῶν ποὺ ἀπόμειναν — καὶ ποὺ ἔχουν ὑποβληθῆ σὲ περιορισμούς, νιὰ τὴν ἐλλειψι καυσίμου ὕλης — ἐξάγεται ὅτι ἀναλογεῖ μόλις ἕνα μπάνιο τὸ χρόνο γιὰ κάθε γυναῖκα! Καὶ μόνον τὰ 20 % τῶν Βερολινέζων ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ λουτρὸ ποὺμείνε ἄθικτο σὲ κάποιο φιλικό τους σπίτι.

"Ολες οἱ νέες Βερολινέζες ποθοῦν νὰ βγαίνουν ἔξω μὲ ἄνδρες ἢ νάκουν αἰσθηματικὲς περιπέτειες. "Οταν οἱ δημοσιογράφοι τὶς ρώτησαν: («Ἐχετε τὴ συναίσθηση ὅτι σᾶς ἀγαποῦν πραγματικά;») πῆραν περίεργες ἀπαντήσεις. («Ἀσφαλῶς! Ὁ ἀδελφός μου» εἶπαν μερικὲς. «Ἡ μητέρα μου» εἶπαν ἄλλες. «Οἱ φίλες μου» εἶπαν μερικὲς. Πολλὲς ἀπάντησαν: «Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ δὲν εἶνε εὐνοϊκὴ νιὰ τὸν ἔρωτα» ἢ «Εἶμαι πολὺ κουρασμένη καὶ τρώω τόσο λίγο, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ σκέπτωμαι τέτοια πράγματα» ἢ «Δὲν ἐνοῶ νὰ σχετισθῶ μὲ ἄνδρα, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ νίνω ὅμορφη»).

Ἀντίθετα πρὸς τὴ νενικὴ γνώμη, εἶνε περιωρισμένος ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων ποὺ «συναδελφώνονται» μὲ τοὺς στρατιῶτες τῶν Συμμάχων. Ἐξ ἄλλου, πολλὲς βρίσκουν ὅτι οἱ συμπατριῶτες τους ἔχουν «ἀλλάξει τρομερὰ» κι' ὅτι δὲν εἶνε πιὰ «τόσο εὐχάριστοι σὰν ἄλλοτε».

Τὰ 50 % τῶν γυναικῶν βεβαίωσαν ὅτι πηγαίνουν τακτικὰ στὴν ἐκκλησία. Οἱ στατιστικὲς ὅμως δὲν τὸ ἐπιβεβαιώνουν. Πιεζόμενες ἀπ' τὶς ἐρωτήσεις τῶν δημοσιογράφων, τὰ 40 % παραδέχθηκαν ὅτι πηγαίνουν σπάνια στὴ θεία λειτουργία εἴτε γιατὶ δὲν συμπαθοῦν τὸν ἐφημέριο ἢ τὸν πάστορα, εἴτε γιατὶ βρίσκουν τὴν ἐκκλησία πολὺ «δογματική») Ἀπομένουν λοιπὸν μόνο 10 % πραγματικὰ ἐκκλησιαζόμενες.

Ἡ ἔρευνα τοῦ «Ζί» ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ αἰσιοδοξία ποὺ δείχνουν οἱ Βερολινέζες, εἶνε προπάντων ἐπιφανειακή. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς φωνάζουν: («Ἀφιστε μας νὰ ζαναγίνουμε γυναῖκες! Τὰ χέρια μας ἐθγαλαν κάλους. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χειμῶνες ποὺ περάσαμε μέσα στὰ ἐρείπια. Θέλουμε νὰ ζαναθροῦμε μιὰ στέγη. Μόνον ὅταν θὰ τὴν ἔχουμε, θὰ μπορέσουμε νὰ ἐλπίζουμε καὶ πάλι!»)

Τώρα, τὰ 64 % ἀπ' τὶς 1.800.000 Βερολινέζες ἐργάζονται καὶ συντηροῦν τὶς οἰκογένειές τους, ἀντικαθιστῶντας πατέρες ἢ ἀδελφοὺς σκοτωμένους ἢ αἰχμαλώτους.

◆◆

Γιὰ νὰ μὴ κλυδωνίζωνται τὰ πλοῖα

"Ενας Ὁλλανδὸς μηχανικὸς πῆρε προνόμιο εὐρεσιτεχνίας γιὰ μιὰ συσκευή, προωρισμένη νὰ παρεμποδίζη τελείως τὸν κλυδωνισμὸ τῶν πλοίων. Βεβαιώνει ὅτι, μὲ τὴν ἐφεύρεσί του ὅλα τὰ πλοῖα μικρὰ καὶ μεγάλα, ὑπερωκεάνεια καὶ καταδρομικά, δὲν θὰ κουνιοῦνται πιὰ καθόλου ἀκόμη καὶ μὲ τὴ σφοδρότερη τρικυμία. Αὐτὸ ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ τὰ πολεμικὰ πλοῖα γιατὶ θὰ αὐξάνη τὴν ἀκρίβεια τῆς βολῆς τῶν κανονιῶν τους. Φαίνεται ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ μόνο συσκευή ἀλλὰ γιὰ 20 διάφορες, ἐγκατεστημένες στὸ βάθος τοῦ ἀμπαριοῦ. Θὰ μπορέση ἄραγε νὰ ἐφαρμοσθῆ ἡ νέα ἐφεύρεσις καὶ... στοὺς ὑπεκφεύγες;...

Ἀτομικὰ ἀεροπλάνα

Ἐργάζονται ἤδη στὴ Ν. Ὑόρκη γιὰ τὴν κατασκευὴ ἀεροπλάνων, ποὺ θὰ κινοῦνται μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια. Ἀλλὰ οἱ τεχνικοὶ συναντοῦν μεγάλες δυσκολίες γιατὶ ἕνα τέτοιο ἀεροπλάνο πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ εἶνε βαρύτατο. Τὸ μοτέρ του θὰ ζυγίζη τουλάχιστον 75 τόννους! Τὸ συνολικό του βάρος θὰνε τριπλάσιο ἀπὸ ἑνὸς «ὑπερφρουρίου». Ὡστόσο οἱ εἰδικοὶ πιστεύουν ὅτι, μετὰ 10 χρόνια τὸ πολύ τὰ «ἀτομικὰ» αὐτὰ ἀεροπλάνα θὰ κάνουν τὸ γῦρο τοῦ κόσμου χωρὶς σταθμό.

Ἕνα ἀκόμη μειονέκτημά τους ποὺ δὲν ἔχει βρεθῆ ὡς τώρα τρόπος νὰ ἐξουδετερωθῆ θᾶνε ἡ γρήγορη φθορὰ ὡρισμένων τμημάτων τους ἀπ' τὶς ἀκτινοβολίες.

Ἑβδομὰς ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ὁ... παλληκαρᾶς

Εἴχαμε καθήσει στὸ χορτάρι καὶ ἡ Ἀλίκη εἶχε ἀρχίσει ν' ἁπλώνη τὰ διάφορα ὁρεκτικὰ ποὺ θ' ἀποτελοῦσαν τὸ μεσημεριανό μας γεῦμα, ὅταν εἴδαμε μιὰ πελώρια σκιὰ ἀνθρώπου νὰ περνάη ἀνάμεσά μας. Γύρισα τὸ κεφάλι μου καὶ ἀντίκρυσα ἕναν πανύψηλο ἄντρα ποὺ πρώτη φορὰ ἔβλεπα στὴ ζωή μου. Στὸ δεξί του νέρι κρατοῦσε ἕνα δίκαννο.

—Δὲν μοῦ λὲς ἐξυπνάκια μου, μοῦ εἶπε, τί κάνεις αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ;

—Ἀνοίγω μιὰ κονσέρβα, τοῦ ἀπάντησα. Θέλετε νὰ τσιμπήσετε καὶ σεῖς μαζί μας;

—Τὸ χωράφι αὐτὸ μοῦ ἀνήκει, μοῦ φώναξε ὁ ἄγνωστος.

—Τὰ συγχαρητήριά μου! τοῦ εἶπα χαμολελῶντας εἰρωνικά.

—"Εχετε προθεσμία δύο λεπτὼν γιὰ νὰ τὰ γώσετε ὅλα αὐτὰ στὸν ἐδρομικό σας σάκκο καὶ νὰ τοῦ δίνετε! νούλλισε ὁ γιγαντόσωμος ἄνδρας.

Ἡ Ἀλίκη ἔγινε κατακόκκινη.

—Μὰ πῶς τοῦ ἐπιτρέπεις, ἀγάπη μου νὰ μᾶς μιλάη μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; μοῦ ψιθύρισε σιγὰ - σιγὰ στ' αὐτί.

—Σιωπή!... τῆς εἶπα. Δὲν βλέπεις ὅτι εἶνε ὡπλισμένος. Προτιμώτερο νὰ τὸν καλοπιάσωμε.

—Κάτι ὑποκείμενα σὰν ἐσᾶς βάζουν φωτιὰ στὰ πεῦκα. Τσομάζουν τὰ ζωντανά. ἀφήνουν παντοῦ σαρδελλοκούτια καὶ πλήνοχαρτα καὶ σπιάζουν τὸ σπαρτά, συνέγισε ὁ γίγαντας. Δὲν ἐπέτρεψα ποτὲ σ' ἑκδρομεῖς νὰ πατήσουν στὸ γωράϊ μου. Καὶ σεῖς θὰ κάνετε καλὰ νὰ ξεκουμπισθῆτε προτοῦ θυμώσω.

—Ἀκοῦστε σᾶς παρακαλῶ.

—Δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀκούσω. Ἀδειάστε μου τὴ νωνιὰ καὶ σβέλτα!

—Εἶσθε πολὺ ἀγενὴς τοῦ εἶπε ἡ Ἀλίκη.

—Ἐσένα, κυρά μου, δὲν σοῦ μίλησα. τῆς εἶπε ἀγοιεμένο τὸ θηρίο ἐκεῖνο. Ὅ,τι ἔνω νὰ πῶ θὰ τὸ πῶ σ' αὐτὸν τὸν γελοῖο φασουλῆ. τὸν ἄντρα σου!...

—Ὠ! ἔκανε ἡ Ἀλίκη. Ὤ... Τόμυυ δὲν ντρέπεσαι νὰ κάθεσαι ἔτσι μὲ σταυρωμένα τὰ νέρια καὶ νὰ τὸν ἀφίνης νὰ σὲ βρίζη;

—Ὄχι, δὲν ντρέπομαι... ὡμολόγησα.

Ὁ πελώριος ἐκεῖνος ἄντρας ἦταν πραγματικὰ τρομερὰ θυμωμένος. Ἀκοῦα διέθετε καὶ δίκαννο.

— Θὰ φύγουμε, τοῦ εἶπα ψυχρά.

— Ξεκουμπισθῆτε ἀπ' ἐδῶ γρήγορα. φύγετε προτοῦ σᾶς πετάξω ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές!

Ξεκουμπιστήκαμε. Πήραμε τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ γωριό. Κάθε τόσο ἡ Ἀλίκη μοῦ ἔοριχνε βλέμματα νεμάτα περιφρόνησι.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ!... Νὰ τὸν ἀφήσης νὰ σ' ἐξευτελίζη ἔτσι... Τί τὸν ἔκανες τὸν ἀνδρισμό σου;

— Τὸ δίκαννο... τὸ δίκαννο... ψιθύρισα ἐγώ. Δὲν θὰ ζωγοάφιζε ἑσένα μὲ σκάγια. ἀλλὰ ἐμένα...

— Μᾶς πέταξε ἔξω σὰν νάμαστε ἀλήτες! Καὶ σ' ἀποκάλεσε καὶ καραγκιόζη!

— Φασουλῆ. τὴ διώρθωσα.

— Εἶσαι ἕνας φοβιτσιάρης, ἕνας τιποτένιος ἀνθρωπάκος! Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ ἀπὸ σένα νὰ ἐπιτρέψης στὸν πρῶτο τυχόντα νὰ τσαλαπατήση ἔτσι τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς γυναίκας σου.

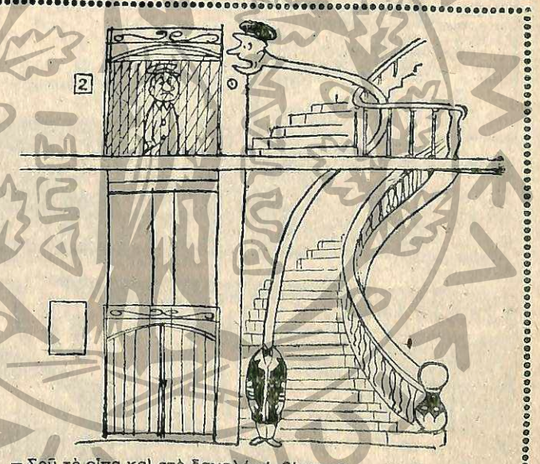

—Σοῦ τὸ εἶπα καὶ στὸ ξαναλέω! Οἱ καρβουνιάρηδες πᾶνε ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας!...

—'Υπόθεσε, τῆς εἶπα, ὅτι τὸ κτῆνος αὐτὸ πυροβολοῦσε ἐναντίον μου. Τί θὰ ἔκανες τότε;

— Θὰ χειροκροτοῦσα! μοῦ ἀπάντησε ἡ ἀρχόντισσα τῆς καρδιᾶς μου.

Καταφύγαμε σὲ μιὰ ταβέρνα τοῦ χωριοῦ. 'Εκεῖ ἡ 'Αλίκη διηγήθηκε ἀγανακτισμένη τὴν περιπέτειά μας στὴ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου. 'Εκείνη μᾶς ἐξήγησε:

— Εἶνε ὁ πλουσιώτερος κτηματίας κι' ὁ πιὸ βάναυσος ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ μας. Πέρσυ λίγο ἔλειψε νὰ σκοτώση ἕνα νέο ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ χωράφι του.

— Καὶ δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τοῦ δώση ἕνα καλὸ μάθημα; ρώτησε ἔξω φρενῶν ἡ 'Αλίκη.

Καὶ ξαφνικὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή της.

—'Ακου! μοῦ εἶπε. "Αν δὲν πᾶς νὰ τοῦ πῆς ἀμέσως τί σκέπτεσαι γι' αὐτὸν θὰ πάω ἐγώ!

Τὰ λόγια της εἶχαν κάνει τὸν ἀνδρισμό μου νὰ ἐπαναστατήση. Κι' ἐγὼ καὶ τὸ σοῦ μου ἀρνοῦμε νὰ θυμώσουμε ἀλλὰ ὅταν θυμώσουμε...

— Περίμενέ με ἐδῶ! τῆς εἶπα καὶ βγῆκα γρήγορα ἔξω.

"Ημουνα περήφανος γιὰ τὴν ἀπόφασι ποὺ πῆρα. Θὰ τοὔδεικνα ἐγὼ τοῦ παλιάνθρωπου. 'Ακοῦς νὰ μὲ πῆ γελοῖο φασουλῆ; Πῆγα καὶ γύρισα σὲ μισὴ ὥρα.

— Τοῦ τὰ εἶπες ἔξω ἀπ' τὰ δόντια; μὲ ρώτησε ἡ 'Αλίκη. Τί τοῦ εἶπες;

— Τί τοῦ εἶπα;... Τοῦ... εἶπα: "Ακουσέ με, ὄρθιο κτῆνος! Θὰ ἔπρεπε νὰ εὐγνωμονῆς ἕνα γαριτωμένο ζευγάρι ποὺ καταδέχτηκε νὰ καθήση τὸ μεσημέρι κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῶν πεύκων στὸ βρωμερό σου χωράφι. Καὶ σὲ προειδοποιῶ ὅτι ἂν τολμήσης νὰ μὲ ἀπειλήσης ἄλλη φορὰ μὲ τὸ δίκανό σου, θὰ σοῦ τὸ πάρω καὶ θὰ σοῦ... τὸ δέσω γραβάτα ὁλόγυρα στὸ λαιμό σου! Διόρθωσε τοὺς τρόπους σου, κρεμανταλᾶ, ἂν δὲν θέλης νὰ ὑποστῆς πολὺ σύντομα τὶς συνέπειες τῆς γαϊδουριᾶς σου!

— Τοῦ τὰ εἶπες αὐτά;... Μπράβο!... Εἶσαι γενναῖος!... Καλὰ τὸν συγύρισες.

— Καὶ βέβαια! Νὰ τὸν μάθω ἐγὼ νὰ φέρεται.

— Καὶ κατόπιν τί ἔγινε; Τί συνέβη ὕστερα ἀπ' τὸ ὑβριστικὸ αὐτό;

— Κατόπιν... κόλλησα γραμματόσημο στὸ φάκελλο, ἔγραψα τὴ διεύθυνσι τοῦ γιγαντόσωμου κτηματία ποὺ εἶχα φοντιζει νὰ τὴν μάθω ἀπὸ τὸν καπνοπώλη τοῦ χωριοῦ καὶ ἔροιξα τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομικὸ κιβώτιο. Εἶδες γενναιότης ἀγάπη μου;

'Η 'Αλίκη μου δὲν μοῦ ἀπάντησε. Μοῦ πέταξε ἕνα πιάτο στὸ κεφάλι καὶ λιποθύμησε!...

ΝΤΕΝΙΣ ΝΤΑΝΝ

●●

Γιὰ νὰ εἶσθε ἐλκυστική

Γιὰ νάνε μιὰ γυναῖκα ἐλκυστική, πρέπει προπάντων νάνε καθαρή, περιποιημένη, ἄψογη. 'Αντὶ λοιπὸν νὰ παραφορτώνεσθε μὲ ἀρώματα ἢ φτισαρίδια προσπαθῆστε μάλλον:

— Νὰ μὴ βγαίνετε ποτὲ μὲ κάλτσες ποὺ ἔχουν φύγει οἱ πόντοι τους.

— Νὰ μὴν εἶνε ξεφλουδισμένο τὸ βερνίκι τῶν νυγιῶν σας. Προτιμώτερο νὰ μὴ βάζετε τίποτε.

— Νὰ μαθᾶτε τὰ φρύδια σας χωρὶς ὑπερβολή, ἀλλὰ τακτικά.

— Νὰ βουρτσίζετε κάθε μέρα τὰ μαλλιά σας, γιὰ νάνε γυαλιστερά.

— Νὰ μὴν ἔχετε τὸ γιακᾶ σας γεμάτον τρίχες ἀπ' τὸ χτένισμά σας.

— Νὰ διορθώνετε ἀμέσως τὰ γάντια σας, μόλις τρυπήσουν λίγο στὰ δάχτυλα.

— Νὰ μὴ κρέμεται τὸ μισοφόρι σας ἔξω ἀπ' τὴ φούστα σας.

— Νὰ μὴν κρεμάη τὸ φόρεμά σας ἔμπρὸς ἢ πίσω.

— Νὰ μὴν τσαβᾶτε κάθε 5 λεπτὰ τὴν ἐλαστικὴ ζώνη σας.

— Νὰ κουμπώνετε ὅλα τὰ κουμπιὰ σας, ἀκόμη κι' ὅσα εἶνε στὴν πλάτη.

— Νὰ μὴν ἔχετε σχισμένες φόδρες.

— Νὰ στέκεσθε ἴσια στὰ πόδια σας ὅταν περιμένετε τὸ τραμ ἢ τὸ λεωφορεῖο.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
'Ιδοὺ τὸ μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
'Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλέφ. 53 - 100
Σημ.: Αἱ προσκομιζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν ΔΩΡΕΑΝ κάτι.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ταχεία, ἀνώδυνος καὶ χωρὶς σημάδια. Θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιῶν, ἀκμῆς λιπαροῦ καὶ ξηροῦ δέρματος, πτώσεως κόμης κτλ. Εἰδικὸς ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12 Τηλέφ. 33.039.
Η πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν.

Katia ΚΡΑΓΙΟΝ

100% Ἀμορφιὰ-Τρυφεράδα μὲ τὴν Πούδρα NELDA

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
BRILLODONT
Περιόν Brillat

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΖΕΜ. Καλαμάκι: Σᾶς εὐχαριστοῦμε. "Εχομε τοὺς τακτικούς συνεργάτες μας. 'Ο χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴ δημοσίευσί του. Μ. Σ. Μητσόπουλον, Ναύπλιον: 'Η διεύθυνσις τοῦ ἀκηνοθέτου Ροῦμπεν Μαμουλιάν εἶνε: Metro - Goldwyn - Mayer, Culver City, Los Angeles, Calif. U.S.A. Γ. Ε. Σ. Τρ. Δὲν ἔχομε περισσοτέρες πληροφορίες. Χάρην Κοκ. Τὸ δίηγημα σας μοιάζει σὰν μετάφρασις ἀπὸ τὸ γαλλικό. Γιατὶ χρησιμοποιεῖτε ξενικὰ ὀνόματα, βαρώνους καὶ πύργους; Γράψτε κάτι ἁπλό, ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ζωή. Μένιον—Λώρη: Λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Δὲν ἔχομε περισσότερες πληροφορίες. Μαρίνον Ριέντζην, Ἐνταῦθα: Γιὰ τὴ χειρομαντεία ἔχομε δημοσιεύσει κατὰ καιροὺς πολλὰ ἄρθρα. 'Η προτασίς σας δὲν παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Μ. Ζαφειροπούλον Σ. Τ Γ. 912. 'Αδυνατοῦμε νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἐπιθυμία σας, γιατὶ δὲν δημοσιεύομε τέτοιες ἀγγελίες. Ἰωάγγην Ἀντωνίου, Ἐνταῦθα: Τὸ σταυρόλεξό σας ὑστερεῖ ὄχι μόνον στὸ σχέδιο ἀλλὰ καὶ στὶς χρησιμοποιούμενες λέξεις. Στείλτε μας κάτι καλλίτερο, ἂν θέλετε νὰ δημοσιευθῆ. Γεώργιον Τσιβιρλῆν, Θεσσαλονίκη: Τὸ σταυρόλεξό σας τῆς 24 - 2 - 47 εἶνε πολὺ καλλίτερο ἀπὸ τὰ προηγούμενα. "Εχει ὅμως κι' αὐτὸ μερικὰ λάθη, π.χ. ΑΠΙΑ, ΛΟΧΟ. "Αν κατωρθώσωμε νὰ ἀλλάξωμε τὶς λέξεις αὐτές, θὰ δημοσιευθῆ. Σταυρολεξόφιλον Π. Ε. Ζ., Ἰωάννινα: Τὰ σταυρόλεξά σας ἐλήφθησαν, ἐνεκρίθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 μόνον, τὸ χωρὶς μαῦρα τετραγωνίδια, περιέχει πολλὲς λέξεις μὲ 3 γράμματα, μερικὲς τῶν ὁποίων μάλιστα εἶνε κάπως ἀνεξήγητες. Ἰωάννην Παπαδόπουλον, Πειραιᾶ: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Δυστυχῶς ὅμως τὸ σταυρόλεξό σας εἶνε τολὺ πρόχειρα φτιαγμένο. Οἱ λέξεις ΖΑΑΕ, ΚΡΟΣΑ, ΡΑΣΣΟ, ΛΑΣΟΝ κ. ἀ. δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι μέσα στὸ σταυρόλεξο. Κ. Πλιάγκαν, Λάρισσα: Τὸ σταυρόλεξό σας περιέχει μερικὲς πολὺ ἐπιτυχεῖς λέξεις, τὸ καταστρέφουν ὅμως μερικά, ὅπως ΧΛΖ, ΚΤΡ, καὶ ἄλλα παρόμοια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ κάτι ποὺ δὲν τολμοῦμε νὰ ἀναφέρωμε ἐδῶ. "Αν κατορθώσωμε νὰ τὰ διορθώσωμε τὸ σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῆ. Σπύρον Γούμον, Πάτρας: Τὸ σταυρόλεξό σας εἶνε πολὺ ἄτεχνο. "Αν θέλετε νὰ δημοσιευθῆ κάτι δικό σας, στείλτε μας ἕνα πολὺ καλύτερο ἀπ' αὐτό. Ε. Μπουνάκην, 'Αρχάνες, Κρήτης: Οἱ λέξεις ΑΟΡΟΝ, ΕΝΕΑ, ΑΓΡΕ, ΟΑΣΗ, ΑΗΤΟΣ κ. ἀ. καταστρέφουν τὸ κατὰ τὰ ἄλλα καλὸ σταυρόλεξό σας. Πάντως ἡ ἐργασία σας αὐτὴ ἀποδεικνύει πῶς μὲ λίγη καλὴ θέλησι θὰ φτιάξετε κάτι πολὺ καλύτερο. Μπ. Γεωργίου, Ἐνταῦθα: 'Αρκετὰ καλό. 'Αλλὰ δὲν δημοσιεύουμε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. 'Ο χῶρος εἶνε ἐλάχιστος. Μίνα, Ἐνταῦθα: 'Η πρώτη διεύθυνσις εἶνε: Warner Bros Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Γιὰ τὴν ἄλλη, δὲν ἔχομε περισσότερες πληροφορίες. Ε. Τ. Πίπαν, Μέγαρα: Γιὰ τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ ἐνδιαφέρεσθε δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ σχετικὰ ἄρθρα. Πάντως, ἡ ζωὴ τους διαφέρει πολὺ ἀπὸ ἐκείνην τῶν «ἀστέρων» τοῦ Χόλλυγουντ. Ν. Μητροπούλου, Τρίπολιν: Λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Ζητῆστε πληροφορίες ἀπὸ τὸν 'Ελληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμον, ὁδὸς Τζώρτζ, ἀριθ. 6, 'Αθήνας «Τρελλοκόριτσα». Α. Γ.: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὰ ἐπιστημονικὰ ἄρθρα διαβάζονται μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅλους ὅσους ἀναγνώστας μας. Προσπαθοῦμε νὰ εὐχαριστήσωμε ὅλα τὰ γοῦστα. «Εὐγενῆ 'Ιππότην», 'Αράχωβαν Λεβαδείας: Ζητῆσε τὶς πληροφορίες ποὺ θέλετε ἀπὸ τὸν 'Ελληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμον. 'Ορθόδοξον Τουρκομερίτην, Θεσσαλονίκην: Εἶσθε ὑπερβολικός! Λίγο χιοῦμορ εἶνε ἀπαραίτητο στὴ ζωή μας. 'Αριόν, "Εδεσσα: Στείλτε τὸ γράμμα σας στὰ γραφεῖα μας. Θὰ δοθῆ στὸ συνεργάτη μας. Α. Τ. Σ., Θάσον: Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Κατόπιν τῆς δραματικῆς περιπετείας της, ἀποφεύγει νὰ δίνη τὴν διεύθυνσίν της. Μ. Μ. 'Ο «Χωρισμὸς» ἔχει πολλὰ προτερήματα, ἀλλὰ δὲν εἶνε δημοσιεύσιμος. Ἀσκηθῆτε περισσότερο. Δὲν πρέπει νὰ βιάζεσθε. 'Ανδρέαν 'Αναγνωστάκην: 'Η «βεντέτα» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει δὲν ζῆ πιά. Σκοτώθηκε σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου. Μ. Παρθενίου, Ἐνταῦθα: Ζητῆστε τὴ συμβουλὴ ἑνὸς σκηνοθέτου. Γιατὶ δὲν πηγαίνετε νὰ δῆτε τὸν κ. Κούν; "Αν δὲν θέλετε, λάβετε μέρος στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις μιᾶς Δραματικῆς Σχολῆς. Σπαρτιάτην: Δὲν μποροῦμε, δυστυχῶς, νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε. Ἐπίσης δὲν ἔχει ἐκδοθῆ σὲ βιβλίο. Παλμύρα 17, Βόλον: Στείλτε τὸ γράμμα σας μέσῳ τῆς 'Αγγλικῆς Πρεσβείας. 'Αναγνώστην Σ. Α. Τὸ τεῦχος 386 ὑπάρχει καὶ τιμᾶται δραχ. 1.000. Στείλτε τὰ χρήματα μ' ἕνα ἁπλὸ γράμμα. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ἔχετε διόλου δίκηο! Κάνουμε ὅ,τι εἶνε δυνατὸν γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦνται ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναγνῶστες μας.

●●

Τί προτιμοῦν οἱ 'Αγγλίδες

"Ησαν ἀληθινὰ καταπληκτικὰ τὰ ἀποτελέσματα ἑνὸς δημοψηφίσματος ποὺ ἔγινε ἀπὸ μιὰ ὁμάδα "Αγγλων ψυχολόγων μεταξὺ πολλῶν κοριτσιῶν διαφόρων ἡλικιῶν, μὲ τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα: 1) Τί σᾶς ἀρέσει νὰ κάνετε; 2) Τί σᾶς ἀρέσει νὰ διαβάζετε; 3) Ποιὰ φίλμ, θεατρικὰ ἔργα καὶ ραδιοφωνικὰ προγράμματα προτιμᾶτε;

Τὰ 90 % λοιπὸν τῶν κοριτσιῶν, ἡλικίας 15 - 26 ἐτῶν, εἶχαν διαβάσει στὶς ἐφημερίδες κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὸν Νέβιλ Χήθ, ἕνα ἀπ' τοὺς ἀπαισιώτερους δολοφόνους ποὺ ἀναφέρουν τὰ ἀγγλικὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά. Ἐπίσης οἱ ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης κι' οἱ ἐκτελέσεις τῶν καταδίκων ἀπασχόλησαν ζωηρότατα τὰ 80 % τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν. "Οταν δὲ ὁ Γκαίρινγκ αὐτοκτόνησε, ὅλες αὐτὲς οἱ νεαρὲς 'Αγγλίδες ἀπογοητεύθηκαν γιατὶ εἶχε ἀποφύγει τὸ δήμιο κι' ἀπόρησαν ποῦ εἶχε βρῆ τὸ δηλητήριο.

Ἐνῶ οἱ περισσότεροι ἄντρες καὶ γυναῖκες μεγαλύτερης ἡλικίας ὑπεστήριξαν ὅτι δὲν ἔπρεπε γὰ δημοσιεύθοῦν οἱ φωτογραφίες τῶν ἀπαγχονισθέντων, τὰ 70 % τῶν κοριτσιῶν ἦσαν τῆς ἀντίθετης γνώμης. Θἄθελαν μάλιστα ν' ἀκούσουν ραδιοφωνικῶς τοὺς ρόγχους των.

Δὲν πρέπει ὡστόσο νὰ συμπεράνη κανεὶς ὅτι ἡ νέα γενεὰ τῆς 'Αγγλίας ἔχει σαδιστικὰ κι' ἐγκληματικὰ ἐνστικτα. Πρόκειται ἁπλῶς γιὰ ἕνα ἀποτέλεσμα τῆς ψυχολογικῆς ἐπιδράσεως τοῦ πολέμου. Εἶνε ἄλλωστε ἐνθαρρυντικὸ τὸ ὅτι ἡ ἐγκληματικότης μεταξὺ τῶν νεαρῶν 'Αγγλίδων παρουσιάζει ἐλάττωσι κι' ὅτι τὰ 90 % ἀπ' αὐτὲς θεωροῦν ἱερὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μητρότητα.

"Οταν ὅμως διαβάζουν τὶς ἐφημερίδες, τὰ κορίτσια τῆς 'Αγγλίας ἐνδιαφέρονται περισσότερο γιὰ τὰ συνταρακτικὰ ἐγκλήματα, παρὰ γιὰ τὴ διεθνῆ πολιτική. Μόνον ἕνα ποσοστὸν 15 % ἔχουν σχηματισμένη γνώμη γιὰ τὰ ἐθνικὰ καὶ πολιτικὰ ζητήματα.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ μαρτύριο τοῦ ἑνόχου

'Ο Πιὲρ ἦταν πιὰ ἱκανοποιημένος. Ἐπὶ τέλους! Θὰ ἐπροφύσε νὰ παρακολουθήση τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ Ζὰκ Ντερὶε ποὺ θὰ γινόταν αὔριο τὸ πρωί.

Χρειάστηκε νὰ κοπαβάλη ἕνα σωρὸ προσπάθειες γιὰ νὰ πετύχη τὴν ἄδεια νὰ μπῆ στὶς φυλακὲς ποὺ θὰ γινόταν ἡ ἐκτέλεσις. "Ηταν ἀληθινὸ κατόρθωμα!...

Κύτταξε τὸ χαρτάκι ποὺ κρατοῦσε καὶ ποὺ τοὔδινε τὸ δικαίωμα νὰ μπῆ στὸν περίβολο τῆς φυλακῆς στὶς 3 'Ιανουαρίου κατὰ τὶς 6 τὸ πωῒ καὶ ἀνάσανε βαθειά.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, μουρμούρισε Τελειώνουν πιὰ τὰ βάσανά μου!

Θἄθελε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια νὰ κλείνη γιὰ πάντα τὸ στόμα ἐκείνου ποὺ περνοῦσε στὴ συνείδησι ὁλου τοῦ κόσμου γιὰ ἐνοχος τοῦ ἐκτροχιασμοῦ καὶ τῆς λιποταξίας τοῦ ταχυδρομικοῦ τραίνου.

"Οταν πιὰ θὰ κυλιόταν στὴν ἄμμο τὸ κεφάλι τοῦ Ζάκ, θὰ τελείωναν ὅλα. 'Η Δικαιοσύνη θἄκλεινε τὰ κατάστιχά της κι οἱ ἄνθρωποι βάπαιναν νὰ κουβεντιάζουν γιὰ τὸ ἐγκλημα ποὺ κάστιαξε τὴ ζωὴ δυὸ δυστυχισμένων διδηροδρομικῶν. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ ὑποψιαζόταν τὸν ἀληθινὸ δράστη αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Πιέρ. 'Ο Ζὰκ ὁ ἀθῶος, θὰ πλήρωνε τὰ σπασμένα μὲ τὸ κεφάλι του. Τί σοῦ εἶνε ἀλήθεια ὁ κόσμος!...

★

'Ο Πιὲρ ξεκίνησε πεζὸς γιὰ τὶς φυλακές. Γύρω του τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου βούζαν λυπητερὰ στὸ πέρασμα τοῦ ἀγρίου νεναριάτικου ἀνέμου. Τάχυνε τὸ βῆμα του.

Στὸ θαμπὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ κύτταξε τὸ ρολόγι του. Πέντε καὶ μισὴ "Αρχισε νὰ τρέχη. Λαχάνιασε! Δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ φτάση ἐγκαίρως.

Τέλος πιάδησε σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο ποὺ περνοῦσε.

"Οταν ἔφτασε στὶς φυλακές κάποιος φύλακας τοῦ ἄνοιξε καὶ πέρασε στὸν περίβολο.

Μέσα στὴ μουχλιασμένη αὐλὴ ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἐκτέλεσι. Στὴ μέση ἐστεκε τὸ ξύλινο ἱκρίωμα καὶ λίγο πιὸ πέρα κάμποσοι ἀντιπρόσωποι τοῦ νόμου. Σὲ μιὰ ἄκρη ὁ δήμιος μὲ τοὺς δυὸ βοηθούς του κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του κάτι τυλιγμένο σὲ μαῦρο πανί.

Τὸ τσεκοῦρι!...

Τὰ λεπτὰ περνοῦσαν ἀργά...

Ξέφρενα μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ στὴν πανωμένη αἰγαλιὰ ἀντήχησε μιὰ καμπάνα. 'Η καμπάνα τοῦ θανάτου!

Τοῦ Πιὲρ τοῦ φάνηκε πὼς ἀάλευε τὸ λονικό του!

'Η καμπάνα τοῦ θανάτου εἶχε ξυπνήσει μέσα στὰ κελλιά τους τοὺς βαρυποινίτες κι' αὐτοὶ χτυποῦσαν ἄγρια τοὺς τοίχους καὶ τὶς πόρτες μὲ τὶς γροθιές τους. Μιὰ πολύστομη κραυνὴ δονοῦσε ὅλο τὸ κτίριο, σὰν νὰ μούγκριζαν πολλὰ ἀδούλωτα θηρία!... 'Η ἀγωνία κι ὁ τρόμος τοῦ θανάτου τοὺς τρέλλαιναν.

Κι' ἡ καμπάνα ἐξακολουθοῦσε ν' ἀντηχῆ πένθιμα καὶ σκληρὰ σὰν νὰ κρατοῦσε τὸ ἴσιο σ' αὐτὴ τὴ συνταρακτικὴ ὀρχήστρα. τῶν κραυγῶν τοῦ σπασαγμοῦ καὶ τῆς ἀπελπισίας.

'Ο Πιὲρ κυριολεκτικὰ κουρέλι ἀπ' τὴν ἀγωνία, στεκόταν ἀπέναντι ἀπ' τὸ ἱκρίωμα καὶ περίμενε.

"Εξαφνα ἕνα πορτάκι ἀνοιξε καὶ ὄνθε ὁ μελλοθάνατος... Μόλις ἀντίκρυσε τὸ ἱκρίωμα λύθηκαν τὰ γόνατά του. 'Ο παπᾶς κι' ὁ γιατρὸς ποὺ τὸν συνώδευαν ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ὑποστηρίξουν. Τὸν πῆγαν ὡς τὸ ἱκρίωμα, τὸν νονάτισαν καὶ...

... Καὶ ὁ Πιὲρ εἶδε τότε τὰ χείλια του νὰ τρέμουν τὰ μάτια του νὰ κυττάνε πρὸς τὸ μέρος του.

— Εἶμαι ἀθῶος!... φώναξε ἔξαφνα.

Αὐτὰ τὰ δυὸ λόγια κτύπησαν κατάστηθα τὸν Πιέρ, ὅπως τὰ μανισμένα κύματα τὰ θεάχια μιᾶς ἐοπωικῆς ἀκτῆς.

— Ἐνόμισε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη πιὰ τὴν ἀλήθεια. Τὰ λόγια τὸν ἐπνιγαν τοὐτοφώναξε τὸ λαούγγι... Θὰ φώναζε... Θἄλενε τὴν ἀλήθεια... Ναί... Ἐπρεπε νὰ φωνάξη! Ἐπρεπε νὰ τὸ πῆ:

— Εἶναι ἀθῶος!... Στοθῆτε!... 'Ο ἔνοχος εἶν' ἐγώ!...

Μάταια ὅμως ἀνοιγόκλεινε τὰ χείλη του. Τὸ λαούγγι του ἦταν σφιγμένο. στὶς φλέβες του ἔτρεχε θαρρεῖς. ἀναλυτὸ μολύβι!...

Προσπάθησε πάλι νὰ φωνάξη. Μὰ μάταια... μάταια.

'Ο δήμιος σήκωσε τώρα τὸ τσεκοῦρι του. Μιὰ λάμψις ἀστραψε κοθὼς ἀνέβαινε μιὰ λάμψις ἀστραψε καθὼς ἔπεφτε... "Ενας ζερὸς κρότος ἀκούστηκε...

"Ενα κομμένο, αἱμόφυρτο κεφάλι. τὸ κεφάλι τοῦ Ζὰκ κατακύλησε στὸ καλάθι!...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ πιστολιὰ ἀντήχησε

'Ο Πιέρ. ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλη κουκιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ στῆθος του εἶχε τραβήξει τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε τὸ δήμιο. Μὰ ἦταν ἀργά. ἐλλοίμονο... "Ενα δευτερόλεπτο πιὸ ἀργὰ ἀπ' τὴν ἐκτέλεσι

"Επισαυε τὸν Πιέρ τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες καὶ τὸν πῆναν στὸν ἀνακοιτή.

Εἶπε ἕνα σωρὸ ἀσυνάρτητα πράγματα ἕνα σωρὸ τρέλλες. Εἶπε πὼς αὐτὸς εἶχε λησταῖψει τὴν ἀμαξοστοιχία..

'Ο ἀνακριτὴς ὅμως δὲν τὸν πίστεψε. Φαντάθηκε πὼς ἡ ἐκτέλεσι τοῦ εἶχε πειράξει τὰ νεῦρα τοῦ εἶχε σαλέψει τὸ λονικὸ καὶ τὸν ἔστειλε νιὰ φρενολογικὴ ἐξέτασι. Κι' ὕστερα ἀπ' τὶς τυπικὲς προθεσμίες κι' ἀφοῦ γράφτηκαν κι' σπρανίστηκαν μὲ τάξι ὅλα τὰ σχετικὰ χαρτιὰ τὸν ἐκλεισαν σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

ΖΑΝ ΤΙΓΡΕ

●

Ὁ Μὰκ "Αρθουρ ἔγινε.. θεός!

Σύμφωνα μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης ἑνὸς δημοσιογράφου, οἱ δημοφιλέστεροι ἄνθρωποι στὴν Ἰαπωνία εἶναι ὁ αὐτοκράτωρ Χιροχίτο κι' ὁ στρατηγὸς Μὰκ "Αρθουρ. Νὰ τί λένε οἱ Γιαπωνέζοι νι' αὐτοὺς τοὺς δυό:

«Μὲ τὸ Χιροχίτο θ' ἀναδημιουργήσουμε εἰρηνικὰ τὴ χώρα μας. 'Αν ὅμως εἴχαμε αὐτοκράτορά μας τὸν Μὰκ "Αρθουρ, θὰ κερδίζαμε τὸν πόλεμο καὶ θὰ κατακτούσαμε τὸν κόσμο!»

'Η δημοτικότης τοῦ Μὰκ "Αρθουρ γίνεται διαρκῶς μεγαλείτερη. Μέσα σὲ μερικὲς ἑβδομάδες πουλήθηκαν στὴν Ἰαπωνία 100.000 βιογραφίες του!

'Ορισμένοι ἀμερικανικοὶ κύκλοι δὲν εἶνε πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτὸ τὸ παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ. λένε δὲ μὲ φθόνο:

«Ἀφ' ὅτου οἱ Γιαπωνέζοι δὲν θεωροῦν πιὰ θεὸ τὸ Χιροχίτο θεοποίησαν τὸ Μὰκ "Αρθουρ. Τὸ χειρότερο δὲ εἶνε ὅτι... ἀρχισε κι' ὁ Γιαπὼς νὰ πιστεύη πὼς εἶνε θεός!»

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ («ΤΡΕΛΛΕΣ»)!

Σ' ἕνα θέατρο τῆς Νέας 'Υόρκης σημειώνει θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία τὸ πιὸ πρωτότυπο «νουμερο» τῆς ἐποχῆς μας ὅπως λένει οἱ Ἀμερικανοί.

Ἕνας ἐκκεντρικὸς ζωγράφος ὁ Τσόππυ, ζωγράφιζει στὸ σπῆτος ἢ στὴν πλάτη τῶν χορευτριῶν μενάλα κωμικὰ πρόσωπα σκεπάζοντας κατόπιν ὁλόκληρο τὸ κεφάλι τῶν γυναικῶν μὲ πελώρια καπέλλα. Τὰ ζωγραφιστὰ αὐτὰ πρόσωπα ποσκοιλοῦν ἀκράτητα γέλοια στοὺς θεατάς.

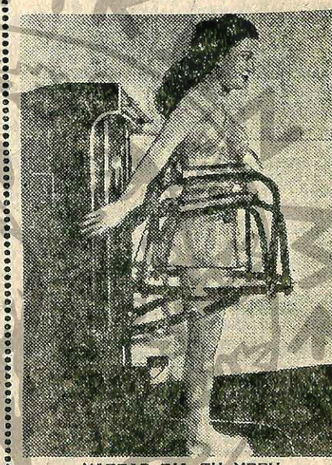

ΜΑΣΣΑΖ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΣΗ

Μιὰ νέα «στὰρ» τοῦ Χόλλυγουντ ἡ χαοιτωμένη Τζαίην Φόρντ δοκιμάζει ἕνα νέο ἠλεκτρικὸ μηχάνημα ποὺ κάνει λεπτὰ τὴ γυναικεία μέση μ' ἕνα εὔκολο καὶ γρήγορο μασσάζ. Μὲ τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἔχουν ἐφοδιαοθῆ ὅλα τὰ ἀμερικανικὰ 'Ινστιτοῦτα Καλλονῆς. Οἱ Ἀμερικανίδες θὰ μποροῦν ἔτσι νὰ καταπολεμοῦν τὴν παχυσαρκία καὶ νὰ ἔχουν πλαστικὸ σῶμα, δίχως αὐστηρὴ δίαιτα καὶ δίχως στερήσεις.

ΛΑ-Ι-ΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

"Αν παντρευτῆς, παντρεύομαι κι ἂν ἔτσι μείνης. μένω,
κι' ἂν πᾶς νὰ γίνης καλογρηὰ στὰ ράσα κι' ἐγὼ μπαίνω.

★

'Αξιολάτρευτο κορμί, ἐχεις ὅλες τὶς χάρες,
ἐτρέλλανες ὅλους τοὺς νειοὺς κι' ἐπῆσαν τὶς κιθάρες.

★

'Αποφάσισα τὰ μαῦρα νὰ φορῶ παντοτινά,
καὶ νὰ κλαῖω μέρα νύχτα τὴ δική σου ἀπονιά.

★

'Αφόντας σ' εἶδα κι' ἔβαλες στὸ χέρι δαχτυλίδι,
τότε κι' ἐμένα μ' ἔσφιξε μέσ' στὴν καρδιὰ τὸ φείδι.

★

'Απόψε, τὰ μεσάνυχτα σηκώθηκα νὰ γράψω
καὶ καντυλιὰ δὲν ἔσυρα, χωρὶς ν' ἀναστενάξω.

★

"Ασπρο παχὺ τρυγόνι μου γιὰ σένα κινδυνεύω.
κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια σου τὸ ἔλεος γυρεύω.

★

"Αστρα πολλὰ κι' ἀρίθμητα ποὺ φέγγετε τὴ νύχτα,
γιὰ πέστε τῆς ἀγάπης μου πῶς ἔλειπα καὶ ἤρθα.

★

Βάλε σύντροφο τὸν ἥλιο τὸ φεγγάρι ταῖρι σου
τὴ ζωή, τὸ θάνατό μου τὰ κρατᾶς στὸ χέρι σου.

★

Γαρούφαλλο κι' ἂν κατατιῶ, κανέλλα κι' ἂν μασσήσω
ὅλα πικρὰ μοῦ φαίνονται ὅσο νὰ σ' ἀγαπήσω.

★

Γρήγορα ἔλα θάνατε καὶ πάρε τὴ ζωή μου,
νὰ πάψουνε οἱ πίκρες μου κι' οἱ ἀναστεναγμοί μου.

★

Δὲν εἶνε πρᾶγμα ν' ἀρρωστᾶ πρᾶγμα νὰ θανατώνη,
σὰν τὴν ἀγάπη τὴ κρυφὴ ποὺ δὲν ξεσανερώνει.

★

Δὲν μ' ὠφελεῖ νὰ σ' ἀγαπῶ ὅλο μὲ τὴν ἐλπίδα,
τὴ γνώμη σου καταλαβα, τὴ τύχη μου τὴν εἶδα.

«Πάλι κοντά σου...»

Ἡ ἐφημερίδα ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια τῆς νέας γυναίκας καὶ στὸ πρόσωπό της ζωγραφίσθηκε ὀδυνηρή, ἔκπληξις. Ἀφοῦ δίστασε γιὰ λίγο,ντύθηκε βιαστικὰ καὶ πῆγε νὰ στείλη ἕνα τηλεγράφημα.

Ἡ Ὑβὸν Ἐβὰν ἦταν μιὰ συμπαθητικὴ καὶ μικροκαμωμένη γυναῖκα, μὲ σοβαρὴ ὠμορφιά, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μάτια καὶ μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά. Εἶχε παντρευτῆ πρὸ 5 ἐτῶν ἀπὸ ἔρωτα τὸ βιολιστὴ Ἀρμὰν Ἐβάν, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τότε μόλις νὰ γίνεται γνωστός. Γνώριζε 3½ χρόνια ἀπόλυτης εὐτυχίας. Ὁ Ἀρμὰν εἶχε γίνει πιὰ διάσημος. Μὰ ὅταν θἄφευγε γιὰ τὸ πρῶτο του ταξεῖδι στὸ ἐξωτερικό, ἡ Ὑβὸν ἀρὼστησε ξαφνικὰ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν συνοδεύση. Χωρίσθησαν ἔτσι ἀναγκαστικὰ γιὰ τέσσερες μῆνες.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ βδομάδες, τὰ γράμματα τοῦ Ἀρμὰν γινόντουσαν ἀραιότερα καὶ λακωνικώτερα. Ἡ Ὑβὸν μάντευσε ὅτι κάποια ἄλλη τῆς εἶχε κλέψει τὴν καρδιά του. Πράγματι,ὅταν γύρισε ὁ ἄντρας της τῆς ὡμολόγησε ὅτι εἶχε γνωρίσει μιὰ χορεύτρια στὸ Ριὸ - Ἰανέϊρο καὶ τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλά. Τῆς πρότεινε λοιπὸν νὰ πάρουν διαζύγιο. Αὐτὴ ἀρνήθηκε, τὸν ἄφισε ὅμως καὶ πῆγε νὰ μείνη σὲ μιὰ μικρὴ βίλλα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βαρεθῆ γρήγορα ὁ Ἀρμὰν τὴ φιλενάδα του. Πραγματικά, σὲ λίγον καιρό, ὁ Ἀρμὰν διέκοψε τὶς σχέσεις του μὲ τὴ χορεύτρια. Δὲν ἐνόησε ὅμως κοντὰ στὴ γυναῖκα του. Σχετίσθηκε μὲ ἄλλες γυναῖκες καὶ ρίχτηκε στὴ ζωὴ τοῦ νλεντιοῦ.

Πέρασαν 18 μῆνες. Ἡ Ὑβὸν ζοῦσε μόνη. Τὸν ἀγαποῦσε πάντα καὶ τὸν περίμενε... Καὶ ξαφνικὰ διάβασε στὶς ἐφημερίδες τὸν τραυματισμό του σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα καὶ τοῦ τηλεγράφησε ὅτι ἦταν ἕτοιμη νὰ τρέξη δίπλα στὸ προσκεφάλι του. Σὲ δυὸ μέρες ἔλαβε ἕνα λακωνικὸ τηλεγράφημα:

«Ἔλα! Εὐχαριστῶ».

Ἡ εὐτυχία θὰ φώτιζε καὶ πάλι τὴ ζωή της...

★

Ὁ Ἀρμὰν εἶχε πάθει ἕνα κατάγμα στὸ δεξιὸ καρπό. Κι' ἀγωνιοῦσε μήπως ὅταν θὰ γιατρευόταν δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ παίξη τέλεια βιολί, σὰν πρῶτα. Δέχθηκε μὲ ἱκανοποίηση τὴ γυναίκα του γιατὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπ' τὴν ἐνίσχυσί της. Ἐκείνη ξαναγνώρισε κοντά του τὴν εὐτυχία. Μὲ τὴν τρυφερότητά της, ἔκανε τὸν Ἀρμὰν νὰ ξεχνάη τὴν ἀγωνία του. Ἐνοιωθε ὅτι τοῦ εἶχε γίνει ἀπαραίτητη ὅτι εἶχε ξαναποκτήσει τὴν πρώτη θέσι στὴ ζωή του.

Τέλος, ἔφτασε ἡ μέρα, ποὺ ὁ Ἀρμὰν ξαναπῆρε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ βιολί του κι' ἄρχισε νὰ παίζη. Ἡ ἀνησυχία χάθηκε λίγο - λίγο ἀπ' τὸ πρόσωπό του τὰ μάτια του ἔλαμψαν. "Οταν τελείωσε ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του στὴν Ὑβόν.

—"Ελα νὰ μὲ φιλήσης! τῆς φώναξε. Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος! Μπορῶ νὰ παίζω σὰν καὶ πρῶτα! Δὲν τὸ ἤλπιζα ποτέ!... Τί ὠμορφη ποὺ εἶνε ἡ ζωή, ἀγαπημένη μου!...

"Ηταν κι' ἡ Ὑβὸν εὐτυχισμένη. Συγχρόνως ὅμως ἐνοιωθε κάποια θλῖψι, κάποιο φόβο μήπως ὁ Ἀρμὰν ξαναγύριζε στὴν παλιά του ζωή, τώρα ποὺ δὲν θἄχε τὴν ἀνάγκη της.

Κι' οἱ φόβοι της δὲν ἄργησαν ν' ἀληθέψουν. Ὁ Ἀρμὰν ἀρχισε νὰ βγαίνη ἔξω τὰ βράδυα μὲ φιλικὲς συντροφιές. Ἐκείνη δὲν διεμαρτύρετο, μὰ ἡ καρδιά της σπαραζόταν. Φοβόταν ὅτι θὰ ζητοῦσε μιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ μαλώσουν καὶ γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴ μοναξιὰ τῆς ἐξοχικῆς βίλλας της. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ φύγη μόνη της γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ ταπεινωτικὸ διάξιμο...

Τὴν ἄλλη μέρα εἶπε στὸν Ἀρμάν, μὲ τόνο φαινομενικὰ ἀδιάφορο:

—Τώρα ποὺνινες καλὰ τελείωσε ὁ ρόλος μου κοντά σου. Θὰ γυρίσω στὴν ἐξοχή μου.

—Κουράστηκες λοιπὸν νὰ ζῆς κοντά μου; ρώτησε ἐκεῖνος μὲ ἔκπληξι ποὺ φαινόταν ἀληθινή.

—Ὤ, ὄχι! Θὰ κουραζόσουν ὅμως ἀπ' τὴν παρουσία μου, ἂν ἐμενα... "Ω μὴ διαμαρτύρεσαι! Πές μου εἰλικρινῶς δὲν σὲ ταβάει καὶ πάλι ἡ ζωὴ ποὺ περνοῦσες πρὶν σοῦ συμβῆ τὸ δυστύχημα;

Ἐκεῖνος ἔμεινε σιωπηλός, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

—Εἶνε προτιμώτερο νὰ φύγω,πρὶν σοῦ γίνη ἐνοχλητικὴ ἡ παρουσία μου πρόσθεσε ἡ Ὑβόν.

—Ἀφοῦ τὸ θέλεις... μουρμούρισε ὁ ἄντρας της.

★

Σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι μὲ τὸ τραῖνο, τὰ μάτια τῆς Ὑβὸν ἤσαν θολωμένα ἀπ' τὰ δάκρυα. Ὁ Ἀρμὰν τὴν εἶχε ἀφίσει νὰ ἑτοιμάση τὶς βαλίτσες της καὶ νὰ φύγη χωρὶς νὰ φέρη τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι. Τὴν ἴδια στάσι εἶχε κρατήσει κι' ὅταν τὴ συνώδευσε στὸ σταθμό. Μόνο, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ξεκινοῦσε τὸ τραῖνο τὴν τράβηξε ζωηρὰ στὴν ἀγκαλιά του. "Εκπληκτη ἐκείνη δὲν ἐπεχείρησε νὰ τοῦ ξεφύγη γύρισε ὅμως ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὴ δεχθῆ τὸ φιλί του.

"Οταν γύρισε στὴ βίλλα της, ξανάρχισε τὴν παλιὰ μοναχικὴ ζωή της. Περνοῦσε ὥρες ὁλόκληρες βυθισμένη στὶς ὀδυνηρὲς ὀνειροπολήσεις της. Τώρα ὅμως δὲν τὴν παρηγοροῦσε πιὰ ἡ ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἀρμὰν θὰ κουραζόταν καὶ θὰ ξενανύριζε κάποτε κοντά της. "Ηταν πιὰ βεβαία ὅτι δὲν τὴν ἀγαποῦσε ἀφοῦ τὴν εἶχε ἀφίσει νὰ φύγη. Τὸ μέλλον της φαινόταν κατασκότεινο.Εὐχόταν νὰ πεθάνη...

Σὲ δυὸ βδομάδες διάβασε στὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ Ἀρμὰν ἐπρόκειτο νὰ φύγη γιὰ μιὰ τουρνὲ στὴ Βόρειο Ἀφρική

Πέρασεν ἄλλες τρεῖς βδομάδες. Κι' ἔνα πρωῒ ἔφτασε ξαφνικὰ στὴ βίλλα ὁ Ἀρμάν. Ἡ Ὑβὸν σκέφθηκε ὅτι ἐρχόταν νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

—"Εμαθα ὅτι θὰ κάνης ἕνα ὡραῖο ταξεῖδι στὴν Ἀφρική, τοῦ εἶπε.

—Ναί ἀπάντησε ἐκεῖνος. θὰ φύγουμε αὔριο.

—"Α δὲν θἄσαι μόνος;... πρόφερε ἡ νέα γυναῖκα ἀνασκιρτῶντας.

—"Οχι! θαρθῆς μαζί μου... ἀν τὸ ἐέλης! Σ' ἄφισα νὰ φύγης ἀπ' τὸ Παρίσι, γιατὶ ἤθελα νὰ κάω ἕνα πείραμα πρὶν σοῦ ζητήσω νὰ ξαναπάρῃς μιὰ πάντα τὴ θέσι σου στὸ πλευρό μου! "Ηθελα νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ γλεντζέ ποὺ μ' εἶχε ἀπομακρύνει ἄλλοτε ἀπὸ σένα, εἶχε πάψει πιὰ νὰ μὲ τραβᾶη Τώρα πιὰ ἔχω πεισθῆ ἀπόλυτα γι' αὐτό! Κι' ἐρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω νὰ φύγουμε μαζὶ γιὰ ἕνα καινούργιο νιμῆλιο ταξεῖδι στὶς χῶρες τοῦ ἡλίου!

—Δὲν φοβήθηκες λοιπὸν μήπως χάσης τὴν ἀνάπη μου παίζοντας μαζί της;...

Μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρμάν.

—Μήπως... ἕνας ἄλλος ἄντρας..; τραύλισε.

—"Οχι, ἠσύχασε! διέκοψε ἡ Ὑβόν, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του. Σ' ἀγαπῶ πάντα. Μὰ δὲν τὸ ἀξίζεις γιατὶ ὁ θεὸς μόνο ξέρει πόσο ὑπέφερα γιὰ σένα!

—"Εχεις δίκηο λατρεία μου!... Πρέπει νὰ κοπιάσω πολύ, γιὰ νὰ ἐπιτύχω τὴ συγγνώμη σου! Μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ κατορθώσω! Γιατί μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ζέρω νὰ σ' ἀγαπῶ καλλίτερα τώρα ποὺ γνώρισα ὅλες τὶς ἄλλες ψάταιες κι' ἀδειανὲς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς!

ΑΝΤΡΕ ΚΟΜΤΕΛ

Τὸ κάπνισμα καὶ τὸ ἀλκοόλ

"Ενας γιατρὸς ἀνακάλυψε ὅτι ὁ-ποιος καπνίζει καὶ πίνει, ἔχει μεγάλες πιθανότητες νὰ ζήση πολλὰ χρόνια! Γιατὶ τὸ ἀλκοόλ διαστέλλει τὶς ἀρτηρίες τῆς καρδιᾶς ἐνῶ ἡ νικοτίνη τὶς συστέλλει, συνεπῶς τὰ δυὸ αὐτὰ δηλητήρια ἀλληλοεξουδετεροῦνονται.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ τῶν «σιωπηλῶν ἤχων»

Αὐγὰ ποὺ βράζουν μὲ τὸ παίξιμο ἑνὸς βιολιοῦ...

Ἡ ἀνακάλυψις τῶν ὑπερήχων γιὰ τοὺς ὁποίους ἔγραψε καὶ ἄλλοτε ὁ «Θησαυρός», ἄνοιξε καινούργιους ὁρίζοντες στὴν ἐπιστήμη. Καὶ σήμερα εἶνε πολλοὶ οἱ ἐπιστήμονες σ' ὅλα τὰ κράτη ποὺ προσπαθοῦν νὰ διεισδύσουν στὸ μυστήριό των καὶ νὰ ἐξακριβώσουν ποιὲς μποροῦ νὰ εἶνε οἱ πρακτικὲς ἐφαρμογές των. Τὰ συμπεράσματά των, ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶνε ἀληθινὰ κατοπληκτικά.

Γιὰ τὴ σημερινὴ ἐπιστήμη, ἡ «ἀπόλυτη σιωπὴ» εἶνε μιὰ φράσις χωρὶς νόημα. Γιατὶ ἀπόλυτη σιωπὴ δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχουν μόνον ἤχοι ποὺ ἀκοῦμε καὶ ἤχοι ποὺ δὲν ἀκοῦμε. Τὸ αὐτὶ μας εἶνε ἔτσι καμωμένο ποὺ μπορεῖ νὰ συλλάβη τοὺς ἤχους ποὺ ἀντιστοιχοῦν στοὺς 20.000 κύκλους (δονήσεις) κατὰ δευτερόλεπτο. Μερικὰ ἔντομα καταρθώνουν νὰ συλλάβουν ἤχους ποὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ 32.000 κύκλους κατὰ δευτερόλεπτο. Ἀλλὰ πέραν ἀπὸ τοὺς ἤχους αὐτοὺς ὑπάρχουν ἄλλοι, ποὺ μόνο μὲ εἰδικὰ ὄργανα εἶνε δυνατὸν ν' ἀντιληφθοῦμε τὴν ὕπαρξί τους. Εἶνε οἱ ὑπερῆχοι, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς 100.000 κύκλους κατὰ δευτερόλεπτο καὶ οἱ «σιωπηλοὶ ἤχοι» ποὺ ἐκτείνονται πέραν ἀπὸ τὸ 1.000.000 κατὰ δευτερόλεπτο.

Ἀλλά, θὰ σκεφθῆτε ἴσως: τί σημασία ἔχουν οἱ ὑπερῆχοι ἢ οἱ «σιωπηλοὶ ἤχοι» ἀφοῦ δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς ἀκούσωμε; Καὶ ὅμως... "Αν μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀκούσωμε μποροῦμε, ὅμως νὰ τοὺς χρησιμοποιήσωμε γιὰ χίλιους δυὸ σκοπούς. Π.χ. θὰ μπορούσαμε νὰ βράσωμε ἕνα αὐγὸ μὲ τοὺς... «σιωπηλοὺς ἤχους», ποὺ παράγονται ἀπὸ τὸ παίξιμο ἑνὸς βιολιοῦ.

Παραδοξολογία; "Οχι. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπιστημονικὴ πραγματικότητα.

Φαίνεται βέβαια παράδοξο τὸ ὅτι ὁ ἦχος ἑνὸς βιολιοῦ μπορεῖ νὰ δημιουργήση θερμότητα. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει βέβαια μὲ τοὺς συνηθισμένους ἤχους, ἐκείνους δηλαδή, ποὺ μποροῦν νὰ συλλάβουν τὰ αὐτιά μας. Συμβαίνει ὅμως μὲ τοὺς ὑπερήχους καὶ περισσότερο μὲ τοὺς «σιωπηλοὺς ἤχους». Οἱ ὑπερῆχοι καὶ οἱ «σιωπηλοὶ ἤχοι» παρουσιάζουν τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ μὲ τὸ φῶς. Καὶ εἶνε εὔκολο νὰ τοὺς συγκεντρώσωμε σὲ μιὰν ἀκτίνα ἢ σὲ μιὰ δέσμη ἀκτίνων. "Ενα αὐγὸ ποὺ θὰ βρισκόταν μέσα σ' αὐτὴ τὴ δέσμη τῶν ἀκτίνων θἄρχιζε νὰ βράζη σὰν νὰ ἦταν μέσα σὲ ζεστὸ νερό.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα εἶνε δυνατὸν ἐπίσης νὰ ἐπιτύχωμε. Χρησιμοποιώντας «σιωπηλοὺς ἤχους» ἄλλης κατηγορίας — ποὺ ν' ἀντιστοιχοῦν δηλαδὴ σὲ διαφορετικὸ ἀριθμὸ κύκλων — μποροῦμε νὰ διατηρήσωμε ἕνα αὐγὸ φρέσκο γιὰ ἕνα μακρὸ χρονικὸ διάστημα.

Ἀλλ' οἱ «σιωπηλοὶ ἤχοι» μᾶς ἐπιφυλάσσουν καὶ ἄλλες ἐκπλήξεις

Ὑπάρχουν μερικοὶ βάκιλλοι ποὺ ζοῦν περισσότερο ἀπὸ πενῆντα χρόνια καὶ ποὺ οὔτε τὸ κρύο οὔτε ἡ θερμότης ἔχουν ἐπίδρασι σ' αὐτούς. Δὲν καταστρέφονται μὲ τὸ βράσιμο καὶ μιὰ θερμοκρασία πολλῶν βαθμῶν κάτω τοῦ μηδενὸς δὲν τοὺς ἀνησυχεῖ κἄν. Τὰ ἰσχυρότερα μικροβιοκτόνα ἐπίσης δὲν περιορίζουν τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς των καὶ τὴν ἱκανότητά των ν' ἀναπαράγωνται. Ἀλλ' οἱ βάκιλλοι αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τοὺς «σιωπηλοὺς ἤχους». Μερικὲς ἀκτίνες ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἤχους εἶνε ἀρκετὲς γιὰ νὰ τοὺς ἀκοτώσουν στὴ στιγμή.

Ἡ δύναμις αὐτὴ τῶν «σιωπηλῶν ἤχων» χρησιμοποιεῖται ὡς σήμερα γιὰ τὴν ἀποστείρωσι τοῦ γάλακτος, τῆς ζαχάρεως καὶ ἄλλων τροφῶν. Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι τὴ μικροβιοκτόνο αὐτὴ δύναμι τῶν «σιωπηλῶν ἤχων» θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν καὶ γιὰ θεραπευτικοὺς σκοποὺς μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ εἶνε δυνατὸ ἡ συγκέντρωσίς των σὲ ὡρισμένο σημεῖο καὶ ἡ κατάλληλη διοχέτευσίς των μέσα στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό.

Πρέπει νὰ σπιεισθῆ ὅτι οἱ ἐπιστήμονες κατώρθωσαν σήμερα ν' ἀνακαλύψουν «σιωπηλοὺς ἤχους», ποὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ 16.000.000 κύκλων στὸ δευτερόλεπτο. Ἡ δύναμις ποὺ ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἦχοι εἶνε «καταπληκτική».

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, οἱ ὑπερῆχοι εἶχαν χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὴν ἐπικοινωνία μεταξὺ ὑποβρυχίων, ποὺ βρισκόνταν σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ «σιωπηλοὶ ἤχοι» ἐπολλαπλασιάσαν σήμερα τὶς δυνατότητες αὐτῆς τῆς ἐπικοινωνίας τόσο σὲ βάλασσα ὅσο καὶ στὸν ἀέρα. Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν μάλιστα πὼς στὸ μέλλον ὁ πόλεμος θ' ἀπλουστευθῆ χάρις στοὺς «σιωπηλοὺς ἤχους». Γιατὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι θὰ γνωρίζουν μὲ κάθε δυνατὴ λεπτομέρεια ὁ ἕνας τὶς κινήσεις τοῦ ἄλλου καὶ ὁ πόλεμος θὰ μοιάζη τότε σὰν τὸ παιχνίδι μεταξὺ δύο παικτῶν ποὺ θὰ ἔχουν ἀπλωμένα τὰ χαρτιὰ τους πάνω στὸ τραπέζι.

Οἱ «σιωπηλοὶ ἤχοι» θὰ εἶνε δυνατὸν ἐπίσης νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ἐγκληματικοὺς σκοπούς. Εὐρυτάτη θὰ εἶνε, ἐξ ἄλλου, ἡ χρησιμοποίησίς των στὸ πεδίο τῶν βιολογικῶν ἐρευνῶν.

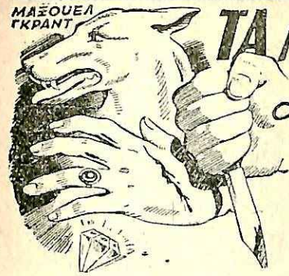

ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ζαφείρια

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιὰ νύχτα ὁ Σὰμ Μπάρον, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τρομεροὺς κακοῦργους τῆς Ν. Ὑόρκης, μέλος μιᾶς μεγάλης λωποδυτικῆς συμμορίας, τῆς ὁποίας δὲν ξέρει κι' οὔτε ἔχει δῆ ποτὲ τὸν ἀρχηγό κατὰ διαταγὴν του ὁποίου ἐνεργεῖ, μπαίνει στὸ ἀπόμερο σπίτι του χημικοῦ Ράντγουλ Μάσον, σκοτώνει τὸν καμαριερη Ντρέξελ καὶ κλέβει 12 μεγάλα ζαφείρια. Ρίχνει κατόπιν τὸ πτῶμα τοῦ Ντρέξελ σ' ἕνα τέλμα γιὰ νὰ ἀποδοθῆ σ' αὐτὸν ἡ κλοπὴ καὶ τρέχει νὰ δώσῃ τὰ ζαφείρια στὸν "Οττο Μύλλερ γιὰ νὰ τὰ παραδώσῃ στὸ μυστηριῶδη ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας. Συγχρόνως στὴ «Λέοχη Κομπάλντ» ἕνας περίεργος τύπος, ἀριστοκράτη, ὁ Λάμοντ Κράστον πού ὅλοι τὸν θεωροῦν ἕναν πλούσιο τεμπέλη, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶνε ἕνας σαιμόνιος κι' ἐνεργητικώτατος ἄνθρωπος, προσποιούμενος ὅτι διαθάζει τὴν ἐφημερίδα του, παρακολουθεῖ ἕναν περίεργο Ἱσπανό, τὸν Ραμόν "Ορτέγκα, ἰδιοκτήτη μεγάλων φυτειῶν καουτσούκ στὴ Στιγκαπούρη, ὅπως ἔχει πῆ ὁ ἴδιος. Ὁ Κράνστον εἶνε ὁ «Μαῦρος "Ανθρωπος», ὁ τρομερὸς διώκτης τῶν κακοποιῶν. Κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει τὴ διπλή του ὑπόσταση, οὔτε κι' ἡ ἀστυνομία. Ὁ Κράνστον ἔχει λάβει ὑποπτες πληροφορίες γιὰ τὸν "Ορτέγκα ἀπὸ ἕνα πράκτορά του, τὸν Κλὶφ Μάρλαντ ποὺ κατάφερε νὰ εἰσχωρήση στὴ συμμορία τοῦ Σὰμ Μπάρον. Ὁ "Ορτέγκα φεύγει ἀπ' τὴ λέσχη. Ἕνα λαγωνικὸ τοῦ Κράνστον, ὁ Χάρρυ Βένσαν, τὸν παρακολουθεῖ ὡς τὸ σπίτι τοῦ ἀστυν. ἐπιθεωρητοῦ Τζὸν Καρντόνα. Ὁ Κράνστον τὰ μαθαίνει αὐτὰ κι' ἀπορεῖ. Γιατὶ ὁ "Ορτέγκα βρίσκεται σ' ἐπαφὴ μ' ἕναν κακοῦργο, τὸ Μπάρον, καὶ μὲ τὴν ἀστυνομία συγχρόνως;

2ον

Ἐξ ἄλλου, δοκίμαζε τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶχε ξαναδῆ ,τὸν "Ορτέγκα κάπου ἀλλοῦ μακρυὰ ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη. Δὲν κατάφερνε ὅμως νὰ θυμηθῆ ποῦ καὶ πότε...

Περίμενε στὴν κάμαρά του, μὲ τὰ μάτια κλειστά, βυθισμένος σὲ σκέψεις ὡς ὅτου ξαναχτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου του. Αὐτὴ τὴ φορά, δοκίμασε μιὰ ἐκπληξι ἀκόμη μεγαλείτερη: Τὸ τηλεφώνημα προερχόταν ἀπ' τὸν Τζὸν Καρντόνα! Παρακαλοῦσε τὸ φίλο του Κράνστον νὰ πάη ἀμέσως νὰ τὸν βρῆ. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ μιλήση κάποιος Ἱσπανὸς εὐγενής, ὀνομαζόμενος σενὸρ Ραμὸν Ὀρτέγκα.

Ὁ «Μαῦρος "Ανθρωπος» χαμογέλασε παράξενα.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, βρισκόταν στὸ αὐτοκίνητό του,ποὺ ἔτρεχε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Καρντόνα.

★

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τζὸν Καρντόνα εἶχε ἔκφρασι αἰνιγματική, ὅταν συνώδευσε τὸν Κράνστον μέσα στὸ γραφεῖο του, ὅπου περίμενε ὁ "Ορτέγκα. Ὁ Ἱσπανὸς καιρέτησε τὸ νεοφερμένο μὲ μιὰ τυπικὴ χειραψία, σὰν νὰ μὴν εἶχε ξαναδῆ ποτὲ στὴ ζωή του τὸν πλούσιο αὐτὸ τζέντλεμαν.

Ξανακάθησε ἔπειτα στὴν πέτσινη πολυθρόνα του κι' ἄναψε ἕνα ἄλλο πούρο. Ὁ Καρντόνα ἑτοίμασε τὰ ἀναψυκτικά. Ὁ Κράνστον κύτταζε ἐρευνητικὰ τὸ μελαψὸ πρόσωπο τοῦ Ἱσπανοῦ ποὺ τὸ φώτιζε ἔντονα μιὰ ἐπιτραπέζια ἠλεκτρικὴ λάμπα

Ξαφνικά, συγκράτησε μὲ κόπο μιὰ φωνή. Τὸ δυνατὸ κίτρινο φῶς, ποὺ ἔπεφτε μὲ τὸ ζεστὸ τροπικὸ ἥλιο εἶχε βοηθήσει τὴ μνήμη του νὰ κάμη ἕνα πήδημα στὸ παρελθόν. Τὸ μυαλό του πέτοξε δυὸ χρόνια πίσω καὶ χιλιάδες μίλλια μακρυά... Εἶχε θυμηθῆ ἐπιτέλους ποιὸς ἦταν ὁ μελαψὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος!

Μισόκλεισε τὰ μάτια του, σὰν νὰ ὀνειροπολοῦσε, ἐνῶ ὁ Καρντόνα ἔρριχνε πάγο μέσα στὰ φηλὰ ποτήρια... Ξανάθλεπε μὲ τὴ φαντασία του τοὺς δρόμους μιᾶς ἀσιατικῆς πόλεως, γεμάτους ἀπὸ Μωαμεθανοὺς μὲ σαρίκια, κάτω ἀπ' τὸ φλογερὸ ἥλιο... ἕνα κάτασπρο μαρμαρένιο ναό, μὲ ὁλόχρυσον σκεπή... καὶ πάνω στὸ βωμὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸ ἱερὸ εἰδώλιο μιᾶς θεᾶς, σκαλισμένο σ' ἕνα μονοκόμματο ὄγκο χρυσοῦ! Τὸ κεφάλι τῆς θεᾶς ἦταν κεφάλι σκύλας τὸ ὑπόλοιπο ὅμως σῶμα της εἶχε τὴν ὑπέροχη ὡμορφιὰ μιᾶς γυμνῆς ὁλόχρυσης γυναίκας!

Τὰ μάτια τοῦ Κράνστον ἔμεναν κλειστά Κι' ἄλλες ἀκόμη εἰκόνες περνοῦσαν ἀπ' τὴ μνήμη του...

"Εξω ἀπ' τὸν ἰνδικὸ ἐκεῖνο ναό, προχωροῦσε μιὰ λιτανεία. Ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ πλῆθος τῶν πιστῶν προσκυνητῶν τῆς θεᾶς - σκύλας, Πάνω σ' ἕναν ἐλέφαντα, καθότανε μιὰ παρθένος, μὲ τὸ ἄσπρο φόρεμα τῆς ἀγνότητος. Γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της φοροῦσε ἕνα κολλιὲ ἀπὸ θαυμάσια ζαφείρια.

"Ηταν μιὰ μεγάλη θρησκευτικὴ γιορτή. Τὰ ζαφείρια ξαναγυρίζαν στὸ ναό γιὰ νὰ ξαναβοῦν τὴν ἀγνότητά τους. Ἡ παρθένος θὰ τὰ περνοῦσε μὲ σεβασμὸ γύρω ἀπ' τὸ γυμνὸ λαιμὸ τῆς χρυσῆς θεᾶς...

Ὁ Κράνστον ἄνοιξε ἐπὶ τέλους τὰ μάτια του καὶ χαμογέλασε, παίρνοντας τὸ ποτῆρι ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ Καρντόνα. Ἔπειτο εἶπε ἡσυχα στὸν Ὀρτέγκα:

—Κάθεστε σὲ μιὰ ἀναπαυτικώτατη πολυθρόνα ἀπὸ περίφημο χοιροινόδερμα!

Ὁ Ἱσπανὸς ἔβναλε μιὰ φωνὴ καὶ τινάχτηκε ὄρθιος σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκάσει φίδι. Τὸ ποτῆρι του ξέφυγε ἀπ' τὰ δάχτυλά του στὸ πάτωμα.

—Τί κάνετε ἔτσι κυρία μου; Νὰ εἴσαστε εὐχαριστημένη ποὺ ἔσπασε τὸ ἀριστερό καὶ ὄχι τὸ δεξιὸ ποὺ εἶνε τὸ χέρι τῆς δουλειᾶς.

Δίκηο ἔχει, συλλογισθηκε ἡ Παπαδοπούλου καὶ ἠσύχασε. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ κόπηκε τοῦ Παπαδοπούλου ἕνα του δάχτυλο

—Νάσαστε εὐχαριστημένη ποὺ δὲν τοῦ κόπηκε ὁ..., σφέρκος! εἶπε ὁ Ἀνανίας στὴν κυρία Παπαδοπούλου.

Μιὰ ἄλλη μέρα πλάκωσε τὸν Παπαδοπούλου ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν ἄφισε στὸν τόπο.

—Πάντοτε τυχερὸς ἦταν ὁ μακαρίτης! εἶπε πάλι ὁ φίλος του. Γιὰ φαντάσθητε ἂν τὴν γλύτωνε κι' ἐμενε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ σακάτης!

"Ετσι ἦ κυρία Παπαδοπούλου παρηγορήθηκε πάλι.

Ὕστερα ὡμλιστα ὁ Ἀνανίας καιρὸ παρηγόρησε ὁ Ἀνανίας τὴν κυρία Παπαδοπούλου κάπως σύσιαστικώτερα ἀντικαθιστώντας τὸ μακαρίτη στὴν ἀγκαλιά της.

—Στ' ἀλήθεια τυχερὸς ἦταν ὁ μακαρίτης! εἶπε ἡ χήρα Παπαδοπούλου μετὰ τὸ ἀμάρτημα. Γιὰ φαντάσου ἂν ζοῦσε κι' ἔπαιρνε εἴδησι τ ἐνοχώρια ποὺ θἄχε!... Θἄσκαγε ὁ καϋμένος ἀπ' τὸ κακό του!...

Τυχερὸς ἄνθρωπος

Ὁ Παπαδόπουλος εἶχε μεγάλη γκίνια στὴ ζωή του κι' ὁ στενός του φίλος ὁ Ἀνανίας εἶχε μεγάλην ἱκανότητα ἀπὸ νὰ θρίσκη λόγια παρηγοριᾶς.

Κάποτε ποὺ ἔσπασε ὁ Παπαδόπουλος τὸ ἀριστερό του χέρι κι' ἡ γυναῖκα του ἦταν ἀπαρηγόρητη τῆς εἶπε ὁ Ἀνανίας:

—Τί κάνετε ἔτσι κυρία μου; Νὰ εἴσαστε εὐχαριστημένη ποὺ ἔσπασε τὸ ἀριστερό καὶ ὄχι τὸ δεξιὸ ποὺ εἶνε τὸ χέρι τῆς δουλειᾶς.

Δίκηο ἔχει, συλλογισθηκε ἡ Παπαδοπούλου καὶ ἠσύχασε. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ κόπηκε τοῦ Παπαδοπούλου ἕνα του δάχτυλο

—Νάσαστε εὐχαριστημένη ποὺ δὲν τοῦ κόπηκε ὁ..., σφέρκος! εἶπε ὁ Ἀνανίας στὴν κυρία Παπαδοπούλου.

Μιὰ ἄλλη μέρα πλάκωσε τὸν Παπαδοπούλου ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν ἄφισε στὸν τόπο.

—Πάντοτε τυχερὸς ἦταν ὁ μακαρίτης! εἶπε πάλι ὁ φίλος του. Γιὰ φαντάσθητε ἂν τὴν γλύτωνε κι' ἐμενε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ σακάτης!

"Ετσι ἦ κυρία Παπαδοπούλου παρηγορήθηκε πάλι.

Ὕστερα ὡμλιστα ὁ Ἀνανίας καιρὸ παρηγόρησε ὁ Ἀνανίας τὴν κυρία Παπαδοπούλου κάπως σύσιαστικ

τησε ὁ Κράνστον τὸ μαχαρανιά.

—Ὄχι.

Ὁ Κράνστον σκέφθηκε ὅτι ἦταν ψέμμα, αὐτὸ — τὸ πρῶτο ποὺ ἐξεστόμιζε ὁ Ορτέγκα. Ἤξερε καλὰ τὶς συνεννοήσεις του μὲ τὴ συμμορία τοῦ Σὰμ Μπάρον.

—Ἂν ἀποτύχη ἡ ἀστυνομία, εἶπε ὁ Ὀρτέγκα, θὰ μὲ βοηθήσῃ ἡ θειά σου. Μπορεῖτε νὰ γελᾶτε ὅσο θέλετε, κύριοι! Ἐνῶ ὅμως τὴν εἶδα στὸν ὕπνο μου, χθὲς τὴ νύκτα. Παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς στὰ μάτια μου, γυμνὴ χρυσῆ, τρομερή! Μοῦ ὑποσχέθηκε τὴν ἐπιτυχία τῆς προσπαθείας μου. Μοῦ θύμισε ὅτι τὰ ἱερὰ ζαφείρια θὰ φέρουν τὸ ἐάνατο σ' ὁποιον θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὰ κρύψῃ.

Ὁ Καρντόνα συνωφρυώθηκε.

—Καλλίτερα νὰ τὰ ξεχάστε αὐτά. Ὑψηλότατε! εἶπε. Ἐδῶ δὲν εἴσθε στὰς Ἰνδίας. Ἂν κάμετε καμμιὰ ἀνοησία...

Τὸ χαμόγελο τοῦ Ὀρτέγκα εἶχε γίνει κοφτερὸ σὰν μαχαίρι.

—Ἡ θειὰ θὰ τιμωρήσῃ ὄχι ἐγώ... ἀπάντησε. Θὰ τιμωρήσῃ ἀπόψε κι' ὅλας! Δὲν ξέρω ποιὸν ἀκριβῶς. Πάντως ὅμως τὴν ἀποφίνη νύκτα, θὰ πεθάνῃ κάποιος ἔνοχος γιατὶ κρατεῖ στὴν κατοχή του ἕνα ἀπ' τὰ ἱερὰ ζαφείρια! Δὲν μὲ πιστεύετε; Περιμένετε καὶ θὰ ἰδῆτε...

Ὁ «Μαῦρος Ἄνθρωπος» εἶχε σχηματίσει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ μαχαραγιὰς δὲν ἦταν τόσο φανατικός, ὅσο ἤθελε νὰ φαίνεται. Μενάλωνε ἡ ὑποψία του ὅτι εἶχε πῆ ψέμματα γιὰ τὴν ἐπαφή του μὲ τὸ Σὰμ Μπάρον, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ καλυφθῇ ἀπ' τὶς συνέπειες μιᾶς δολοφονίας.

Ἔφυγε σὲ λίγο ἀπ τὸ σπίτι τοῦ Καρντόνα μαζὶ μὲ τὸν Ὀρτέγκα. Πῆγαν κι' οἱ δυὸ στὴ Λέσχη Κόμπολτ κι' ἀνέβηκαν στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά τους. Ὁ Κράνστον τράβηξε ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὸ παράθυρο κάθησε, ἄνοιξε ἕνα κοντρὸ βιβλίο κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ.

Ἦταν ἕνα σύγγραμμα περὶ ἰνδικῆς φιλοσοφίας. Ἀλλὰ ὁ Κράνστον δὲν ἐπολυπρόσεχε ὅ,τι διάβαζε. Τὰ μάτια του πήγαιναν κάθε τόσο ἀπ τὴ σελίδα τοῦ βιβλίου σ' ἕνα καθρέφτη στημένο δίπλα του. Ὁ καθρέφτης αὐτὸς ἀντίκρυζε ἕναν ἄλλον κι' ὁ δεύτερος ἀντανακλοῦσε τὸ παράθυρο τῆς κάμαρης τοῦ Ὀρτέγκα. Ὁ Κράνστον περίμενε ὅτι ὁ Ὀρτέγκα θἄβγαινε ἀπὸ κεῖ, θὰ προχωροῦσε λίγο πάνω στὴ στενὴ κορνίζα τοῦ τοίχου καὶ θὰ πηδοῦσε στὴ στέγη τοῦ διπλανοῦ κτιρίου. Ἂν εἶχε σχεδιάσει ἕνα φόνο γιὰ τὴ νύκτα αὐτή, ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὴ Λέσχη ἀθέατος. Ἀλλοίως, ἐμποροῦσε νὰ τὸν ἐβλεπε κανεὶς νὰ τὸν θυμᾶται ὁ θυρωρός.

Ὁ Κράνστον ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέσι, περιμένοντας ὡς ὁ τοῦ ξημέρωσε. Δὲν εἶδε ὅμως τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογήσῃ τὶς ὑπόνοιές του. Ὁ Ὀρτέγκα δὲν εἶχε βγῆ καθόλου ἀπ' τὸ δωμάτιό του.

Ὁ «Μαῦρος Ἄνθρωπος» δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶχε κάμει κάποιο λάθος... Εἶχε γίνει ἄραγε κάποιος φόνος κάπου μέσα στὴ νύκτα, ἐνῶ αὐτὸς περίμενε, ἀνίσχυρος:....

Πίστευε πραγματικὰ ὁ Ὀρτέγκα στὴν ἐκδίκησι τῆς χρυσῆς Θεᾶς - Σκύλας; Ἢ εἶχε σκαρώσει ἕνα «ἄλλοθι» γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς συνέπειες τοῦ ἐγκλήματος;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ μυστηριώδης κ. Φρὶκ

Τὸ μέναρο τοῦ Πέτερ Ράντολφ βρισκόταν σ' ἕνα ἥσυχο δρόμο κοντὰ στὸ Ριβερσάϊντ, τριγυρισμένο ἀπὸ κήπους. Ἦταν τὸ τελευταῖο τοῦ εἴδους του σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Οἱ ἄλλοι ἑκατομμυριοῦχοι νεῖτονες τοῦ Ράντολφ εἶχαν πουλήσει τὰ σπίτια τους κι' εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν Πάρκ Ἄβενιου. Ὁ Ράντολφ ὅμως ἦταν ἕνας ἰδιότροπος γέρος, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀπομακυνθῇ ἀπ τὸ μέρος ὅπου εἶχε γεννηθῆ. Κάθε χειμῶνα, νοίαζε ἐκεῖ ἀπ' τὴν καλοκαιρινὴ βίλλα του παίρνοντας μαζί του καὶ τὸν καμαριέρη του Πάρκερ. Ζοῦσαν οἱ δυὸ τους μόνοι στὸ παλιὸ μέναρο. Ὁ Ράντολφ δὲν ἤθελε τοὺς πολλοὺς ὑπηρέτες, ἰδίως δὲ τὶς ὑπηρέτριες. Δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη, παρὰ μόνο στὸν Πέτερ.

Τὴν ἴδια νύκτα ποὺ ὁ Λάμοντ Κράνστον εἶχε προσκληθῆ στὸ σπίτι τοῦ Καρντόνα, ὁ Πέτερ Ράντολφ κατέθεταν μόνος στὴ βιβλιοθήκη του διαβάζοντας τὴν οἰκονομικὴ στήλη τῶν βραδυνῶν ἐφημερίδων. Ἔξαφνα ἄκουσε ἕνα παράξενο θόρυβο. Τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ σοβαρὴ ἔκφρασι. Ἡ ἐφημερίδα ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια του στὸ πάτωμα.

Ὁ θόρυβος προερχόταν ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Ἦταν τόσο ἐλαφρὸς ὥστε ὁ Ράντολφ δὲν εἶχε πεποίθησι ἂν τὸν εἶχε ἀκούσει πραγματικὰ ἢ τὸν εἶχε φαντασθῆ.... Ἐμοιαζε σὰν πνιγμένος γρυλλισμὸς σκύλου!

Ὁ Ράντολφ πῆνε στὴν κάμαρά του καὶ πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι τὸ πιστόλι του. Καὶ ὡς προχωροῦσε κατόπιν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του σταμάτησε ἀπότομα. Εἶχε ἀκούσει βήματα στὸ κῶλλ τοῦ μενάρου.

Ἔκρυψε γρήγορα τὸ ὅπλο στὴν τσέπη του. Σ' ἕνα λεπτό, μπῆκε ὁ καμαριέρης του. Φαινόταν ἀναστατωμένος.

—Εἴσαστε... εἴσαστε καλά; τραύλισε.

—Διάβολε! Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησι;

—Μοῦ φάνηκε... πὼς σᾶς ἄκουσα νὰ φωνάζετε! Νόμισα ὅτι σᾶς συνέβαινε τίποτε...

Ὁ Ράντολφ ἔρριξε ἀθέλητα μιὰ ματιὰ πρὸς τὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ γραφείου του.

—Δὲν σὲ χρειάζομαι, εἶπε. Μπορεῖς νὰ φύγῃς.

Καθὼς ὅμως ὁ Πάρκερ γύριζε νὰ φύγῃ τὸν σταμάτησε καὶ ρώτησε:

—Τί σοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσες; Τὴ φωνή μου... ἢ ἕνα γρυλλισμό;

—"Ενα... ἕνα γρυλλισμό, εἶπατε;

—Ναί, διάβολε! "Ενα γρυλλισμὸ σκύλου.

—"Οχι, κύριε. Δὲν ἄκουσα τέτοιο πρᾶγμα.

—Καλὰ λοιπόν. Πήναινε στὸ δωμάτιό σου καὶ μὴ μ' ἐνοχλήσῃς πιὰ τὸ ὑπόλοιπο βράδυ. Ἔχω νὰ ἑτοιμάσω κάτι ἀσβαρὰ χαρτιά.

Μόλις ἔμεινε μόνος, ὁ Ράντολφ ξανάβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ πλησίασε, πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, στὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ γραφείου. Περίμενε δυὸ λεπτὰ μὲ τὸ αὐτὶ τεντωμένο...

Ἀλλὰ δὲν ἄκουσε πιὰ ἄλλο θόρυβο. Ἄνοιξε τέλος τὴν πόρτα καὶ γύρισε τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Τὸ γραφεῖο ἦταν ἀδειανό. Ὁ Ράντολφ ἀνέπνευσε μ' ἀνακούφισι. Βεβαιώθηκε ὅτι τὰ παράθυρα ἦσαν ὅλα κλειστὰ καὶ οἱ κουρτίνες τραβηγμένες, ὅπως τὶς εἶχε ἀφήσει. Προχώρησε σιγὰ σιγὰ πρὸς ἕνα μικρὸ χαλύβδινο χρηματοκιβώτιο στημένο σὲ μιὰ μισοσκότεινη γωνιὰ τοῦ δωματίου.

Ἔξαφνα ἄκουσε ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο. Γύρισε τὸ κεφάλι του κι εἶδε νὰ στέκεται στὴ μέση τοῦ δωματίου ἕνας ἄντρας ψηλὸς κι' ἀδύνατος μὲ γκρίζα ρούχα. Δὲν κρατοῦσε ὅπλο στὰ γαντοφορεμένα χέρια του. Καὶ δὲν ἔδειξε καθόλου ὅτι σὰν φοβόταν τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε ὁ ἐκατομμυριοῦχος.

—Καλησπέρα σας, κ. Ράντολφ, εἶπε φιλοφρονητικά.

—Ποιὸς εἶσθε σεῖς:

—Λέγομαι Ντέβιντ Φρίκ.

—Πῶς βρεθήκατε ἐδῶ:

—Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ δική μου!

—Ἂν κάμετε ἕνα βῆμα θὰ σᾶς σκοτώσω! ἀπείλησε ὁ Ράντολφ.

Ὁ Φρὶκ νέλασε. Τράβηξε ἠσυχα μιὰ καρέκλα. κάθησε πῆρε ἕνα πούρο ἀπ' τὸ φιλντισένιο κουτὶ τοῦ Ράντολφ καὶ τὸ ἄναψε. Ἔπειτα δήλωσε, ἀτάραχος:

—Ἤρθα γιὰ τὸ «ματωμένο ζαφείρι». Θὰ μ' ἀφίστε νὰ τὸ πάρω.

Ὁ Ράντολφ νούρλωσε τὰ μάτια του.

—Δέν... δὲν ξέρω... τί μοῦ λέτε! τραύλισε.

—Τὸ πετράδι ποὺ ζητῶ, εἶνε ἕνα μενάλο ζαφεῖρι. Δὲν εἶνε τέλειο γιατὶ ἔχει στὸ κέντρο του μιὰ κόκκινη βούλα σὰν σταγόνα αἵματος. Τὸ ἀνορᾶσε τε κρυφά, γιατὶ ξέρατε πὼς ἦταν κλεμμένο. Τὸ πληρώσατε 5 χιλιάδες δολλάρια.

—Πῶς τὰ ξέρετε ὅλ' αὐτά; ρώτησε ὁ ἑκατομμυριοῦχος σαστισμένος.

—Ἴσως νᾶμαι ντέτεκτιβ, ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Φρίκ. Εἶμαι ὅμως κι' ἄνθρωπος τῶν ἐπιχειρήσεων!

—Λυποῦμαι, ἀλλὰ ἂν ἤρθατε ν' ἀνορᾶσετε τὸ ζαφεῖρι, μάλιστα ὅτι δὲν τὸ πουλῶ.

—Δὲν ἤρθα γιὰ νὰ τὸ ἀνοράσω. Σᾶς ἐζήτησα νὰ μοῦ τὸ δώσετε!

—Κι ἂν δὲν δεχθῶ;

Ὁ Φρὶκ τράβηξε μιὰ βαθειὰ ρουφηξιὰ τοῦ πούρου κι' ἔστειλε ἔπειτα πρὸς τὸ ταβάνι ἕνα συννεφάκι μυρωμένου καπνοῦ.

—Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω καὶ πάλι ὅτι γίνατε κλεπταποδόχος εἴπε! "Ενα μικρὸ τηλεφώνημά μου στὸν ἐπιθεωρητὴ Καρντόνα θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ κουβαληθῇ ἐδῶ ἡ ἀστυνομία μ' ἕνα ἔνταλμα ἐρεύνης! Μπορῶ ἐπίσης νὰ εἰ. δοποιήσω ἕναν κάποιο Ἰσπανὸ τζέντλεμαν ποὺ λέγεται σενὸρ Ὀρτέγκα... Σᾶς λέει τίποτε αὐτὸ τὸ ὄνομα;

—Δὲν τὄχω ἀκούσει ποτέ μου.

—Τὸ πιστεύω.... γιατὶ εἶνε ψευδώνυμο. Πρόκειται στὴν πραγματικότητα γιὰ τὸν Ὑψηλότατο Ἄλη Σίνγκ, μαχαραγιὰ τῆς Ραζκουμάνα.

★

Μιὰ σκιὰ φόβου φάνηκε στὰ μάτια τοῦ ἑκατομμυριούχου.

—Καθὼς βλέπετε εἶνε τόσα λα νὰ κρατᾶτε αὐτὸ τὸ ζαφεῖρι, πρόσθεσε ὁ Φρὶκ. Κινδυνεύετε ἀπ' τὴν ἐκδίκησι τῆς Θεᾶς - Σκύλας τῆς Ραζκουμάνα ἀπ τὸ λαιμὸ τῆς ὁποίας ἁρλάπη τὸ Περιδέραιο τῆς Ἀννότητος

—Μήπως σᾶς προσέλαβε αὐτὴ ἡ Θεὰ - Σκύλα γιὰ ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Ράντολφ.

—Καθόλου! Ἐργάζομαι γιὰ λογαριασμό μου. Μὲ τὸ πετράδι ποὺ σᾶς ζητῶ, καθὼς καὶ μὲ ἄλλα ποὺ θὰ βρῶ θὰ κερδίσω 2 ἑκατομμύρια δολλάρια. Συχρόνως θἄχω τὴν ἱκανοποίησι ὅτι σᾶς ἔσωσα ἀπὸ ἕνα θάνατο φρικτὸ ἴσως... Λοιπόν, κ. Ράντολφ, ναὶ ἢ ὄχι;

—Δὲν εἶσθε ντέτεκτιβ ἀλλὰ ἀπατεῶνας! Γκρεμοτσακισθῆτε ἀπὸ δῶ! Ἂν δὲν ἀπεχθανόμουν τὰ σκάνδαλα θὰ σᾶς φύτευα μιὰ σφαῖρα, ἢ θὰ σᾶς ἔστελνα στὴ φυλακή.... Ἐμπρός μάρς! Φύνετε ἀπὸ κεῖ ποὺ ἤρθατε!

Ὁ Φρὶκ πέταξε τὸ ποῦρο του καὶ σηκώθηκε

—Ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρροπι, θὰ φύγω ἀπ' τὴν ἐξώπορτα δήλωσε. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ χτυπήσετε τὸ κουδούνι νιὰ τὸν κομισαριάτο σας!

Ὑπῆρχε κάποια παράξενη φοβέρα στὴ φωνὴ του Ὁ Ράντολφ θεώρησε περιττὸν νὰ καλέσῃ τὸν Πάρκερ. Ἐξακολούθησε μόνο νὰ κρατᾶη τὸ ὅπλο του γυρισμένο πρὸς τὸν ἐπισκέπτη. Ὁ Φρὶκ ὀπισθοχώρησε ὡς τὴν πόρτα· ἄνοιξε βγῆκε καὶ ξανάκλεισε πίσω του.

Ὁ Ράντολφ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ χρηματοκιβώτιο.σὰν νὰ ὑπῆρχε κάτι ἀκόμη ἀσφαλὲς μέσα ποὺ τὸν καθησύχαζε. Γέλασε ἀθόρυβα. Ἔπειτα ἄβεισε ἕνα ποτῆρι οὐίσκυ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

γία

Καταγὶς Χειλέων
ΝΕΛΣΟΝ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΑΓΙΝΕΙ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ΣΑΣ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΚΡΕΜΑΝ
ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ LANOLINE
Mondaine
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΩΦΕΛΙΜΩΤΕΡΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ-ΑΝΤΙΡΡΟΣ/ΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Γ. Κ. ΚΑΛΑΜΠΟΚΗΣ ΑΠΕΛΟΥ 1

Κοπτικὴ - Ραπτικὴ
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Μὲ τὸ προτυπον σύστημα μας θὰ ἔχετε τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα. Ἰδιαίτερα λογικά.

Φιλελλήνων & Νίκης 54

Πῶς παντρεύονται ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Τὰ βάσανα τῆς νύφης

"Οταν παντρεύονται οἱ Ἰνδοὶ πρίγκηπες συνδυάζουν... τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου! "Εχουν πράγματι κάθε συμφέρον νὰ πάρουν πολλὲς γυναῖκες, γιατὶ οἱ γονεῖς καθεμιᾶς τῆς δίνουν σεβαστὴ προῖκα, τὴν ὁποία δὲν ὑποχρεώνεται ὁ γαμπρὸς νὰ ἐπιστρέψῃ, κι ἂν ἀκόμη πεθάνῃ ἡ γυναῖκα ἢ ἂν τὴ διώξῃ, ἢ ἂν κατσφύνῃ ἡ ἴδια στοὺς δικούς της γιὰ ν' ἀποφύγῃ μιὰ ζωὴ μαρτυρική. Ὡστόσο διάφοροι μικροὶ ραγιάδες εἶνε πρόθυμοι νὰ δώσουν ὅ τι κι' ἂν ἔχουν προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν τὴν τιμὴ νὰ γίνουν πεθεροὶ ἑνὸς πλούσιου καὶ ἰσχυροῦ μαχαραγιᾶ.

Ἡ μικρὴ νύφη δὲν ξέρει καθόλου τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Τὸν βλέπει ἴσως μόνο γιὰ μιὰ στιγμή, μέσα ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ χαρεμιοῦ, ὅταν φτάνῃ μὲ τὸν πατέρα του καὶ κατεβαίνῃ ἀπ' τὸ ἀμάξι, γιὰ νὰ συζητήσῃ μὲ τοὺς γονεῖς της. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ γνωμη της δὲν λογαριάζεται καθόλου. Κανεὶς δὲν σκέπτεται κἂν νὰ τὴ συμβουλευθῇ ἢ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὴν πορεία τῶν διαπραγματεύσεων.

Ἀλλὰ κι' ὁ γαμπρὸς μαθαίνει μόνο τὴν τελευταία στιγμὴ τὶς ἀποφάσεις τῶν δύο οἰκογενειῶν γιὰ τὸ γάμο του. Δὲν βλέπει καθόλου τὴ μέλλουσα σκλάβα του, παρὰ μόνο μετὰ τὸ γάμο.

Ἂν ὑπάρχουν ἐλπίδες τελικῆς συμφωνίας γιὰ τὴν προῖκα οἱ γονεῖς τῆς νύφης στέλνουν κρυφὰ στὴ μέλλουσα πεθερά της ἕνα πορτραῖτο της μιὰ ἔγχρωμη φωτογραφία της, φροντὶ συνήθως. Ἐκείνη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὴ δείξῃ σὲ κανένα, ἐκτὸς ἀπ' τὶς πολὺ στενὲς συγγενεῖς της. Ἂν μείνῃ ἱκανοποιημένη δέχεται νὰ ἰδῇ προσωπικῶς τὴ νύφη.

Ἡ μικρὴ — γιατὶ ἡ νύφη εἶνε συνήσως ἀκόμη μικρὸ κοριτσάκι — παρουσιάζεται τρέμοντας ἐμπρὸς σ' ἐκείνη ποὺ θὰ γίνη κυρία τῆς τύχης της, τύραννός της ἴσως. Ἡ πεθερὰ περιστοιχίζεται ἀπ' τὶς συγγενεῖς της, ἔτοιμες νὰ καπηγορήσουν τὴν νύφη γιὰ νὰ ἐπιτύχουν μεγαλείτερη προῖκα. Ἡ μικρὴ στέκεται στὸ κέντρον τοῦ ἐχθρικοῦ αὐτοῦ κύκλου τῶν δικαστῶν πηγαινοέρχεται, γυρίζει ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς σὰν μανεκὲν ἢ σὰν ζῶο γιὰ πούλημα... Ἂν ἡ πεθερὰ σπκώσῃ τέλος τὸ δάχτυλό της, σημαίνει ὅτι συμφωνεῖ στὸ γάμο.

Ἡ ἐξουσία τῆς πεθερᾶς ἐκδηλώνεται ἀδιαφιλονείκητα στὶς παρεμβάσεις τῆς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τῆς νύφης της. Τελευταῖος ἀκόμη ὁ ἀδελφὸς τοῦ μαχαραγιᾶ τοῦ Κοὺτς παντρεύτηκε τὴν κόρη ἑνὸς ἄλλου πρίγκηπος ποὺ εἶχε ἀνατραφῆ ἐντελῶς ἐλεύθερα καὶ συγχρονισμένα. Ἀλλὰ ἡ οἰκογένεια τοῦ γαμπροῦ ἦταν ἀπ' τὶς πιὸ συντηρητικὲς καὶ προσηλωμένες στὶς παραδόσεις. Κι' ἡ μητέρα του βλέποντας ὅτι δὲν εἶχαν τρυπήσει τὰ ρουθούνια τῆς κόρης ἀπαίτησε νὰ ἐκπληρωθῇ ἀμέσως αὐτὸ τὸ ἔθιμο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ στολίσῃ ἡ νύφη τὴ μύτη της μ' ἕνα διαμάντι ὅπως ὅλες οἱ παντρεμένες γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ μικρὴ ὅμως αὐτὴ ἐγχείρησις ἔγινε μὲ ἀκάθαρτο ἐργαλεῖο προκάλεσε μόλυνσι κι' ἡ νέα γυναῖκα παρεμορφώθηκε!

Οἱ γαμήλιες τελετὲς εἶνε πολύπλοκες καὶ διαρκοῦν πολλὲς ἡμέρες. Οἱ ἱερεῖς ἀγελάδες παίζουν μενάλο ρόλο σ αὐτές. Μετοξὺ τῶν ἄλλων ὁ γαμπρὸς ὑποχρεώνεται νὰ καταπῇ πέντε κάπιο. φτισιμένα μὲ τὰ ἰσάριθμα «ἱερὰ προϊόντα τῆς ἀγελάδας»: τὸ γάλα, τὸ σάλιο τὴν κόπρο, τὰ οὖρα καὶ τὸ «γκέε» (ἕνα ὑγρὸ βούτυρο μὲ ἀπδιαστικὴ μυρωδιά). Δὲν μπορεῖ δὲ νὰ τὸ ἀποφύγῃ, γιατὶ τὸν ἐπιβλέπει ἀγρυπνα ὁ Μένας 'Ιερεύς...

Ἡ νύφη παντρεύεται πρῶτα μὲ... τὸ σπτὶ τοῦ γαμπρο! Ἀπ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τοῦ ἀνήκει ἀπόλυτα, κι' ἂς μὴ τὸν ξέρῃ καθόλου! "Οταν τελειώσουν οἱ τελετὲς θὰ συναντηθοῦν οἱ νεόνυμφοι γιὰ πρώτη φορὰ μέσα σὲ μιὰ πλούσια σκηνὴ στημένη συνήθως σὲ κάποια ἔρημη ἄκρη ἑνὸς ἄλλου, νειτονικοῦ κράτους. Ἡ νύφη φτάνει ἐκεῖ μ' ἕνα φορεῖο, κλεισμένο ἀπὸ παντοῦ μὲ πολύχρωμες βαρειὲς κουρτίνες. Σημειωτέον ὅτι ἀλλοτε δὲν ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κρύβῃ τὸ πρόσωπό της ἀπ ὅλο τὸν κόσμο. Ἀλλὰ ἡ τύχη τῆς Ἰνδῆς γυναίκας χειροτερεύει μὲ τὸν καιρό. ἀντὶ νὰ καλλιτερεύῃ...

Τέλος οἱ νεόνυμφοι βρίσκονται μόνοι στὴν πρώτη συζυγικὴ κατοικία τους — τὴ μοναδικὴ κοινὴ κατοικία τους — γιατὶ στὸ ἑξῆς θὰ μένουν χωριστά, κι' ὁ σύζυγος θὰ ἐπισκέπτεται τὴ γυναῖκα του μόνον ὅταν δὲν θἄχη νὰ κάνη τίποτε καλύτερο...

Σὲ μερικὲς στιγμὲς θὰ ἐκπληρωθῇ ἡ θέλησι τῶν θεῶν: τὸ ἀγήλικο κοριτσάκι θὰ ριγήσῃ ἀπὸ ἡδονὴ ἢ ἀλλιῶν ἀπὸ τρόμο στὴν ἀνκολιὰ τοῦ συζύνου κι' κυρίου της, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν ξαναστείλη σὺρτο στοὺς δικούς της ἐξευτελισμένη ἂν δὲν τοῦ χαρίσῃ τὸ νυιὸ ποὺ περιμένει...

◆◆

Νέα πολεμικὰ μέσα

Ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Πάτερσον ἐδήλωσε τελευταῖα ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ ἀεροπορία θὰ εἶνε σὲ λίγο σὲ θέσι νὰ νοησιμοποιῇ πυραύλους, τοῦ τύπου V2, γιὰ τὶν ἐκσφενδόνισι ἀτομικῶν βομβῶν. Οἱ πύραυλοι αὐτοί, εἶπε, θὰ μποροῦν νὰ διατρέξουν τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, οἱ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ ἐτελειοποίησαν τὰ νεωμενικὰ σνέδια γιὰ τὴν κατασκευὴ «τεχνητῶν πλανητοειδῶν», σωμάτων, δηλαδή, ἀπὸ ἐλαφρότατα μέταλλα, ποὺ θὰ περιστρέφωνται σὰν δορυφόροι γύρω ἀπὸ τὴ γῆ σὲ τετράστιο ὕψος. Οἱ πλανητοειδεῖς αὐτοὶ θὰ νοησιμοποιηθοῦν ὡς βάσεις βομβαρδισμοῦ.

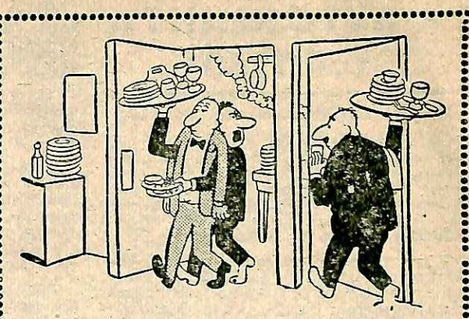

—Εἶνε τὸ καινούργιο γκαρσόνι! Τὸ μαθαίνω νὰ σερβίρῃ!...

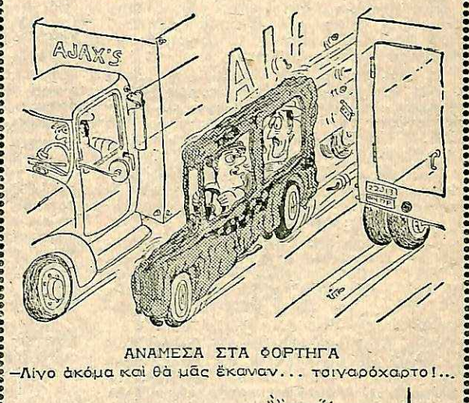

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΦΟΡΤΗΓΑ

—Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μᾶς ἔκαναν... τοιγαρόχαρτο!...

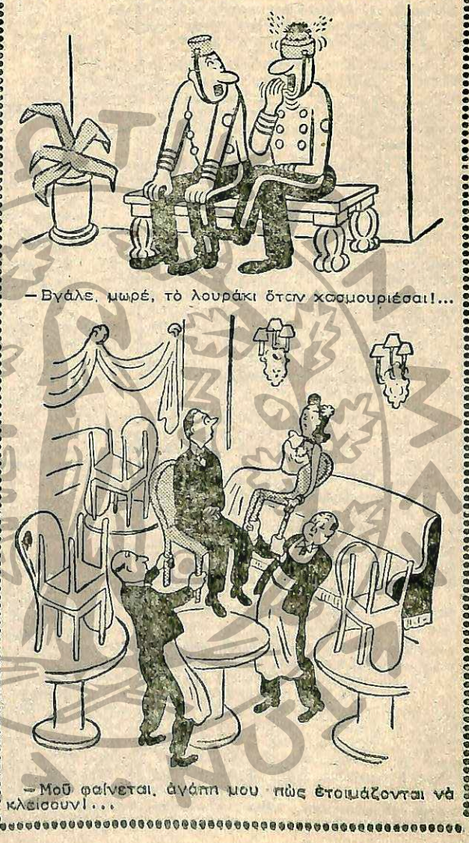

—Βγάλε, μωρέ, τὸ λουράκι ὅταν χασμουριέσαι!...

—Μοῦ φαίνεται, ἀγάπη μου πὼς ἑτοιμάζονται νὰ κλείσουν!...

ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ τοῦ 1960

Κομψό, ταχύτατο, ἄνετο, ἀσφαλὲς

Ὁ κ. Ντυραὰν Βγάζει τὸ αὐτοκίνητό του ἀπ' τὸ γκαράζ. Δὲν εἶνε «ἀτομικὸ» αὐτοκίνητο. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ — στὸ ἔτος 1960 — ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια κινεῖ πλοῖα καὶ τοαῖνα. Ἀλλὰ ὁ κ. Ντυραὰν φρονεῖ ὅτι γιὰ τὰ μικρὰ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα εἶνε προτιμώτερη ἡ Βενζίνη ἢ ὁ ἠλεκτρισμός.

Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ αὐτοκίνητό του εἶνε τελείως μοντέρνο. Δὲν ἔχει βεβαίως «καμπυρατέρ», αὐτὸ ποὺ βούλωνε καὶ βασάνιζε ἄλλοτε τοὺς σωφέρ. Μιὰ ἀντλία στέλνει τὴ Βενζίνη, σὰν ὑγρὸ σύνεφο, μέσα στοὺς κυλίνδρους.

Εἶνε μικρὸ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ κ. Ντυραάν. νάρις ὅμως στὶς τελειοποιήσεις τοῦ 1960 μπορεῖ ν' ἀναπτύξη ἀπεριόριστη ταχύτητα. ὅση θέλει ὁ σωφέρ.

Ἡ κατάστασις τῶν δρόμων περιώριζε ἄλλοτε κατ' ἀνάγκην τὴν ταχύτητα τῶν ὀχημάτων. Σήμερα ὅμως — ἐννοοῦμε δηλαδὴ πάντοτε τὸ 1960 — ἔχει λείψει πιὰ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο γιατὶ οἱ δρόμοι εἶνε κάτι παραπάνω ἀπὸ τέλειοι.

Ὑπάρχουν αὐτοκινητόδρομοι, ποὺ ἐπιτρέπουν ταχύτητες 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ἰδίως στὴν Ἀμερικὴ ἐνδιαφέρονται πολὺ γιὰ τὶς ἰλιγγιώδεις ταχύτητες.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τὰ μικρὰ μοτὲρ, ὑπάρχουν κι' αὐτοκίνητα μὲ πολὺ μεγάλους κυλίνδρους. Ἤδη ἀπ' τὸ 1946 κατασκεύαζαν στὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία αὐτοκίνητα τῶν 126 ἵππων. ποὺ εἶχαν ὠστόσο μικρὴ κατανάλωσι βενζίνης.

Ὅταν ὁ ὁδηγὸς κάθεται στὸ βολάν. βλέπει χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν ἀπ' ἔξω. Ποάγματι. ποὺ 15 ἐτῶν. δηλαδὴ τὸ 1945. ὁ Γάλλος μηχανικὸς Γκρεγκουὰρ κατώρθωσε νὰ κάμη ἀοράτους τὸ σωφὲρ καὶ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες ἐνὸς αὐτοκινήτου.

Τώρα τὰ αὐτοκίνητα δὲν χρησιμοποιοῦν καθόλου γυαλί. Μόνο πλαστικὲς οὐσίες. μὲ βάσι τὴ σόγια καὶ τὸ μαγνήσιον. Οἱ διαφανεῖς ἐπιφάνειες ἐπιτυγχάνονται μ' ἕνα κατάλληλο μίγμα σόγιας. ρετσινιοῦ καὶ κάρβουνου.

Ὁ σωφὲρ ξέρει ὅτι, κι' ἂν ἀκόμη συνέβαινε ἕνα δυστύχημα κι' ἔπαιρνε τὸ αὐτοκίνητο μερικὲς τοῦμπες. δὲν θὰ παραμορφώνοταν κἂν ἡ καροσερί του.

Τώρα ποὺ ὁ κ. Ντυραὰν ξεκινάει μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. οἱ προβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου του εἶνε τελείως κρυμμένοι μέσα στὰ μπροστινὰ φτερά. Γιατὶ νὰ μένουν ἐκτεθειμένοι νωὶς λόγο στὴ σκόνη καὶ στὴ λάσπη. στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας:

Ὁ κ. Ντυραὰν κυττάζει τοὺς προφυλακτῆρες. Καμωμένοι ἀπὸ ἐλαφρὰ μέταλλα. εἶνε ὥστόσο πολὺ στερεώτεροι ἀπὸ ἄλλοτε. Καί. μόλις συναντήσουν ἕνα ἐμπόδιο. ἐνεργοῦν στὰ φρένα.

Τὸ αὐτοκίνητο εἶνε πολὺ χαμηλό: Ἔχει πλάτος ὅσο εἶνε τὸ ὕψος του. Ὑπάρχουν δὲ κι' ἄλλα ἀκόμη πλατύτερα. Δὲν βλέπει κανεὶς μασπιέ. ἢ κάτι ἄλλο ποὺ νὰ προεξέχη ἀπ' τὴν ἀεροδυναμικὴ σιλουέτα του. Τὸ «παο - μποὶζ» ἀπὸ «πλεξιγλὰς» ἐπιτρέπει στὸν ὁδηγὸ νὰ μὴ θαυμάνεται πιὰ ἀπ' τὸν ἥλιο.

Τὰ λάστιχα τοῦ 1960 παρέχουν πολὺ περισσότερη ἀσφάλεια ἀπὸ ἄλλοτε. Οἱ σαμποτέλλες εἶνε διπλές. κι' ἔτσι ἐλαττώνεται στὸ ἥμισυ ἡ πιθανότης νὰ σκάσουν — καθὼς κι' ὁ κίνδυνος ποὺ συνεπάγεται τὸ σκάσιμο.

Τὸ Βολὰν εἶνε ἡμικυκλικό, σὰν τὰ πηδάλια τῶν ἀεροπλάνων. Αὐτὸ καὶ τὸ «γκάζι» εἶνε τὰ μόνα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν ὁδηγό. "Ολα τ' ἄλλα γίνονται ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Οἱ ταχύτητες ἀλλάζουν μόνες τους. χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἐντεμπραγιάζ. Ὡς τὰ 20 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. μένει ἡ πρώτη ταχύτης. ἀπ' τὰ 20 ὡς τὰ 40 μπαίνει αὐτομάτως ἡ δευτέρα. ἀπ' τὰ 40 ὡς τὰ 70 ἡ τρίτη καὶ κατόπιν ἡ τετάρτη. Τὸ ξεκίνημα γίνεται εὐκολώτατα. χωρὶς ν' ἀνακατευθῆ καθόλου τὸ πόδι.

Μὲ τὸ νέο σύστημα λιπάνσεως τῆς μηχανῆς (μὲ ἐκτόξευσι τοῦ λαδιοῦ σὲ λεπτὸ σύννεφο) μπορεῖ νὰ ταξειδέψη κανεὶς 160.000 χιλιόμετρα χωρὶς νὰ χρειασθῆ ν' ἀλλάξη τὰ λάδια.

Ἡ παραγωγὴ τῶν αὐτοκινήτων σὲ μεγάλον ἀριθμὸ — τὸ λιγώτερο 25.000 τὴν ἡμέρα ἀπὸ κάθε ἐργοστάσιο — ἔχει κάνει τὶς τιμές τους προσιτὲς σὲ ὅλους.

Ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ καροσερὶ καὶ μερικὰ ὄργανα μεταβιβάσεως εἶνε φτιαγμένα ἀπὸ πλαστικὲς οὐσίες καὶ τὸ «σασὶ» ἀπὸ ντουραλουμίνιουμ.

Ὅσο γιὰ τὸ ἐσωτερικό, δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ μαξιλαράκια ἀπὸ καουτσούκ. Ἡ «σουσπανσιὸν» εἶνε ἰδεώδης.

Γιὰ νὰ μπῆ τὸ αὐτοκίνητο στὸ γκαράζ, δὲν χρειάζεται νὰ περιμένη τὸ νυκτοφύλακα. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἤχου τοῦ κλάξον σὲ μιὰ εἰδικὴ συσκευὴ ἢ τοῦ φωτὸς τῶν προβολέων σ' ἕνα φωτοηλεκτρικὸ κύτταρο κάνει ν' ἀνοίξουν αὐτομάτως οἱ πόρτες τοῦ γκαράζ.

Ἡ «Βενζίνη» τοῦ 1960 δὲν εἶνε πιὰ βενζίνη πραγματική. Εἶνε τὸ «ἀζετοζὲν». ἕνα μίγμα ἀποστάγματος πασαφίνης. οἰνοπνεύματος. βενζόλης καὶ λαδιοῦ ἀεροπλάνων.

Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ αὐτοκίνητα. μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦ νὰ ταξειδέψη κανεὶς περισσότερο ἀπὸ 1.000 χιλιόμετρα μὲ τὸ σεῦμα μιᾶς μπαταρίας. Μετὰ τὰ 1.500 χιλιόμετρα δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀποτανθῆ σ' ἕνα ἀπ' τοὺς πολλοὺς «σταθμοὺς» ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλους τοὺς δρόμους. γιὰ νὰ τοῦ ἀντικαταστήσουν μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὴν ἀδειανὴ μπαταρία μὲ ἄλλη γεμάτη. Καὶ στὰ γκαρὰζ γίνεται σὲ μερικὰ λεπτὰ τὸ γέμισμα τῆς μπαταρίας. ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ πρίζα.

Ποέπει νὰ ποῦμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ τὸ «πτερωτὸν αὐτοκινητοαμφίβιον». ποὺ δημιουργήθηκε στὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες. Ἔχει μοτὲρ 44 ἵππων καὶ μπορεῖ νὰ κυκλοφορήση στοὺς δρόμους. νὰ ταξειδέψη μέσα στὸ νερὸ ἢ νὰ πετάξη στὸν ἀέρα. μὲ κατανάλωσι ἑνὸς δοχείου βενζίνης στὰ 90 χιλιόμετρα.

●●

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν τὸ ρεκὸρ τοῦ κακοῦ ντυσίματος

Ὁ Ἀμερικανὸς Τζόλλυ Κνικερμπόκερ, «διαιτητὴς τῆς γυναικείας κομψότητος» στὴ Νέα Ὑόρκη. ἐδημοσίευσε τελευταία ἕναν πίνακα τῶν δέκα γυναικῶν. ποὺ. κατὰ τὴ γνώμη του. ἔχουν τὸ ρεκὸρ... τοῦ κακοῦ ντυσίματος. Οἱ γυναῖκες αὐτές. λέει. δὲν ἔχουν ἴχνος καλαισθησίας καὶ γούστου.

Στὴν πρώτη γραμμή. ἔρχεται ἡ Βασίλισσα Βιλελμίνη. Ὁ Κνικερμπόκερ βεβαιώνει ὅτι σὲ μιὰ δεξίωσι ποὺ δόθηκε πρὸς τιμήν της στὴν Βασιγκτῶνα ἡ Βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας φοροῦσε κάλτσες. ποὺ οἱ πόντοι τους εἶναν φύγει!

Δεύτερη ἔρχεται ἡ κυρία Ροὺζβελτ.

Τρίτη ἡ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ζὰν Ρῶσσελ. ἡ γυναῖκα ποὺ φημίζεται ὅτι ἔχει τὸ ποσκλητικώτερο στῆθος τῆς Ἀμερικῆς. «Κανεὶς δὲν ξέρει. βεβαιώνει ὁ Κνικερμπόκερ. ἂν ἐκεῖνο ποὺ φορεῖ εἶνε φόρεμα ἢ πουκάμισο»!

Τὴν τετάρτη θέσι κατένει ἡ κυρία Λιτβίνωφ. Τὸ κακὸ γοῦστο της. ἐξηγεῖται καμτὰ τὸν Κνικερμπόκερ. ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶνε... ἀγγλικὴς καταγωγῆς.

Ἀκολουθεῖ ἡ νήρα τοῦ Κορνηλίου Βάντερπιλντ. ἡ «Βασίλισσα τῆς ἀμερικανικῆς ἀριστοκρατίας». ποὺ εἶνε ἐπίσης μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες Ἀμερικανίδες. Ἡ γκαουνταρόμπα της ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ἑσπερινὰ φορέματα. ἕνα κόκκινο καὶ ἕνα μπλέ.

Ἔπειτα ἔρχονται ἡ κυρία Ροὺζβελτ - Λόνγκουορθ ἡ Φράνσις Πέκινς. ἡ Ἔλσα Μάξουελ καὶ ἡ Ντόροθυ Λάμουρ. Ἡ ὡραία Ντόροθυ. ποὺ εἶνε ἀσυναγώνιστη μὲ τὸ «σαρόνγκ» τῶν νησιῶν Τοὺ Εἰονικοῦ. ντύνεται πολὺ ἀσχημα. Ὁ ἀδυσώπητος Κνικερμπόκερ λέει γιὰ τὴ Βασίλισσα αὐτὴ τοῦ «σὲ ἀπηλὼ ὅτι ντύνεται μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ φαίνεται σὰν νὰ φοοῖ... δυὸ φορέματα. νὰ κρατάη δυὸ τσάντες καὶ νὰ ἔχη στὰ χέρια της διπλὰ γάντια.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ — ΘΕΛΗΜΑ. 2) ΔΕΚΑΝΙΚΙΑ. 3) ΑΟΡΑΤΑ — ΝΗΜΑΤΙΑ. 4) ΡΑΠΙΣΜΑ. 5) ΕΚΑΛΗ — ΠΟΡΙΣΜΑ. 6) ΘΑΡΡΟΣ — ΛΗΘΗ. 7) ΑΜΟΡΓΟΣ — ΤΑΜΕΣΙΣ. 8) ΓΙΟΥΡΑ. 9) ΠΟΝΗΡΙΑ — ΧΑΔΙΑΡΑ. 10) ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΑ. 11) ΜΟΣΧΑΤΟ — ΖΩΔΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΡΟΝΟΙΑ — ΕΛΑΙΑ — ΠΟΤΑΜΟΣ. 2) ΟΛΙΚΑ — ΜΟΡΦΙΝΗ. 3) ΜΑΔΕΡΑ — ΛΗΘΑΡΓΟΣ — ΡΙΑΛΤΟ. 4) ΚΑΤΑΡΑ — ΓΙΑΦΑ. 5) ΠΑΝΙ — ΠΙΣΤΙΣ — ΛΑΟΥ — ΒΗΜΑ. 6) ΚΙΝΗΜΑ — ΡΑΧΑΤΙ. 7) ΘΕΑΜΑ — ΠΟΘΗΤΑ — ΔΙΚΑΖΩ. 8) ΤΙΒΕΡΙΣ — ΜΕΝΕΑ. 9) ΜΑΝΙΑ — ΜΑΘΗΣΙΣ — ΡΑΔΙΟΝ.

Μαγικὸ τετράγωνο

6	27	12	45
21	15	9	45
18	3	24	45
45	45	45	45

Ἦσαν παντρεμένες;

1) Ναί τὸν Ἄδωνη. γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάσθηκε. 2) Ναί. Ἦταν ἡ χήρα τοῦ Ἕκτορος. 3) Ὄχι. Ἡ πριγκήπισσα αὐτὴ ποὺ ἀνάπτισε ὁ Τίτος. ἦταν νέα κοπέλλα. 4) Ὄχι. Ὅτα, ἐπῆνε τὰ δῶρα της στὸ Σολομῶντα ἦταν 15 ἐτῶν μόνο 5) Ναι, τὸν Ὀρφέα ποὺ τὴν ἀνεζήτησε στὸν Ἅδη. 6) Ὄχι. 7) Ναί: τὸν Ἡρακλῆ. 8) Ὄχι. Ἀτοθανατίσηκε μὲ τὸν ἀγνὸ ἔρωτα ποὺ ἐνέπνευσε στὸ Δάντη καὶ πέθανε 24 ἐτῶν 9) Ναί. Αὐτοκτόνησε μάλιστα γιατὶ προέβη τὴ συζυγική της πίστι. 10) Ὄχι. Ἡ μικρὴ αὐτὴ γουλτάνα τῶν Πιρστυθῶν τῆς Χαλιμᾶς ἦταν νέο κοπέλλα. 11) Ὄχι. Χαραπομήθηκε σὲ ἡλικία 24 ἐτῶν «παρθένος καὶ μάρτυς». 12) Ναί. Ἡ μοῦσα αὐτὴ τοῦ Πετράρχη ἦταν παντρεμένη.

Πόσα χιλιάρικα;

Εἶχε 61 χιλιάρικα. γιατὶ τὸ 60 εἶνε ὁ μικρότερος ἀριθμὸς ποὺ διαιρεῖται ἀκριβῶς μὲ τὸ 2. 3 4. 5 καὶ 6.

Ἡ μπάλλα

Γιατὶ τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴ σηκώση. Πράγματι. μιὰ τέτοια μπάλλα ζυγίζει περὶ τὶς 150 ὀκάδες.

Τρισύλλαβα

1) ΠΛΟΚΑΜΟΣ. 2) ΑΚΑΤΟΣ. 3) ΙΚΑΡΟΣ 4) ΜΥΚΑΛΗ. 5) ΜΙΚΑΔΟΣ. 6) ΣΙΚΑΛΙΣ. 7) ΛΕΚΑΝΗ.

Ποιός ὁ ἀριθμός;

Τὸ 126 ποὺ δὲν διαιρεῖται διὰ τοῦ 4.

Ἡ λύσις τοῦ Πίου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΜΠΟΤ — ΚΑΘΕΙΣ. 2) ΔΕΣ — ΣΟΛ. 3) ΠΕΤΡΙΝΟΣ — ΣΑΛΑΜΙΝΑ. 4) ΝΕΡΟ — ΙΜΑΣ 5) ΟΜΩΣ — ΔΟΜΟΚΟΣ — ΦΥΡΑ. 6) ΣΕΡΙΦΟΣ — ΣΙΤΙΣΙΣ. 7) ΝΟΤΟΣ — ΛΟΚ — ΣΕΛΙΣ 8) ΝΥΝ — ΙΑΠΩΝ — ΤΙΣ 9) ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. 10) ΣΕΚ — ΙΝΔΟΙ — ΡΑΦ 11) ΔΑΝΟΣ — ΑΙΣ — ΑΤΛΑΣ. 12) ΤΕΤΑΝΟΣ — ΑΝΗΛΙΟΝ. 13) ΕΝΑΣ — ΜΑΓΝΗΤΗ — ΑΝΝΑ. 14) ΡΑΧΗ — ΤΟΜΗ. 15) ΕΠΙΤΕΛΗΣ — ΑΜΕΡΙΚΗΣ. 16) ΜΙΣ — ΑΡΑ. 17) ΑΝΑΣΣΑ — ΑΣΙΝΗΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΥΠΡΟΣ — ΤΕΛΕΙΑ. 2) ΜΕΝ — ΔΕΝ. 3) ΜΕΤΕΩΡΟΝ — ΣΑΤΑΝΙΚΑ 4) ΣΙΤΥ — ΕΝΑΣ. 5) ΟΔΙΝ — ΦΟΝΙΚΟΝ — ΡΕΜΣ. 6) ΤΕΝΕΔΟΣ — ΣΟΜΑΛΙΑ. 7) ΣΟΡΟΣ — ΙΙΙ — ΣΑΧΗΣ. 8) ΣΟΜ — ΛΑΓΝΑ — ΓΗΣ. 9) ΟΡΟΠΕΔΙΟΝ. 10) ΣΙΚ — ΚΩΝΟΣ — ΗΤΑ. 11) ΣΑΜΟΣ — ΝΕΪ — ΑΤΟΜΑ. 12) ΚΟΛΑΣΙΣ — ΑΝΗΜΕΡΑ 13) ΑΛΑΣ — ΤΕΤΑΡΤΗ — ΗΡΑΣ. 14) ΦΙΛΙ — ΑΛΛΑ. 15) ΕΠΙΛΥΣΙΣ — ΦΑΙΝΙΚΟΝ. 16) ΡΙΣ — ΣΟΝ. 17) ΣΚΑΛΑΣ — ΝΑΪΣΟΣ.

Ἡ καμωδιούλα μας

"Οταν ὁ σύζυγος ζηλεύει

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΙΣΤΕΡ ΝΤΙΚ, ὁ βασιλεὺς τῆς Σοκολάτας στὴ Νέα Ὑόρκη, 52 ἐτῶν, κοντὸς, παχύς. Διατηρεῖται πολὺ καλά.

ΓΚΥ, νέος κομψός, ὡραῖος, τύπος Δὸν Ζουάν, 25 χρονῶν.

ΛΗ, ἡ γυναῖκα τοῦ Μίστερ Ντὶκ, 22 χρονῶν πολὺ ὡραία, πολὺ κομψή, πολὺ φιλάρεσκη.

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Μίστερ ΝΤΙΚ).

ΓΚΥ: Τί διάβολο νὰ μὲ θέλη αὐτὸς ὁ νέρο παοάξενος; Μήπως μυρίστηκε ὅτι...

ΜΙΣΤΕΡ ΝΤΙΚ (ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει εὐθυμος): Ὦ, καλημέρα σας, κύριε Γκύ. Ἕνα πούρο, παρακαλῶ;... Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνώχλησα.

ΓΚΥ (ἀνάβοντας το πούρο): Παρακαλῶ... Λοιπόν; Σᾶς ἀκούω... Τί μὲ θέλετε:

ΝΤΙΚ: Ἄ, βέβαια σᾶς ἐκάλεσα... Ὅπως ξέρετε σᾶς ἐξετίμησα πάρα πολύ...

ΓΚΥ: Δὲν τὸ ἤξερα αὐτό.

ΝΤΙΚ: Καὶ μάλιστα σὲ τέτοιο βαθμὸ, ποὺ σκέφθηκα. ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ εἶσθε μόνον φίλος τοῦ σπιτιοῦ μου ἀλλὰ καὶ κάτι... περισσότερο.

ΓΚΥ (τὰ γάνει. Μέσα του): Μήπως κατάλαβε ὅτι φλερτάρω τὴ γυναῖκα του; (Δυνατὰ): Καλωσύνη σας...

ΝΤΙΚ: Λοιπὸν ἀποφάσισα νὰ σᾶς ἀναθέσω μιὰ ἐργασία.

ΓΚΥ: Ἐργασία; Δὲν καταλαβαίνω.

ΝΤΙΚ: Μὴ βιάζεστε. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Οἱ δουλειές μου ἀπαιτοῦν νὰ ἔχω μεταξὺ τῶν ἄλλων τιμημάτων. κι' ἕνα τιμημα ἰδιωτικῆς ἀστυνομίας.

ΓΚΥ: Μά, κύριε, δὲν ἔχω ἐργασθῆ ποτὲ ὡς ντέτεκτιβ...

ΝΤΙΚ: Μὴ βιάζεστε. Δὲν προκειται νὰ γίνετε σεῖς ντέτεκτιβ. Οἱ ντέτεκτιβ ὅμως ποὺ ἔχω ἀνεκάλυψαν ὅτι κάνετε γερὸ κόρτε στὴ γυναῖκα μου καὶ ὅτι ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος νὰ τὴν πάθω.

ΓΚΥ: Μά, κύριε Ντίκ, τί λόγια εἶνε αὐτά; Ἐγὼ... κόρτε... στὴ γυναῖκα σας;...

ΝΤΥΚ: Μὴ μὲ διακόπτετε. Ξέρω ὅτι οἱ γυναῖκες εἶνε φιλάρεσκες καὶ ὅτι μπροστὰ σ' ἕναν κουὼ κι' ἐπιτήδειο νέο σὰν καὶ σᾶς τοὺς δίδεται καμμιὰ φορὰ ἡ εὐκαιρία νά...

ΓΚΥ: Μά μίστερ Ντίκ... τί λόγια εἶνε αὐτά: Ἀδικεῖτε τὴ σύζυγό σας.

ΝΤΙΚ: Ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου μὲ χωρίζει μιὰ τριακονταετία. Ἐνῶ σεῖς εἴσαστε νέος. Αὐτὸ μὲ πείθει πὼς ἂν συνεχίσετε τὸ κόρτε σας θὰ κερδίσετε. Καὶ ὡς σύζυγος λαβαίνω τὰ μέτρα μου: Σᾶς προσλαμβάνω ὑπάλληλο...

ΓΚΥ: Ὑπάλληλο; Ἐμένα:

ΝΤΙΚ: Δηλαδή... ἀντιπρόσωπό μου. διευθυντὴ τοῦ ὑποκαταστήματός μου στὴν Κίνα. Σᾶς προσφέρω 2.000 δολλάρια τὸ μῆνα. τοὺς μισθοὺς δύο ἐτῶν μπροστὰ καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ. Σύμφωνοι;

ΓΚΥ: Μά, μίστερ Ντίκ... Δὲν ξέρω ἀπὸ...

ΝΤΙΚ: Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρετε ἀπὸ τὴ δουλειά. Γιὰ ἕνα σύζυγο σὰν ἐμένα, τὸ νὰ μὴν τὸν ἀπατᾶ ἡ σύζυγός του εἶνε μιὰ πολυτέλεια ποὺ ἀξίζει νὰ ἀκριβοπληρωθῆ. Λοιπόν;

ΓΚΥ: Μά, ξέρετε πόσο μοῦ κοστίζει...

ΝΤΙΚ (μέσα του): Τὸν παλιάνθρωπο! Ἐγὼ θὰ πληρώσω κι' ἐκεινοῦ τοῦ κοστίζει. (Δυνατὰ): Ἔνω ἑτοιμάσει τὰ συμβόλαια καὶ τὸ τσὲκ. Ὑπογράφετε, παρακαλῶ;

ΓΚΥ (κάνει πὼς δὲν θέλει): Ἐπιτέλους... νιὰ νὰ μὴ σᾶς γαλάσω τὸ χατῆρι. (Ὑπογράφει τὰ συμβόλαια).

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Στὸ σπίτι τοῦ Μίστερ Ντ'κ. Μικοὴ βοαδυνὴ δεξίωσις. Ὁ Μίστερ Ντὶκ κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα. δίπλα του καπνίζει ὁ Γκύ. Εἶνε μόνοι σ' ἕνα μικρὸ σαλόνι: Μπαίνει ἡ κυρία Λὴ μὲ ἔξωμη τουαλέττα).

ΛΗ (ναοούμενα): Πῶς εἶσθε, κύριε Γκύ. Σᾶς κάλεσε ὁ ἄντρας μου, βλέπω...

ΝΤΙΚ: Ναί. ἤρθε νὰ μᾶς ἀποχαιρετήση.

ΛΗ: Μπᾶ! Καὶ ποῦ πηγαίνετε, κ. Γκύ; (Γυρίζει δεξιὰ μποὸς σ' ἕναν καθρέφτη καὶ διοοθώνει τὰ μαλλιά της. Ὁ ἄντρας της ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα).

ΓΚΥ (βλέποντας ὅτι ἔφυγε ὁ μίστερ Ντὶκ πλησιάζει τὴν κ. Λή): Πηγαίνω πολὺ μακουά, κυρία. Στὴν Κίνα! Πῶς σᾶς φαίνεται;

ΛΗ: Ἄ. συνηθισμένα πράγματα. Σᾶς εὔχομαι καλὸ ταξίδι.

ΓΚΥ: Δὲν σᾶς στενοχωρεῖ ἡ ἀναχώρησί μου;

ΛΗ: Ὄχι δά!... Γιατί;

ΓΚΥ: Ἐλᾶτε, πέστε μου τὴν ἀλήθεια... Μή κούβεστε πιά! Δὲν σᾶς κάνει νὰ ποντῆτε αὐτὸ τὸ ταξίδι μου;

ΛΗ: Πῶς εἴπατε; Καί γιατί; Γιὰ ποιό λόγο;

ΓΚΥ: Ἡ ἀγάπη σας γιὰ μένα καθοεφτίζεται τόσο ζωηρὰ στὰ μάτια σας!... (Κάνει νὰ τὴν πλησιάση περισσότερο. Ἐκείνη τραβιέται ἀπότομα).

ΛΗ: Μά. τί πάθατε κύριε Γκύ; Τοελλαθήκατε; (Γελᾶ δυνατά). Τώρα καταλαβαίνω γιατί μὲ κυττάζετε τόσο ξελιγωμένα τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρό... Ἀκοῦστε. νεαοέ μου. ποὶν φύγετε γιὰ τὸ ταξίδι σας σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴν πάοετε μαζί σας τὶς ἐρωτικές σας ἰδεοληψίες. Θὰ σᾶς βλάψουν.

ΓΚΥ: Σεῖς τὸ λέτε αὐτό; Μιὸ τόσο ὡραία καὶ νέα γυναῖκα μ' ἕναν ἄντρα τόσο...

ΛΗ: Μιὰ γιὰ πάντα. κύριε. ποέπει νὰ μάθετε ὅτι δὲν μ' ἀοέσουν οὔτε θὰ μ' ἀοέσουν ποτὲ οἱ ἄντοες τῆς ἡλικίας σας. καὶ ποοπάντων μὲ τέτοια ἐλαφοὰ μυαλὰ σὰν τὰ δικά σας... Ὁ ἄντρας μου ἀξίζει δέκα ἄντοες τοῦ τύπου τοῦ δικοῦ σας... (Τὸν ἀφήνει καὶ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ὁ Μίστερ ΝΤΙΚ ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὸ διάλογο πίσω ἀπὸ τὴν κουοτίνα μπαίνει θυμωμένος).

ΝΤΙΚ: Δόστε μου πίσω τὸ συμβόλαιο.

ΓΚΥ: Παρακαλῶ, παρακαλῶ, κ. Ντίκ. Ὑπόγραψα καὶ δὲν ἀθετῶ τὴν ὑπογραφή μου.

ΝΤΙΚ: Τότε σᾶς διώχνω...

ΓΚΥ: Μή λησμονῆτε ὅτι ἐξαγόρασα τὸ τσέκ.

ΝΤΙΚ: Παλιάνθρωπε!

ΓΚΥ: Μή θυμώνετε. Νά καὶ μιὰ ἐπιχείρησις ποὺ πέσατε ἔξω, μίστερ Ντίκ! (Φεύγει).

(Ὁ Μίστερ Ντὶκ μένει μόνος του καὶ πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα).

ΝΤΙΚ: Τὸν παλιάνθρωπο! Τὴν ἔπαθα! (Βγάζει ἕνα σημειωματάριο καὶ γράφει): «Λόγω γεροντικῆς ζηλειας 48.000 δολλάρια. γιὰ ἕνα ἄσκοπο συμβόλαιο μὲ τὸν Γκύ, ποὺ τὸν νόμιζα φίλο τὶς γυναίκας μου. Καταργῶ τὸ τιμημα τῶν ἰδιωτικῶν ντέτεκτιβ γιὰ ἕνα χρόνο. γιὰ νὰ γίνω ξένοιαστος. Οἰκονομιὰ 100.000 δολλάρια: Κέρδος 52.000 δολλάρια» (Κλείνει τὸ σημειωματάριο κι' ἀνάβει ἕνα πούρο). Τί διάβολο μανία ἔχουμε ἐμεῖς οἱ γέροι νὰ παντρευόμαστε νέες γυναῖκες! Διακρῶς καθόμαστε σ' ἀναμμένα κάρβουνα!...

ΑΡΤΟΥΡ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΑ ΨΑΡΙΑ;

Περίεργα καὶ καταπληκτικὰ πειράματα

Σκέπτονται τὰ ψάρια; Ἡ ἀπάντησις τῶν ἐπιστημόνων ἦταν ὡς προχθὲς ἀκόμη ἀρνητική. Κι' οἱ φαράδες ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν ἔσαν πρόθυμοι νὰ βεβαιώσουν πὼς τὰ πιὸ ἠλίθια πλάσματα τῆς δημιουργίας ἔσαν τὰ ψάρια.

Ἀλλὰ προσεκτικὲς παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀντίληψις ἦταν σφαλερή.

Τὴν πρώτη ἀπόδειξι τῆς νοημοσύνης τῶν ψαριῶν ἔδωκαν τὰ πειράματα ἑνὸς μανιώδους ἰχθυοτρόφου ἀπὸ τὸ Γκλαντεσθίλ τῆς Ἀγγλίας τοῦ Λίονελ Σόσίν. Τὰ κατορθώματα τοῦ «Ράστας» ἑνὸς εὐφυεστάτου χρυσόψαρου προκάλεσαν τὸ θαυμασμὸ πολλῶν ἐπιστημόνων.

Ἀλλὰ τί κάνει ὁ «Ράστας»; Προοχωρεῖ στέκεται ἢ ἀλλάζει κατεύθυνσι, σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα ποὺ τοῦ δίνει ὁ κύριός του. Ἐκτελεῖ περίεργες κινήσεις. περνάει μέσα ἀπὸ ἕναν κύκλο. ποὺ ὁ Σόσὶν φτιάνει μὲ τὰ χέρια του καὶ χορεύει στὸν ῥυθμὸ τῆς μουσικῆς. Καθαρίζει ἐπίσης προσεκτικὰ τὰ σκουλικάκια ποὺ τοῦ πετᾶνε ἀντὶ νὰ τὰ καταβροχθίση ὅπως κάνουν συνήθως τὰ ψάρια. Ἂν ὁ κύριός του πετάξη ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο ποὺ δὲν τρώγεται, π.χ. ἕνα κουμπάκι. ἕνα σπιρτόξυλο κτλ.. τὸ πιάνει ἀμέσως καὶ τὸ φέρνει στὴν ἐπιφάνεια γιὰ νὰ τοῦ τὸ ξαναδώση.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχη αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ὁ Σόαὶν ἀφιέρωσε ὅλο τὸν καιρὸ του στὴ δισπαιδαγώγησι τοῦ «Ράστοκ». Καὶ κατώρθωσε ἔτσι ν' ἀναπτύξη τὴ νοημοσύνη του.

Μιὰ παρομοία περίπτωσι ἀναφέρει ἐπίσης ὁ φυσιοδίφης Παρακτάϋ.

Ἐπρόκειτο νὰ μὴ κοινὴ ῥίνα. Ὁ Παρακτάϋ νιὰ νὰ δῆ ἂν θὰ μποροῦσε νὰ σκεφθῆ κολλοῦσε τὴν τροφή της στὶς παρειὲς τοῦ δοχείου. ὅπου τὴν ἀνέτρεφε.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ῥίνα ἔχει τὸ στόμα της στὸ κάτω μέρος τοῦ ῥύγχους κοὶ τῆς ἦταν συνεπῶς ἀδύνατο νὰ ξεκολλήση τὴν τροφή της. Τὸ ψάρι ἄρχισε τότε νὰ σκέπτεται... Καὶ στὸ τέλος βρῆκε τὴ λύσι τοῦ προβλήματ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ Ἕλσας

Διήγημα αἰσθηματικὸ-περιπετειῶδες

Ἡ τύχη τοὺς εἶχε κάμει νὰ συζοῦν στὶς πανωμένες ἐκτάσεις τῆς Νάμε, πρὸς τὰ βόρεια τῆς Νουλάτα.

Ὁ Κὰρλ εἶχε πέσει μέσα σ' ἕνα πανωμένο βάραθρο καὶ χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Χάνς, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἤτανε κιόλας νεκρός.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἔνωσαν τὶς τύχες τους, μιὰ ποὺ ἄλλωστε εἶχαν ἔρθει κι' οἱ δύο γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό: ἀπὸ τὴ δίψα γιὰ τὸ πολύτιμο κίτρινο μέταλλο, ποὺ ἡ φήμη ἔλεγε πὼς μερικὰ καινούργια κοιτάσματά του εἶχαν ἀνακαλυφθῆ στὰ βόρεια τοῦ Καναδᾶ.

Στὰ μέρη αὐτά, οἱ ἄνθρωποι εἶνε λιγομίλητοι καὶ δὲν δείχνουν κομμιὰ περιέργεια. Ἔτσι οὔτε ὁ Κὰρλ εἶχε ρωτήσει ποτὲ τὸ Χάνς γιὰ τὴ ζωή του, οὔτε αὐτὸς πάλι γιὰ τὴ δική του. Φώναζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τὸ μικρὸ ὄνομα καὶ ποτὲ δὲν κίσθάνθηκαν τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθουν τίποτε περισσότερο. Σὲ τί θὰ τοὺς χρησίμευε ἄλλωστε; Σὲ λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὴν πανωμένη λίμνη τῆς Ἀπονάκα, θἄρχιζε ἡ μεγάλη περιπέτεια ποὺ ἔνοιωσαν τὴν ἀνάγκη νὰ συνκεντρώσουν γι' αὐτὰ ὁλη τὴ θέλησι κι' ὅλες τὶς δυνάμεις τους.

Πρωτοῦ νὰ ξεκινήσουν γιὰ κεῖ, ὑπολόγισαν καλὰ τὰ τρόφιμά τους. Τοὺς ἔφθαναν γιὰ τέσσερεις μῆνες, ὅσον κοιρὸ περίπου θἄμεναν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὰ χιόνια. Ἔπειτα θἀρχότανε ἡ ἀνοιξις καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναγυρίσουν. "Αν ἡ τύχη τοὺς χαιονελοῦσε θὰ γινόνταν πλούσιοι. Διαφορετικά, θὰ ξενἀρχιζαν...

Οἱ δύο αὐτοροφοὶ περπάτησαν γιὰ πολλὲς ἡμέρες κοντὰ στὶς ὄχθες τῆς μεγάλης παγωμένης λίμνης καί, τέλος, διάλεξαν ἕνα μέρος ἀνάμεσα σὲ δυὸ λοφίσκους, ὅπου ἔστησαν τὴ σκηνή τους. Ἐκεῖ θὰ ἤσαν προφυλαγμένοι ἀπὸ τὸν ἄνεμο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Χάνς τοίμασε τὸ ἑλκυθρό του, τὸ φόρτωσε μὲ τρόφιμα καὶ ἔφυνε πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ βορρᾶ. Ὁ Κὰρλ θὰ ἐφύκνε γύρω ἀπὸ τὴ σκηνή, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἀγρίων θηρίων ἢ ἄλλων χρυσοθηρῶν ἂν περιουσιζόταν ἀνάγκη. Ὅταν θὰ γύριζε ὁ Χάνς θ' ἀπελευθερωνόταν σὺ τὸς μὲ τὸ ἑλκυθρο. ἐνῶ ὁ αὐτοροφὸς του θὰ ἔμενε κοντὰ στὴ σκηνή.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐργασίας τους.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Χάνς κράτησε περισσότερο ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Κὰρλ δὲν εἶχε ἀνακαλύψει τίποτε Κι' ἄλλωστε, ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς εἶχε σταματήσει τὶς ἐρευνές του ἀπὸ τὴν πέμπτη ἡμέρα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε ξεσπάσει μιὰ τρομακτικὴ θύελλα, ποὺ εἶχε ἀναποδογυρίσει τὴ σκηνή. Ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ τρόφιμα χάθηκαν μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Κέρλ, ἔπειτα ἀπὸ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, κατώρθωσε νὰ στερεώσῃ κοὶ πάλι τὴ σκηνὴ κι' ὅταν κόπασε ἡ χιονοθύελλα μάζεψε μεσοῖκὰ ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ εἶχαν σκορπισθῆ ἔξω κι ἐκεῖ.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βρισκόταν κοὶ μιὰ μικρὴ θολίτσα τοῦ Χάνς.

Κιτθὼς ὁ Κὰρλ τὴν ἔφερε μέσα στὴ σκηνή, εἶδε νὰ πέρτη ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό της μιὰ φωτογραφία.

"Ἦταν τὸ πορτραῖτο μιᾶς γυναίκας.

Θεέ μου! Ἀλλ' ἦταν δυνατὸ αὐτό:

Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν "Ελσα τὴ νέα ποὺ ἐλάτρευε καὶ ποὺ νὰ τὸ χαιρῇ της εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν πολιτισμένο κόσμο νὰ νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντο μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἔρημο τῶν πάγων.

Στὸ κάτω μέρος τῆς φωτονοφίσας ὑπῆρχε μιὰ ἀφιέρωσι: «Στὸν ἀνσπιμένο της Χάνς.—Ἡ "Ελσα του».

Ἡ "Ελσα τὸν πρόδιδε, λοιπόν, μ' ἕναν ἄλλον; Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Χάνς, ὁ φίλος του, ὁ σύντροφός του ὁ ἀδελφός του σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Κὰρλ δὲν ἐνοιωθε πιὰ κομμιὰ διάθεσι γιὰ ἐργασία. Κλείσθηκε μέσα στὴ σκηνή, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ συντρόφου του, ποὺ εἶχε γίνει ξαφνικὰ ὁ χειρότερος ἐχθρός του.

Κι ὡστόσο, κομμιὰ σκέψις ἐκδικήσεως δὲν περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ συμβαίνῃ δἰσφορετικά; Ὄφειλε στὸ Χάνς τὴ ζωή του. Κι' ἄλλως τε, τί τὸν ἐνδιέφερε τώρα ὁ Χάνς; Ἐκεῖνο ποὺ ἔκαινε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ πιὸ γρήγορα ἦταν ἡ ἀπιστία τῆς "Ελσας.

Τέλος ὁ Χάνε νύρισε μιὰ μέρα. "Ἦταν χειρούμενος γιατί εἶχε βρῇ μιὰ καλὴ φλέβα.

—Αὔριο θὰ φύγουμε μαζί καὶ θὰ στήσωμε ἐκεῖ κοντὰ τὴ σκηνή εἶπε. "Αν κρατήσουν τὰ τρόφιμα, Κὰρλ ἐα νυρίσουμε πλούσιοι.

—Τὰ τρόφιμα μόλις φθάνουν γιὰ δυὸ μῆνες, ἀπάντησε ὁ Κάρλ.

Καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε πῶς εἶχαν χεθῆ τὰ ὑπόλοιπα.

—Αὐτὸ εἶνε ἀσχημο. εἶπε ὁ Χάνς. Θὰ κάνωμε ὅμως οἰκονομίες. Κι ἔπειτα θὰ προσποθήσωμε νὰ σκοτώσουμε κανένα μενάλο ζῶο...

Κουβέντησαν ἀκόμα λίγο κι' ἔπειτα ὁ Χάνς, κοτάκοπος ὅπως ἦταν, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Τότε ὁ Κὰρλ πῆρε μιὰ ξασφαλὴ ἀπόφσι. Θὰ ἔφευνε, γιὰ νὰ ξπῆση τὸ θάνατο μέσα στὸ πλούσιο βοσίλειο τῶν πάγων. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο γιὰ ὅλους....

"Εβγαλε διέσκος τὸ μολύβι του καὶ ἔνραψε σ' ἕνα χαρτί:

«Χάνς, ἀπὸ μιὰ τυχαία σύμπτωσι ἔμαθα τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης σου... Ἀγαπᾶς τὴν "Ελσα κι' ἐκείνη σ' ἀγαπάει... Κι' ὅμως ἡ ἀγάπη της ἦταν γιὰ μένα ὅλη μου ἡ ζωή... Τώρα τίποτε δὲν ἔχει σημασία γιὰ μένα... Θὰ σὲ σκότωνα, Χάνς. ἂν δὲν ἤσουν ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ ἔκεις σώσει τὴ ζωή. Κι' ἔπειτα, ἀγοπῶ τόσο τὴν "Ελσα ποὺ δὲν θἄθελα νὰ τὴν κάμω δυστυχισμένη... Ἀποφάσισα λοιπόν, νὰ φύγω "Ετσι, τὰ τρόφιμα θὰ σοῦ φτάσουν γιὰ τοὺς τέσσερες μῆνες ποὺ σοῦ χρειάζονται... Μὴν κάμῃς λόγο στὴν "Ελσα. Χαῖρε... Κὰρλ Μπράντιννκ».

Ἀπόθεσε ἔπειτα τὸ γράμμα στὸ προσκέφαλο τοῦ Χάνς καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνή...

★

Κατὰ τὸ σούρουπο, τὴ στιγμὴ ποὺ δίστοζε ἂν θἄπρεπε νὰ κατέβῃ τὴ λίμνη Ἀπονάνα, ἢ νὰ τραβήξῃ πρὸς τὸ θορρᾶ ὁ Κὰρλ ἄκουσε ἕνα ἐλκυθρο ποὺ ἐρχόταν μὲ μενάλη ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος του.

"Ἦταν ὁ Χάνς.

—Εἶσαι ὁ Κὰρλ Μπράντιννκ; τοῦ φώνεξε σταματώντας. Κι δὲν μοῦ τῶλεγες τόσον καιρό;... Ἐνὼ λέγομαι Νώϊμαν.... Χάνς Νώϊμαν...

—Ὁ ἀδελφὸς τῆς "Ελσας! εἶπε ὁ Κάρλ. πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του.

"Επειτα γέλασαν κι' οἱ δυὸ μὲ τὴν καρδιά τους.

—Εἶχα ὁρκισθῆ νὰ μὴ νυρίσω πίσω εἶπε ὁ Χάνς ἂν δὲν ἐφτιανα τὴν προῖκα τῆς "Ελσας...

—Θὰ τὴν φτιάξωμε μαζί τώρα, ἀπάντησε ὁ Κάρλ.

Καὶ ξεκίνησαν χαιρούκεινοι νιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ σκηνή τους.

MARINO

—"Ε, κύριος, κερνᾶς μὲ τὴ δική μας τὴ σαμπάνια!

Τὸ σχέδιο «Δ. Ε. 1925» ΘΑ ΜΑΤΑΙΩΝΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Κι' ὁ Χίτλερ δὲν θ' ἀνελάμβανε τὴν ἐξουσία

Τώρα μόνο, ποὺ ἔλειψαν οἱ ἐπιτακτικοὶ λόγοι τῆς μυστικότητος, ἀπεκαλύφθη μιὰ ἀνέκδοτη σελίδα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας τοῦ αἰώνος μας. Πρόκειται γιὰ τὸ περίφημο σχέδιο «Ε. Δ. 1925» ('Επέμβασις στὸ Δρούναβι, τὸ 1925), ποὺ, ἂν ἐπραγματοποιεῖτο θὰ ἐμπόδιζε πιθανότατα τὴ δημιουργία τοῦ "Αξονος κι' ἐπομένως τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο μὲ τὶς τρομερὲς συνέπειές του.

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1925, εἶχαν ἐνταθῆ πολὺ οἱ σνέσεις τῆς Τσεχοσλοβακίας. Γιουγκοσλαβίας καὶ Ρουμανίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Οὐγγαρίας ἀφ' ἑτέρου. Οἱ Οὐγγροι ἐπεδίωκαν τὴν ἐπανόρθωσι τῶν «ἀδικιῶν» τῆς συνθήκης τοῦ Τριανόν, ποὺ εἶνε δώσει τόσα ἑδάφη τους στὶς γειτονικὲς χῶρες. Καὶ τὸ φασιστικὸ καθεστὼς τοῦ Χόρτυ μετατρεπόταν κάθε ἐπιθετικὸ μέσον, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ σκοπό.

Θέλοντας νὰ βάλουν τέλος στὴν ἀνησυχαστικὴ αὐτὴ κατάστασι καὶ νὰ συμβιλιώσουν τὶς παραδουναϊκὲς χῶρες, οἱ Γάλλοι βολιδοσκόπισαν τὶς ἐνδιαφερόμενες Κυβερνήσεις καὶ τὶς βρῆκαν σύμφωνες στὴν ἑξῆς λύσι: Νὰ προβοῦν οἱ γείτονες τῆς Οὐγγαρίας σὲ σημαντικὲς ἐδαφικὲς παραχωρήσεις ἀφοῦ ὅμως πρῶτα ἔπεφτε τὸ καθεστὼς τοῦ Χόρτυ.

"Εγινε πράγματι στὸ Παρίσι μιὰ μυστικὴ σύσκεψις τῶν διαφόρων ἀντιπροσώπων, κι' οἱ δημοκρατικοὶ τῆς Οὐγγαρίας ζήτησαν τὴν ἐνίσχυσι τῆς Γαλλίας σὲ ὅπλα καὶ χρήματα, γιὰ νὰ ρήξουν τὸ Χόρτυ. Τὸ σχέδιο «Ε. Δ. 1925», ποὺ εἶχαν καταρτίσει οἱ ἐνδιαφερόμενοι κανόνιζε ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ κατέληνε στὸ σνηματισμὸ μιᾶς 'Ομοσπονδίας τοῦ Δουνάβεως ποὺ θὰ μεγάλωνε τὴν ἐπιροσὴ τῆς Γαλλίας στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη ἀπέναντι τῆς Γερμανίας. Γιὰ τὴν πραγματοποίησί του, θὰ χρειαζόντουσαν περὶ τὰ 40 ἑκατομμύρια φράγκα.

"Επειτα ἀπὸ ἀρκετοὺ καιροῦ διαπραγματεύσεις, κανονισθηκαν ὅλα. Χρειαζόταν μόνον ἡ ἔγκρισις τῆς γαλλικῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς 'Εξωτερικῶν 'Υποθέσεων. 'Η ἐπιτροπὴ συνεδίασε μυστικά. Τὰ περισσότερα μέλη συμφώνησαν κι' ἔτσι ἐνεκρίθη ν' ἀρχίσῃ ἡ δρᾶσις.

Τὴν τελευταῖα στιγμὴ ὅμως, γκοεμίσθηκαν ὅλα! "Ενας Βουλευτὴς ἀκόμα τῆς ἐπιτροπῆς. πούλησε τὸ μυστικὸ τοῦ σχεδίου στὸν Οὔγγρο πρέσβυ καὶ πληρώθηκε 150.000 φράγκα γι' αὐτὴ τὴν προδοσία του.

Λίγες ὧρες λοιπὸν μετὰ τὴ μυστικὴ συνεδρίασι τῆς ἐπιτροπῆς. ἕνας ἀπεσταλμένος τῆς πρεσβείας παρουσιάσθηκε στὸ γαλλικὸ ὑπουργεῖο 'Εξωτερικῶν καὶ διαναστοήθηκε ἐντονώτατα γιὰ τὴν κάποιεια κατὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς αὐτοκυριαρχίας τῆς χώρας του».

'Η γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀνακάσθηκε νὰ σταματήσῃ κάθε ἐνέργεια καὶ νὰ ματαιώσῃ ὅλα τὰ σνέδια. Φυσικά, ματαιώθηκαν κι' οἱ ἑδαφικὲς παραχωρήσεις τῶν γειτονικῶν κρατῶν πρὸς τὴν Οὐγγαρία. 'Η ἐχθρότης μεταξὺ τους μεγάλωσε. Κι' ἡ Οὐγγαρία συνετέλεσε κατόπιν σημαντικὰ στὴ δημιουργία τοῦ "Αξονος. γιατί ἔνινε ὁ σύνδεσμος μεταξὺ Μουσσολίνι καὶ Χίτλερ.

Δίνως τὴν προδοσία τοῦ Γάλλου βουλευτοῦ θὰ εἶνε συσταθῆ μιὰ ἰσχυρὴ 'Ομοσπονδία τοῦ Δουνάβεως. ποὺ θὰ ἐμπόδιζε πιθανώτατα τὴν ἄνοδο τοῦ Χίτλερ στὴν ἐξουσία. Κι' ἂν ἀκόμη ὁ Χίτλερ κατώρθωνε νὰ γίνῃ κυρίαρχος τῆς Γερμανίας. δὲν θὰ εἶνε τὴν εὐνέρεια νὰ καταβροχθίσῃ τὰ παραδουνάβεια κράτη ἕνα - ἕνα νωρὶς νωρὶς. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, θ' ἀπεφεύγετο ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος.

"Ενας κόκκος ἄμμου ἀρκεῖ κάποτε γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ δρόμο τῆς ἱστορίας.

Οἱ παιλάδες τῆς Ἐφτσυρίας

Ὁ Τζὶμ

Ὁ Νικολάκης καιρὸ τώρα παραμελοῦσε τὴν 'Εφταλία, ἦτανε λωλὸς καὶ παλαβὸς μὲ τὸ Τζίμ. ἕνα σκυλὶ ποὺ τοῦ χάρισε ὅπως ἤλεγε — μιὰ πελάτισσά του. Κάθε βράδυ τὸν ἤβαζε σεργιάνι καὶ γύριζε ἀργὰ σπίτι του.

—"Ηθελα νἄξερα ποῦ κοπροσκυλᾶς μ' αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο καὶ μοῦρχεσαι πότε σὰν τὸν κούφιο ποπονόσπορο, καὶ πότε σὰν τὴν ζαρωμένη μπάμια! τοὖλεγε μὲ παράπονο ἡ 'Εφταλία.

Καὶ γιὰ νὰ βγάζῃ τ' ἄχτι τση τᾶβαζε μὲ τὸ σκυλὶ νύχτα μέρα:

—Οὔστ!... Οὔστ... Κακοχρονονάχης!...

—Τί εἶνε; τί ἔπαθες; ρωτοῦσε ὁ Νικολάκης.

—Τί θἔς νάνε; Τὸ γρουσούζικό σου μοῦ γιουρουντάρισε πάλι τσοὶ κόττες μου τὸ τζαναμπέτικο! ἤλεγε ἡ 'Εφταλία ἀφρισμένη καὶ φρενιασμένη καὶ κυνηγοῦσε τὸ Τζὶμ ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα, κι' ἦτανε τὸ σπίτι ἀνάστατο!

Μιὰ μέρα πάλι ὁ Τζὶμ μούνταρε μιὰ περαστικιὰ κοκκαλιάρα γεροντοκόρη καὶ προσπαθοῦσε ν' ἁρπάξῃ τὸ κανί της.

— Καλὲ κουρέλι μου, τσ' εἶπε ἡ 'Εφταλία, εἶνε παιχνιδιάρικο καὶ παίζει. "Ετσι κάνει ἁμα βλέπει... κόκκαλα!

—Μωρὴ τί ποίζει καὶ ξεπαίζει: φώναξε ἡ γεροντοκόρη. Παρτσάβες μοὔκανε τσοὶ κάρτσες καὶ τὸ μπουά μου, μὲ σουρομάχεσε καὶ τὸ πλερῶστε, γιατὶ θὰ πάω στὴν ἀστυνομία.

—Μωρὴ σουλμαδιασμένη φυματίωσι, νὰ πᾶς ὅπου στὰ κομμάτια θές! ξεφώνισε ἡ 'Εφταλία κι' ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, κι' ἀπὸ βρισιὰ σὲ βρισιὰ ἤρθανε στὰ χέρια.

Μιὰ ἄλλη πάλι φορὰ ὁ Τζὶμ ξεπετάχτηκε μέγαλο ρέμα καὶ τὸ βράδυ γύρισε μ' ἕνα μπογαλάκι. τ' ἀκουμπησε στὴν ὀξώπορτα κι' ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ.

—'Ηβοί, καλέ, σίγουρα καμμιὰ φόφια γάτα μοὔφερε! τσίριζε ἡ 'Εφταλία.

Μὰ ἕνα φουδ - φουδ' ἀπὸ τὴν ἤκανε νὰ ξαφνιασθῇ. "Ανοιξε τὸ μπόγο καὶ βρῆκε μέσα ἕνα... μωρουδάκι!

— 'Ηβοί πιά! Ρεντίκολο μ' ἔκανε αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο, φώναξε ἡ 'Εφταλία. Πρέπει νὰ σιχτιρνίσω.

Κι' εὐτὺς εἶπε στὸ Νικολάκη:

— Ἐγὼ θὰ βγάλω ἀπόψε τὸ Τζὶμ σεργιάνι γιὰ νὰ πάρω λίγο καὶ τὸν ἀέρα μου.

Ὁ Νικολάκης, γεμάτος ἀηησχία κι ἀγωνία, εἶδε τὸ σκυλὶ νὰ πηδᾷ χαρούμενο. Καὶ ποὶν ἡ 'Εφταλία βάλῃ τὸ ποδαράκι στὸν δρόμο, τὸ κουντουρτισμένο. ἦταν στὸ δρόμο, τὸ κουντουρτισμένο! Καὶ προχωροῦσε σὰν νὰ εἶχε ὡριμένο πρόγραμμα ποῦ θὰ τὴν πάη.

Κι' ἡ 'Εφταλία ποὺ φροφοῦσε πάντα γιὰ περιπέτειες μουρμούρισε:

— Καλὲ θ' ἀφήσω νὰ μὲ κουμαντάρῃ. Εἶμαι περίεργη νὰ δῶ ποῦ θὰ καταστραλάσῃ αὐτὸ τὸ φρενιάρικο ἀπόσπι.

Ρέμπελος τώρα ὁ Τζὶμ τραβοῦσε ντρουρού καὶ χορομποδοῦσε, καὶ γύριζε κι' ἤβλεπε ποῦ καὶ ποῦ ἂν ἀκολουθῇ κι' ἡ κερά του.

—Πίσω Τζίμ!... "Ελα πιά, τοῦ φώναζε μπαλντιεμένη καὶ κουρασμένη ἡ 'Εφταλία.

Μὰ ἐκεῖνος τὸ χαβᾶ του. Προχωροῦσε ἀνυπόμονα, καὶ τέλος μ' ἕνα χαρούμενο γαύγισμα μπῆκε σ' ἕνα σπίτι.

— Καλῶς τ' ἀγόρι μου τὸ Τζίμ! Γιατί, καλέ, ἀργήσατε; "Ελα στὴν κερά σου..

Φώναξε μιὰ βροσερὴ γυναικεία φωνή.

Σὰν ἀνεμοστρόβιλος ὥρμησε εὐτὺς ἡ 'Εφταλία κι' εἶδε μιὰ γνωστὴ ζωντοχήρα, μουρμουρισμένη καὶ κακονοματισμένη νὰ χαϊδεύῃ τὸ Τζὶμ καὶ νὰ τοῦ λέῃ:

—Ποῦνε καλὲ ὁ Νικολάκης μου;

—'Ο Νικολάκης σου! ξεφώνισε ἡ 'Εφταλία. Μωρὴ σουρλού, μωρὴ ροσποῦ, μωρὴ τοῦ ντεμὶρ γιολοῦ! "Ωστε ἐδῶ μέσα σερνογανοῦσε κάθε βράδυ τὸ σκυλὶ του ὁ ἀντρας μου:

Κι' εὐτὺς τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ θὰ τὴν σποῦσε στὸ ξύλο, ἂν δὲν μπαινανε στὴ μέση οἱ γειτόνισσες. Καὶ τότε γινατεμένη ἡ 'Εφταλία, γύρισε τὰ μπρὸς —πίσω σπίτι τση. γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ. νὰ βγάλη πάνω στὸ Νικολάκη ὁλο τ' ἄχτι τση, νὰ τὸν φάη ὁμὸ τὸ μουρντάρη!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΝΤΕΛΙΚΑΤΕΤΣΕΣ

Ὁ Κιρκὸρ τρομαγμένος καὶ σεροεμιασμένος, ἔλεγε στὸ φίλο του τὸ Στόκλη:

—Ἰστόκλη ἐφέντη. ἀπὸ αὐτὸ ὀντὸς Βουλῆς - μουλῆς ἴτε ντὲν τὰ ξαναπεράσω, νιαβρούμι!

—Γιατί, μωρέ; Τί ἔπεσε πάλι;

—"Εκεῖ μπρέ, καρσιλικιὰ μ' ἕνα δόμορφο κοπέλλα βρέτηκα, ψώνια - μόνια φορτωμένο ἤτανε κι ἀζιφνα ἕνα πεικέτο τσ' ἤπεσε. Τσαμπούκ τσαμπούκ ἤτρεξα σήκωσα τεσλίμ νὰ κάνω ὄμα οὖλα ντάχτυλά του σπάγγους - μάγκους νευσᾶτα ἤτανε. Ἰπρότεινα τότες νὰ βοηπήσω, αὐτὴ εὐτὺς εὔκολα ντέχτηκε μπεραμπέρ φορτίο κουτιὰ - μουτιὰ νὰ μοιραστοῦμε. Καὶ τώρα φοβᾶμαι ἰσπίτι μου νὰ πάω, γιεβρούμ.

—Γιατί φοβᾶσαι;

—Γιατὶ ἐκεῖ ποὺ ποαίναμε, ἀπὸ μέσα τραυβάγιο Τακουΐτσα εἶδε ἐμένα μάτια της γούλωσε, γροτιά της ἤσφιξε, κεφάλι της κούνησε. Γι' αὐτὸ Ἰστόκλη ἐφέντη, ριτζὰ ἐντέριμ ἄιντε νὰ πῆς Τακουΐτσα πὼς αὐτὸ κοπέλλα ξαντρέφη σου εἶνε.

Μὰ ὁ Στόκλης ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσαν τέτοιες δουλειὲς τοῦ εἶπε:

—Κιρκὸρ ἐφέντη ὁλμάζ! Περιμένω αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ καινούργια γκόμενα, καὶ... καταλαβαίνεις, δὲν μπορῶ νὰ λείψω.

—Μπρέ 'Αλλὰχ μπελανίβερσιν... "Αϊντε κι' ἐγὼ γκόμενά σου συντροφιὰ νὰ κρατᾶω, νιαβρούμ.

—Δὲν σοὔχω ἐμπιστοσύνη... γιστὶ ξέρω πὼς εἶσαι μουρντάρης!

Κι' ἔτσι ὁ Κιρκὸρ ντουανιασμένος καὶ υπαλήντισμένος δὲν ξέρει τί νὰ κάνη. Τὸν βοστᾶ φόβος καὶ τρέμος τοῦ ἔρχεται τρέλλα. Νὰ πάη σπίτι του; Ξέρει πὼς ἤταν ἱκανὴ ἡ Τακουΐτσα νὰ τὸν διώξη καὶ νὰ τοῦ σύση ξοπίσω ὅλους τοὺς σκύλους κοὶ τοὺς γκοζτοτενεκέδες τοῦ μαχαλᾶ. Σκέφθηκε τότε νὰ βρῇ κανέναν ἄλλο πιὸ ὄβολικὸ κι' ἀμέσως ἔτρεξε στὸ φίλο του τὸ Γεράσιμο καὶ τοῦ εἶπε:

—'Αμάν, ἀμάν, ἤξερα πόσο ἀγαπᾶς ἐμένα. Γι' αὐτὸ τέλω νὰ πᾶς καὶ νὰ λὲς ὑνεῖκα μου, καυνὰ - μαυνὰ νὰ μὴν κάνῃ ἄμα τὰ πάω ἀπόψε ἰσπίτι μου γιατὶ αὐτὸ κοπέλλα ποὺ συνόντεψα κουνιάντα σου νὰ πῆς ἤτανε νὰ σώσῃ ἐμένα.

Μὰ ὁ Γεράσιμος διστάζει.

—Κιρκὸρ ἐφέντη, φοβᾶμαι, ἀδύνατον!

Μένει ἀκόμα ἕνας κουμπάρος του. Τρέχει ὁ Κιρκὸρ τὸν βρίσκει καὶ τοῦ ἐξηγεῖ τὴν περιπέτειά του καὶ τὸ ρουσφέτι ποὺ τοῦ ζητεῖ.

'Ο κουμπάρος ὅμως σοβαρὰ - σοβαρὰ τοῦ λέει:

—'Εγώ, κουμπάρε. δὲν πάω νὰ μπλέξω στὴ γλῶσσα τῆς γυναίκας σου.

Τότε ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκόλο ξεψυχισμένος, μισοπεθαμένος φεύγει καὶ πάει στὸν καφενέ.

Δέν πρόλαβε ὅμως νὰ καθήση καὶ νά, μπαίνει ὁ Στόκλης καὶ τοῦ λέει:

—Φιλεράκο μου. τὰ κατάφερα μιὰ χαιρά. Εὐτὺς ποὺ φυγες ἤρθε ἡ γκόμενά μου, τάπαιε γρήγορα - γρήγορα ἕνα χέρι κι' ἀμέσως ποὺ ξεμπέρδεψα ἔτρεξα ὁτὸ σπίτι σου καὶ εἶπα στὴν Τακουΐτσα πὼς ἡ κοπέλλα μὲ τὰ πεκέτα ποὺ συνώδευες ἤτανε ἡ Κατίνα. ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου. Αὐτὴ τὸ πίστεψε καὶ τώρα ὑασκαροτζίσσο τρέξε γρήγορα κεῖ πέσε στὴν ἀγκαλιά της. "Ολα ἐν τάξει. Κιρκόρ ἐφέντη!

'Ο Κιρκὸρ ἀκτινοβολεῖ ἀπ' τὴν χαρά του νεκλοῦν καὶ τὰ μουστάκια του.

Σὲ λίγο, ὅμως ἐμφανίζεται κι' ὁ Γεράσιμος καὶ τοῦ λέει:

—Σὰν ἔφυνες Κιρκόρ, σκέφτηκα πὼς εἶχα χρέος νὰ σὲ βοηθήσω. Πῆνα. λοιπόν, καὶ βρῆκα τὴ Τακουΐτσα καὶ τῆς εἶπα ὅσα μὲ παρακάλεσες. Μὰ αὐτὴ ἀγρίεψε καὶ φώνεξε:

»—"Αχ! ποῦ θἀ μοῦ πάη ὁ ζωιμποσᾶς. ὁ μπουνταλᾶς; Τὸ λαρύγγι του τὰ φάω ἀπόψε!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε κι' ὁ κουμπάρος του ἔξω φρενῶν.

—Μπράδο! "Ασκ ὁλσοῦν. Κιρκόρ! Σὲ καλοί μπελάδες μ' ἔβαλες.

—Γιατι, μπρέ;

—Γιατὶ πῆνα κι' εἶπα στὴν Τακουΐτσα πὼς φάηκες περιποιτικὸς καὶ πῆρες τὰ πακέτα τσή ἀδερφῆς σου ἀπὸ ντελικατέτσα στὸ δρόμο. Αὐτὴ μὲ ρώτησε ἂν τὴν λένε Κατίνα. Ἐνὼ τὰ μπέρδεψα δὲ ἤξερα τί νὰ πῶ. "Εμπηξε τότε τσ' ἀγριοφωνάρες τση συοῦσε σὰν φίκια καὶ μούγκριζε σὰν ἄγριο θερίο! "Αχ, ἐρίον μου, τί ἔχεις νὰ πάθης σὰν θὰ πᾶς σπίτι σου!...

—Τι λές τζάνουμ;

—'Εκεῖνο ποὺ σοῦ λέω.

Κι ἔτσι ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκὸρ τὴν ἐπῆρε ὄσχημα καὶ ἀπ' τὸ φόβο του ξπιερώθηκε σ' ἕνα παγκάκι στὸ Ζάππειο.

—'Εξὶκ ὁλσοῦν μπέ! ἔλευε ἀπελπισμένος. "Αλλη φορὰ ντελικατέτσες νιαμμαστζάμ. 'Ιστὲ μποῦ.

Σ. Ρ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Στο τραπέζι

Τέλος πάντων θὰ τὸν ἀφίσῃς τὸ χριστιανὸ νὰ φάῃ, ἢ ὄχι; Σὲ παρακολουθῶ μισὴ ὥρα καὶ μοὔχει ἀνέβει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. "Ηρθε ὁ ἄνθρωπος σοβερὸς καὶ ἀνύποπτος καὶ κάθησε νὰ φάῃ. Καὶ ἀπάνω ποὺ πήγαινε ὁ ταλαίπωρος νὰ βάλῃ τὴν πρώτη προυνιὰ στὸ στόμα του ἔρχεσαι τοῦ λόγου σου, τὸν γαιρετᾶς, παίρνεις μιὰ καρέκλα χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃς, στρογγυλοκάθεσαι καὶ τοῦ ἀρχίζεις τὴν πάρλα. Καὶ λές, καὶ λὲς καὶ λές, τί διάολο τοῦ λὲς τόσην ὥρα, ἤθελα νἄξερα. Καὶ ἐπιμένεις νὰ σοῦ ἀπαντᾷ κι' ὅλας. Καὶ κάθε ποὺ πάει νὰ βάλῃ μιὰ. μπουκιὰ στὸ στόμα του ὁ ἄνθρωπος, πεταιτέται καὶ στέκεται μὲ τὸ πιροῦνι ἔκκοπες [illegible] Τί σοῦφταιγε ὁ χριστ[illegible]

"Ηθελα νἄξερα φιλότιμο δὲν ἔχεις; Δὲν βλέπεις πόσο τὸν στενοχωρεῖς καὶ τὸν ἀγανακτεῖς; 'Ο ἄνθρωπος ἔχει πρασινίσει, χτυπάει νευρικὰ τὸ πόδι του, ἀδημονεῖ πότε θὰ ξεκουμπιστῆς νὰ φύγῃς, ἀναθεματίζει τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ γνώρισε καὶ περιφέρει τὰ βλέμματά του ἐναγωνίως γύρω. σὰν νὰ ζητᾶη βοήθεια. Κι' ἐσὺ ἐκεῖ...

Τ

Το κολλιὲ μὲ τὰ σμαράγδια

Ὁ Φρίσκ Κέλμαρ ἦταν γνωστὸς στοὺς ἀστυνομικοὺς κύκλους ὡς ἕνας τετραπέρατος λωποδύτης.

Τὸ βρισκάκι αὐτό, ἀφοῦ κύτταξε πολλὲς φορὲς γύρω του, μπῆκε στὸ Ἀλὼν Στρὶτ σ' ἕνα στενὸ δρομάκι ὅπου εἶχε τὸ μαγαζί του ἕνα ἐνεχυροδανειστήριο ὁ Ἑβραῖος Μοῖζ Γκέμπεργικ. Ἐκεῖ ἀκουμποῦσε τὰ κλοπιμαῖα ὑπὸ τύπον ἐνεχύρου κι' ἔπαιρνε ὅσα τοὔδινε ὁ Ἑβραῖος.

Μπῆκε στὸ μαγαζί, ἔδωσε στὸ Μοῖζ ἕνα χρυσὸ ρολόγι κι ἐκεῖνος τοῦ ἔδωσε τριάντα δολλάρια. Ὁ Φρίσκ τσέπωσε τὰ χρήματα, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ βλέμμα του καρφώθηκε στὴ βιτρίνα ὅπου ὑπῆρχε ἕνα κολλιὲ μὲ ὑπέροχα σμαράγδια. Ὁ Φρίσκ κατάλαβε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ὅτι τὰ σμαράγδια ἦταν

Εὐχαριστήριον πρὸς τὸν Οἶκον Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς

OPE

Φοιτήσασα, ἐτελειοποιήθην συντομώτατα χάρις εἰς τὸ σύστημα «ΟΡΕ» εἰς τὴν Κοπτικὴν καὶ Ραπτικὴν καὶ ἀπὸ ἑξαμήνου ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ραπτρίας εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Ἀριστοφάνους 3, Ἀτελιέ μου. Ἡ τεραστία ἐκ τῆς ἐργασίας μου ἀπόδοσις μὲ ὠθεῖ νὰ ἐκφράσω τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Οἴκου σας. χάριν εἰς τὴν ὁποίαν ὠφελεῖται ἡ ταχεῖα ἐπαγγελματική μου ἀποκατάστασις.

Ἡ εὐχαριστοῦσα

ΑΝΑΣΤ. Ν. ΚΑΛΤΣΟΥΝΗ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Η γυναῖκα πρέπει νὰ προσέξῃ τὴν κρέμα ποὺ θὰ μεταχειρισθῇ, γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα της. Ἀπ' αὐτὴν θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ὁμορφιά της σ' ὅλη της τὴ ζωή. Δοκιμάσατε τὴν

ΚΡΕΜΑ

KENT

Katia ΠΟΥΔΡΑ

ἀληθινὰ καὶ ὅτι τὸ κολλιὲ θἄξιζε τουλάχιστο δέκα χιλιάδες δολλάρια.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Φρίσκ δὲν συλλογιζόταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ κολλιέ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ποὺ θἄβρισκε τόσα πολλὰ λεφτὰ ἂν τὸ ἔβαζε στὸ χέρι. Δὲν θἄμενε καλτόπιν οὔτε στιγμὴ στὴ Νέα Ὑόρκη. Θἄφευγε ἐμέσως γιὰ τὴ Φλωρίδα ὅπου θἄβρισκε κανέναν πλούσιο γιὰ νὰ τοῦ τὸ πουλήσῃ σὲ καλὴ τιμή.

Τὸ ζήτημα ὅμως ἦταν πῶς νὰ τὸ κλέψῃ. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ σκεφθῇ ἕνα σχέδιο. Μὲ κάποια πρόφασι θὰ παρακολουθοῦσε ἀπὸ τ' ἀντικρυνὸ σπίτι τὸ μαγαζὶ τοῦ Ἑβραίου καὶ θὰ κανόνιζε τὴν κατάλληλη ὥρα τῆς δράσεως. Προηγουμένως τὴ δεύτερη μέρα πρόφεξε ὅτι ὁ Ἑβραῖος ἔφευγε γιὰ δύο ὧρες καὶ κλεινότανε σὲ κάποιο δωμάτιο πίσω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ γιὰ νὰ φάγῃ καὶ ν' ἀναπαυθῇ.

Ἀφηνε τότε ἕνα νεαρὸ ὑπάλληλο στὴ θέσι του. Ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς ἦταν νεοφερμένος στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἑβραίου Μοῖζ καὶ δὲν γνώριζε τὰ Φρίσκ.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὴ μιάωση, ὁ Φρίσκ μπῆκε στὸ μαγαζί, μισοσκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα μαντήλι. Προσποιήθηκε τὸ συναχωμένο καὶ ζερόθηκε διαρκῶς.

—Πόσο στοιχίζει αὐτό; ρώτησε τὸν ὑπάλληλο δείχνοντάς του κάτι στὴ βιτρίνα.

Ὁ ὑπάλληλος γύρισε νὰ δῇ τί ἔδειχνε ὁ πελάτης. Ἀμέσως ὁ Φρίσκ, μὲ μιὰ γροθιὰ στὸ κεφάλι, τὸν ἔριξε κάτω ἀναίσθητο.

Χαμογέλασε ἱκανοποιημένος καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε μέσα ἀπὸ τὸν πάγκο. Ἄνοιξε τὴ βιτρίνα πῆρε τὸ κολλέ, τὸ ἔριξε στὴν τσέπη του καὶ γύρισε νὰ φύγῃ. Ἦταν εὐχαριστημένος. Τὸ σχέδιό του πέτυχε. Τώρα ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ τὸ ταχύτερο, πρὶν συνέλθῃ ὁ ὑπάλληλος.

Μόλις ἔκανε ὅμως, δυὸ βήματα πρὸς τὴν ἔξοδο σταμάτησε ἀφήνοντας μιὰ βλαστήμια. Εἶδε στὴν πόρτα ἕνα γεροντάκι μ' ἕνα μπαστουνάκι στὸ χέρι.

Ὁ Φρίσκ δὲν ἔκασε τὴν ψυχραιμία του. Πήδησε σὰν γάτος πάνω στὸ νέρο. τοῦφοξε μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὸ στόμα καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸν κτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω ἀναίσθητο, πλάι στὸν ὑπάλληλο.

Ἀνάσανε κατόπιν μ' ἀνακούφισι. Ἐπιτέλους ἐβγαινε κι' αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο ἀπὸ μπροστά του. "Επρεπε νὰ φύγῃ τώρα τὸ γρηγορώτερο γιατὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε βήματα ἀπὸ μέσα. Μόλις ἔκανε ὅμως ἕνα βῆμα γιὰ νὰ βγῇ στὸ δρόμο, πάτησε τὸ μπαστουνάκι τοῦ γέρου ποὖχε πέσει κάτω καὶ γλύστρησε. "Απλωσε τότε τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὴν πόρτα. Μὰ κτύπησε μὲ ὁρμὴ στὴ βιτρίνα καὶ τὸ γυαλὶ ἔσπασε καὶ σκόρπισε σὲ κομμάτια μὲ δυνατὸ κρότο.

Ἡ θέσι τοῦ Φρίσκ ἦταν κολσιμη. Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος θἄ εἶχε ἀνησυχήσει ὄχι μόνο τὸν Ἑβραῖο ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμο ποὺ θἄ περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο κι' ὁλέκληρη τὴ γειτονιά. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; "Ηταν πονηρὸς ὁ Φρίσκ. "Εβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κολλιὲ καὶ τόχωσε στὴν τσέπη τοῦ ἀναίσθητου γέρου. "Επειτα ἔπεσε κι' αὐτὸς μπροὺμυτα. Σέ λίγο ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀντίκρυσε κόσμο πολὺ ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί. Εἶχαν μαζευτῇ ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς βιτρίνας ποὺ ἔσπασε. Μαζὶ μὲ τὸν κόσμο εἶδε κι ἕναν ἀστυνομικό, ποὺ παραμέριζε τὸ πλῆθος.

Ὁ ἀστυνομικὸς εἶδε τὸ Φρίσκ.

—Ἔ, Φρίσκ πάλι ἀνακατεμένος εἶσαι καὶ σ' αὐτὴ τὴ βρωμοδουλειά; τοῦ φώναξε.

Ὁ Φρίσκ ἀνασηκώθηκε δήθεν μὲ κόπο καὶ εἶπε χαμογελῶντας:

—Αὐτὴ τὴ φορά, φίλε μου, ὁ ρόλος μου ἦταν διαφορετικός. Περνοῦσα ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί. Ἀπὸ περιέργεια ἔριξα μιὰ ματιὰ στὴ βιτρίνα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο καὶ τοῦτον ἐδῶ τὸ γέροντα ἄλλον δὲν εἶδα. Ξάφνου βλέπω τὸ γέρο νὰ πηδᾷ καὶ νὰ κτυπᾷ μὲ τοῦτο δῶ τὸ μπαστοῦνι στὸ κεφάλι τὸν ὑπάλληλο. "Επειτα τὸν εἶδα νὰ πηδᾷ πίσω ἀπὸ τὴ βιτρίνα νὰ παίρνῃ κάτι καὶ νὰ τὸ χώνῃ στὴν τσέπη του. Ἀμέσως ἀποφάσισα νὰ ἐπέμβω. Μὲ τὸ Μοῖζ γνωριζόμαστε χρόνια. Τοὔκλεβαν τὸ μαγαζί. Νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία δὲν ὑπῆρχε καιρός. Μπῆκα μέσα, ἤρθαμε στὰ χέρια καὶ τοὔδωσα δυὸ γροθιές. Ἐκεῖνος ἔπεσε πάνω στὴ βιτρίνα πρὶν σωριστῇ στὰ κάτω. Λίγο ἔλειψε νὰ κόψω τὸ χέρι μου ἀπ' τὰ θραῦλά.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔβγαλε τὶς τσέπες τοῦ γέρου καὶ βρῆκε πραγματικὰ τὸ κολλιέ.

—Μπράβο Φρίσκ! φώνεξε. Νὰ ποὺ μιὰ φορὰ ἐμπόδισες καὶ σὺ μιὰ κλοπή. Ἐκτὸς... ἐκτὸς ἂν ...Τί λέτε καὶ σεῖς κύριε Μοῖζ;

Ὁ Μοῖζ κάϊδεψε τὰ γένεια του καὶ χαμογελοῦσε.

—Τί θέλετε νὰ πῶ; εἶπε ὁ Ἑβραῖος. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι ὁ γέρος δὲν εἶνε λωποδύτης. Εἶνε ὁ πατέρας τοῦ νέου ὑπαλλήλου μου. Ἔρχεται ποῦ καὶ ποῦ καὶ τοῦ κάνει συντροφιά.

Ὁ Φρίσκ χλώμισε, ἀλλὰ δὲν εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι. Γι' αὐτὸ ἔσπευσε νὰ πῇ:

—Δὲν ἔχεις δίκηο, Μοῖζ, Ὁ γέρος ἔκλεψε τὸ κολλιέ. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

—Μὴ διάζεσαι, φίλε μου, τὸν διέκοψε ὁ Μοῖς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ κλέψῃ τὸ κολλιέ.

—Καὶ γιατί; φώνεξε ὁ Φρίσκ.

—Γιατί, ἁπλούστατα, εἶνε... τυφλός!

Ὁ Φρίσκ Κέλμαρ κατάλαβε πὼς ἔχασε τὸ παιχνίδι ποὺ τόκε σχεδιάσει τόσο καλά.

Κατέβασε τὸ κεφάλι, ἁπλωσε τὰ χέρια του καὶ ἄφησε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ τοῦ περάσῃ τὶς χειροπέδες.

ΤΖΙΜ ΛΩΡΑΝΣ

Κατοικεῖται Η ΣΕΛΗΝΗ;

Μιὰ ὑπόθεσις ποὺ δὲν εἶνε πιὰ ἀπίθανη...

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔκαμαν τελευταῖα στὸ Οὐάϊτ Σάντς μιὰ νέα προσπάθεια ἐξερευνήσεως τῆς στρατοσφαίρας. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποίησαν ἕναν πύραυλο τοῦ τύπου V2, ὡπλισμένον μὲ αὐτόματες φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ ἄλλα ὄργανα ἐπίσης αὐτόματα. Ὁ πύραυλος αὐτὸς ἔφτασε σὲ ὕψος 106 χιλιομέτρων κι' ἔπεσε σὲ ἀπόστασι 60 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἐκσφενδονίσεώς του.

Ἀξιοσημείωτη εἶνε ἡ σειρὰ τῶν φωτογραφιῶν ποὺ πῆρε κατὰ τὴ διαδρομὴ αὐτή.

Ἡ μελέτη των ἐτάραξε, ὅμως τοὺς ἀστρονόμους. Πραγματικά, μιὰ φωτογραφία τῆς γῆς, παρμένη ἀπὸ ὕψος 104 χιλιομέτρων, παρουσιάζει μιὰ εἰκόνα τοῦ πλανήτου μας ὅμοια μ' ἐκείνην τῆς σελήνης. Ἕνας ἐπιστήμων ἄλλου πλανήτου, βλέποντας αὐτὴ τὴ φωτογραφία, θἀβγαζε ἀδίστακτα τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γῆ μας δὲν κατοικεῖται καὶ ὅτι ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν νεκρῶν ἀστέρων, ὅπως πιστεύουμε ἐμεῖς προκειμένου γιὰ τὴ σελήνη.

Τί πρέπει νὰ συμπεράνουμε, λοιπόν; "Οτι ὅλοι οἱ συλλογισμοὶ καὶ οἱ κοίσεις μας γιὰ τὴ σελήνη εἶνε αὐθαίρετα; Καὶ ὅτι ὁ δορυφόρος μας εἶνε ἕνα ἄστρο, γεμᾶτο ζωὴ καὶ ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ ὄντα ὅμοια ἢ παραπλήσια μ' ἐμᾶς; Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπίθανη. Δὲν ἔξουμε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι οἱ ὑποθετικοὶ κάτοικοι τῆς σελήνης θἀ ξέρουν γιὰ τὴ γῆ μας.

Τὸ ζήτημα πιστεύεται ὅτι θἀ λυθῇ μόλις οἱ ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες ἐπιτρέψουν τὴ διενέργεια λεπτομερῶν παρατηρήσεων μὲ τὸ ἰσχυρότατο τηλεσκόπιο τοῦ ἀστεροσκοπίου τοῦ ὄρους Παλομάρ.

Τὸ τηλεσκόπιο αὐτὸ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ φέρωμε τὴ σελήνη σὲ μιὰ ἀπόστασι 38 χιλιομέτρων ἀπὸ τὰ μάτια μας καὶ νὰ ξενωρίσωμε πάνω σ' αὐτὴ τὰ ἀντικείμενα ποὺ βρίσκονται σὲ ἀπόστασι μόλις 9 μέτρων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

★Γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς γάμους, ἡ Αἰγυπτιακὴ Κυβέρνησις ἀνεκοίνωσε ὅτι θὰ προσφέρῃ δωρεὰν σὲ κάθε νέο ἀντρόγυνο ἕνα καινούργιο φόρεμι κι' ἕνα κοστούμι.

★Ἡ Λουδρέζα κ. Ρόζα Γοὺντ ἔστειλε ταχυδρομικῶς στὸν ὑπουργὸ Ἐπισιτισμοῦ, εἰς ἔνδειξιν δικμαρτυρίας, τὶς ἑβδομαδιαῖες μερίδα της ἀπὸ 60 γραμμάρια μπέϊκον καὶ 30 γραμμάρια λίπη.

★Ἡ κ. Μαρία Ρίτζ, ἰδιοκτήτρια τοῦ ὁμωνύμου μενάλου ξενοδοχείου τῶν Παρισίων ὑπέβαλε ἀγωγὴ κατὰ τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Λούϊς Μπρόμφιλντ. Ζητῶντας του 400.000 δολλάρια ὡς ἀποζημίωσι γιατὶ τὴν περιέγραψε στὸ μυθιστόρημά του «Τί ἀπέγινε ἡ Ἄννα Μπόλτον;»

★Στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας οἱ μαγνῆτες μποροῦσαν νὰ συγκρατήσουν βάρος τὸ πολὺ ἴσο μὲ τὸ δικό τους. Τώρα ἔχουν τόσο τελειοποιηθῇ, ὥστε κατασκευάσθηκε τελευταίως ἕνας μαγνήτης ἱκανὸς νὰ σηκώσῃ βάρος 5.000 φορὲς μεγαλείτερο ἀπ' τὸ δικό του.

★Γιὰ νὰ παραγάγῃ ἕνα κιλὸ μέλι, μιὰ μέλισσα πρέπει νὰ ρουφήξῃ τὸ νέκταρ ἀπὸ 1 - 2 ἑκατομμύρια λουλούδια.

★Τὸ βάρος τῆς Γῆς αὐξάνεται κατὰ 75 περίπου κιλὰ τὴν ἡμέρα, μὲ τὸ ὑλικὸ ποὺ φέρνουν συνεχῶς οἱ μετεωρίτες ποὺ πέφτουν πάνω σ' αὐτή.

★Γιὰ νὰ διατηρήσουν ἁπαλὸ καὶ βελουδένιο δέρμα, τὰ κορίτσια τῆς Οὐγγαρίας πίνουν κάθε ἀνοιξι ζουμὶ ἀπὸ βρασμένα ἀνθη «μυγκὲ» καὶ χυμὸ «σπυδας».

★Μερικὰ σκυλιὰ ἔχουν ραδιοφωνητικὴ ἱκανότητα σὰν τοὺς ἀνθρώπους.

★Μιὰ τηλεγραφικὴ ἑταιρεία τῆς Ἀργεντινῆς εἶχε τὴν εὐπνευσι νὰ ἐφοδιάσῃ μὲ πατίνια τοὺς διανομεῖς τῶν τηλεγραφημάτων. Ἔτσι ἡ δουλειά τους γίνεται νρήγορα καὶ μὲ λιγώτερο κόπο.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ τοῦ παρελθόντος

Ἡ Μάρθα σηκώθηκε σιγὰ ἀνάλαφρα ἀπὸ τὸ κτιβάνι ὅπου κοιμόταν δίπλα της ὁ Τόνης. Ἄνοιξε τὴν τσάντα της ἐβγαλε ἕνα μικρὸ πιστόλι, τ' ἀκούμπησε στὸ κεφάλι του καὶ πυροβόλησε! Ὁ κρότος τοῦ πιστολιοῦ ἦταν πολὺ μικρός. Ἐνειρε ἀμέσως ἀπάνω του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὸν σκότωσε. Μὰ τὸ κόκκινο ἐκεῖνο σημάδι πάνω στὸν κρόταφό του τὴν ἔπεισε ὅτι ἦταν νεκρὸς καὶ ἠσύχασε.

Δίχως νὰ βιαστῇ ξανάρριξε τὸ πιστόλι στὴν τσάντα της καὶ ἀρχισε νὰ ντύνεται ἡσυχα - ἡσυχα.

"Ερριξε κατόπιν μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη, μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ νεκρό. ἔσβυσε τὰ φῶτα καὶ βγῆκε στὸ δρόμο κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα. Τὸ σκοτάδι τὴ βόηθησε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητη καὶ νὰ φτάσῃ σπίτι της λίγο πρὶν τὰ μεσάνυχτα.

"Ακουγε τώρα τοὺς δώδεκα χτύπους τοῦ ρολογιοῦ τῆς τραπεζαρίας καὶ κάθε χτύπος τῆς φοινόρίας καὶ κάθε χτύπος τῆς φοινόταν σὰν μιὰ πιστολιὰ ποὺ σκότωσε τὸν Τόνη. Ξατελειωτικὰ τὸ παρελθόν της. Ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι της μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα στὸ σκοτάδι σκεφτόταν τὴν ταραγμένη της ζωή.

. . . . . .

Στὰ εἴκοσι χρόνια της ἡ Μάρθα ἐμπλεξε στὰ δίχτυα κάποιου ἐπιτηδείου καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ὑπηρέτρια. Ἀγάπησε ὡστόσο τὸ κοριτσάκι της καὶ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της μὰ ἀναγκάστηκε πολὺ σύντομα νὰ τὸ στεοηθῇ γιὰ λίγον καιρὸ τὴ συντροφιά του. Καὶ σιγὰ - σιγὰ κατάπιε τὸν πόνο τῆς ἀπομακρύνσεως στὴ λάσπη.

Δὲν μποροῦσε, ἀλλοίμονο, νὰ κάνῃ διαφορετικὰ γιατὶ δὲν εἶχε κανένα νὰ τὴν προστατέψῃ. Οἱ γονεῖς της εἶχαν πεθάνει ἀπὸ καιρὸ καὶ τὴν ἄφησαν μονάχη στὸν κόσμο. Κι' ἔτσι ἡ Μάρθα, πνίγοντας μέσα της κάθε εὐγενικὸ αἴσθημα, ἔγινε σιγὰ σιγὰ μιὰ ἀπὸ τὶς θλιβερὲς τὶς τραγικὲς ἐκεῖνες γυναῖκες ποὺ πουλοῦν τὴν ἀγάπη τους!...

Μόνη της παρηγοριὰ ἦταν τώρα τὸ κοριτσάκι της. Γρήγορα ὅμως κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντά της κι' ἔκλεισε τὴ μικρὴ Μαίρη της σ' ἕνα Παρθεναγωγεῖο τῆς ἐπαρχίας ὅπου δὲν τὴν ἔβλεπε παρὰ σπάνια. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ παρουσία της μόλυνε τὴν ἀγνότητα τῆς μικρούλας της.

Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ μέρα ἡ τύχη ἄλλαξε ἐντελῶς τὴ ζωή της. Κάποιος θεῖος της ποὺ ζοῦσε πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴ Νότιο Ἀφρικὴ πέθανε καὶ τῆς ἄφησε μιὰ πολὺ μεγάλη περιουσία.

Τότε ἡ Μάρθα φρόντισε ν' ἀγοράσῃ ἕνα σπίτι σὲ μιὰ κεντρικὴ συνοικία καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ σ' ἕνα ἐντελῶς καινούργιο περιβάλλον. "Ερριξε ἔτσι στὴ λήθη ὅλα τὰ περασμένα καὶ ζοῦσε σ' ἕνα καινούργιο κόσμο ποὺ ὅλοι τὴν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὴν ἀγαποῦσαν. Καὶ δὲν περίμενε πιὰ πορὰ νὰ συμπληρώσῃ ἡ κόρη της τὶς σπουδές της γιὰ νὰ τὴ φέρῃ κοντά της. "Οταν ἔγινε κι' αὐτὸ τότε νόμισε πὼς ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μητέρα τοῦ κόσμου.

★

Ὁ καιρὸς κυλοῦσε ἤρεμα χωρὶς νὰ σκοτεινιάζῃ κανένα σύννεφο τὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας τους.

Ἐκεῖνη τὴν τρισκατάρατη χρονιὰ καὶ ἡ κόρη της ἡ Μαίρη δεκαοχτώ.

Ξαφνικὰ μιὰ μέρα ἡ Μάρθα δέχτηκε μιὰ ἀπρόοπτη ἐπίσκεψη. Ἕνας ἀπὸ τοὺς παληοὺς γνωρίμους της, ὁ Τόνης. ἔμοιβε – ποιὸς ξέρει πῶς – τὴ νέα της διεύθυνσι καὶ πῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Ἡ Μάρθα δὲν τοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ δημιουργήσῃ σκάνδαλο. Μὰ κι' ὁ Τόνης φάνηκε μαζί της πολὺ εὐγενικὸς ἀποφεύγοντας ν' ἀναφέρῃ τίποτε γιὰ τὸ παρελθόν της. Ἔτσι ἡ Μάρθα δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τὸν διώξῃ.

Ὁ Τόνης ἐξακολούθησε νὰ πηγαίνῃ συχνὰ στὸ σπίτι τῆς Μάρθας. Γνώρισε καὶ τὴν κόρη της καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὴ μητέρα της γιὰ γυναῖκα του.

Ἡ Μάρθα ὅμως ἀρνήθηκε. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ δώσῃ τὴν κορούλα της σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἤξερε τόσο καλὰ τὸ παρελθόν της.

Ὁ Τόνης ἀπόρησε, θύμωσε. Κι' ὅταν γύρισε σπίτι του ἔστειλε στὴ Μάρθα ἕνα χυδαῖο καὶ ἐκθεσιτικὸ γράμμα. Τὴν ἀπειλοῦσε πὼς ἂν ἐπέμενε ν' ἀρνιέται θ' ἀποκάλυπτε στὴν κόρη της ὅλο τὸ παρελθόν της.

Ἡ Μάρθα δὲν κοιμήθηκε καθόλου ὅλη ἐκείνη τὴ νύκτα. "Εβλεπε τὴν καταστροφὴ νὰ πλησιάνῃ στὸ σπίτι της ἔβλεπε νὰ διαλύωνται ὅλα τὰ ὄνειρα της εὐτυχίας.

Ἔτσι στὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ ὅταν ἡ κόρη της πῆγε στὸ δωμάτιό της. ἡ Μάρθα φόρεσε τὴν πιὸ ὡραία τουαλέτα της καὶ βγῆκε ἔξω.

Ὁ Τόνης τὴν περίμενε στὸ μοναχικὸ σπιτάκι του σὲ μιὰ μακρυνὴ συνοικία.

Ἡ Μάρθα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του μὲ κλάματα.

—Δὲν καταλαβαίνεις τοῦ εἶπε, γιατὶ δὲν θέλω νὰ πάρῃς τὴν κόρη μου; Σ' ἀγαποῦσα καὶ σ' ἀγαπῶ πάντοτε!

Ὁ Τόνης ποὺ νόμιζε ὅτι ἔτσι θὰ πετύχαινε εὐκολώτερα τοὺς σκοπούς του προσποιήθηκε τὸν ἐρωτευμένο. "Αλλεξαν θεσμὰ φιλιὰ καὶ χάδια... Κι' ὅταν ἐκεῖνος κουρασμένος ἀποκοιμήθηκε πλάι της στὸ κτιβάνι τὸν σκότωσε!

★

Ξημέρωνε πιά. Ἡ Μάρθα κυττάζοντας τὸ φῶς τῆς ἡμέρας νὰ μπαίνῃ ἀπὸ τὰ παραθύρα της μουρμούρισε:

—Ναί! ἔχω κι' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ ζήσω κι' ἂς μὲ βαραίνῃ τὸ παρελθόν... Θέλω νὰ εὐτυχήσῃ ἡ κορούλα μου. Συγχώρησέ με θεέ μου γιὰ ὅτι ἔκανα!... Σκότωσα ἕνα φάντασμα, τὸ φάντασμα τοῦ παρελθόντος...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπηλαιώτισσης 1 καὶ Πρ. Ἐπιτέλους (πλησίον Ἁγ. Μάρκου)

Τηλέφ 32-809

Γυναικείες φιλὲ μεταξ	Δρχ.	4.300
» μεταξωτὲς	»	5 000
» Μπαρολὲ	»	2 000
Κυλόττες ἀντοχῆς	»	1 800
Κομπινεζὸν ἀντοχῆς	»	5 500
Ἰρλσωμια	»	2 400
Φανέλλες	»	1 500
Φανέλλες μαλλοβάμβ.	»	18 600
Σοσόνια	»	1 500
Κάλτσες ἀνδρῶν ρινὲ	»	1 600
Μανδήλια ἀντοχῆς	»	900
Ὑποκάμισα ἑταμινὲ	»	8 000
Ὑποκάμ στερεὰ	»	12 500

Καλτσάκια παιδικὰ καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη μὲ μικρὸ ἐλάττωμα στὴ μισὴ τιμή Πώλησις χονδρικὴ καὶ λιανική

Σπ. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ Ψαρόλογις ἀπὸ Δρ. 48.000

Ὁ γιατρὸς ποὺ ξερρίζωνε τὶς καρδιὲς τῶν θυμάτων του!

Τὰ Ἱσπανικὰ δικαστήρια ἀσχολήθηκαν τελευταῖα μὲ τὴν ὑπόθεσι ἑνὸς Ἱσπανοῦ («δόκτορος Πετιό») ποὺ τὰ θύματά του ἀνερχόνταν σὲ πολλὲς δεκάδες ὅπως καὶ τοῦ Γάλλου συνοδέλφου του.

Καί, στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ δράστης ἦταν ἕνας γιατρὸς καὶ μάλιστα ἕνας ἀριστοῦχος γιατρὸς ποὺ εἶχε διακριθῇ στὴν πατρίδα του ἀρχικὰ καὶ κατόπιν στὴ Γαλλία καὶ ἐθεωρεῖτο σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους χειρούργους τῆς ἐποχῆς μας.

Τ' ὄνομά του ἦταν Μπὸχ ἢ Καζέρας Μανσέλλα καὶ εἶχε διαλεχτῇ τελευταῖα γιὰ πεδίο τῆς δράσεώς του ἡ ὡραία Γρανάδα, τὸ «κομμάτι αὐτὸ τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ ἔχει πέσει πάνω στὴ γῆ», ὅπως τὴν ὑμνησαν στοὺς ἀθάνατους στίχους των οἱ παληοὶ ἄραβες ποιηταί...

Τί ἔκανε τὰ θύματά του ὁ γιατρὸς Μανσέλλα; Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν ἐπισκέπτονταν ὅταν εἶδε πὼς ἦταν περιττὸ νὰ κρυφτῇ περισσότερο.

—Κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ καθήσετε τοὺς παρακάλεσε, δείχνοντάς τους τὰ καθίσματα ποὺ βρισκόνταν στὸ γραφεῖο του. Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Κατόπιν Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ συλλάβετε εἶνε ἕνας εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος ἀνακαλύψεις μου θ' ἀναστάτωναν τὸν κόσμο.

»Τὰ πειράματά μου δὲν εἶνε σημερινά. Ἀπὸ 20 χρόνια προσπαθῶ ν' ἀνακαλύψω τὸν τρόπο τῆς παθητικῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι τὸ ὄργανο ποὺ διευθύνει τὰ πάντα στὴ ζωή μας εἶνε ἡ καρδιά. "Οταν σταματήσῃ ἡ λειτουργία τοῦ τρόπο τῆς ἀντικαταστάσεως μιᾶς νηρασμένης καρδιᾶς ἀπὸ μιὰν ἄλλη νέα καὶ γεμάτη ζωή... Θὰ Μπορντώ. Ἀλλὰ δὲν μ' ἄφησαν ν' ἀποτελειώσω τὸ ἔργον μου...».

Ὁ Μανσέλλα διηύθυνε τὸ 1938 μιὰ ἀπὸ τὶς πανεπιστημιακὲς χειρουργικὲς κλινικὲς στὸ Μπορντώ. Τὸ Σεπτέμβριο, ὅμως τοῦ ἔτους ἐκείνου τὸν ἔδιωξαν ἀσθενῆ. Γιὰ τὴν ἐγχείρησι αὐτὴ ἕνας καθηγητὴς κλινικῶν ἀναφέρει στὴν ἐκθεσί του τὰ ἑξῆς:

«...Ὁ δόκτωρ Μανσέλλα ἔκαμε μόνος του μιὰν ἐγχείρησι ἐξαιρετικῆς σοβαρότητος, χωρὶς προφανῆ λόγο καὶ χωρὶς νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ ποιὸς ἦταν ὁ σκοπός του. Γιὰ τὴν ἐγχείρησι αὐτή, ἦταν τοῦ ἀσθενοῦς...»

Ὡστόσο, δὲν καταδίωξαν τότε τὸν Μανσέλλα γιατὶ κανεὶς δὲν ὑποπτεύόταν, ἀκόμη ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν τρομερὸ κακοῦργο. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐγχειρέσεως ποὺ εἶχε κάμει στὸ Μπορντὼ ἦταν ν' ἀφαιρέσῃ τὴν καρδιὰ ἑνὸς ἀναρρωνύοντος ἀσθενοῦς καὶ νὰ τὴν μετε

Εξωτικές Ιστορίες

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Μιά γυναίκα δέν πρέπει νά παίζη ποτέ μέ τόν έρωτα. Άλλοίμονο! Όταν τό κατάλαβα ήταν πιά άργα! Είχε γίνει τό άνεπανόρθωτο. Τώρα δέν μοῦ μένει παρά νά κλαίω. Άναπολῶντας τό δράμα πῆς ζωῆς μου...

Ελάτρευα τόν άνδρα μου. Άλλά, γιά τή γυναίκα, κάθε τι ποῦ τό καλύπτει ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου ἔχει μιά άκατανίκητη ἕλξη. Αὐτή ἡ περίεργη ἕλξις ἦταν ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου.

Μιά μέρα, ὁ Τζών γύρισε χαρούμενος στό σπίτι καί μοῦ εἶπε:

—Μάργκαρετ, ἔχω νά σοῦ ἀναγγείλω ἕνα νέο, ποῦ θά σέ ξέρω, ὅμως ἀν θά σ' εὐχαριστήση. Μέ στέλνουν στίς Ἰνδίες. Θ' ἀναλάβω τή διοίκησι ἑνός τάγματος.

—Τά συγχαρητήριά μου, Τζών, ἀπάντησα. Πότε φεύγομε;

—Σέ δυό μέρες.

Καί πρόσθεσε σέ λίγο:

—Θά ἐρῶ, λοιπόν, μαζί μου; Τί καλή ποῦ εἶσαι, Μάργκαρετ!

—Μαζί σου θά πήγαινα καί στήν ἄκρη τοῦ κόσμου, ἀπάντησα.

Ἡ ζωή στίς Ἰνδίες δέν ἦταν βέβαια ὅπως στό Λονδίνο. Ὡστόσο, δέν ἐλέιπαν οἱ οἰκογενειακές συγκεντρώσεις. Μόνον ὅτι ὁ κύκλος μας ἦταν μικρός. Μερικοί Ἄγγλοι, ποῦ εἶχαν κτήματα ἤ ἐπιχειρήσεις καί οἱ συνάδελφοι τοῦ Τζών ἀποτελοῦσαν τήν κυριώτερη συντροφιά μας.

Ἀνάμεσα στούς τελευταίους ἦταν κι' ἕνας νεαρός ὑπολοχαγός, ποῦ τόν ἔλεγαν Τόμπ. Ἦταν γυιός ἑνός πλουσίου ἐκκλησιαστικοῦ. Ὡστόσο, φρόντιζε πάντα νά μήν ξεχωρίζη ἀπό τούς ἄλλους ἀξιωματικούς καί ζοῦσε μιά ζωή πολύ ἁπλή.

Ὁ ἄντρας μου μοῦ τόν παρουσίασε μιά μέρα.

—Ἀγαπητή μου Μάργκαρετ, μοῦ εἶπε, ὁ ὑπολοχαγός Τόμπ εἶνε ὁ πιό περίεργος ἄνθρωπος ποῦ ἔχω γνωρίσει... Θά ἐπιθυμοῦσα πολύ νά τόν γνωρίσης καί σύ...

Πραγματικά, ὁ Τόμπ εἶχε μιά περίεργη ἔκφρασι. Ὑπῆρχε στό βλέμμα του μιά μυστηριώδης νοητεία κι ἔνοιωθες πῶς πίσω ἀπό τό πλατύ μέτωπό του κουνιόταν ἕνας κόσμος ἀλλόκοτος, παρασμυθένιος, ποῦ δέν εἶχε καμμιά σχέσι μέ τή ζωή ποῦ κυλοῦσε ὁλόγυρα.

Ὅταν μείναμε μόνοι, μιλήσαμε ἀρκετή ὥρα γιά Τζέϊ. Τοῦ ἔκανα ἕνα σωρό ἐρωτήσεις, νοιώθοντας μιά ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νά μάθω κάθε τι ποῦ ἀφοροῦσε τή ζωή του, ὡς κι' αὐτές ἀκόμη τίς πιό μύχιες ἐκδήλωσίς του. Ἤμουν γυναίκα καί ἡ περιέργειά μου δέν εἶχε ὅρια. Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ Τόμπ ἦσαν μετρημένες, προσεκτικές κι' ἔβγαιναν μέ μεγάλο κόπο ἀπό τά χείλη του.

—Δέν ἀγαπήσατε, λοιπόν, ποτέ; τόν ρώτησα σέ μιά στιγμή.

—Ὄχι κυρία. Μοῦ φαίνεται, ὅμως πῶς θά ἦταν καλύτερο νά μήν χτυπήση ποτέ ἡ ἀγάπη τήν πόρτα τῆς καρδιᾶς μου.

—Φοβᾶστε μήπως τήν ἀνάπη;

—Δέν φοβᾶμαι τίποτε στόν κόσμο, ἀπαντήσε ὁ Τόμπ. Μά τρέμω στή σκέψι πῶς μιά μέρα ἴσως τό στῆθος μου θά μοῦ φανῆ πολύ μικρό γιά νά χωρέση τήν καρδιά μου... Ἄν ποτέ ἀγαπήσω ἡ ἀγάπη μου θά εἶνε ἄγρια καί φλογερή. Θά ξεπεράση κάθε φραγμό καί θά συντρίψη ὅλα τά ἐμπόδια μπροστά της...

Ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα, βλεπώμαστε πολύ συχνά. Δέν ἀναποῦσα τόν Τόμπ. Κι' ὡστόσο ἔνοιωθα τήν ἐπιθυμία νά τόν πλησιάσω μέ τό ντύσιμο, τούς τρόπους, τά λόγια μου. Νόμιζα πῶς αὐτό ἦταν ἕνα ἀθῶο παιχνίδι, ποῦ δέν θά εἶχε συνέπειες.

Ἕνα βράδυ, ὁ Τόμπ μέ συνώδευσε σπίτι μου, γιατί ὁ ἄντρας μου ἦταν ἀπασχολημένος στή διοίκησι τοῦ Τάγματος.

Καί ξαφνικά καθώς μέ βοηθοῦσε νά βγάλω τό μαντό μου, ἔσκυψε καί μέ φίλησε στόν ὦμο. Ἀνεπρίχιασα.

—Τί σημαίνει αὐτό, Τόμπ; ρώτησα.

—Σημαίνει ὅτι σᾶς ἀγαπῶ!

—Εἴσαστε τρελλός, Τόμπ. Ξεχνᾶτε ὅτι ὁ ἄνδρας μου εἶνε ἀνώτερός σας καί φίλος σας;

—Δέν τό ξεχνῶ. Ἡ ἀγάπη βγῆκε στήν ψυχή μου. Δέν πρόκειται νά μέ σταματήση κανένα ἐμπόδιο.

—Δέν πρέπει νά ἐλπίζετε, γιατί ἀναπῶ τόν ἄντρα μου.

—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο. Σᾶς ἀναπῶ κι' αὐτό μοῦ εἶνε ἀρκετό.

Λέγοντας αὐτό μ' ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του. Ἔνοιωσα τή βερυκή ἀνάσα του κοντά στό πρόσωπό μου καί μιά γλυκειά νάρκη ἁπλωνόταν σ' ὅλο τό σῶμα μου. Οἱ δυνάμεις μου παρέλυαν σιγά σιγά. Κι' ἔνιωσα στήν ἀγκαλιά του... Ὁ Τόμπ μέ σήκωσε σάν πουπουλο στά στιβαρά μπράτσα του καί μ' ἔφερε σ' ἕνα ντιβάνι, ποῦ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά...

Πόση ὥρα ἔμεινα κοντά του; Δέν θά μποροῦσα νά τό πῶ.

Συνῆλθα σέ μιά στιγμή, θλέποντας τόν Τζών πάνω ἀπό τό κεφάλι μου.

Ὁ Τόμπ εἶχε σηκωθῆ κιόλας κι' εἶχε πάρει ἐπιθετική στάσι.

Ἐπαχολούθησε μιά ἄγρια πάλη. Ὁ ἄνδρας μου, κατ' ὁ Τόμπ ἀγριοι θηρία ἔτσι κ:θῶς εἶχαν δορμήσει μέ ἀφάνταστη λύσσα ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Ἔξεφρνα, εἶδα τά χέρια τοῦ Τόμπ νά σφίγγωνται γύρω ἀπό τό λαιμό τοῦ Τζών. Ὁ ἄντρας μου σωριάστηκε νεκρός.

Τήν ἴδια στιγμή λιποθύμησα.

Μερικές μέρες ἀργότερα, ἔφυγα γιά τή Βοημβάη. Ἐκεῖ ἔμεθα τή συνέχεια τοῦ δράματος.

Ἕνας ἰθαγενής ὑπηρέτης εἶχε παρακολουθήσει ὅλη τή σκηνή, καί ἀνέφερε τά πάντα στίς ἀρχές, χωρίς ν' ἀναμίξη κεθόλου τ' ὄνομά μου. Συνέλαβαν τότε τόν Τόμπ καί τό στρατοδικεῖο τόν κατεδίκασε σέ ξάνοτο. Δέν ἀνοίξε κεθόλου τό στόμα του γιά νιά νά ὑπερασπισθῆ τόν ἑαυτό του. Κι' ἀπέθανε ἀδιάφορος μπροστά στό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα...

Μιά νυνοίκα δέν πρέπει νά παίζη ποτέ μέ τόν ἔρωτα. Τό ἀνάπτο παιχνίδι μου στρίχισε τή ζωή σέ δυό ἀνθρώπους...

ΛΕΣΛΙ ΜΠΛΑΚΦΕΣΤ

Ὁ λωποδύτης βοηθεῖ τήν ἀστυνομία

Ἡ ἀστυνομία τῆς Βιέννης ἔκαμε αἰφνιδιαστική ἔρευνα στό σπίτι κάποιου Ἀδόλφου Μύλλερ κι' ἀνακάλυψε σπουδαιότατον ἀριθμό πλαστῶν δελτίων ψυχιμοῦ. Τό περίεργο ὅμως αὐτή τήν ὑπόθεσι εἶνε ὅτι ἡ ἀστυνομία ὀδηγήθηκε ἀπ' τό ἀνώνυμο γράμμα κάποιου λωποδύτη ὁ ὁποῖος τήν πληροφόρησε ὅτι «κατά τήν ἐξάσκησι τοῦ ἐπαγγέλματός του» εἶχε βρῆ πολλά πλαστά δελτία στό σπίτι τοῦ Μύλλερ κι' ὅτι ἡ συνείδησίς του δέν ἀνεχότανε νά μείνη ἀτιμώρητος ἕνας τέτοιος ἐγκληματίας τῆς πείνας τοῦ λαοῦ!

Χαμογελαστικό χιούμορ

Το πεῖσμα τῆς Φατμὲ

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ναστραδίν Χότζα ἦταν πολὺ πεισματάρα. Εἶχε τὸ διάολο μέσα της. Ἄμα ἔλεγε μιὰ κουβέντα ἐπέμενε πάνω σ' αὐτή, ἔστω κι' ἂν εἶχε ἄδικο. Ἕνα πρωῒ ὁ Ναστραδίν πῆρε τὴν καραμπίνα του καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ σκύλο του τράβηξε γιὰ τὸ δάσος νὰ κυνηγήση.

— Γυναίκα εἶπε στὴ Φατμὲ φεύγοντας. Μὴ μαγειρέψης τίποτε. Θὰ φέρω ἐγὼ τὸ σημερινό μας φαγί.

Πραγματικὰ κοντὰ τὸ μεσημέρι ὁ Χότζας γύρισε ἔχοντας στὸ διασάκκι του τρία κοτσύφια.

— Γυναίκα, φώναξε, πάρε αὐτὰ τὰ κοτσύφια κι' ἑτοίμασέ τα γοήγοοα νὰ φᾶμε.

— Σὲ καλό σου, Χότζα μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Φατμέ. Αὐτά, ἄντρα μου, δὲν εἶνε κοτσύφια, εἶνε τσίχλες.

— Τσελλάδηκες! ... γυναῖκα, φώναξε ὁ Χότζας. Δὲν τὰ βλέπεις κοτζάμ κοτσύφια;

— Τσίχλες εἶνε Χότζα.

Ὁ Χότζας φοένιασε ἀπ' τὸ θυμό του. Σήκωσε τὸ γέρι του κι' ἄστραψε στὴ Φατμὲ ἕνα γεοὸ χαστοῦκι.

Τὸ μεσημεοὶ, τὴν ὥοα ποὺ τσώνανε, ὁ Χότζας ξεφώνισε μ' εὐχαοίστησι:

— Βάϊ... βάϊ... πολὺ νόστιμα κοτσύφια!

— Λάθος κάνεις, Ναστραδίν, διαμαοτυοήθηκε ἡ Φατμέ. Τσίχλες εἶνε.

— Βοὲ κοτσύφια εἶνε. φώναξε ὁ Χότζας νευοιάζοντας.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς εἶνε τσίχλες.

Πάλι σήκωσε τὸ γέοι του ὁ Χότζας κι' ἄστοαψε ἕνα μπάτσο στὴ Φατμέ. Πέοασε ἕνας χοόνος.

"Ενα μεσημέοι ἐκεῖ ποὺ τσώνανε ἡ Φατμὲ εἶπε στὸ Χότζα:

— Θυμᾶσαι, Ναστοαδίν, τὸν καυγᾶ ποὺ κάναμε πέοσι σὰν σήμεοα γιὰ τὶς τσίχλες;

— Γιὰ τὰ κοτσύφια θὲς νὰ πῆς, τὴ διόοθωσε ὁ Χότζας.

— Ὄχι, ὄχι, τσίχλες ἦταν, ἐπέμεινε ἡ Φατμέ.

— Κοτσύφια ἦταν, μποέ.

— Τσίχλες ἦσαν, Ναστοαδίν.

Πάλι σήκωσε τὸ γέοι του ὁ Χότζας καὶ τῆς ἔσκασε ἕνα ναστοῦκι.

Χοόνια καὶ νοόνια πεοάσανε.

Ὁ Χότζας ἀοοώστησε βαοειά. Οἱ γιατοοὶ ἀπελπίστηκαν. Ἔφτασαν οἱ τελευταῖες του στιγμές. Καθισμένη πιὰ τοῦ ἡ Φατμὲ κλαίει καὶ δέοιεται.

Ἀνοίγει τὰ μάτια του σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ναστοαδὶν καὶ τῆς λέει:

— Μὴν κλαῖς, Φατμέ, ὅλοι θὰ πεθάνουμε μιὰ μέοα. Κάνε κουσάγιο. Κι' ἂν σ' ἀδίκησα καμμιὰ φοοὰ συχώοεσέ με. Μὰ ἤσουν καὶ σὺ κομμάτι ξεοοκέφαλη. Θυμᾶσαι μιὰ φοοὰ ποὺ ἐπέμενες πὼς τὰ πουλιὰ ποὺ φάγαμε ἦσαν τσίχλες ἐνῶ ἦταν κοτσύφια;

Πεισμάτωσε ἡ Φατμέ, ξέχασε τὸν πόνο της καὶ ξεφώνισε:

— Λάθος κάνεις, Ναστοαδίν, τσίχλες ἦσαν.

— Ὄχι, ὄχι· ἦσαν κοτσύφια, ἐπιμένει ὁ Χότζας.

— Μπουνταλᾶς ἄνθοωπος εἶσαι, Χότζα. Θυμᾶμαι καλὰ πὼς ἦσαν τσίχλες.

— Κοτσύφια ἦσαν, οὐλλιαξε ὁ Χότζας.

Καὶ σηκώνοντας τὸ γέοι του ἄστοαψε ἕνα χαστοῦκι στὴ Φατμὲ καὶ ξεψύχησε.

. . . . . .

Τὴν ἄλλη μέοα ποὺ θάβανε τὸν Ναστοαδὶν ἡ Φατμὲ γονάτισε πλάι στὸν τάφο καὶ ἄοχισε νὰ θοηνῆ:

— Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀναπάψη, ἀντοοῦλη μου... Ὁ Ἀλλὰχ νὰ σὲ συγκοσέση... Καὶ μὴν ξεγνᾶς πὼς τὰ πουλιὰ ποὺ φάγαμε ἦσαν τσίχλες!...

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ χωρὶς κεφάλι..

Παράξενο διήγημα

Ὁ πύργος ποὺ εἶχε κληρονομήσει ὁ Ἔλλερυ Κάζαλετ, ἦταν ἕνα παλιὸ μεσαιωνικὸ κτίριο, γεμάτο μελαγχολία καὶ μυστήριο. Ὡστόσο ὁ Κάζαλετ τό εἶχε ἐπισκευάσει καὶ τὸ γοησιμοποιοῦσε γιὰ παραθερισμό του, γιατὶ βοισκόταν σ' ἕνα γοαφικὸ ὀοεινὸ τοπίο.

Εἶχε δυσκολευθῆ πολὺ νὰ βοῆ ὑπηοέτες. Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ μείνη σ' ἐκεῖνη τὴν ἄγοια ἐοημιὰ. Μὲ μεγάλο κόπο μπόοεσε ἐπιτέλους νὰ οοσλάβη ἕνα ἀντοόγυνο — καμαοιέοη καὶ μαγείοισσα. Βοῆκε ἐπίσης ἕναν κηπουοό, ποὺ ἦταν ὅμως ἐντελῶς ἀνεπαοκὴς γιὰ τὴν πεοιποίησι τοῦ ἀπέοαντου κι' ἐγκαταλελειμμένου κήπου. Ὁ κηπουοὸς αὐτὸς εἶχε μαζί του τὸν πατέοα του, γέοο καὶ τοελλό. Τὸν κοατοῦσε συνηθῶς φυλακισμένο στὴν κάμαοά του καὶ τὸν ἐλάμβανε μόνο στὶς σύντομες ὧοες τῆς πνευματικῆς διαυγείας του, γιὰ νὰ τὸν βοηθῆ λίγο στὴ δουλειά του.

Σ' αὐτὸ τὸ πεοιβάλλον ἔφτασε ἕνα ἀπόγευμα ὁ γιατοὸς "Αλβαν Μπάοαυ πφοσκεκλημένος ἀπ' τὸ φίλο του Κάζαλετ. γιὰ νὰ ξεκουοαστῆ μερικὲς μέοες στὸν πύογο του. Πήγαινε ἐκεῖ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βοῆ ἕνα καλὸ γήπεδο τοῦ γκόλφ. νύχτες ἀπόλυτα ἥσυχες... κι' ἴσως καὶ — ποιὸς κείνου γιὰ πύογο — δυό - τοία φαντάσματα ποὺ θὰ τὰ ἔτοεπε ὅμως ἐυφυΐης μὲ τὴν ἀνεξάντλητη γιουμοοιστική του διάθεσι!

Ὁ οἰκοδεσπότης ἔλειπε. τὴν ὥοα ἐκείνη. Θὰ γύοιζε τὴ νύχτα. Ὁ Μπάοαυ εἶχε μόνους μὲ τὴ συντοοφιὰ τὴν εὐγενικὴ λαγωνικοῦ. "Επειτα ἀπὸ ἕνα ὡοαῖο λαγωνικοῦ. "Επειτα. κουοασμένος ἀπ' τὸ ταξείδι, πῆγε νὰ κοιμηθῆ. Ἡ κοεββατοκάμαοά του ἦταν ἕνα ὡοαῖο δωμάτιο, μ' ἐπίπλωσι παλιοῦ ουθμοῦ. Εἶχε ἕνα παοάθυοο πφὸς τὸν κῆπο κι' ἐπικοινωνοῦσε μ' ἕνα διπλανὸ λουτοό.

Ὁ πύογος δὲν εἶχε ἠλεκτοικὸ φῶς. Ὁ Μπάοαυ ἔσβυσε τὸ κεοί του τὸ δωμάτιό του ἐυειδε φωτισμένο ἀπ' τὶς ἀσημένιες ἀκτῖνες τῆς πανσελήνου, ποὺ ἐμπαιναν ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παοάθυοο.

★

Πόση ὥοα κοιμήθηκε ὁ γιατοός: Δὲν ἤξεοε οὔτε κι' ὁ ἴδιος, ὅταν ξύπνησε ξέφοονα. μὲ τὴν ἐντύπωσι. ὅτι κάτι εἶχε κουνηθῆ μέσα στὸ δωμάτιό του.

Κύτταξε γύοω του, ζαλισμένος ἀκόμη ἀπ' τὸν ὕπνο. Καὶ διέκοινε μιὰ σκιὰ καοέκλα, δίπλα στὴν πόοτα! Τὸ γέοι της κουνιόταν μὲ τὴν ἴδια χειοονομία. Ὁ Μπάοαυ δοκίμασε στὴν ἀοχὴ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦταν μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔοοαδε. Τὸ γέοι σταματοῦσε λίνο. σὰν νἀβοισκε ἡ βελόνα ἀντίστασι. κι' ἔπειτα ἔκανε τὴν κίνησι τοῦ τοασικιοῦ τῆς βελόνας καὶ τῆς κλωβήγματος τῆς βελόνας καὶ πφὸς τὰ πάνω καὶ πφὸς τὰ στῆς πφὸς τὰ πάνω καὶ πφὸς τὰ ἔξω.

«Ἕνα φάντασμα!...» σκέφθηκε ὁ γιατοός. ἀμέσως μόλις ξεκαθάοισε τὸ μυαλό του.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἔγασε κάθε διάθεσι γιὰ γιοῦμοο. Πάγωσε ὁλόκληοο ἀπ' τὸν ἕυστικτο τοόμο τοῦ ὑπεοφυσικοῦ... Μολονότι τὸ φάντασμα δὲν ἔδειγνε καθόλου νἄχη ἀπειλητικὲς διαθέσεις. ὁ Μπάοαυ σκέφθηκε μόνο πῶς, θὰ μποοοῦσε νὰ φύγη τὸ γοηγοοώτεοο ἀπ' τὴ στοιγειώνει ἐκείνη κάμαοα!...

Ἐξέτασε ὅλες τὶς δυνατότητες. Γιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὴν πόοτα στὸ διάδοομο, θἄπφεπε νὰ πεοάση δίπλα στὸ φάντασμα. Κι' αὐτὸ δὲν τολμοῦσε ἀπ' τὸ σκεφθῆ... "Αν πῆγε οὔτε νὰ τὸ σκεφθῆ... δόοσε ἀπ' τὸ ψηλὸ παοάθυοο στὸν κῆπο. κινδύνευε νὰ τσακίση τὰ κόκαλά του... Ἔμενε μόνον τὸ λουτοό. Κι' ἐπειτα; Πῶς θἄβγαινε ἀπὸ κεῖ μέσα;...

Μὲ μιὰ σπασμωδικὴ συγκέντοωσι τῆς σκέψεώς του θυμήθηκε ὅτι ὑπῆοχε κι' ἄλλη πόοτα μέσα στὸ λουτοό. Ἔβγαζε πφοφανῶς στὸ διπλανὸ δωμάτιο...

★

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ γιατοὸς ἑτοιμαζόταν νὰ βάλη εἰς ἐνέογειαν τὸ σχέδιό του, ἄκουσε νὰ σταμνᾶ στὴν ἐξώποοτα. Μάντεψε ὅτι εἶνε γυοίσει ὁ Κάζαλετ. κι' αὐτὸ τὸν ἀνακούφισε. Τοῦδωσε θάοοος. Πῆδησε ἀστοαπιαία ἀπ' τὸ κοεββάτι του, ὥοωσε μέσα στὸ λουτοὸ καὶ κλείδωσε πίσω του τὴν πόοτα. Πέοασε ἔπειτα στὸ ἄλλο δωμάτιο κι' ἔστασε στὸ διάδοομο. λαγαναισμένος ἀλλὰ ἀνενόχλητος.

Ἄκουσε τὸ φίλο του νὰ κλείνη τὴν ἐξώποοτα. Κατέβηκε τοέχοντας τὴ σκάλα καὶ πῆγε νὰ τὸν πφοϋπαντήση. Ἐκεῖνος τὸ θεώοησε σὰν φιλικὴ ἐκδήλωσι, ποὺ τὸν κολάκευσε. Τοῦσφιξε τὰ γέοια μὲ διάγυσι.

— Εἶμαι ψόφιος τῆς πείνας! δήλωσε κατόπιν. Πάω νὰ βοῶ τίποτε φαγώσιμο. Θὰ μοῦ κοατήσης συντοοφιά;...

Μολονότι δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἀπ' τὸν πφόσφατο πανικό του, ὁ Μπάοαυ δὲν ἐτόλμησε νὰ πῆ τίποτε στὸ φίλο του. ἀπὸ φόβο μήπως τὸν εἰοωνευθῆ. Κοατῶντας δυὸ κεοιὰ ἀναμμένα. κατέβηκαν μαζὶ στὴν κουζίνα. Ἐνῶ ὁ Κάζαλετ ἐξυπνοῦσε στὸ γιατοὸ τὴ νοστιμάδα τοῦ κρύου οοσμπίφ καὶ τοῦ φρέσκου τυριοῦ σκόνταυε ἐξαονα σὲ κάτι τι ποὺ βοισκόταν στὸ πάτωμα.

— Νὰ πάοη ὁ διάβολος! φώναξε. Αὐτὴ ἡ νοινὰ μαγείοισσα ἀφίνει διάσκοσε πεταγμένα τὰ πφάγματα μέσ' τὴ μέση...

Κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἦταν τὸ ἀντικείμενο ἐκεῖνο. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκουσε τότε αὐτὸς κι' ὁ γιατοός. θὰ τοὺς ἐμενε γιὰ πάντα ἀξέχαστο: Τὸ πτῶμα τῆς μαγείοισσας ἔπλεε μέσα στὸ αἷμα της! Τὸ κεφάλι της ἔλειπε. Εἶχε κοπῆ μ' ἕνα μπαλτά. Τὸ βοισκόταν πεταγμένος δίπλα...

— Ὢ. Θεέ μου! ... τοαύλια ὁ Κάζαλετ. Ποιὸς τόκανε αὐτό:...

Μιὰ ἀστοαπὴ φώτισε ξαφνικὰ τὸ νοῦ τοῦ Μπάοαυ.

— Τώοα καταλαβαίνω τί ἔκανε τὸ φάντασμα!... φώναξε.

Κι' ἀπαίσιόντας ἀπ' τὸ γέοι τὸ σαστισμένο φίλο του, τὸν τοαβηξε πφὸς τὴ σκάλα. Ἀνέβηκαν μαζὶ στὸ ἐπάνω πάτωμα. "Οταν πλησίασαν στὴν κάμασά του. τοῦ συνέστησε νὰ πεοπατᾶη ἀθόουβα. στὶς μύτες τῶν ποδιῶν.

Ἤταν ὅμως πεοιττὴ αὐτὴ ἡ πφοφύλαξι. γιατὶ κι' ἕνα ὁλόκληοο σύνταγμα ἀκόμη δὲν θὰ ξυπνοῦσε ἐκεῖνο ποὺ γινόταν στὴν κάμασα.

Τὸ «φάντασμα» ἦταν ὁ γέοοτοελλές. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται στὴν ἴδια καοέκλα, κοντὰ στὴν πόοτα. Κοατοῦσε ἀνάμεσα στὰ γνατά του τὸ κεφάλι τῆς δυστυχισμένης γυναίκας ποὺ εἶχε σκοτώσει. Κι' ἦταν ἀπασχολημένος νὰ μαδάη μιὰ - μιὰ τὶς γκοῖτες τσίγες της!

Α. ΓΟΥΛΚΟΤ

Θέλουν ὡραῖες δασκάλες...

Μιὰ πφωτότυπη ἀπεογία ἐκδηλώθηκε τελευταῖα μεταξὺ τῶν μικοῶν μαθητῶν ἑνὸς λυκείου τοῦ Οὐόστεοστεο στὴ Μασσαχουσέττη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Οἱ ἀπεογοὶ εἶχαν ἕνα μονοθέσιο αἴτημα. Διεμαοτύοοντο ὅτι οἱ δασκάλες τους ἦσαν ἀσχημες καὶ ζητοῦσαν ν' ἀντικατασταθοῦν μὲ ἄλλες ποὺ νὰ ἐκλεγοῦν μεταξὺ τῶν «πὶν ὰπ γκεόλς»... Ὁ ἀοχηγὸς τῶν ἀπεογῶν ἑνὸς πιτσιοικος 11 ἐτῶν ἐξῆγησε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν ἔχ ξαναπᾶμε στὸ σχολεῖο ἂν δὲν μᾶς δώσουν ὁμοοφες δασκάλες ποὺ νὰ δείχνωνται καλὲς καὶ τουφεοὲς μαζί μας...».

Πφόοδος...

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Θηλώματα

Σήμεοα θὰ μιλήσωμε γιὰ μιὰ πολὺ συνηθισμένη καὶ ἀοκετὰ ἀντιαισθητικὴ δεοματικὴ πάθησι: τὰ θηλώματα (κοινῶς κοεατοελιές). Ἡ πάθησις αὐτὴ δὲν εἶνε τόσον ἁπλῆ ὅπως πολλοὶ νομίζουν, ἀλλὰ παοαμελουμένη ἢ κακῶς θεοαπευομένη πφοκαλεῖ πολλὲς φοοὲς ἐπικίνδυνες δεοματικὲς ἀλλοιώσεις. Διότι δυστυχῶς πολλοὶ ἀπὸ ἀγνοια χοησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ἀφαίοεσίν των δοαστικὲς κευστικὲς οὐσίες, ὅπως τὸ νιτοικὸ ἢ τὸ ὑδοοχλωοικὸ ὀξὺ (ἀκουαφόοτε) ἢ χοησιμοποιοῦν μεταξωτὴ κλωστὴ γιὰ τὸ ξεοοίζωμά των ἢ τὸ νύκι των.

Μὲ τὰ ἐμπειοικὰ αὐτὰ μέσα μολύνονται τὰ θηλώματα ματώνουν καὶ φλεγμαινόμενα μεταπίπτουν ἐνίοτε στὴν κακοήθη κατάστασι τοῦ καοκίνου. Τὸ ἴδιο πφᾶγμα μποοεῖ νὰ συμβῆ καὶ ὅταν ὑπάοχουν θηλώματα (κοεατοελὲς) στὰ μέοη τοῦ γενείου τῶν ἀνδοῶν ὁπότε κατὰ τὸ ξύοισμα μὲ τὸ ξυοάφιολο θηλοῦν πέοασμα τοῦ ξυοαφιοῦ. μολύνονται καὶ διαπυοῦνται.

Τὰ θηλώματα ποὺ εἶνε ὑπὸ διάφοοα ὀνόματα γνωστὰ ὡς ἀκοοποδόνες. κοεατοελὲς ἢ μυομηγκιὲς ἢ παοδαβίτσες κτλ. εἶνε μικοὲς ὑπεοτοοφίσεις τῆς θηλώδους στιβάδος τοῦ δέομ:τος ἀνώδυνες καὶ σπανίως ἀπλές. Τὶς πεοισσότεοες φοοὲς εἶνε πυκνὲς καὶ πολὺ μεταδοτικὲς καὶ γιὰ τοῦτο πληθαίνουν, ἰδίως ἄμα συχνὰ ἐοεθίζονται ὡς συμβαίνει κατὰ τὸ ξύοισμα καὶ ἀπὸ τὴν ἐντοιβὴν τῆς βούοτσας ἢ τὴν χοῆσιν χειοοκτίων γιὰ τὸ σαπούνισμα τοῦ σώματος.

Γενικῶς τὰ θηλώματα εἶνε πάθησις καλοήθης καὶ ὑποχωοεῖ ἀμέσως στὴν ἐνδεικνυομένη ἐπιστημονικὴ θεοαπεία. Ἡ ἐπιστημονικὴ τῶν θεοαπειῶν δὲν εἶνε μόνον τοπική, ἀλλὰ καὶ δι' ἐσωτεοικῶν φαομάκων. Ἡ τοπικὴ ἐοαπεία τῶν ἐπιτυγχάνεται τὰ χέοι. διαθεομικῶν κυμάτων (ηλεκτοοπηξία). Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε τελείως ἀνώδυνη. ταχεῖα καὶ γνωοιμοποιεῖται ἤδη καὶ ἀπὸ τοὺς γενεοὺς ἐπιβάλλεται κατὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ δεομ:τολόγου γιατοοῦ των. καλῶς ὅτι δὲν πφέπει νὰ ξεοριζώνωνται μὲ κλωβάομακα τὰ διάφοοα εἴδη τῶν θηλωμάτων, γιατὶ μὲ μεταβάλη στὴν πιὸ ἐπικίνδυνη καὶ κατ:στοεπτικὴ πάθησι: τὸν καοκίνο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατοὸς - Δεομ:τολόγος

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Στὴ Γοοιλανδία βοίσκεται, μέσα σ' ἕνα γοανιτένιο βοάχο, τὸ ἀπολίθωμα ἑνὸς ψαοιοῦ μὲ τέσσεοα πόδια;

...Ἂν ἀποξηοάνωμε καὶ κονιοοτοποίησωμε τὰ ἐσωτεοικὰ ὄογανα τῆς πυγολαμπίδος καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιοὸ (4 - 5 χοόνια) βοέξωμε αὐτὴ τὴ σκόνη μὲ λίγο νεοό, θὰ τὴν ἰδοῦμε νὰ σπιυθοίζη μέσα στὴ νύχτα:

...Στὴ Βοαζιλία ὑπάοχει ἕνα πεοίεογο δένδοο, ποὺ ὁ κοομός του εἶνε λεπτότατος σὰν βάσι καὶ ποὺ ἡ πεοίμετοός του αὐξάνει ὅσο ἀναπτύσσεται σὲ ὕψος;

...Στὸ Χουὰν Φεονα:τές, μιὰ μικοὴ νησίδα τοῦ Εἰοηνικοῦ, ἐπιβάλλονται αὐστηοότατες ποινὲς σ' ὁποιον κακομετα:χειοισθῆ μιὰ γάτα;

...Ἡ μεγαλύτεοη καμπάνα τοῦ κόσμου, ποὺ βοίσκεται στὴν Ὁζάκα τῆς Ἰαπωνίας, ἔχει ὕψος 8 μέτοων, πεοίμετοο στὴ βάσι της 17 μέτοων καὶ ζυγίζει 140.000 κιλά;

...Ἡ ψηλότεοη ἐδαφικῶς σιδηοοδοομικὴ γοαμμὴ βοίσκεται στὴ Βολιβία;

...Ἡ γοαμμὴ αὐτὴ πεονάει σὲ ὡοισμένα σημεῖα σὲ ὕψος 4880 μέτοων πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης;

...Τὸ μῆκος τοῦ πηδήματος ποὺ κάνει ἕνας ψύλλος εἶνε 200 φοοὲς μεγαλύτεοο ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ σώματός του;

...Ἂν ὁ ἄνθοωπος εἶχε τὴν ἴδια ἱκανότητα, ὑπολογιζόμενου τοῦ ἀναστήματός του σὲ 1 μ. 70, θἄπφεπε νὰ πηδήση σὲ μῆκος 340 μέτοων;

...Σχετικὰ μὲ τὸ ὕψος ποὺ ἔχουν οἱ κατοικίες τῶν μυομήκων τεομιτῶν, οἱ ἄνθοωπινες θἄπφεπε νὰ ἔχουν ὕψος 2000 μέτοων;

...Οἱ ἀγωγοὶ πετοελαίου ποὺ ὑπάοχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο ἔχουν μῆκος ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὀκταπλάσιο τῆς πεοιφεοείας τῆς γῆς;

...Τὰ νύχια τῶν χεοιῶν μεγαλώνουν γοηγοοώτεοα τὸ καλοκαίοι ἀπὸ τὸ χειμῶνα;

Modes
Ο Ζαχαρίας: Πῶς σοῦ φαίνεται, γυναῖκα, αὐτὸ τὸ μοντελλάκι;
Ἡ Χοντρή: Ὡραῖο εἶνε, ἀλλὰ φοβᾶμαι μὴ μοῦ ἔρθη λιγάκι στενό!...
ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δὲν βγάζετε τὸ καπέλλο σας, τούλάχιστον τώρα ποὺ περνᾶνε τὸ νεκρό;....
Ἀναγνώρισις...
Η ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ
— Δὲν μπορῶ νὰ κάτσω μὲ σταυρωμένα χέρια, φίλε μου. Κάτι πάντα πρέπει νὰ κάνω!...
ΣΙΝΕΜΑ
Δίωξις...
Βομβαρδισμός!
ΜΠΡΑΒΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ!
— Τέσσερις ἡμέρες τὴν περιμένω! Ἂν δὲν ἔρθη κι' αὔριο, θὰ τὴν παρατήσω!...